KARA MURAT'ın

Yeni serüveni ÖLÜM YOLU

Bugün başladık

Osmanlı İmparatorluğu'nda vezirlerle sadrazamın toplanıp devlet işlerini görüştükleri divan o gün sakin ve gölgeliydi...

İpek şiltelere diz çökmüş yaşlı vezirler önlerindeki halının renkli işlemelerine bakıyor,uzun, beyaz sakalını zayıf eliyle tutan Sad razam Mehmet Paşa'yı dinlemeye hazırlanıyorlardı.

Fatih Sultan Mehmet'in azlettiği Mahmut Paşa'nın yerine sadrazam olan Rum Mehmet Paşa hafifçe öksürdü sonra ağır ağır konuştu:

—Bize cesur bir adam gerek paşalar.Zigetvar'a gidecek adamın çok cesur olması lâzım...Öyle bir adam ki ölümden korkmasın hiç bir güçlüğe boyun eğmesin..Gözü pek bi-

leği çelik gibi olsun...

Yaşlı vezirler başlarını salladılar:

—Evet...

—Doğrudur...

—Şüphesiz efendim...

—Bize böyle bir adam gerek...

Vezirlerin tümünün kendisiyle aynı fikirde olduğunu gören Rum Mehmet Paşa karşısındakilere bir bir baktı:

—Haydi öyleyse.. Böyle cesur bir adam bulun.. Kılıcı keskin, yüreği sağlam, bileği bükülmez biri. Benim aklıma öyle bir yiğit gelmiyor doğrusu.. Siz de düşünün hele.. Böyle birini bulabilir miyiz?

Vezirler sakallarını sıvazlayarak derin derin düşünmeye başladılar...

Hıristiyanken sonradan Müslüman oldu ğu için "Rum" lakabıyla anılan ve Osmanlı İmparatorluğu'nda Padişah'tan sonraki en büyük mevki olan sadrazamlığa kadar yükselen Mehmet Paşa yumruklarını sıkarak boğuk bir sesle devam etti.

—Paşalar!...Padişahımız efendimiz Mora seferinde..Devletin yönetimini bize bıraktı..Şimdi başımızda büyük bir dert var... Zigetvar Kontu Greguar Labatan batı sınırları mızı, kan,ateş ve zulüm içinde kıvrandırıyor.. Kurduğu serseri saltanatla,geçtiği yerlerde taş üstünde taş bırakmıyor...

Büyük kubbeli serin divanda bütün vezirler susuyordu..Hepsi de çok karanlık şeyler düşünüyor gibiydi..

Rum Mehmet Paşa acılı bir gülüşle de-

vam etti.

—Kudurmuş kont, akla gelmedik canavarlıklarla sağına soluna saldırıyor. Yakaladığı Müslümanları, kaynattığı büyük kazanlara atıp söğüş yapıyor, esir ettiği akıncıların kafa taslarıyla şarap içiyor...

Divanda korkunç bir sessizlik vardı. Duyulan sadece sadrazamın her geçen an sertleşen sesiydi:

—Evet paşalar..Durum böyle..Kont Labatan eşi görülmemiş bir zalim...Üç ay önce benzerine rastlanmamış bir kalleşlikle Lemçe Kalesi'ni ele geçirdi..Kale Komutanı Hasan Ağa erzaksız ve cephanesiz kaldığı için vire teklif etti.Biliyorsunuz vire, bir kalenin anlaşma ile teslimi demektir. Şartları vardır...

...Kont Labatan kaledekilerin serbestçe çıkıp gideceklerine dair şeref sözü verdi, sonra vireyi bozup kadın, erkek, çocuk demeden bütün Türkler'i kılıçtan geçirdi...

Divanda buz gibi bir rüzgâr esti. Bütün vezirlerin bakışlarında öfkeli kıvılcımlar dolaştı...Vireyi ancak dünyanın en şerefsiz yaratıkları bozardı...

Rum Mehmet Paşa:

—Kont Labatan insan değil, kana susamış bir canavar! diye devam etti. Herkesi kılıçtan geçirdikten sonra, Kale Komutanı Hasan Ağa'yı ateşte kızartıp kebap ettirdi, etlerini köpeklere yedirdi. Böyle bir vahşet ne şarkta, ne garpta duyulmamıştır...

Vezirler, ak sakallı sadrazama şaşırarak baktılar. Konuştukça öfkesi artan paşanın

mosmor kesilen yüzünü tanımakta güçlük çekiyorlardı.. Onu hiç bir zaman böylesine kızgın görmediklerini düşündüler..

Rum Mehmet Paşa sinirli bir tavırla konuşmasını sürdürdü:

—Kendisini padişahımızla bir tutan, ona meydan okuyan bu kan içici, zalim Kont'a hak ettiği dersi vermemiz gerek...

Divanda mırıltı halinde başlayan sesler birkaç saniye sonra kızgın bir homurtuya dönüştü:

—Şüphesiz..

—Mutlaka...

—Çok doğru...

—Zalimi yok etmek gerek...

Rum Mehmet Paşa titreyerek haykırdı:

—Doğru söylersiniz.. Zalimi yok etmek gerek.. Ama bu işi kim yapacak? Adamımızı eline geçirirse onu akla gelmedik vahşetle öldüreceği muhakkak... İhtimal kazığa vurdurur, belki derisini yüzdürür...Bunu kim göze alacak?

Sadrazamın karşısında dakikalardır bir mezar taşı gibi hareketsiz duran kızıl tuğlu kavuk hafifçe oynadı. Vezir Karaca Paşa'nın, kalın gür sesi duyuldu:

—Ben böyle birini biliyorum...

Rum Mehmet Paşa'nın gözleri parladı, heyecanla sordu:

—Kim?

—Onu hepimiz tanırız... Kara Murat...

Vezirler, başlarını sallayarak onayladılar...

Kara Murat adını duyunca Rum Mehmet Paşa hafifçe sarardı. Onu hiç sevmezdi..

Mahmut Paşa'nın azli sırasında Kara Murat, Padişah'ın huzurunda Rum Mehmet Paşa'ya "Düzenbaz" diye bağırmıştı...

Gerçekten çeşitli düzenlerle Mahmut Paşa'yı padişahın gözünden düşüren Rum Mehmet Paşa, Kara Murat'ın bu hakaretini bir türlü unutamıyor, içinde ona karşı derin bir kin duyuyordu...

Ansızın kalbinde bir sevinç duydu... "Evet, evet, neden olmasın?" diye düşündü. Çok tehlikeli bir görevdi bu.. Yollanacak kişinin ölmeden dönmesi imkânsız gibi bir şeydi.

Rum Mehmet Paşa'nın kalbi, Kara Murat'tan alacağı intikamın hazzı ile titredi.

Bilmiyormuş gibi sordu:

—Kara Murat İstanbul'da mı?

—Evet...

—Çağırın gelsin öyleyse...

Karaca Paşa kararsız bir tavırla dudaklarını büktü:

—Bilmem ki, gelir mi?

Rum Mehmet Paşa kükredi:

—Nasıl gelmez?

Karaca Paşa omuz silkti:

—Gelmez işte... Onun padişahımızdan başka hiç kimseden emir almaktan hoşlanmadığını biliriz.. Hele sizi hiç sevmez...

—Peki, devletini de sevmez mi?

—Sever herhalde...

—O halde benim değil, devletin onu hizmete çağırdığını söyleyin, gelir...

Rum Mehmet Paşa çok zekiydi... Kara Murat'ın bunu reddedemeyeceğini biliyordu.

O akşam Kara Murat saraya geldiği vakit Sadrazam Rum Mehmet Paşa memnunlukla gülümsedi. Hiç sevmemesine rağmen, bu gencin olağanüstü yeteneklerini çok iyi biliyordu. İçinden:

"Onu ölüme yolluyorum.. Görevini yapacak ve orada ölecek... Sağ kalması mümkün değil.. Böylece bir taşla iki kuş vurmuş olacağım" diye mırıldandı...

Kara Murat iri, siyah gözleriyle Sadrazam Rum Mehmet Paşa'ya bakıyordu. Soğuk bir sesle:

—Devlet beni göreve çağırıyormuş. Görevimi söyleyin, dedi.

Sadrazam, delikanlının meydan okurcasına duruşuna ve sesinin sert tonuna sinirlenir gibi oldu:

"—Ne biçim bir adam bu? Acaba deli mi? Onu bir emrimle zindana attırabileceğimi bilmiyor mu?" diye düşündü...

Kendisi, padişahtan sonra ülkenin en büyük adamıydı. Karşısında kimse böyle duramazdı. Vezirler bile iki büklüm olur, ona korku ile bakardı...

Kara Murat'ın bu hareketi, küstahlık değildi de, neydi?

Rum Mehmet Paşa, dişlerini sıkarak:

"Şunun başını vurdursam mı acaba?" diye düşündü, sonra padişahın öfkesinden korktu.. Fatih Sultan Mehmet, Kara Murat'ı çok severdi...

Paşa, öfkesini gizlemeye çalışarak yutkundu, gülümsemeye çalıştı:

—Seninle yıldızımız bir türlü barışmadı Kara Murat... Neden?...

Kara Murat alçak gönüllü bir gülümseyişle:

—Çok basit paşam, dedi. Ben kimseye boyun eğmem, el etek öpmem de ondan... Oysa sen hep boyun eğip, el etek, hatta ayak öpenleri seversin... Saray, ahlâksızlar, maskaralar ve dalkavuklarla dolu...

Rum Mehmet Paşa içinde gittikçe kabaran öfkeyi güç bastırıyordu.. Vereceği görevi ancak bu kadar pervasız bir adam kabul edebilirdi. Dişlerini sıktı, yutkundu, sesini yumuşatmaya çalışarak:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

25 HAZİRAN 1980 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 335 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Sadrazam Rum Mehmet Paşa, Batı'daki Türk'leri kan, ateş ve zulüm içinde kıvrandıran ZigetvarKontu Labatan'a gereken dersi vermek üzere Kara Murat'ı görevlendirir. Kara Murat bu çok tehlikeli görevi kabul eder.

—Seni Zigetvar'a göndereceğiz, dedi. Bunu benim için değil, devletin, padişahın için yapacaksın... Şimdi iyi dinle...

O konuştukça Kara Murat başını sallıyor, kendisine hazırlanan ölüm tuzağını sezer gibi oluyordu...

Avrupa'nın ta içlerine kadar gidecek, Türk düşmanı Kont Greguar Labatan'ı bulacaktı...

Avusturya ve Macaristan'dan gelerek Tuna kıyılarında birleşen iki Haçlı ordusu nedeniyle Türk akıncılarının korkarak çok uzaklara kaçmış olduklarını düşünen insanlar kaygısız bir şekilde dolaşıyor, gülüp eğleniyordu.

Kentin komutanı Baron Huhenvarter küçük bir koruluğun içinde, yanındaki kadınların arasında şarap içiyor, şen kahkahalar a-

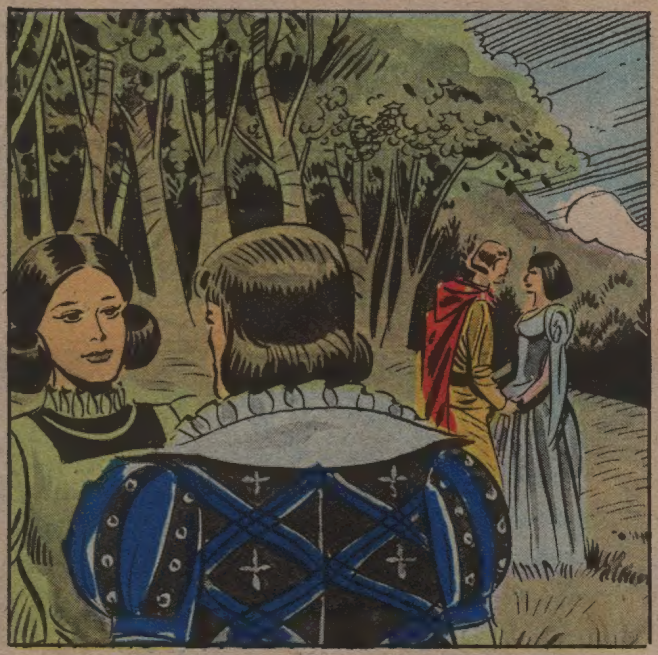

Bu, dönüşü olmayan bir yoldu.. Ama Kara Murat, o güne dek hiç bir tehlikeli görevi reddetmemişti...

★ ★ ★

Kırlarda gelincikler açmış, çevreyi bahar kokuları sarmıştı...

Gün henüz batıyordu...

Morava halkı akşam serinliğinde hava almak için kırlara yayılmıştı.

tıyordu...

Bu kadınların arasında Zigetvar Kontu Greguar Labatan'ın güzel kızı Julya da vardı..

Genç kız Zigetvar'dan konuk olarak Morava'ya gelmişti...

Omuzlarına dalga dalga dökülen ipek saçları, uzun kirpikli, siyah gözleriyle herkesi büyüleyen bir güzellikteydi..

Bir bakışıyle erkeklerin yüreğini titreten Julya'nın her gülümseyişi, çevresindeki şövalyeleri şarap gibi etkiliyor, onları sarhoş ediyordu..

Baron Huhenvarter:

—Zigetvar'dan yanınızda sadece birkaç muhafızla buraya kadar gelmeniz büyük cesaret! dedi...

Genç kız tatlı tatlı gülümsedi:

tacaktır...

—Siz hiç Türk gördünüz mü?

Julya yüzünü buruşturarak:

—Hayır, dedi. Görmek de istemem.. Herhalde korkunç insanlardır...

Kafası şarapla dumanlanmış olan Baron Huhenvarter Türkler hakkındaki bilgisini göstererek övünmek istedi:

—Ben onları iyi tanırım... Rumeli'yi

—Neden cesaret olsun?

—Türk akıncılarından korkmadınız mı?

Julya alaylı bir kahkaha attı:

—Ha, onlar mı? Onlar şimdi buradan en az on günlük mesafededirler...

—Neden?

—Korkularından tabii... Komutan Mişel Silaci'nin topladığı Haçlı Ordusu Türkler'i yalnız buralardan değil, bütün Avrupa'dan a-

ellerine geçirişleri o taraf Hıristiyanlarının iman zayıflığındandır...Yoksa bunlar beş para etmezler... Askerleri bizim tarafın delileri gibi elbise giyer...

—Nasıl yani?

—Şöyle anlatayım... Söyleyin bana bir adamın kaç kolu vardır?..

—İki...

—Evet bir insan iki kolludur. Şimdi size Türk askerlerinin bazılarının üç, beş, on, hatta yirmi kollu elbise giydiklerini söylesem ne dersiniz?

Baronun çevresindeki kadınlar ve şövalyeler bu sözler üzerine abuk sabuk espriler yapıp, kahkahalar attılar...

Baron Huhenvarter devam etti:

—Peki, şimdi de yirmi kollu elbise giyenlerden, kolsuz elbise giyenlere gelelim.. Buna ne buyurursunuz? Bu delilerin bir kısmı on kollu, yirmi kollu elbise giydikleri halde, bir kısmı da kolları sanki kendilerinin değilmiş gibi onları yaz-kış, çırılçıplak gezdirirler...

Çevredekilerin kahkahaları daha da arttı...

Julya, hiç görmediği Türkleri hayalinde canlandırmaya çalışıyor, onları garip birer yaratık olarak düşünüyordu.

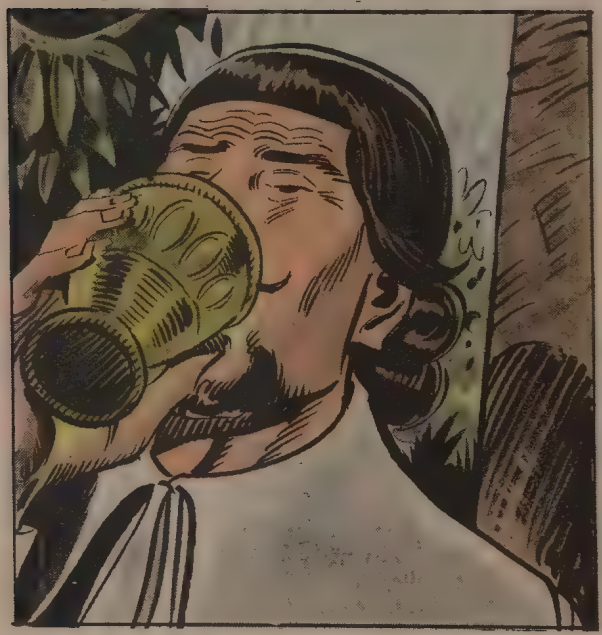

Baron Huhenvarter, şarap kupasını bir dikişte bitirerek gevezeliğini sürdürdü:

—İşin en tuhafı bunların başlarına giydikleridir... Katı, kalın ve dar bir çuvalı başınıza geçiriniz.. Yarısından aşağısını kırıp arkanıza doğru sarkıtınız,ya da birkaç yatak çarşafını başınıza dolayınız... İşte size bir Türk başlığı...

Ağaçlıklar arasında kahkahalar yeniden yükseldi...

Şimdi, hepsi kasıklarını tutarak katılırcasına gülüyordu...

Çevresindekilere uyarak onlarla birlikte alay dolu kahkahalar atan Julya:

—Aman eksik olsun, dedi. Türkler'i görmek istemem doğrusu...

Genç kızın güzel yüzünü, akıncıları hor gören, aşağılayıcı bir ifade kaplamıştı.

Bu sırada Morava halkı kırlarda gezmeye devam ediyordu...

Birden ufukta beliren toz bulutu, önce bir fırtına başlangıcı sanıldı...

Bu yüzden kimse telaşa düşmedi...

Fakat o buluttan nal sesleri ve at kişnemeleri yükseldiği duyulunca durum değişti..

bulutun ardından göründü ve herkes çığlık çığlığa kaçmaya başladı:

—Türkler geliyor!..

—Canını seven kaçsın!..

—İmdat!.. Kurtarın bizi!...

Müthiş bir panik başlamış, korku Morava halkının iliklerine işlemişti...

Gözleri kararan, dilleri tutulan, dizleri kesilen insanlar tir tir titriyordu...

Bora sanılan şeyin, kalabalık bir atlı grubu olduğu anlaşıldı..

Bütün gözler merakla, yaklaşan kafileye çevrildi..

Hiç bir Hıristiyan, o toz bulutunun arkasından Türklerin çıkacağını ummuyor, en küçük bir endişe bile göstermiyordu.

Meraklı bekleyiş uzun sürmedi...

Türkler, pırıltılı bir yıldız kümesi gibi

Türk akıncıları nasıl olup da buraya kadar gelebilmişlerdi?

Bunu akılları almıyordu...

Akıncıların başında bulunan Kara Murat, atını hızla halkın ortasına sürerek haykırdı:

—Korkmayın... Size bir kötülük edecek değiliz.. Erkekler kılıçlarını atsın... Teslim olanın canını bağışlıyoruz...

Kara Murat'ın yanında at koşturan Durakoğlu arkadaşının sözlerini tamamladı:

—Bize silah çekeni ise asla bağışlamayız.. Bu şehri Türk topraklarına katıyoruz...

Kimsede ağız açacak hal yoktu...

Kadınlar ve kızlar, koca bir kenti kısa zamanda ele geçiren akıncıların başındaki genç adama hayran hayran bakıyordu...

Konuşan, emreden, sert görünmekle beraber, yüzünde tatlı bir ifade bulunan bu gençten kendilerine bir kötülük gelmeyeceğini anlayarak rahatladılar...

Kara Murat kalabalığa sordu:

—Şehrin komutanı kim? Nerede bulurum onu?

Halktan birkaç kişi mırıldandı:

—Şu koruluktaydı.. Misafirleriyle eğleniyordu... Sizi görüp kaçmamışlarsa yine orada olacaklar...

Kara Murat:

—Gidip bakalım, diyerek atını ağaçlığa doğru sürdü...

Az önce halkın:

"—Türkler geliyor!" diye haykırışı Baron Huhenvarter'in bulunduğu yerden de duyulmuştu...

Adam birden sapsarı kesildi, gözlerini derin bir endişe bulutu kapladı. Morava Komutanı ne yapacağını düşünürken, Julya'nın korkunç çığlığı kulaklarını doldurdu:

—Mahvoldum!... Türkler beni asla sağ bırakmaz... Kurtarın beni...

Genç kız şimdi zangır zangır titriyordu. Güzel gözlerini ölümün kapkara gölgesi kaplamıştı.. Dudaklarındaki pembelik uçmuş, yüzü mosmor kesilmişti. Çevresindeki şövalyelere bir bir bakarak:

—Yalvarırım beni kurtarın... Beni Türkler'e teslim etmeyin! dedi..

Julya bu kadar korkmakta haklıydı..

Çünkü babası Greguar Labatan, Türkler tarafından ölüme mahkûm edilmişti.

Her akıncı onu eline geçirmeyi bir şeref borcu sayıyordu.

Bunun nedeni Kont Labatan'ın Türklere yaptığı vahşetti...

Pusuya düşürdüğü akıncı birliklerini öldürtmesi ve cesetlerin üzerinde sofra kurup şarap içmesi, ona karşı duyulan kini artırıyordu...

Henüz can çekişmekte olan akıncıların kanlarıyla şarabını karıştıran ve ölülerin üzerinde dans eden Kont Labatan, Türkler'in hınçla aradıkları bir adamdı...

Bu yüzden genç kızın, akıncıların geldiğini duyunca, korkudan çıldıracak hale gelmesinde şaşılacak bir yan yoktu...

Julya, babası için beslenen haklı nefretin acısının kendisinden çıkarılacağından hiç şüphe etmiyor, o yüzden çevresindeki erkeklere yalvaran gözlerle bakıyordu. Akıncıların adını duyunca renkleri uçan, korkudan dizleri titremeye başlayan bu adamlar, genç kızı nasıl koruyacaklardı?..

Az önce Türkler'le alay eden, onlar hakkında abuk sabuk hikayeler anlatarak kahkahadan kırılan şövalyelerin şimdi dilleri tutulmuştu sanki...

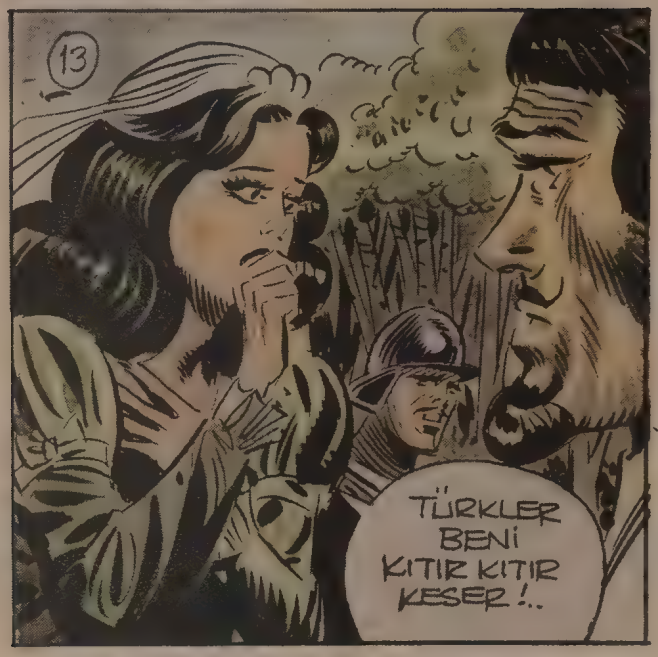

Julya inleyen bir sesle hıçkırdı:

—Türkler beni kıtır kıtır keserler.. Ne olur kurtarın, kaçırın beni...

Türk korkusuyla titreyen şövalyeler, güzel kızın yalvarışlarıyla biraz yüreklenir gibi oldular.

Zaten hayatları tehlikedeydi...

Türklere karşı direnip, Kont Greguar

—Babam korkaklığı asla affetmez... Bana bir şey olursa hepinizden öç alır.. Babamın kini korkunçtur.. Bunu unutmayın...

Genç kızın tehdidi boş değildi...

Baron Huhenvarter, Kont Labatan'ın ne müthiş bir insan olduğunu çok iyi biliyordu. Bu ünlü kontun öfkesini üzerine çekmektense, Türkler'le vuruşmanın daha iyi olacağına karar verdi. Göğsünü gururla gererek:

Labatan'ın kızını kurtarabilirlerse, bir anda üne ve servete kavuşabilirlerdi..

Kahramanlar böyle durumlarda ortaya çıkardı.

Julya'nın gözleri ıslak ıslaktı:

"—Beni Türkler'e kaptırmayın.. Beni onlara bırakmayın!" diye yalvarmaya devam ediyor, sonra onları şöyle tehdit ediyordu:

—Merak etme Julya, dedi. Seni koruyacağız...

Baron Huhenvarter hemen planını yaptı ve Julya'yı yüksek bir ağacın tepesine çıkararak bol yapraklı dalların arasına sakladı:

—Biz Türklerle kanımızın son damlasına kadar çarpışacağız...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

7 TEMMUZ 1980 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 136 FİYATI 500 KURUŞ

Armağan kazanan okurlarımız belli oldu

Ayrıntılı bilgi 15'inci sayfamızda

ÖZET: Sadrazam Rum Mehmet Paşa, Batı'daki Türk'leri kan, ateş ve zulüm içinde kıvrandıran ZigetvarKontu Labatan'a gereken dersi vermek üzere Kara Murat'ı görevlendirir. Kara Murat bu çok tehlikeli görevi kabul eder.

—Sen hiç sesini çıkarma ve bekle.. Düşmanı yenersen mesele yok... Eğer yenilirsek onlar gittikten sonra buradan kaçarsın. Babana bu fedakârlığımızı anlatmayı unutma.

Julya korku ve umut karışık bir hareketle:

—Unutmam Baron, dedi. Siz gerçekten cesur bir insansınız..

Baron, gruptaki öteki kadınlara çayırın ortasında toplanmalarını söyledi, erkekleri ise ağaçların aralarına bir bir gizledi:

—Plânım çok basit... Türkler, ağlayan kadınlara dayanamaz.. Onları görünce hemen teselli etmeye çalışacaklardır. O sırada biz hücuma geçip hepsini biçeceğiz.. Anlaşıldı mı?..

Şövalyeler başlarını salladılar.

Ağaçlıkların arasından, ilerleyen atların sesleri duyuluyor, bir akıncı birliğinin yaklaştığı anlaşılıyordu.

Kara Murat ve Durakoğlu, yanlarına beş akıncı alarak koruya girmişlerdi. Herhangi bir direnmeyle karşılaşacaklarını ummadıkları için gönül rahatlığı ile ilerliyorlardı.

Az sonra ağaçların arasındaki alanda, korkudan ağlayan kadınları gördüler.

Kara Murat:

—Garip şey... Bunların arasında hiç erkek yok! diye söylendi. Durakoğlu keyiflendi:

—Erkekler tavşan gibi korkup kaçmış olacak... Geride, gözü yaşlı şu kadınları bırakmışlar. Onlara dokunmayacağımızı biliyorlar...

Akıncılar dizginleri çekip, atları kadınların bulunduğu yere çevirdiler...

Korkusuzca ilerliyorlardı.

Kendilerine hazırlanan ölüm tuzağından haberleri yoktu...

İçlerinde yalnız Kara Murat kuşkuluydu. Delikanlı:

"—Koca şehir bize hiç direnmeden

teslim oldu ama yine de dikkatli olmalıyız" diye düşünüyordu.

İçinde garip bir huzursuzluk vardı...

Çalılıkların arasında pusuya yatan Baron Huhenvarter'in gözlerinde, avını bekleyen aç bir kedinin vahşi ışıltıları parlıyordu.

Kalbi heyecanla çarpmaktaydı...

Bir dakika... İki, üç, dört dakika.. Hep

aynı vaziyette duruyor, vücudu bekleme ıstırabı içinde kıvranıyordu.

Çılgınca bakan gözleri, ağaçların arasındaki dar yola dikilmişti. İri ter damlaları solgun yüzünden akıyordu.

Birden sevincinden deli gibi oldu.

İşte Türkler görünmüştü...

Baron'u sevindiren, akıncıların görün-

mesi değil, onların sadece yedi kişi oluşuydu..

—Biz on beş kişiyiz.. Hepsini kolayca tepeleriz! diye vahşi vahşi güldü.

Kazanacağı zaferi düşünerek derin derin soludu, göğsü gururla şişti...

Ağacın tepesinden dövüşü seyredecek olan Julya, mutlaka kendisine hayran kalacaktı.

Sabırla beklemeye devam etti...

İşte Türkler yaklaşıyordu.

Ölüme doğru ilerliyorlardı.

Biraz daha... Biraz daha... Az sonra hücum emrini verecek ve hepsinin kellesini uçuracaktı...

Baron'un gözleri çanaklarından fırlamış, yüzünün çizgileri gerilmiş, kılıcı elinde, kinle bekliyordu. Dişlerini gıcırdatarak:

—Hepsini geberteceğim! Toprağı onların kanlarıyla sulayacağım! diye homurdandı.

Fakat o sırada garip bir şey oldu.

Kara Murat'ın atı huysuz huysuz kişnedi ve ansızın durarak arka ayaklarının üstünde havalanıp şaha kalktı.

Hassas hayvan tehlikeyi sezmişti...

Hazırlanan tuzağı sahibine haber ver-

mek ister gibi sinirli sinirli kişniyor, bir adım ilerlemiyordu.

Baron Huhenvarter:

—Allah kahretsin! diye haykırarak hücum işaretini verdi.

Şövalyeler:

—Türkler'e ölüm! diye bağırarak atıldılar.

Kara Murat ve arkadaşları, çevrelerinin bir anda onbeş şövalyeyle kuşatıldığını gördü.

Durakoğlu, duyanların yüreklerini titreten korkunç bir kahkaha attı:

—Vay vay!... Olur şey değil!.. Tavşan sandığımız adamlar çakalmış meğerse...

Akıncılar palalarını sıyırarak şövalyelerin arasına daldılar:

—Savulun!...

—Vur bre ha!.. Vur bre ha!..

—Canını seven teslim olsun...

Çığlıklar, haykırışlar ve birbirlerine çarparken kıvılcımlar çıkaran çeliklerin şakırtıları bir anda tüm koruyu kapladı.

Türk akıncıları fırtına gibiydi...

On dakika sonra sekiz şövalye kanlar içinde yere serilmiş, ötekiler ise büyük bir korkuya kapılarak ağaçların arasında kaçışmaya başlamıştı..

Bir an aslan gibi kükredikten sonra yeniden tavşanlığa dönen şövalyeler teker teker yakalanıp, elleri ayakları bağlanarak bir tarafa atıldı.

Türk akıncıları mükemmel birer avcıydı. Sağ kalan şövalyelerin hiç birini ellerinden kaçırmadılar.

Kısa süren bu garip dövüş bittikten sonra Durakoğlu, Baron Huhenvarter'in önünde durdu.

Korkudan dizleri birbirine vuran adam telaşla istavroz çıkardı...

Durakoğlu'nun sert ve öfkeli hali, Baron'u çok ürkütmüştü...

—Beni bağışla yiğidim.. Kanımı dökme! diye inledi...

Durakoğlu kükredi:

—Bize tuzak kurup, kanımızı içmek isteyen sefil... Şimdi de merhamet dileniyorsun, öyle mi?

Baron perişan bir halde tekrarladı:

—Bilmedik.. Affedin... İstediğiniz fidyeyi veririm...

—Ben affetmem... Fidye de istemem... Dilersen sen kendini kurtarabilirsin...

—Nasıl?

—Kanının damarlarında kalmasını istiyorsan, seninle göğüs göğüse çarpışırız.. Birimiz cansız yerde kalır...

Baron titredi...

Kısa bir an korkunç bir sessizlik oldu...

Adam, alnının üzerindeki birkaç damla teri silerek dehşetten büyüyen gözlerle öteki akıncılara baktı...

Durakoğlu acı acı gülümsedi:

—Ha... Anlıyorum... Sen beni öldürürsen, arkadaşlarımın da seni öldüreceğini düşünüyorsun değil mi? Bundan korkuyorsun...

—Evet...

—Hayır efendi... Biz Türkler bunu yapmayız... Ben yenilirsem onlar ölümü alıp gi-

decekler... Senin kılına bile dokunulmayacak. Bu bir Türk sözüdür... Ve bizim, verdiğimiz sözden döndüğümüz görülmüş, duyulmuş şey değildir...

Baron Huhenvarter kılıç kullanmaktaki ustalığına çokn güveniyordu. Kurtulma umudunun belirdiğini görerek sevinçle titredi:

—O halde düelloya hazırım... Şu anda Moravya'nın en iyi kılıç kullanan adamının karşısında bulunuyorsun... Seni fazla acı çektirmeden öldüreceğim...

Durakoğlu adama cevap bile vermeden kılıcını çekip vuruşma duruma aldı. Dudakları garip bir gülümsemeyle kıvrılmıştı...

Akıncılar, Baron'a da bir kılıç verdiler..

Güzel bir dövüş seyredekleri için hepsinin gözlerinin içi gülüyordu.

Fakat hevesleri kursaklarında kaldı..

Çünkü vuruşmanın başlamasıyla bitmesi bir oldu. Bu ne hızlı dövüştü!

Durakoğlu'nu o güne dek hiç bu kadar sabırsız görmemişlerdi...

İlk saldırıyı Baron yapmış, Durakoğlu onun hücumunu karşıladıktan sonra hiç bir oyuna baş vurmadan, yay gibi eğilip kılıcını adama saplamıştı...

Doğrudan doğruya kalbe giden müthiş bir vuruştu bu...

Kılıç, baronun göğsünü delip arkasından çıktı, adam kanlar içinde, cansız yere yuvarlandı.

Durakoğlu kılıcını silip kınına sokarken:

—Sizi eğlendiremediğim için üzgü-

nüm arkadaşlar, dedi. Ama kaybedecek zamanımız yok... Hava iyice kararmadan bu esirleri kente götürmemiz gerek...

Batının ünlü Baronu Huhenvarter'in ölümü hakkında yıllar sonra Hıristiyan tarihçi Yorga:

"—Yiğit Baron Jorj Huhenvarter, şerefli bir ölümü, Türkler'in merhametine tercih etti ve vuruşarak öldü" diye yazıp uzun uzun onun kahramanlığını övdü... (!)

Kara Murat akıncılara emretti:

—Haydi arkadaşlar, dönüyoruz...

Akıncılar esirleri iplerle birbirine bağlayıp, kenti dönmeye hazırlanırken, Kara Murat gözlerini çevrede dolaştırmaya, ağaçların dalları arasında uçuşan renk renk kuşları seyretmeye başladı.

Birden hafifçe irkildi, kaşlarını çattı:

—Garip şey!... Yanlış mı gördüm acaba?

Delikanlı, bol yapraklı bir ağacın dalları arasına daha dikkatle baktı:

—Olur şey değil!.. Ağacın tepesinde bir kadın... Nasıl olur bu?

Dalların yeşil yapraklarının arasında kısa bir an, güzel bir kadın yüzü belirmiş ve bu yüz aynı anda kaybolmuştu...

Bu sahne bir resim gibi Kara Murat'ın kafasına yerleşmişti...

Sapsarı kesilmiş dehşet dolu gözlerle kendisine bakan bir yüzdü...

Nasıl olurdu bu?

Acaba hayal mi?

Kara Murat, canı sıkılmış bir halde, keskin bakışlarını ağaçların dallarının arasında dolaştırmaya başladı...

Birden aradığını buldu...

Yanılmamıştı...

Bir çift kadın gözü kendisine deli gibi bakıyordu...

Bu gözlerde, sonsuz bir umutsuzluk vardı...

Küçücük kalkık burnu, yüzünün üstünde bir süs gibi duran bu güzel kadın, bağıra bağıra ağlamamak için alt dudağını ısırıyordu.

Julya o ana kadar mislini duymadığı müthiş bir korku içindeydi. Çok zor soluk alıyor, şakakları tokmak gibi vuruyor, yüzü alev alev yanıyordu. Acı dolu bir sesle:

"—İşte akıncılardan biri beni gördü. Mahvoldum!" diye mırıldandı. Çevresine canavarları bile insafa getirecek kadar perişan bir bakışla baktı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

9 TEMMUZ 1980 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 337 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Sadrazam Rum Mehmet Paşa, Batı'daki Türk'leri kan, ateş ve zulüm içinde kıvrandıran ZigetvarKontu Labatan'a gereken dersi vermek üzere Kara Murat'ı görevlendirir. Kara Murat bu çok tehlikeli görevi kabul eder.

Kara Murat, kim olduğunu bilmediği bu güzel kadının korkusunu anladı, ona cesaret vermek için hafifçe gülümsedi.

Ama Julya'nın bunu görecek hali yoktu.

Korku, içine işlemişti.

Göz pınarlarında yaşlar vardı...

—İşte hayatımın sonuna geldim! diye inledi.

Kendisine bakan Türk'ün neler düşündüğünü bilmeyen Julya tüm benliğini saran dehşet yüzünden acınacak bir haldeydi.

Akıncıların kendisini ağaçtan aşağıya indirerek tecavüz edeceklerini, sonra palalarını pembe etine sokup, kanını avuç avuç içerken, "İşte baban da eline geçirdiği Türk'lere böyle yapmıştı" diye vahşi kahkahalar

atacaklarını, sonra cesedini atlara çiğnetecekleri düşünüyor, öyle bir babanın kızı olduğuna lânet ediyordu.

Bir kâbus gibi üzerine çöken bu düşünceler, Julya'yı çıldırtacak gibi oldu. Birden:

"—Hayır bana bunu yapamayacaksınız!" diye haykırdı.

Genç kızın çığlığını duyan Durakoğlu başını hayretle yukarı kaldırarak Kara Murat'a sordu:

—Ne oluyor? Ağaçta bir kadın mı var?

—Evet.. Korkudan yaprak gibi titreyen bir kadın. Allah vere de başı dönüp yere düşmese...

—Bizden mi saklanıyor?

—Sanırım öyle...

—Garip şey... Biz o kadar korkunç insanlar mıyız ki? Öteki kadınlara elimizi bile sürmedik. Bunu görmedi mi?

Bu sırada Julya, ağacın tepesinde sinir krizleri geçiriyordu.

Başı dönüyor, gözleri kararıyor, yere düşecek gibi oluyordu...

Ansızın kendisini aşağıya atmaya karar verdi. Başka kurtuluş yolu yoktu. Atacak ve kurtulacaktı...

Ama aklına birden daha korkunç bir düşünce geldi:

—Ya ölmezsem? Bulunduğum yer fazla yüksek değil.. Ölmeyebilirim. O zaman Türkler beni canlı ele geçirir. Tanrım! Ne yapsam acaba?

Kısa bir an düşündü, sonra çılgınca bir ifadeyle:

—Hayır.. Hayır.. Beni asla ele geçiremeyecekler! diye bağırarak eşarbını çözdü.

Çok müthiş, çok korkunç bir karar vermişti.

İpek eşarbı kalın bir dala sardı ve yaptığı ilmiği boynuna geçirip kendisini aşağıya bıraktı.

Kara Murat ile Durakoğlu, gördükleri facia karşısında haykırmamak için kendilerini güç tuttular.

Kara Murat, çok çabuk karar veren ve bunu hemen uygulayan bir insan olduğu için şimşek gibi atıldı, en yakın dala sıçrayıp, kol gücüyle kendisini yukarıya çekti. Birkaç hamle sonra, kendisini asan kızın yanına ulaştı...

Julya çırpınıyor, can çekişiyordu.

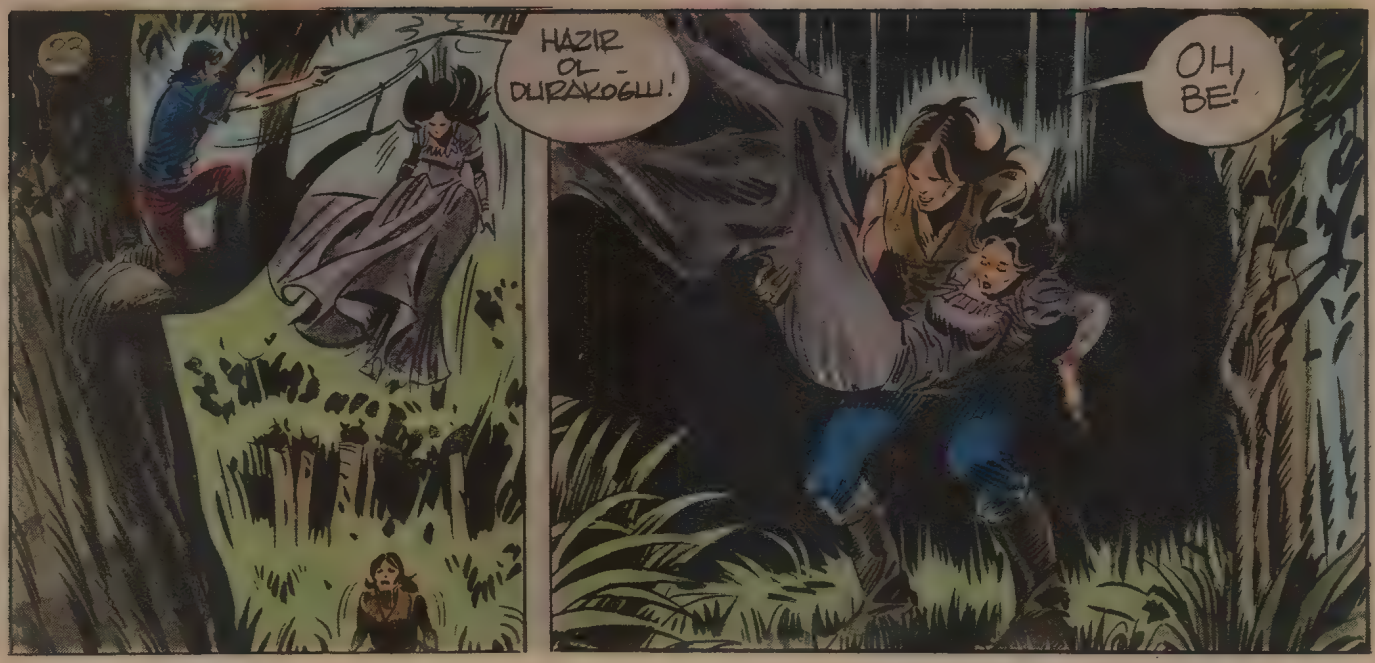

Kara Murat:

—Hazır ol Durakoğlu! diye haykırarak kılıcını çekip, bir vuruşta ipek eşarbı kesti...

Eşarbın ucunda asılı olan kız, gülle gibi boşluğa uçtu.

Genç ve güzel vücut, tam yere düşerken, aşağıda bekleyen Durakoğlu'nun güçlü kolları onu son anda havada yakaladı.

Delikanlı:

—Oh be! diye derin bir soluk aldı. Sonra şöyle düşünmeye devam etti:

"—Tutmasam zavallı paramparça olurdu.. Ne güzel kız bu böyle? Acaba neden kendini öldürmek istedi?"

Ağaçtan çevik bir hareketle yere atlayan Kara Murat:

—Bizden korktuğu için, dedi. Avrupalıların çoğu, Türk akıncılarından böyle korkar.

Durakoğlu, Julya'yı nemli çimenlerin üzerine yatırırken:

—Şimdi ne yapacağız? diye sordu.

Kara Murat, düşünceliydi:

—Kız baygın.. Bir süre sonra kendine gelir. Siz kente dönün, ben onunla meşgul olurum. Korkusunu gideremezsek zavallıya yazık olur...

Durakoğlu, alaylı bir sesle:

—İstersen ben de seninle birlikte kalayım. Kızın korkusunu gidermen için sana yardım ederim...

Kara Murat pırıl pırıl bir gülümseme ile:

—Yoo! dedi. İkimizi birden görürse zavallı yeni bir kriz geçirebilir...

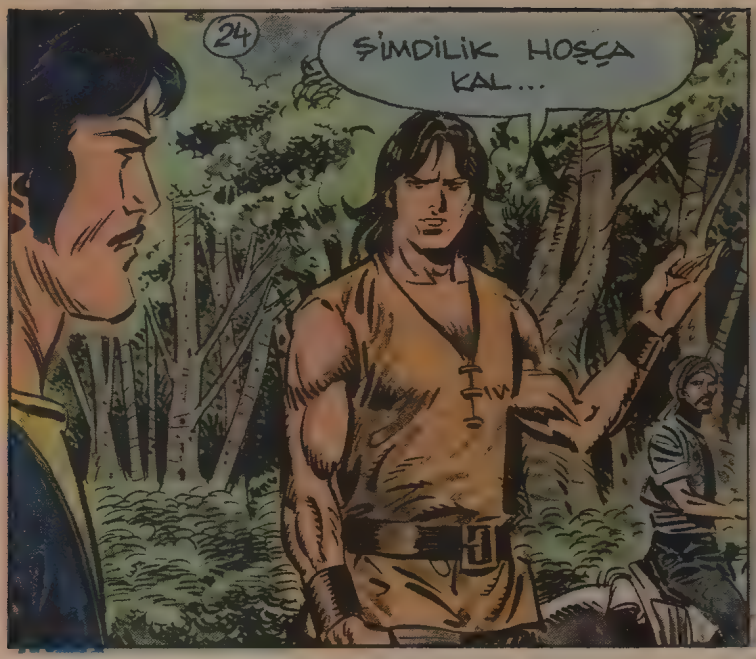

...Hem senin kente dönüp, bize katılacak olan İskender Bey'in birliklerini karşılaman gerekiyor...

—Haklısın... Şimdilik hoşça kal... Kızı sana bırakıyorum. Ona ne kadar iyi insanlar olduğumuzu anlat emi? Bizi mahcup etme.

Durakoğlu ve Akıncılar, esirlerle birlikte ağaçların arasında gözden kayboldular..

Kara Murat hâlâ baygın yatan Julya'ya bakıp derin derin içini çekerek:

—Ne kadar güzel.. Onu kurtaramasaydım çok üzülürdüm. Acaba neden bizden bu kadar korktu? Bunu mutlaka öğrenmem gerek, diye mırıldandı...

★ ★ ★

Julya kendine geldiği zaman serin çimenlerin üzerinde yattığını farketti:

"—Garip şey... Ben ölmedim mi?" diye düşündü...

Son olarak, kendisini ağacın dalına astığını, ipek eşarbın ucunda çırpındığını hatırlıyordu.

Dehşet verici bir andı o...

Kendisini boşluğa bırakır bırakmaz yaptığına çok pişman olmuştu ama artık kurtulması olanaksızdı...

Peki nasıl olmuştu da hâlâ yaşıyordu?

Gerilen dudaklarının arasından sayıklarcasına:

—Kim? Kim kurtardı beni? diye mırıldandı.

Başını kaldırmak isteyince, acı acı inledi. Boynu o kadar ağrıyordu ki...

Kara Murat, genç kızın üzerine eğilip, serin elini onun alev gibi yanan alnının üzerinde gezdirerek sordu:

—Çok mu acı çekiyorsun?

Julya gülümsemeye çalıştı ama, bu hareket bile canını yaktı. Bütün vücudunda sancımayan tek yeri yok gibiydi:

—Boynum çok fena, diye inledi..

Kara Murat anlayışlı bir tavırla başını

salladı:

—İpin ucunda kim sallansa boynu böyle ağrır.. Ölmediğine şükret.. Neden canına kıymak istedin?

—Türklerin eline geçmemek için...

—Yaa? Demek Türk'lerden o kadar çok korkuyorsun?

—Evet...

—Neden?

—Onlar birer canavardır. Beni ellerine geçirseler, parça parça ederlerdi...

—Garip şey.. Türklerin sana böylesine kin duymaları için bir sebep olması gerek...

Kara Murat'ın yardımıyla doğrularak çimenlerin üzerine oturan Julya acı acı gülümsedi:

—Sen bunu anlayamazsın yabancı. Türkler çok zalim, vahşi, kan içici yaratıklardır.. Onlar kadar barbar insanlar, yeryüzünde yoktur...

Kara Murat'ın şaşkınlığı iyice arttı. Türk korkusundan canına kıymaya kalkışan bu genç kız iyice ilgisini çekmişti:

—Sen hiç Türk tanıdın mı? diye sordu.

Julya:

—Hayır, diye başını salladı. Tanımak da istemem. Onlar hakkında anlatılanlar bana yeter de artar...

—Ama duydukların doğru olmayabilir...

Julya'nın gözleri iri iri açıldı, titreyen sesiyle:

—Hayır! Doğru! diye haykırdı. Bunu söylerken gözleri alev alev yanıyordu. Bir süre sonra sakinleşti, yüzü tekrar eski tatlı ve sevimli halini aldı:

—Sahi, sen kimsin? Beni neden kurtardın? diye sordu.

Kara Murat, Türk olduğunu söylerse kızın yeni bir kriz geçireceğini düşünerek kimliğini saklamak zorunda kaldı:

—Adım Tudor! Eflaklıyım.. Seni gördüğümde Türk akıncıları gitmişti.. Dalda salanıp duruyordun. Hemen ağaca çıkıp, eşarbı keserek seni aşağıya indirdim..

Genç kızın yüzünü tatlı bir pembelik kapladı:

—Sağol.. Hayatımı sana borçluyum...

Julya, uzun kirpikli, güzel gözleriyle Kara Murat'ı dikkatle süzüyor ve:

"Kuvvetli bir genç.. Beni buradan kaçırıp Zigetvar'a götürebilir" diye düşünüyordu.

Morava'dan Zigetvar'a gitmesi için çok uzun bir yolu aşması gerekiyordu. Bu da genç bir kız için olanaksızdı. Yollar haydut ve eşkiyalarla doluydu.

Julya, yumuşak ve hülyalı bakışlarını delikanlıya dikerek:

—Beni buradan Zigetvar'a götürürsen seni zengin ederim, dedi.

Kara Murat hafifçe irkildi, kalbi heyecanla attı.

Bu rastlantı onu şaşırtmıştı. Çünkü kendisi de Zigetvar'a gidiyordu.

Morava'da Durakoğlu ile birlikte akıncılardan ayrılacak ve Avrupa içlerine doğru at sürerek Kont Labatan'ın ülkesi Zigetvar'a gidecekti.

Orada çok önemli bir görevi vardı.

Peki bu kız neden oraya gitmek istiyordu?

Julya, onun düşüncesini anlamış gibi:

—Ben aslında Zigetvarlıyım, dedi. Buraya gezmeye gelmiştim. Türklerin baskını seyahatimi berbat etti. Bütün adamlarımı kaybettim. Şimdi buradan kaçmaktan başka

bir düşüncem yok...

Kara Murat:

—Üzgünüm, dedi. Gerçi ben de Zigetvar'a gidiyorum ama, daha önce yapmam gereken bazı işlerim var...

Acı dolu bir hıçkırık, Julya'nın göğsünü yırttı:

—Demek beni bu vahşi yerde, yabani insanların arasında, kaderimle baş başa bırakacaksın? O halde neden kurtardın beni?

Julya'nın gözlerinde sonsuz bir umutsuzluk vardı... Yüzünün bütün hatları gerilmişti, sesi titriyordu. Yalnız sözle değil, gözle de soruyordu sanki...

Kara Murat birden uzaklardan, ağaçlıkların arasından gelen bir çalgı sesi duydu.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

16 TEMMUZ 1980 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 338 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Sadrazam Rum Mehmet Paşa, Batı'daki Türk'leri kan, ateş ve zulüm içinde kıvrandıran ZigetvarKontu Labatan'a gereken dersi vermek üzere Kara Murat'ı görevlendirir. Kara Murat bu çok tehlikeli görevi kabul eder.

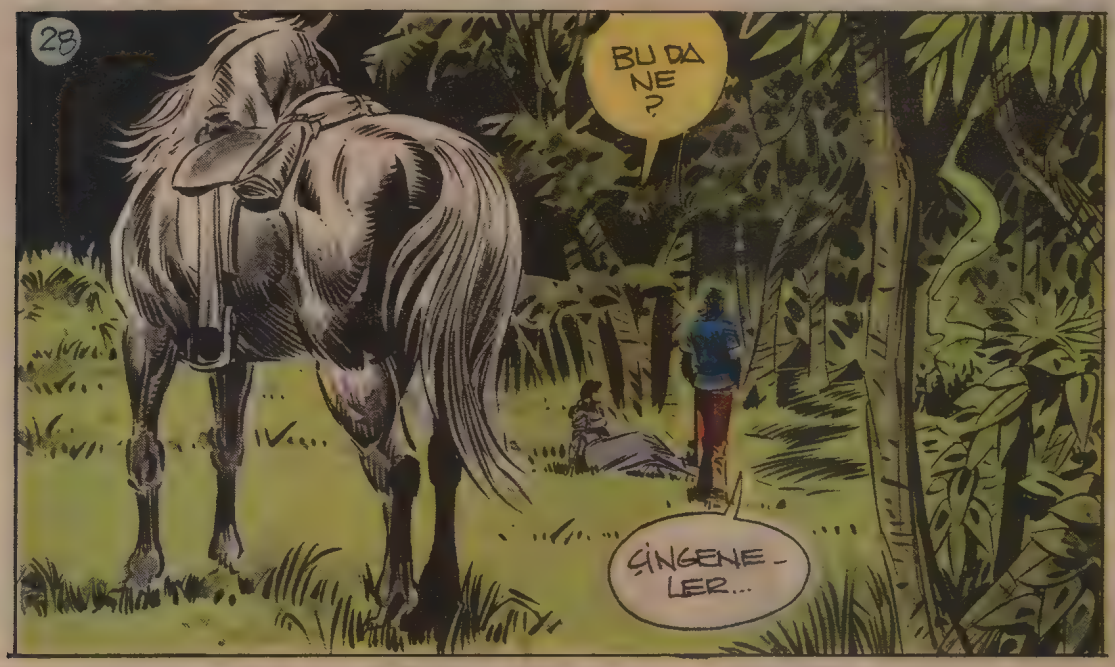

Sonra ateşli bir ses, teflerin şakırtısını, birbirine çarpan ellerin gürültüsünü, uta benzer, fakat gövdesi uttan küçük bir çalgı olan lavtanın melodisini bile bastırdı...

Julya bir an, içinde bulunduğu korkuyu unutarak sordu:

—Bu da ne?

—Çingeneler.. Şarkı söylüyorlar...

—Ne garip sesleri var! İnsanın tüylerini ürpertiyor..

—Korkmana gerek yok.. İyi insanlardır. Haydi kalk, seni oraya götüreyim. Onlar kent kent, ülke ülke gezerler. Hiç bir yerde sürekli kalmazlar.. Kimbilir belki seni Zigetvar'a bile götürürler. Tabii yolları oradan geçiyorsa...

Kara Murat, Julya'yı kolundan tutarak kaldırdı. Birbirine yaklaşan, hatta yapışan iki genç vücut, adeta zevkle titredi. Julya, da-

marlarındaki kanın, daha hızlı akmaya başladığını, gövdesini alev gibi bir sıcaklığın sardığını hissetti.

Artık hava iyice kararmıştı. Rüzgâr yoktu. Gece, yaz mevsiminki kadar ılıktı...

Kara Murat, Julya'yı ayağa kaldırırken sıcak nefesi genç kızın yüzünü okşadı.

Julya ürperdi. Düşer gibi yaparak genç adama sarıldı, bundan büyük bir zevk duyduğunu hissetti.

O şekilde, beraberce yürüdüler.

Julya, içten gelen bir davranışla başını delikanlının omuzuna dayamıştı. Tatlı bir heyecan anı yaşıyordu:

—Beni kurtardın. Sana olan borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum, diye mırıldandı.

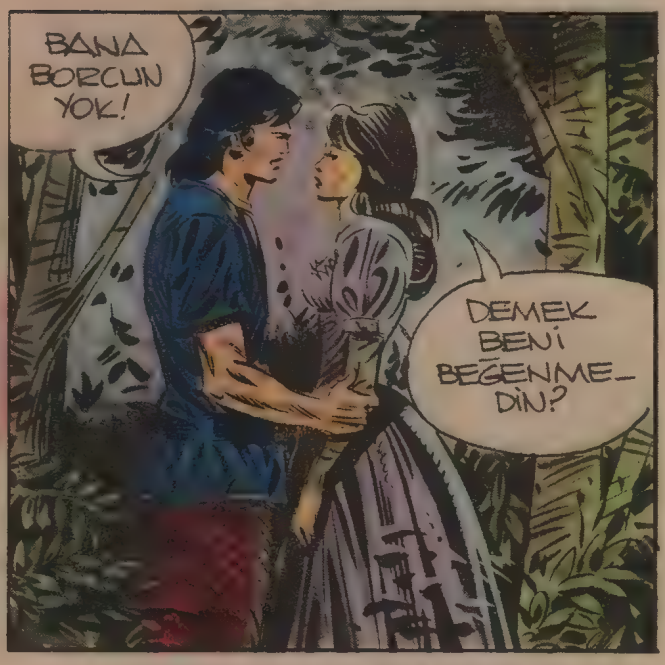

Kara Murat, karanlığın içinde hafifçe gülümserken, genç kız ağzını onunkine yaklaştırarak:

—Beni öp! dedi.

Her şey birden o kadar basitleşmişti ki, iki genç de, vücutlarının birbirini istediğini o anda daha iyi anlamışlardı.

Fakat Kara Murat, duygularını bastırarak sertçe:

—Bana borcun yok! dedi. Genç bir kızın zayıf anından faydalanmayı hiç sevmezdi.

Julya, hafif bir iç geçirerek gözlerini kapadı. İçgüdüsü ona, yerine göre soğuk olmasını bilen bu ihtiraslı erkeğin aşkının büyük bir zevk vereceğini hissettiriyordu:

—Demek beni beğenmedin?

—Tam tersine.. Beğendim. O kadar güzelsin ki.. Kimbilir sana ne kadar çok göz di-

ken olmuştur? Ama şimdi gönül işlerine ayıracak zamanımız yok...

Çingeneler kamplarını ağaçların arasındaki geniş bir düzlüğe kurmuşlardı.

Koca koca ateşler yakmışlar ve bunların üzerine kazanlar koymuşlardı.

Çocuklarını başıboş bırakmış olan kadınlar, kesilen tavukların tüylerini yolmakta ve akşam yemeği için hazırlık yapmaktaydı.

Bu yalınayak, başı kabak insanların şaşılacak derecede soylu tavırları vardı.

Esmer kızların çoğu, harikulâde güzeldi...

Boyunlarında altın gerdanlıklar şakırdayan kadınların gözleri kömür gibi, dişleri ise göz kamaştırıcı bir beyazlıktaydı.

Erkeklerin göz alıcı renklerde, fakat delik deşik eski elbiseleri vardı. Bazılarının başlarına giydikleri şapkalar,ıslana ıslana solmuşlardı. Ama hepsinin bellerinde pırıl pırıl kılıçlar ve hançerler dikkati çekiyordu...

Bir sürü at, köpek ve kümes hayvanıyla bir arada dolaşan bu insanların söyledikleri şarkı, Julya'ya çok yabancı geldi.

Kabilenin reisi olduğu anlaşılan orta boylu, geniş omuzlu, kuvvetli bir adam Kara Murat'la Julya'yı karşıladı...

Genç kızın gözlerinde kuşku dolu bir parıldı dolaştı. Endişeli bir sesle Kara Murat'a fısıldadı:

—Beni, üstleri başları dökülen bu eli bıçaklı adamlara mı teslim edeceksin?

Kara Murat gülümsedi:

—Merak etme...Onlardan sana bir fenalık gelmez...

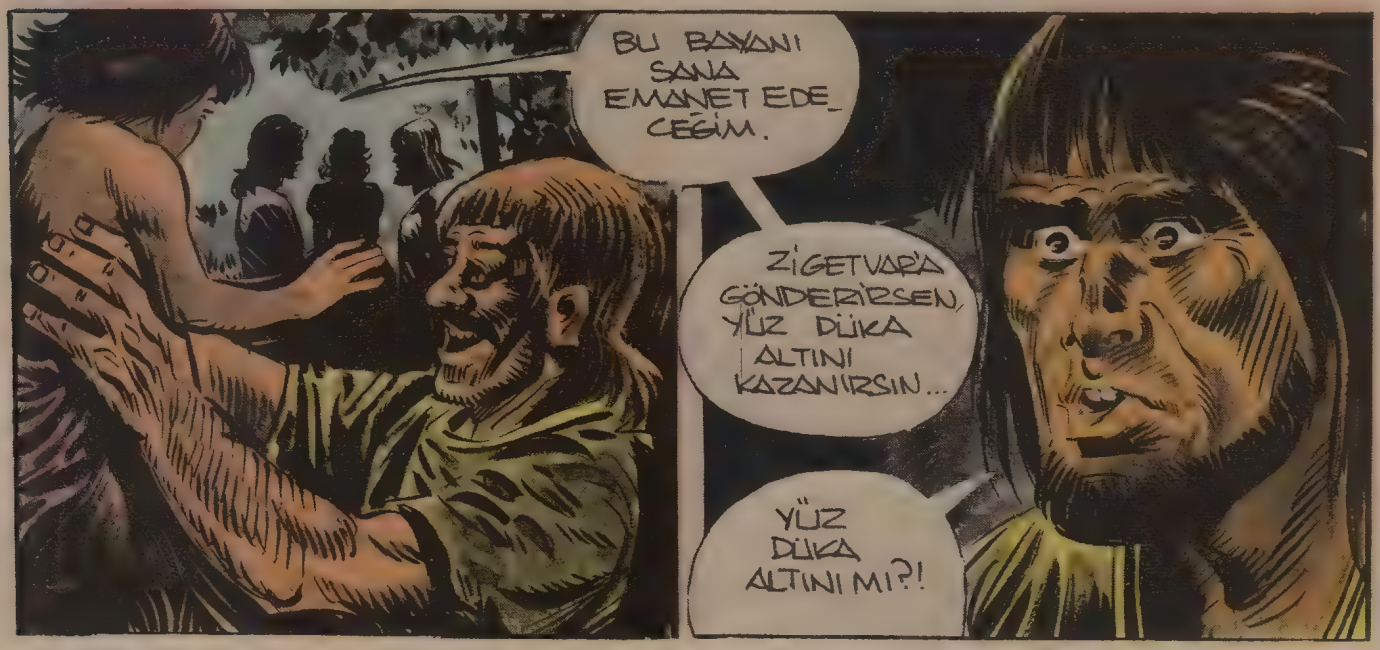

Çingenelerin reisi:

—Hoşgeldiniz. Adım Belgodor, dedi.

Kara Murat, adamın elini sıktı:

—Bu bayanı sana emanet edeceğim Belgodor!.. Onu koruyacak ve her dediğini yapacaksın.. Eğer yanına güvenilir birkaç adam verip onu Zigetvar'a gönderirsen, yüz Düka altını kazanırsın...

Çingene reisinin gözleri sevinçle parladı:

—Yüz Düka altını mı? Vay canına!. Bizim için bir servet yahu...Bu işi seve seve yaparım dostum.. Üstelik böylesine güzel bir hanımla seyahat etmek benim için sonsuz bir mutluluk olur...

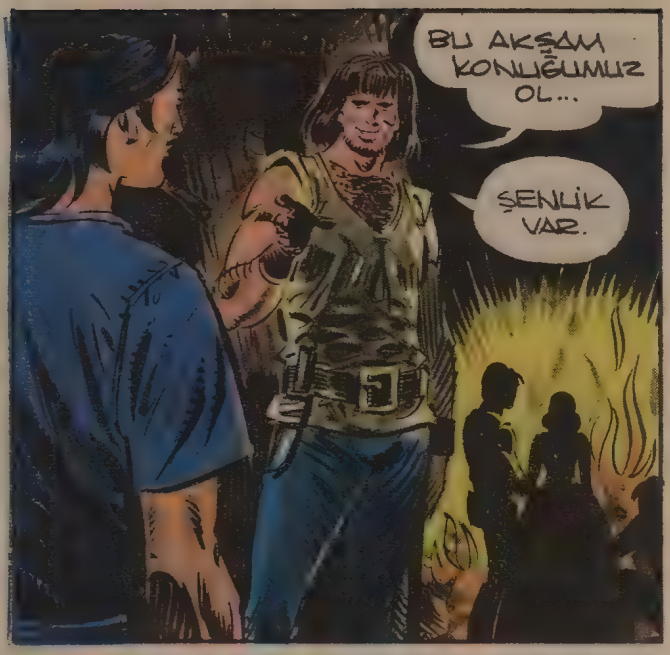

Julya, Çingene Reisi Belgodor'un hayran bakışlarından rahatsız olmadı. Bu bakışlarda sıcak bir dostluk, sahte olmayan bir içtenlik vardı...

Adama güven vermek için, en tatlı sesiyle:

—Evet... Zigetvar'a vardığımız vakit yüz altını alırsın, dedi.

Belgodor sırıttı:

—Tamam.. Anlaştık.. Sana gelince delikanlı, bu akşam konuğumuz ol.. Gece ömrünce göremeyeceğin bir şenlik var...

—Nasıl bir şenlik?

Belgodor, garip bir sesle ve kahkahayla güldü:

—Kabilemizin en güzel kızı Paprika bu gece kendisine eş seçecek.. Göreceksiniz, çok eğleneceğiz...

Kara Murat, sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkıp, Morava'ya geri dönerek akıncılara katılmayı düşündüğünden bu teklifi kabul etti. O güne dek bir çingene düğünü görmemişti. Hem, Julya'nın bu adamlardan hâlâ korktuğunu, vücudunun bir yaprak gibi titrediğini görüyordu. Onu bir süre daha yalnız bırakmamalıydı:

—Pekalâ Belgodor, dedi. Geceyi sizlerle geçirmek beni memnun edecek...

İleride, uzun, siyah örgülü genç çingene kızları, teflerini şakırdatıp duruyor ve bir an önce dansa başlamak için reisin emrini bekliyordu.

Kabile reisi, az sonra beklenen işareti verdi ve bir düzine genç çingene kızı, ateşlerin en büyüğünün çevresinde, çılgın gibi dans etmeye başladı.

Çevik, esmer ayaklarının altında topraklar havalanıyor, alacalı, bulacalı, renk renk elbiseleri, çıplak bacaklarının etrafında fırıl fırıl dönüyor ve dansın ritmi kızıştıkça etekler baldırlardan yukarısına, külotlarına kadar havalanıyordu...

Kara Murat ile Julya, kabile reisi Belgodor ile beraber, devrilmiş bir ağaç kütüğünün üzerinde yan yana oturmuş, bu muhteşem dansı hayranlıkla seyrediyordu.

Belgodor:

—İşte Paprika, şu en başta dans eden kızdır.. Kabilenin bütün gençleri ona çılgınca âşık...

—Evleneceği genci o mu seçecek?

—Evet...

—Ya itiraz eden olursa?

—O zaman damat adayı, itiraz edenle dövüşmek ve onu yenmek zorunda...

—Yani kan dökülebilir...

—Evet...

Julya'nın gözleri korkuyla doldu,inilti halinde çıkan bir sesle:

—Tanrım! Ne korkunç! dedi.

Kabile reisi, ona dik dik baktı:

—Korkunç değil bayan.. Bizim geleneklerimiz böyle. Kabilenin en güzel kızını alacak olan genç, yiğit ve güçlü olmalıdır...

—O zaman seçime ne gerek var?.. Kızı en güçlü kimse ona verin gitsin...

Belgodor'un dudaklarında garip bir gülümseme belirdi:

—En güçlü kim? İşte bunu bilmiyoruz..

...Bizim kabilenin tüm gençleri güçlüdür.. Horoz gibi dövüşçüdür.. Ama en güçlüsü kim? O bu gece belli olacak...

Kara Murat'ın gözleri çılgınca dans eden Paprika'ya takıldı. Gerçekten çok güzel bir kızdı.. Öteki kızların arasında yıldız gibi parlıyordu...

Ay bulutların arasından çıkınca Paprika büsbütün coştu. Örgüleri açılan saçları, omuzlarının üzerinde dağılıyor,uçan ayaklarının hareketleri gözle takip edilmiyordu.

Harikulâde güzel vücudu eğiliyor, bükülüyor, kıvranıyor, bakışlarındaki ihtiras erkekleri adeta büyülüyordu...

Sahnenin vahşi ihtişamı, Kara Murat gibi Julya'yı da etkilemişti...

Çingeneler coştukça dansa tempo tutan ellerinin şakırtısı da hızlanıyordu...

Birdenbire ateşli bir ses, bütün gürültüleri bastırdı.

Julya:

—Bu da ne ne? diye fısıldadı.

Belgodor:

—Paprika şarkı söylüyor, dedi. Bu, seçim zamanının yaklaştığını gösterir...

Şimdi Paprika ile beraber bütün kabile şarkı söylüyor, sesler, ağaçların arasında gökgürültüsü gibi patlıyordu...

Çingene güzeli birden, gökteki yusyuvarlak ayı yakalamak istermiş gibi kollarını havaya savurdu. Esmer yüzü terden pırıl pırıl parlıyordu. Gitti, kendisine uzatılan su dolu bir kupayı aldı...

Kabire reisi Belgodor, Kara Murat'a:

—Paprika, maşrapasından kime su içirirse onunla evlenecek, dedi...

Genç kız, o eşsiz dansına devam ederek bir erkeğin önünde durdu.. Düz, siyah saçlı, esmer, yakışıklı bir Çingene genciydi bu...

Paprika maşrapayı uzatarak:

—Seni seçtim! dedi...

Fakat delikanlı, Paprika'nın kendisini seçişine sevinmeye vakit bulamadı.. Korkunç bir ses alanı çınlattı:

—Hayır!.. İtiraz ediyorum!..

Dev yapılı bir çingene genci ortaya çıkmış, bıçağını çekerek Paprika'nın seçtiği delikanlının karşısına dikilmişti...

Kabile Reisi Belgodor:

—Eyvah!.. Bu Çılgın Piko'dur.. Acı kuvveti ile herkesi yıldırmış bir adamdır.. Onun Paprika'da gözü olduğunu bilmiyordum doğrusu...

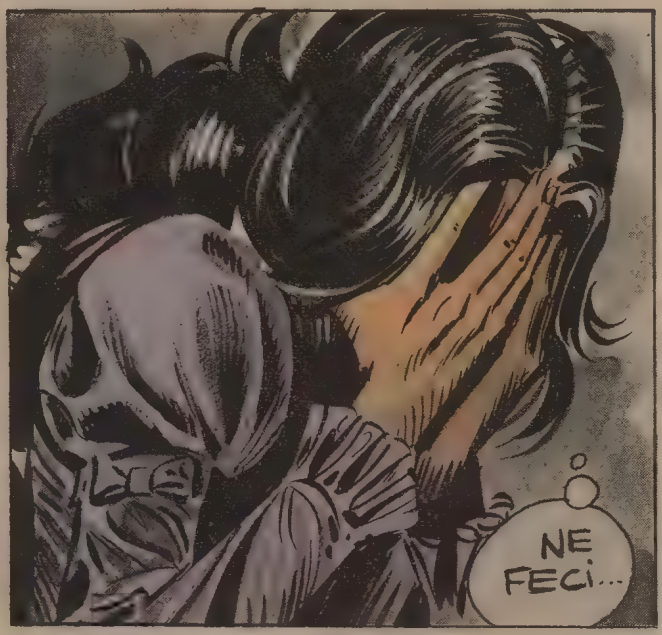

Paprika'nın seçtiği genç de bıçağını çekti...

İki erkek, vahşi bakışlarını birbirlerine dikerek kısa bir an durduktan sonra hızla ileri atıldılar...

Boğuşma iki dakika kadar sürdü...

Çılgın Piko, Paprika'nın seçtiği genci yere yıkıp diziyle göğsüne bastırarak iki kulağını birden kesti...

Oluk gibi kan fışkırdı...

Zavallı genç, can acısından çığlıklar atıyor "Mahvoldum.. Rezil oldum" diye hıçkırıyordu.

Olayı dehşet içinde seyreden Julya akan kanları görmemek için elini yüzüne kapadı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

23 TEMMUZ 1980 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 339 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Sadrazam Rum Mehmet Paşa, Batı'daki Türk'leri kan, ateş ve zulüm içinde kıvrandıran ZigetvarKontu Labatan'a gereken dersi vermek üzere Kara Murat'ı görevlendirir. Kara Murat bu çok tehlikeli görevi kabul eder.

Çingene güzeli Paprika, dövüşü inanılmaz bir soğukkanlılıkla seyretmişti. Yerde acıdan kıvranan gence bakarak soğuk bir sesle:

—Ben kulaksız koca istemem! dedi.

Kabile Reisi Belgodor ayağa kalkıp:

—Öyleyse kendine başkasını seç! diye bağırdı.

Paprika ter içinde, pırıl pırıl parlayan, uzun, düzgün bacaklarıyle yeri topuklayarak dansa devam edip başka bir gencin önünde durdu, maşrapayı uzatarak:

—Seni seçiyorum! dedi...

Delikanlının kalbi heyecanla çarptı. Paprika'ya malik olabilmek onun için dünyanın en mutlu olayıydı.

Ama Çılgın Piko yine gürleyerek ortaya fırladı:

—Benimle dövüşeceksin!.. Başka türlü onu alamazsın...

Delikanlı bıçağını çekerek haykırdı:

—Paprika için ölebilirim...

Kıyasıya bir düello başladı.. İkisi de iyi bıçak kullanıyordu ama Çılgın Piko müthiş bir adamdı.. Paprika'nın seçtiği ikinci eş de beş dakika sonra burunsuz kaldı...

Burnu kesilen gencin yüzü kandan kıpkızıl olmuştu...

Delikanlı acıdan değil, öfkeden ağlıyor, omuzu hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Paprika:

—Ben burunsuz koca da istemem! dedi.

Alevlerin kızıl ışıkları altında vahşi dans devam etti.

Genç kızın vücudu yay gibi kıvrılıp, göğüsleri erkeklerin kalbini hoplatacak şekilde titrerken, iri, siyah gözleri çevrede dolaşıyor, kendisine koca olacak erkeği arıyordu.

Üçüncü kurban kimdi?

Çılgın Piko, bütün adayları bıçağının ucuna geçirmeye yemin etmişti. Fakat Paprika inatla eş olarak onu seçmiyordu...

Üçüncü koca adayının gözü çıktı, dördüncüsünün bir yanağı boydan boya yarıldı. Beşincisinin bağırsakları dışarı fırladı.

Artık bütün Çingene gençleri, Çılgın Piko'nun öfkesinden yılmıştı...

Paprika'nın önünde durduğu her genç, artık ondan kaçıyordu...

Çılgın Piko, elinde kan damlayan hançeriyle Paprika'nın yeni seçeceği koca adayını bekliyor, öfkeli bir boğa gibi burnundan

soluyordu...

Yeni kurban kim olacaktı?

Güzel Paprika birden Kabile Reisi Belgodor'un önünde durdu.. Maşrapasını reise uzatıp onu mu eş seçecekti?

Fakat hayır...

Reis, maiyetindeki biriyle dövüşemezdi. Bu olanaksızdı...

Paprika, bakışlarını reisin yanındaki Kara Murat'a dikti.. Uzun kirpikli, güzel gözlerini delikanlının gözlerine dikerek biraz titreyen bir sesle:

—Seni seçtim yabancı! dedi...

Kara Murat irkildi, şaşırdı, kaşlarını hayretle kaldırdı. Böyle bir şey hiç beklemiyordu... Acı acı içini çekti:

—Yazık ki, seninle evlenemem güzel kız! dedi.

Paprika vahşi bir tavırla başını salladı. Gözleri kederle doluydu. Maşrapayı uzatarak ısrarla:

—Seni seçtim! diye tekrarladı...

O sırada Çılgın Piko, avının üzerine atılmaya hazır bir atmaca gibi bekliyordu...

Kara Murat, güzel kızı tepeden tırnağa süzerek mırıldandı:

—Çok güzelsin... Seninle beraber olmak belki her erkeği mutlu eder...Ama ben bir yabancıyım...Yarın buradan gideceğim.. Bir gecelik evlilikten sonra dul kalmak ister misin?

Genç kız ter içindeydi. Esmer çehresinin üzerinde, gözleri ateş gibi yanıyordu. Güzel dudakları aralandı ve yine:

—Seni seçtim... dedi...

Sesinde kesin bir kararlılık vardı.. Çılgın Piko durumu dikkatle izliyordu. Kara Murat'ın şaşkın ve çekingen duruşu adamı kızdırdı, öfkeden kudururcasına haykırdı:

—Ödlek herif!.. Kıza bayılıyorsun ama benim karşıma çıkmaya korkuyorsun değil mi? Çık meydana!.. Senin hem burnunu, hem kulaklarını keseceğim!...

Kara Murat canı sıkılmış bir halde:

—Çattık belâya, diye başını salladı. Dövüşmesek olmaz mı?

Piko kükredi:

—Olmaz.. Seni de tepeleyip Paprika'yı bileğimin hakkı ile alacağım...

Kara Murat "Ne yapmam gerekiyor?" dercesine kabile reisine baktı.

Belgodor sesini alçaltarak fısıldadı:

—Yabancısın... İstemezsen dövüşmezsin.. Ama korktuğunu açıkça söylemen gerek..

—Söylemezsem...

—O zaman dövüşmen gerekir...

Julya şaşkın, perişan ve korku içinde konuşmayı dinliyordu.. Kara Murat'ın koluna sarılarak onu çekti:

—Bu vahşi adamla dövüşemezsin,dedi.

kurtar!..

Kara Murat kızı omuzlarından tutarak ayağa kaldırdı, şefkat dolu bir hareketle gözlerindeki yaşları sildi:

—Ağlama, dedi... Madem istemiyorsun. Piko senin kocan olmayacak!..

Biraz uzakta olduğu için konuşulanları duymayan, fakat öfke ve ihtirastan deli gibi olan Piko haykırdı:

Daha öncekilere ne yaptığını gördün. Seni de mahveder...

Bu sırada garip bir şey oldu... Güzel Paprika, Kara Murat'ın dizlerine kapandı ve inledi:

—Beni kurtar yiğidim... Ben Piko ile evlenmek istemiyorum. Yalvarırım yardım et. Piko ile evlenmemek için senin bir gecelik karın olmaya razıyım... Yeter ki beni ondan

—Haydi sersem!.. Çık karşıma!.. Korkma, öldürmeyeceğim seni!.. Sadece kulaksız ve burunsuz bırakacağım.. Paprika kulaksız ve burunsuz bir kimseyle evlenemez...

Kara Murat hafifçe kaşlarını çatarak ortaya doğru ilerledi. Sert bakışlarını Çılgın Piko'ya dikmişti. Yüzünde en ufak bir heyecan belirtisi yoktu.

—Ne ile vuruşacağız? diye sordu.

Piko kahkahalarla gülerek bağırdı:

—Silahı sen seç.. Bıçak ya da kılıç...

—Benim için fark etmez, dedi Kara Murat...

Piko vahşi vahşi sırıttı:

—Öyleyse bıçak olsun... Bıçakla oranı buranı daha kolay doğrarım çünkü...

Kara Murat belindeki kılıcı, kayışı ile birlikte çıkarıp attı. Çingene reisinin, eline tutuşturduğu pırıl pırıl hançerin kabzasını parmaklarının arasında sıkarak alanın ortasına yürüdü...

Paprika umut dolu bir hayranlıkla onu seyrediyordu...

Julya ise o anda:

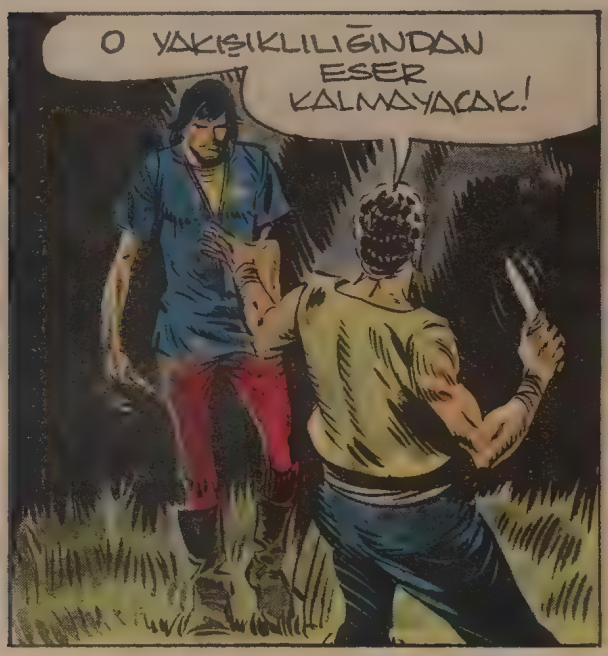

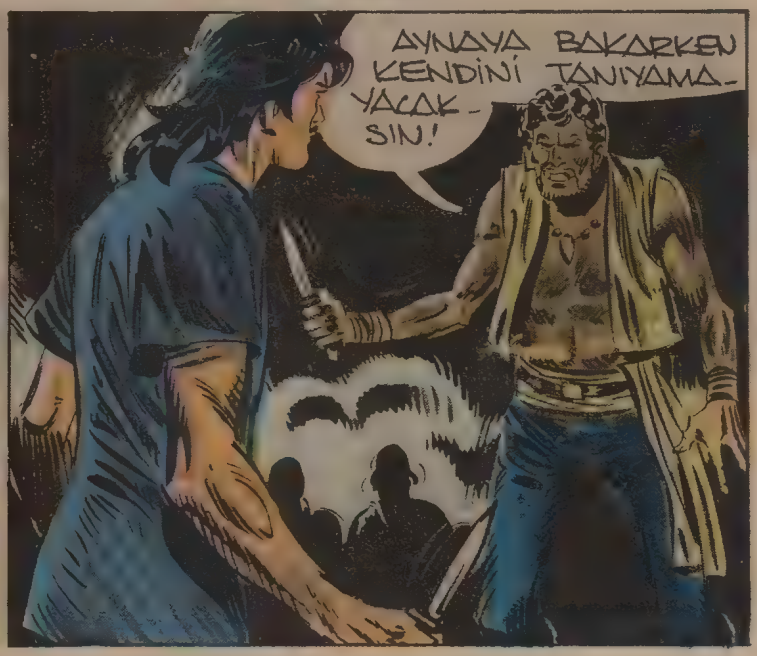

"—Bu nasıl bir insan? Bir Çingene kızını kurtarmak için böylesine tehlikeye atılmak delilik" diye düşünüyordu ama onun da bakışlarında derin bir hayranlık vardı...

Çılgın Piko, kendinden emin adımlarla Kara Murat'ın üzerine yürüyerek bağırdı:

—Salak!.. Yüzünü dilim dilim doğradığım vakit, o yakışıklılığından eser kalmayacak!..

Piko, kullanmakta çok usta olduğu bıçağı elinde fırıl fırıl döndürerek devam etti:

—Aynaya bakarken kendini tanıyamayacaksın ahbap!.. Suratının halini gören Paprika'nın da midesi bulanacak ve seninle evlenmeyecek. Çünkü Paprika'ya ancak benim gibi kusursuz bir erkek yakışır...

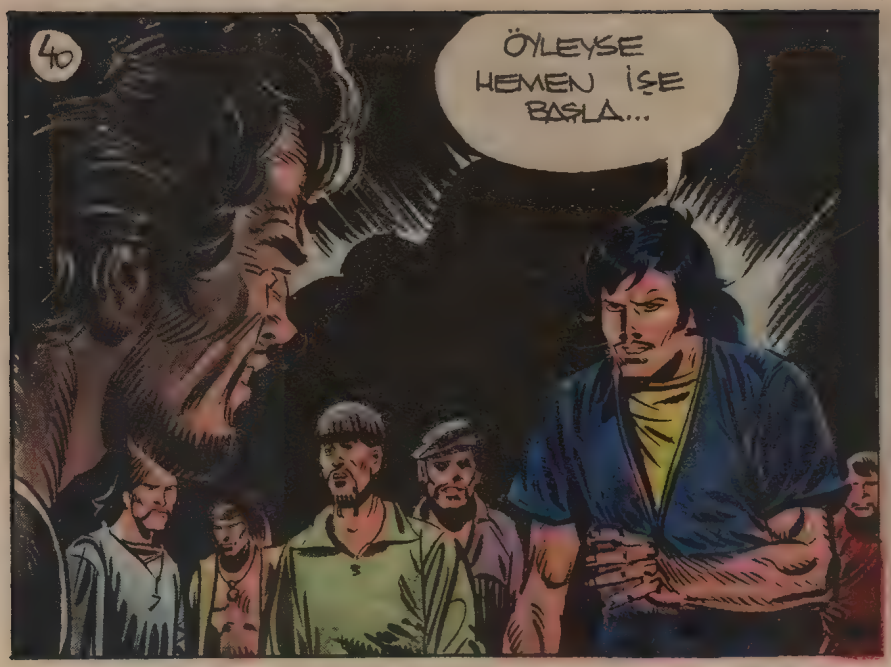

Kara Murat'ın dudaklarında, o her zamanki alaylı gülümseme vardı. Sakin sesiyle:

—Eh, öyleyse hemen işe başla da, kızcağız daha fazla heyecan çekmesin bari! dedi

Çevrede büyük bir merak vardı.

Yaşlı, genç, kadın, erkek, kabilenin bütün mensupları,birbirlerinin üzerine atılmaya hazırlanan Kara Murat'la Çılgın Piko'yu heyecanla seyrediyordu...

Piko'nun acımasız bir adam olduğunu ve herkesin gözünü yıldırdığını bilenler:

—Yabancıya yazık olacak! diye mırıldandılar.

Yaşlı bir çingene başını salladı:

—Evet ama yine de belli olmaz!

—Neden? Piko'nun daha öncekileri

ne hale getirdiğini gördün...

—Onlar bizdendi.. Bu ise yabancı.. Nasıl bir dövüşçü olduğunu bilmiyoruz.. Acaba hangi milletten?

—Bu fark eder mi sence?

—Elbette.. Yakınlarda Türk akıncılarının dolaştığını duydum.. Tuna kıyısında toplanan Haçlılarla vuruşacaklar galiba...

—Eee.. Ne var bunda?

—Yani demek istiyorum ki, eğer bu yabancı genç, kılık değiştirmiş Türk akıncılarından biriyse, Piko'nun işi zor demektir...

—Piko, Türk filan dinlemez, onu da haklar...

—Bakalım, göreceğiz...

Kara Murat'la Piko'yu seyredenlerin en heyecanlısı Paprika idi...

Piko'dan nefret ediyor ve asla onun karısı olmak istemiyordu.

Son umudu bu yabancı gençti...

O da Piko'ya yenilirse ne olacaktı?

Paprika bunu düşününce, kalbinin hızla çarptığını ve başının döndüğünü hissetti..

Bu dövüşün sonucu, kendi kaderini de tayin edecekti.

Çünkü genç kız, Piko'nun karısı olmaktansa ölmeye karar vermişti...

Kısık dişleri arasından kesin bir dille:

—Yabancı yenildiği an, ben de bıçağı kendi kalbime saplayacağım! diye mırıldandı.

Gözleri, bu vahşi kararın ışığıyla delice parladı:

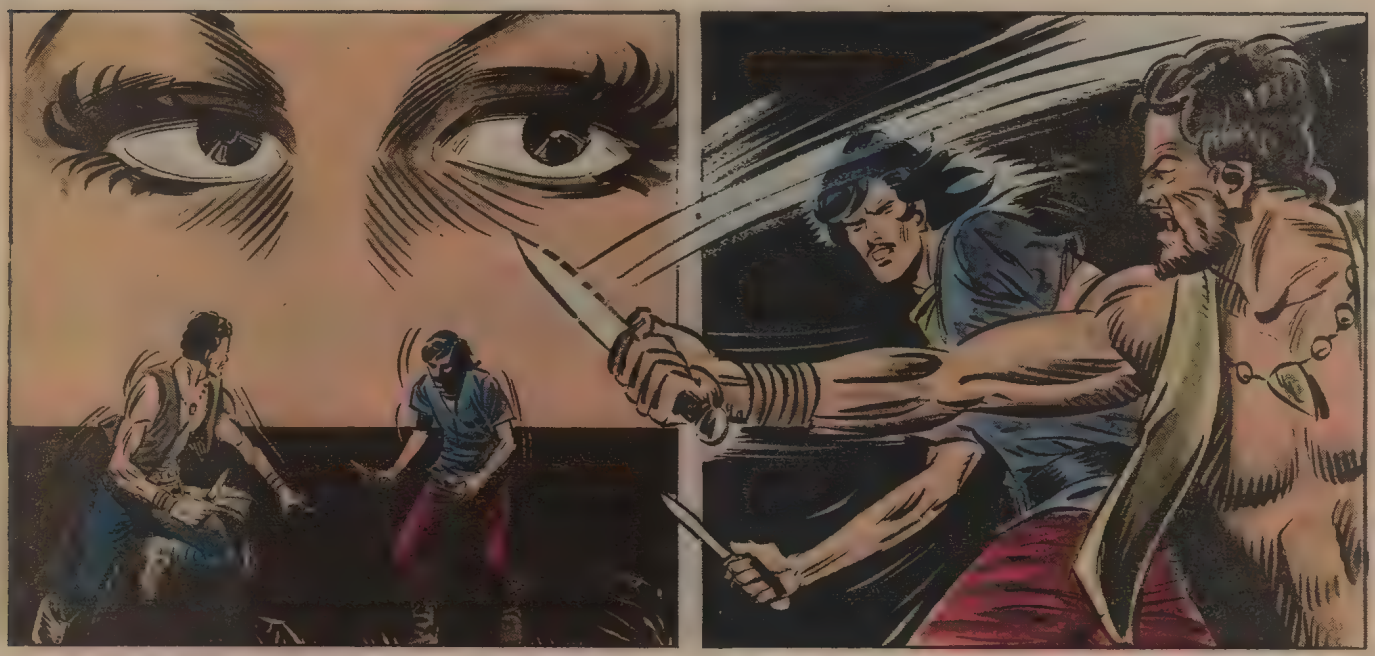

—Asla Piko'nun karısı olmayacağım! Asla!...

Bu sırada vuruşma başlamıştı.

Piko, daha önce olduğu gibi kolay bir zafer kazanacağını sanarak kendinden emin bir şekilde hızla atıldı.

Ama karşısında o güne dek rastlamadığı çeviklikte bir rakip vardı...

Savurduğu bıçaklı kolu havada pırıltılı bir yay çizdi ve darbe boşa gitti...

Çünkü delikanlı, o daha hamlesini yaparken iki adım geriye sıçrayarak tehlikeli alandan çıkmıştı...

Piko şaşırır gibi oldu...

Büyük bir öfkeyle yeniden atıldı.

Bıçaklı kolu şimşek gibi kalktı ve indi.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

30 TEMMUZ 1980 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 340 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Sadrazam Rum Mehmet Paşa, Batı'daki Türk'leri kan, ateş ve zulüm içinde kıvrandıran ZigetvarKontu Labatan'a gereken dersi vermek üzere Kara Murat'ı görevlendirir. Kara Murat bu çok tehlikeli görevi kabul eder.

Ama Kara Murat yine inanılmaz bir vücut çalımıyla Piko'nun darbesinden sıyrıldı.

Şimdi alanda büyük bir heyecan başlamıştı.

Piko'nun karşısında Kara Murat'ın da, önceki adaylar gibi kolayca yenileceğini sananlar yanıldıklarını anlamışlar, denk geçeceğe benzeyen vuruşmayı daha büyük bir ilgiyle izlemeye koyulmuşlardı.

Kabile reisi Belgodor, bıçaklı ölüm dövüşünü titreyerek izleyen Julya'ya yan gözle bakarak:

—Seninki fena değil, dedi. Çok çevik ve akıllı ama neden sadece savunmada kalıyor?

Julya'nın rengi sapsarıydı:

—Bilmem, dedi. Onu ben de fazla tanımıyorum. Kimbilir, belki de bıçak kullanmasını bilmiyordur.. Ne olur durdurun şu dövüşü.. Size istediğiniz kadar para veririm..

Kavgayı keyifle seyreden Belgodor, bembeyaz dişlerini göstererek sırıttı:

—Bu imkânsız işte.. Kavgayı durdurursam, kabile beni reislikten atar...

Bu sırada dövüş olanca hızıyla sürüyordu. Ama garip bir dövüştü bu...

Piko, hiç durmaksızın atılıyor, bıçağını sağdan soldan, aşağıdan yukarıdan savuruyor, Kara Murat ise sadece eğilip bükülüyor, bazen yana, bazen geriye sıçrayarak bu saldırılardan sıyrılıyordu...

Sanki Piko ile alay ediyordu...

Daha tek hamle bile yapmamıştı...

Alnında terler biriken Piko, kalbini saran müthiş öfke seli ile kendini kaybetmiş bir halde haykırdı:

—Kaçmasana korkak! Erkek gibi dövüş benimle...

Kara Murat sakin ve dikkatliydi.. Piko'nun küçümsenmeyecek bir rakip olduğunu görmüştü. Dövüşün başlangıcından beri fırsat kolluyordu...

Piko'yu daha da kızdırmak ve savunmasını dağıtmak için:

—Sen aptalın birisin, dedi. Sana öyle bir ders vereceğim ki, bir daha bu kabilede kimsenin yüzüne bakacak halin kalmayacak...

Bu sözleri kamçı gibi suratına yiyen Piko'nun yüzü korkunç bir hal aldı:

—Alçak!.. Seni dilim dilim doğrayacağım! diye gürledi.

Kara Murat, tehlikeli bir hamleyi daha savuştururken, dudaklarını alayla büktü:

—Sen Paprika'ya koca olacak nitelikte bir adam değilsin Piko... Çünkü aşağılık bir herifsin... Seni istemeyen, senden nefret eden bir kızla zorla evlenmekte ısrar etmek, şerefsiz, bayağı, adi insanların işidir...

Piko'nun mosmor kesilen yüzü artık tanınacak halde değildi:

—Rezil köpek!.. İşkembeni şu alana dökmezsem bana da Piko demesinler.. Ötekilere acıdım, sadece kulaklarını, burunlarını kestim. Ama senin leşini sereceğim.. Anlıyor musun? Kafanı kesip derini yüzeceğim!

—Biraz acele et öyleyse Piko.. Bak yorulmaya başladın.Solukların sıklaştı. Her yanını ter kapladı. Gücün tükeniyor. Bitiyorsun.

Piko, çılgıncasına atılarak haykırdı:

—Al cehennem zebanisi... Al sana!.. Geber!..

Bıçaklı kolu daha hızlı, daha müthiş bir şekilde indi.

Piko'nun gözü öfkeden artık hiç bir şeyi görmüyordu...

Kara Murat yay gibi eğildi, bıçak saçlarını sıyırarak başının üzerinden geçerken:

"—İşte, tam zamanı!" diye düşündü.

Dakikalardır beklediği fırsatı yakalamıştı...

Piko'nun saldırı sırasında verdiği açıktan faydalanarak sol yumruğunu olanca gücüyle adamın suratına indirdi.

Piko, balyoz gibi inen yumrukla, yıldırım çarpmış gibi sarsıldı, gözlerinde kıvılcımlar uçuştu, çimenlerin üzerine sırtüstü devrildi kaldı...

Çingeneler hep bir ağızdan:

—Hurra!.. diye haykırdılar...

Piko'nun devrilişi hoşlarına gitmişti.

Paprika coşkun bir sevinç içinde:

—Yaşa yiğidim!.. Elin dert görmesin!

diye bağırdı.

Fakat Piko, yenilgiyi kolay kolay kabul edecek insanlardan değildi...

Yüzünü saran müthiş bir şaşkınlık ifadesiyle doğruldu.. Kalbi kin ve öfkeyle kaynıyordu...

Kara Murat onun ayağa kalkmasına izin verdi.

Hâlâ rakibinin hakkından gelmeyi umut eden Piko, suratını kaplayan kanları eliyle silerek:

—Bana bu fırsatı vermemeliydin yabancı, dedi. Düştüğüm vakit işimi bitirmeliydin...

Kara Murat omuz silkti:

—Seni öldürüp, rezil olmaktan kurtarmak istemiyorum... Öyle utanç verici bir duruma düşeceksin ki, insan içine çıkacak yüzün kalmayacak!

—Ah iblis!.. Benimle alay ediyorsun ha? Şimdi görürsün sen...

Piko'nun yaptığı son saldırı gerçekten çılgınca oldu.. Rezil bir yenilgiye uğramaktansa şuracıkta ölmeye razıydı...

Piko'nun öfkeli bir boğa gibi atıldığını

gören Kara Murat, kendine özgü çevikliğiyle yana çekildi, adam hızını alamayıp, burnundan soluyarak önünden geçerken ayağını uzattı...

Çelmeye takılan Piko, yüzükoyun çimenlerin üzerine düşerken, bıçağı elinden fırladı gitti...

Kabile reisi Belgodor, yüzünü buruştu-

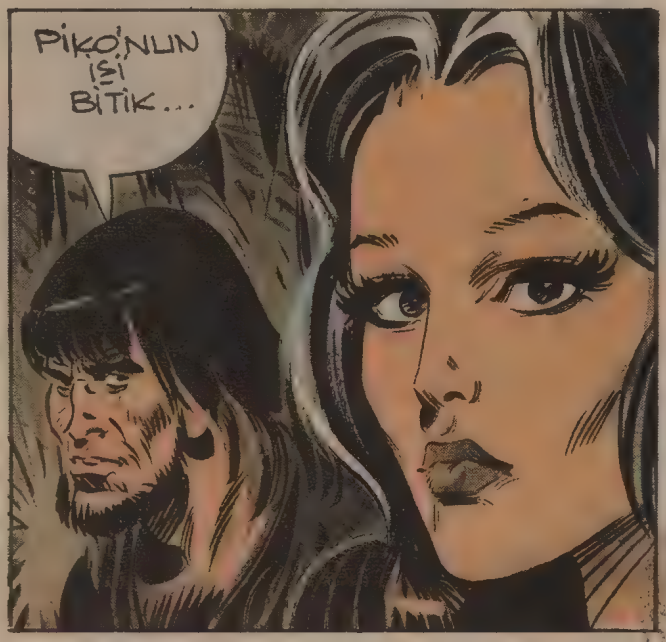

rarak Julya'ya:

—Senin delikanlı kazandı, dedi. Piko'nun işi bitik...

Julya'nın Kara Murat'a dikilen bakışlarında şimdi sonsuz bir hayranlık vardı.

Paprika da aynı hayranlıkla delikanlıya bakıyordu...

Bir ara iki genç kız göz göze geldiler...

Paprika'nın esmer yüzünde garip bir ışıltı dolaştı.. Kıskançlığa benzer bir ifadeydi bu.. "O erkek benim. Onu sana bırakmam!" demek istiyordu sanki...

Piko tekrar ayağa kalktı.

Artık kavgayı kazanmaktan umudunu kesmişti.

Şimdi ölümü arıyordu.

Kendini, Kara Murat'ın hançerinin önüne attı...

Aklı başından gitmiş gibiydi...

Kara Murat, bıçaklı kolunu yana çekerek Piko'nun yaralanmasını önledi.

O güne kadar böylesine bir rakiple karşılaşmamış olan Piko karşısındaki gencin kendisini gerçekten öldürmek istemediğini anladı.

Bu onu büsbütün delirtti, adam duydu-

ğu zilletten kuduracak gibi oldu...

Hem Paprika'yı kaybetmiş, hem de bütün ünü bir anda sıfıra inmişti...

Eliyle göğsünü yumruklayarak çılgın gibi:

—Öldür beni! Öldürsene!.. diye yalvardı...

Kara Murat başını salladı:

—Bu ders sana yeter... Havdi şimdi

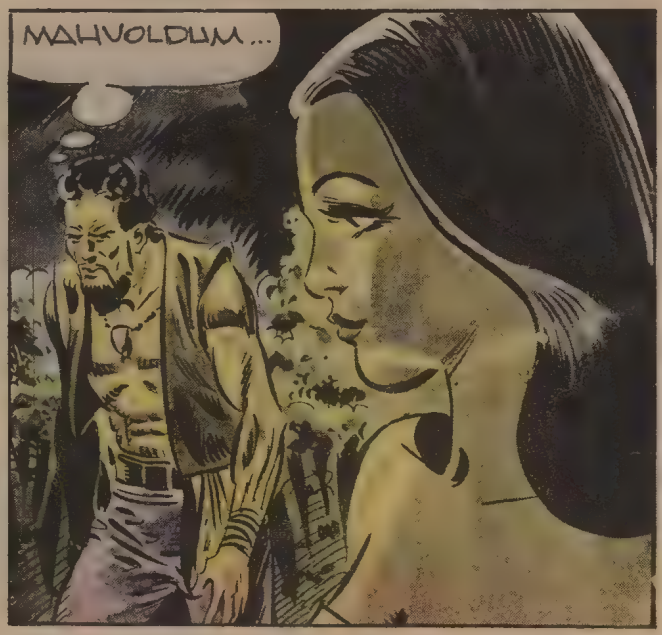

defol karşımdan...

Piko, acınacak bir halde çevresine göz gezdirdi.

Herkes ona soğuk soğuk bakıyordu.

Adam Paprika'nın yüzünün sevinç içinde olduğunu görünce dünya başına yıkılıyor sandı...

Kanlı gözlerini Kara Murat'a dikerek:

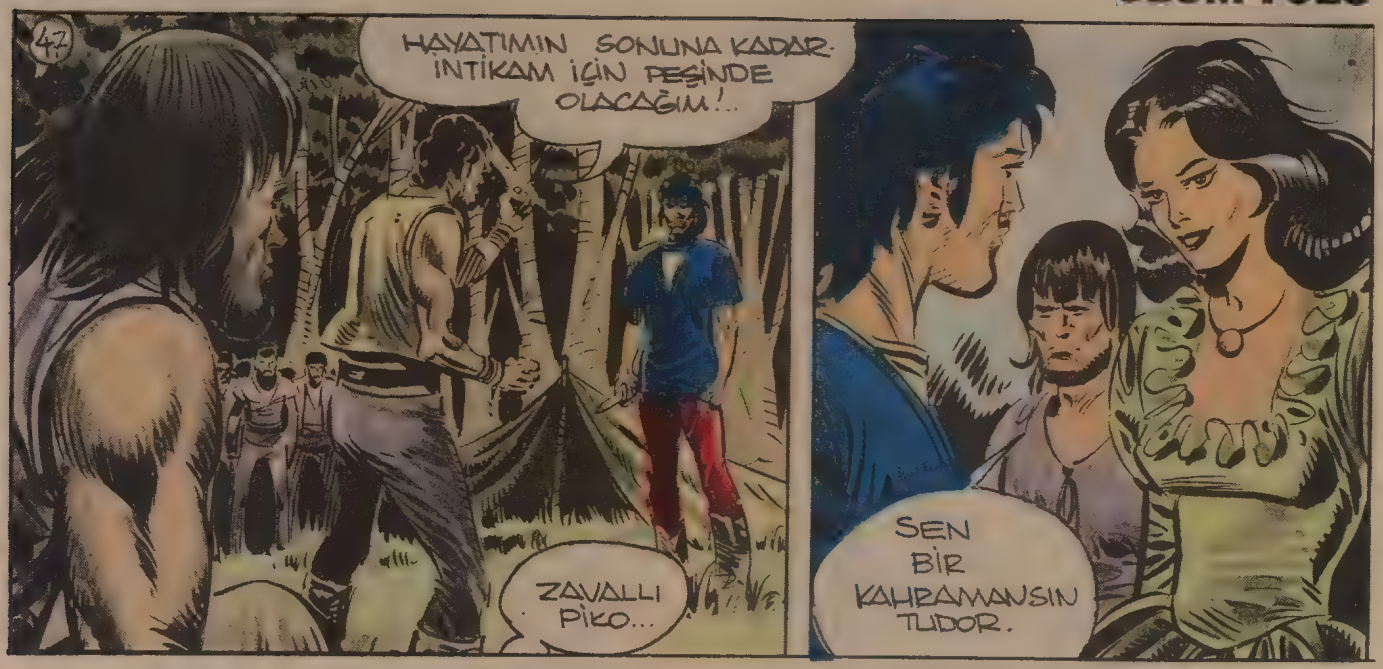

—Allah senin belanı versin lânet şeytan! dedi. Bunun acısını senden fena çıkaracağım. Benden kork!.. Hayatımın sonuna kadar intikam için peşinde olacağım!

Kabile reisi Belgodor:

—Zavallı Piko, diye mırıldandı.. Artık bizimle kalamaz.. Bu utanç onu öldürür.. Mutlaka çekip gidecek, yalnız ve acıklı bir hayat sürecek...

Kara Murat kendi kendine:

—Eh, Paprika'yı evlenmek derdinden kurtardık, diye söylenerek Belgodor ile Julya'nın yanına yaklaştı.

Julya'nın gözlerinin içi gülüyordu:

—Sen bir kahramansın Tudor! dedi..

Kara Murat mırıldandı:

—Şu zavallıyı yendiğim için mi? Hadi canım sen de...

Julya, yumuşak ve hülyalı bakışlarla:

—Benimle Zigetvar'a gelsene.. dedi.. Senin gibi yiğitlere babamın çok ihtiyacı var.

—Baban mı? Baban kim?

—Kont Greguar Labatan!... Ben Labatan'ın kızıyım...

Kara Murat o anda, yer yarılsa, ayaklarının dibinde korkunç bir uçurum açılsa bu kadar şaşırmazdı...

Yüzü allak bullak oldu, gözlerinde kara bulutlar dolaştı.

Demek, Türk düşmanı Kont Labatan'ın kızını kurtarmıştı?

Bütün Türk akıncılarının hınçla aradıkları adamın kızını kurtardığını arkadaşları duysa kimbilir ne derlerdi?

Kara Murat'taki bu ani değişme Julya'yı şaşırtmış, güzel yüzünü bir endişe kaplamıştı:

—Ne oldu? Rengin sarardı birden.. Hasta mısın?

Kara Murat kendini toparladı, hafifçe gülümsemeye çalıştı:

—Önemli değil.. Kavga beni yordu galiba...

Kara Murat'ın sakin hali sadece görünüşten ibaretti.. O anda içinde fırtınalar kopuyor, ruhu şiddetli bir mücadeleyle sarsılıyordu...

Kont Labatan'ın kızı Julya...

Bu ne iyi rastlantıydı?

Kendisi için büyük bir şans sayılırdı...

Onu hemen yakalayıp götürür,değerli bir esir olarak kullanabilirdi...

Kont Labatan'ın zindanlarında işkence çeken birçok Türk'ü bu sayede kurtarması mümkündü...

Kısa bir an düşündü... Sonra heyecanını bastırmaya çalışarak:

—Seninle gelemem Julya, dedi. Burada yapılacak işlerim var.. Ama söz veriyorum Zigetvar'a gelip seni mutlaka bulacağım...

Julya'nın gözleri sevgiyle ışıldadı:

—Ne zaman?

—En geç bir ay sonra...

—Seni bekleyeceğim...

Kabile reisi Belgodor söze karıştı:

—Eh, bu kadar vedalaşma yeter sanırım... Sizin için ayrı ayrı çadırlar hazırlattım. Yatıp dinlenin.. Şafak sökmeden yola çıkacağız çünkü...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

6 AGUSTOS 1980 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI 341 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Sadrazam Rum Mehmet Paşa, Batı'daki Türk'leri kan, ateş ve zulüm içinde kıvrandıran ZigetvarKontu Labatan'a gereken dersi vermek üzere Kara Murat'ı görevlendirir. Kara Murat bu çok tehlikeli görevi kabul eder.

Kara Murat sordu:

—Neden o kadar erken?

Belgodor içini çekti:

—Buranın havaları iyi değil delikanlı..

—Ne gibi?

—Tuna kıyılarından geçerken ovada yüzlerce, binlerce kişilik bir ordu gördük. Bu büyük ordu, Avrupa'dan toplanıp gelmiş..

Türk akıncıları da bu taraflarda olduğuna göre havada bir savaş kokusu var...

Tuna kıyılarında büyük bir Haçlı ordusunun toplandığı haberi Kara Murat'ı ilgilendirdi. Bundan akıncıların haberi yoktu. Heyecanını bastırmaya çalışarak sordu:

—Bu ordu nerede?

—Buradan birkaç saatlik mesafede..

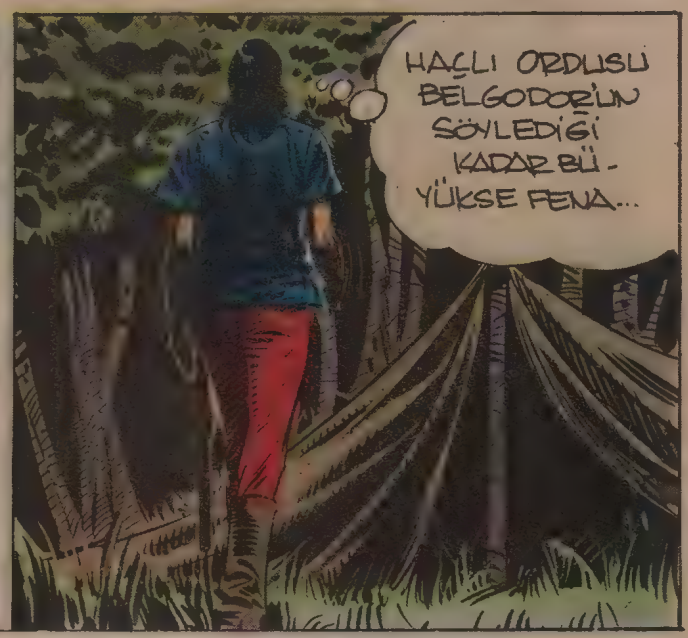

Biz aramızda dövüşürüz ama savaşı sevmeyiz dostum.. Bunun için gün doğarken buradan uzaklaşacağız...

Kara Murat ustaca sorularla Haçlı ordusu hakkında bilgi topladı. Belgodor, Türkleri Avrupa'dan silmeye yemin etmiş olan bu büyük ordu hakkında çok şey biliyordu...

Yarım saat sonra ayrıldılar...

Kara Murat kendisi için hazırlanan çadıra doğru yürürken dalgın ve düşünceliydi...

"—Haçlı ordusu Belgodor'un söylediği kadar büyükse fena... Morava'yı zapteden birkaç bin akıncı ile onlara dayanamayız.. İnşallah İskender Bey'in on bin kişilik kuvveti zamanında yetişir. Yoksa halimiz harap..."

Belgodor'dan aldığı haber delikanlının canını çok sıkmıştı...Sabahı beklemeden Morava'ya dönüp durumu akıncılara bildirmesi gerekiyordu...

"—İki saat uyuyup dinlendikten sonra yola çıkarım" diye mırıldanarak çadıra girdi.

Birden dondu kaldı sanki...

İçeride birisi vardı...

Kımıldayan, soluk alan biri...

Kim olabilirdi?

Elini hançerine atarak usul usul ilerledi...

Kendisi için hazırlanan yatak kımıldıyordu...

Sağ eliyle hançerinin kabzasını sıkarken, sol eliyle yorganı tutup hızla açtı...

Bir çığlık...

Ürkek, titrek bir kadın çığlığı...

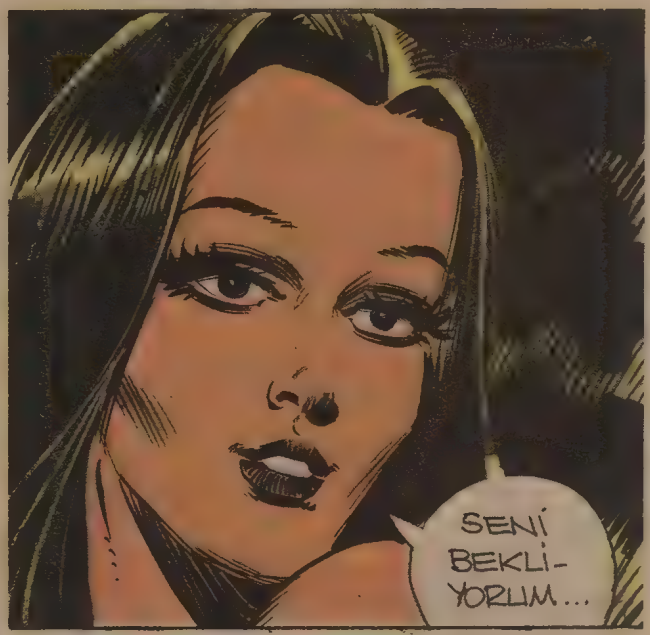

Kara Murat:

—Bu da ne? diye haykırdı.

Yatağın içinde Paprika çırılçıplak duruyordu...

Genç kızın bakışları bir ceylan kadar ürkek, fakat sevgi doluydu...

Kara Murat boğuk bir sesle:

—Ne arıyorsun burada? diye sordu.

Paprika'nın yüzüne bir pembelik yayılmıştı. Heyecandan titreyen bir sesle:

—Seni bekliyorum! dedi.

Kara Murat böyle bir durumu hiç ummuyordu. Şaşkın şaşkın mırıldandı:

—Neden?

Paprika'nın ateşli kanı kalbine hücum etti, genç kızın yanakları ve gözleri birkaç saniye alev alev yandı:

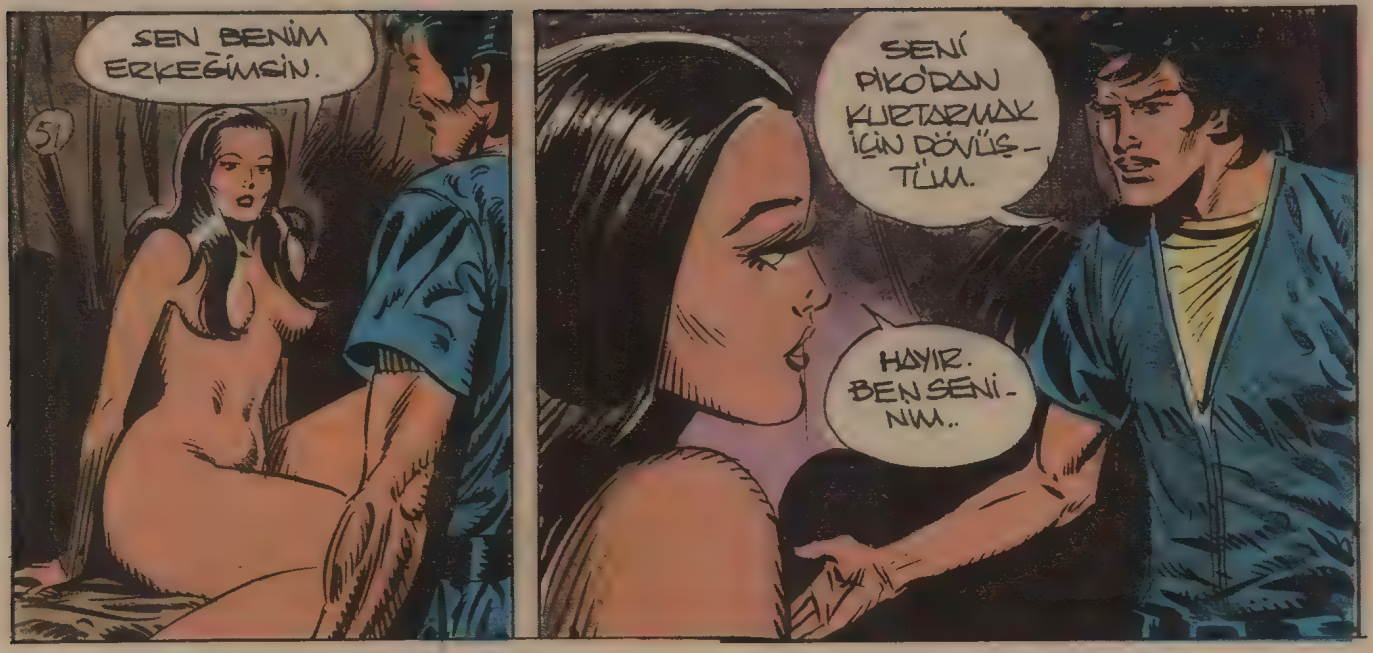

—Sen benim erkeğimsin!.. Sen benim için dövüştün ve kazandın.. Artık sana aitim..

Kara Murat o kadar heyecanlanmıştı ki, soluk alabilmek için bir süre durdu:

—Ben sana sahip olmak için değil, seni Piko'dan kurtarmak için dövüştüm. Haydi, şimdi giyin ve git...

Genç kız:

—Hayır!. Ben seninim!..Sana aitim!

olsa seninim!...

Genç kızın kalbinin parçalanacak gibi çarptığı belli oluyordu:

—Yoksa beni güzel bulmuyor musun? diye sordu.

Kara Murat, sesi heyecandan düğümlenerek, içtenlikle cevap verdi:

—Çok güzelsin Paprika..O kadar güzelsin ki, beni heyecanlandırdığını, büyüleyiderken çıplak memeleri titredi...

Kara Murat hazin hazin başını salladı:

—Bu mümkün değil Paprika.. Çünkü iki saat sonra buradan gidiyorum.. Bir daha birbirimizi görmemiz imkânsız...

Paprika titriyordu. Bu duruşu ve bu bakışları, sözün ifade edemeyeceği kadar derin bir heyecanı anlatıyordu:

—Hayır! diye diretti. İki saat için bile ci güzelliğin karşısında soluğumun kesildiğini itiraf ederim...

Paprika yatakta doğruldu, çıplak kollarını Kara Murat'ın boynuna doladı. Delikanlının yüzünü yalayan soluğu alev gibi yakıcıydı:

—O halde sev beni... İlk erkeğim ol! diye fısıldadı...

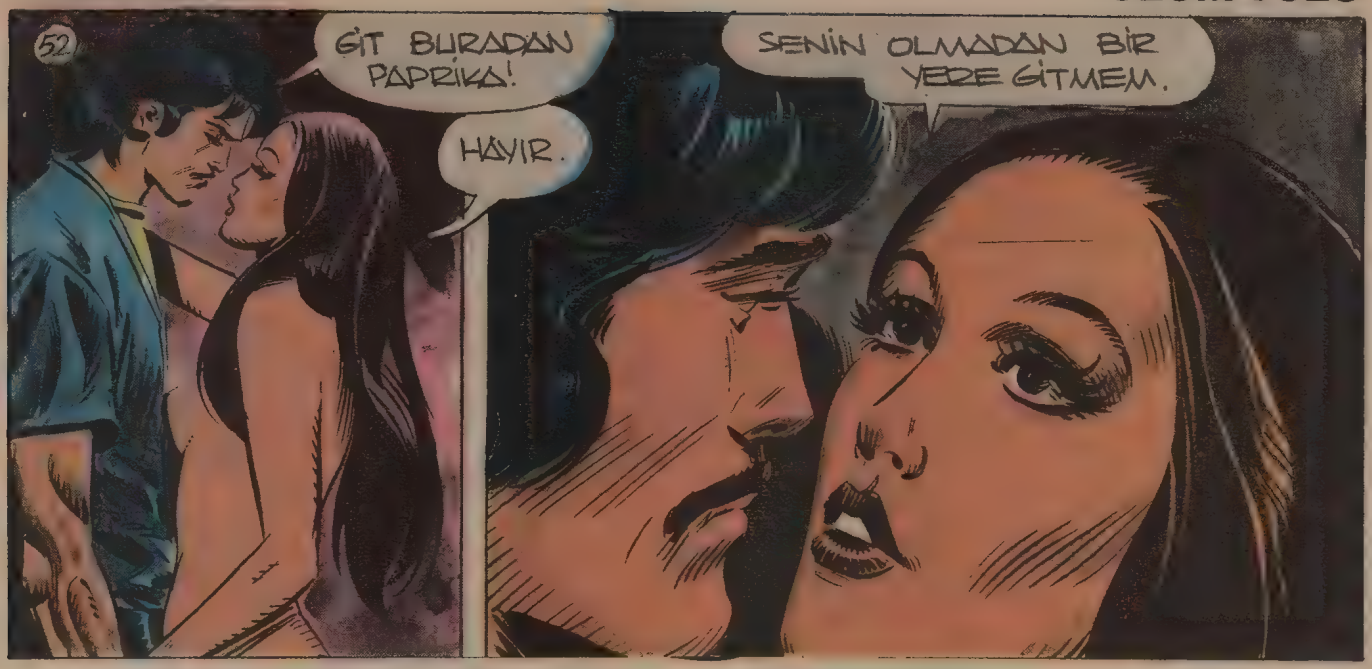

Kara Murat kalbinden okla vurulmuş gibi sendeledi ve gözlerini yumdu. Dudaklarının arasından boğuk bir sesle şu sözler döküldü:

—Git buradan Paprika!.. Sana derhal git diyorum...

—Hayır, gitmeyeceğim? Benim yerim burasıdır... Yoksa benden korkuyor musun?

Paprika, vücudunu Kara Murat'ın vücuduna yapıştırdı:

—Ben sana aitim.. Gerçekten senin olmadan buradan bir yere gitmem...

Kara Murat gözlerini açtığı vakit, yüzünün yanı başında, kendisini davet eden o eşsiz çehreyi, kendine uzanan nemli dudakları, dünyayı vaat eden o harikulâde gözleri gördü...

İnce ve taptaze vücudun her kıvrımını

ayrı ayrı hissediyordu...

Bu mükemmel yaratık, onun olmayı istiyordu...

Erkeğin, erkek olup da bu kadarına dayanmasına olanak var mıydı?

Kara Murat her şeyi oluruna bırakmaya karar verdi. Kıvrak vücudu kavradığı gibi, temiz yatağın üstüne yatırdı...

Yatağın yarattığı beyaz fonda, ince ve güzel vücudun tüm ihtişamı ortaya çıktı.

Paprika şimdi erkeğin çılgınca okşayışlarıyla kendinden geçiyordu.

Genç adamın ateş gibi yanan dudakları, bacaklarından boynuna kadar her yerini yakıyordu. Bu dudaklar yırtıcı, fakat son derece zevk vericiydi...

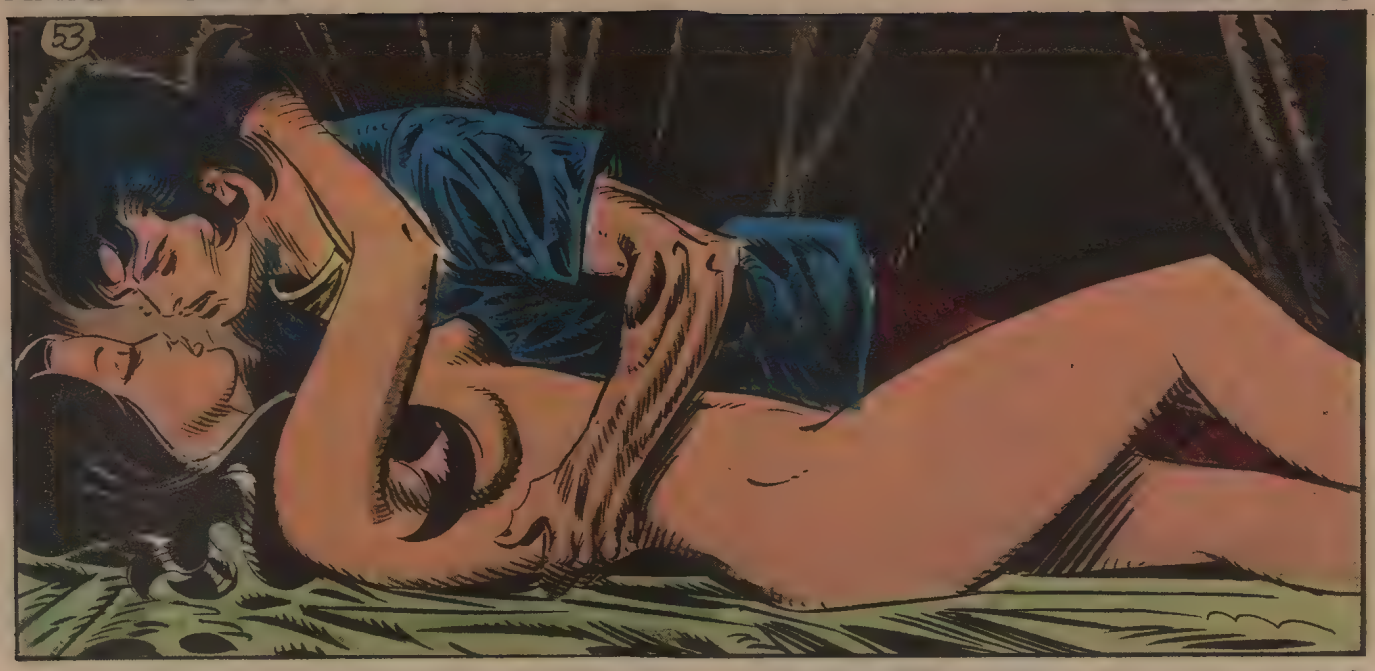

Paprika'nın dişi vücudu yavaş yavaş uyanıyor, teninin her zerresi sonsuz bir ihtirasla, anlatılması güç bir zevkin kaynağına doğru kendiliğinden uzanıyordu...

Şimdi, sert parmaklı, güçlü eller, göğsünü okşamaya başlamıştı. Bu sert parmakların okşayışı, inanılmayacak kadar yumuşak ve ustaydı.

Paprika, arkaya, yastığa doğru devirdi-

nüyordu.

Bir köle gibi onun peşinden dünyanın öbür ucuna gitmeye razıydı.

Kara Murat, kadife gibi yumuşak, taptaze ve pembe dudakları yutar gibi ateşli öpücüklere boğarken, Paprika mutluluktan şaşkına dönmüştü.

O, sevişmenin böylesine sınırsız bir

ği başının yukarısında, çadırın tavanının fırıl fırıl döndüğünü, kendisini bıraktığı bu aşk fırtınasının, vücuduna olduğu kadar ruhuna da sınırsız bir mutluluk verdiğini hissediyordu...

İçinden:

"—Tanrım!.. Bu mükemmel erkek ilk ve son defa benim oluyor!.. Şanslı mıyım, yoksa şanssız mı? Bilemiyorum! diye düşü-

zevk kaynağı olabileceğini düşünmemişti hiç..

Sağ memesinin üstünde, genç adamın kalbinin çılgınca atışlarını duyuyor, erkeğin alev gibi yanan ihtiraslı dudaklarının ruhunu, hayatını emdiğini hissediyordu...

İki vücut bir olmuştu...

Paprika tatlı bir baş dönmesi içinde hafif bir çığlık atarken:

—Sen benim ilk erkeğimsin! diye inledi. Bu sırada çadırın perdesi aralandı, bir çift göz dikkatle içeriyi süzdü.

Işıl ışıl parlayan iri, siyah ve güzel gözlerdi bunlar...

Büyük bir şaşkınlıkla bakan Julya'nın gözleri...

Genç kız, ruhunu saran çılgınca duygularla uzun uzun mücadele ettikten sonra kara-

yanaklarına ateş basmıştı:

"—Ben...Prenses Julya...Kont Labatan'ın soylu kızı.. Daha birkaç saat önce tanıdığım bir erkeğin koynuna atılmaya gidiyorum.. Acaba doğru mu bu? Bir çılgınlık belki. Ama bu çılgınlığı yapacağım" diye düşünüyordu...

Genç kız, bu zaafına kendi de şaşırıyor, varlığının ta derinliğinden kopan heyecana

rını vermiş, üzerine ince bir şal alarak çadırından çıkıp, ayın aydınlattığı gecenin mavimsi karanlığında usulca kayarak Kara Murat'ın çadırını bulmuştu...

Aşka susayan genç vücudu, o güçlü erkeği istiyor, arzuluyor, bastırılması güç bir ihtiras depremi kalbini sarsıyordu...

Dayanılmaz bir cazibe onu Kara Murat'ın yanına doğru çekiyordu sanki... Yüzüne,

bir anlam veremiyordu.

Bu bir aşk mıydı?

Birden kalbine hançer yemiş gibi sarsıldı.

Başı döndü, ruhunu fırtınaya benzer bir uğultu sardı...

Gözleri çadırın karanlığına alışınca, ihtirasla sevişen iki genç vücudu görmüş ve beyninden vurulmuşa dönmüştü.

ÖLÜM YOLU

Birbirine kenetlenen çıplak vücutlar, kendilerinden geçmiş, dünyayı unutmuşlardı sanki...

Julya korkunç bir ıstırap çığlığı atmamak için elini ağzına bastırdı...

Genç kızın uzun kirpikli, iri gözleri yuvalarından fırlamıştı...

Gördüğü sahneye inanamıyor gibiydi...

Bütün vücudu bir anda buz kesildi.

Gözleri donup kalmıştı.

Geri geri çekildi, çadırın perdesini örttü...

Başı dönüyor, dipsiz bir uçurumda bocalıyordu sanki...

Koşa koşa çadırına döndü...

Ancak o zaman kalbinden taşan öfke, diğer duygulara baskın çıktı.

Kendini yatağına atarken gözlerinden

ip gibi yaşlar süzülüyordu.

Az sonra omuzları sarsıla sarsıla ağlayarak:

—Alçak adam! diye hıçkırdı. Basit ve aşağılık bir kızı bana tercih etti. Senden nefret ediyorum. Hayatım boyunca da nefret edeceğim...

Julya can evinden vurulmuş gibiydi. O andaki görünüşü perişan ve ürkütücüydü...

—Söylediğin gibi, eğer bir gün gerçekten Zigetvar'a gelirsen seni şu ellerimle boğarım! diye haykırarak tırnaklarını öfkeyle yastığa geçirdi.

Julya o anda dişi bir kaplan gibi vahşileşmişti...

Ne de olsa Kont Labatan'ın kızıydı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

13 AGUSTOS 1980 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 347 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Sadrazam Rum Mehmet Paşa, Batı'daki Türk'leri kan, ateş ve zulüm içinde kıvrandıran ZigetvarKontu Labatan'a gereken dersi vermek üzere Kara Murat'ı görevlendirir. Kara Murat bu çok tehlikeli görevi kabul eder.

Kara Murat birkaç saat sonra kalktı, giyindi...

Fırtınalı bir gece geçirmişti.. O gece duyduğu zevk doyumsuzdu...

Paprika derin derin uyuyordu. Siyah saçları beyaz yastığın üzerine dağılmıştı.

Kara Murat yatağın yanına çömelerek onun yanağını usulca okşadı:

—Allahaismarladık Paprika! Seni u-

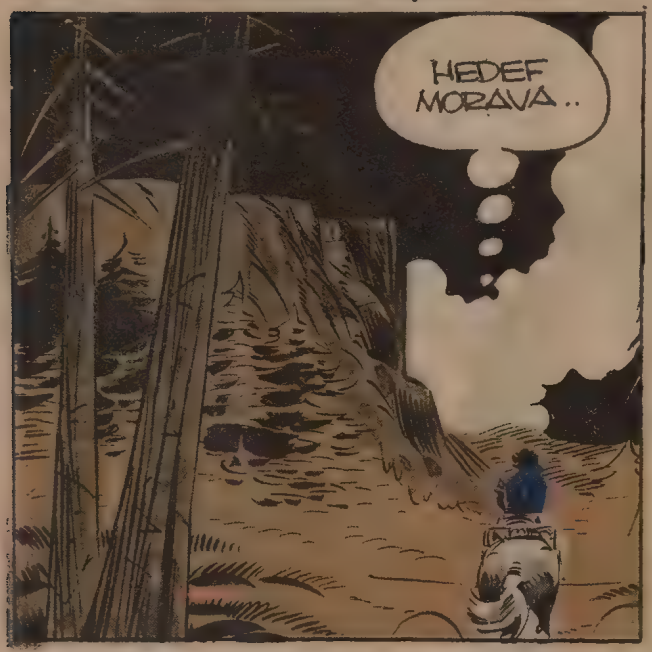

liyim... İnşallah geç kalmam! diye söylendi.

Az sonra dört nala sürdüğü atın, toprağı döven ayakları gecenin sessizliğini yırttı.

Kara Murat şimdi Morava'ya doğru uçarcasına gidiyordu...

Kalbinde aşk, kafasında savaş düşünceleri vardı:

" Allah vere de İskender beyin bir-

nutmak zor! diye mırıldandıktan sonra çadırdan çıktı.

Dışarıda serin bir hava vardı...

Kampın ateşleri sönmüştü...

Ortalık sakin ve sessizdi.

Atını bıraktığı yerde buldu, çevik bir sıçrayışla hayvanın üzerine atlarken:

—Çok vakit kaybettim.. Gidip arkadaşlara Haçlı ordusunun geldiğini haber verme-

likleri zamanında yetişse" diye mırıldanıyordu.

★ ★ ★

Julya uzun süre öfke nöbetleri içinde hıçkırdıktan sonra sızmıştı... Uykusunda kâbus dolu anlar geçirdi... Birden, dört nala uzaklaşan bir atın nal sesleriyle uyandı.

Ter içindeydi...

Yüreğindeki acı bir türlü dinmek bilmiyor, kalbinde açılan yara durmadan kanıyordu sanki...

Uzaklaşan atın nal seslerini dinlerken, düşünceli bir yüzle yatağında dönüp yeniden uyumaya çalıştı...

Ansızın bir tıkırtı oldu...

Julya, kandilin titrek ışığında, bir gölgenin çadırdan içeri girdiğini gördü...

Gelen kim olabilirdi?

Kalbi delicesine çarpıyordu...

Genç kız, gözlerini dört açarak gölgeye baktı...

Vücudunu soğuk terler basmıştı. Nefes almaya korkuyordu sanki...

Bağırmak için ağzını açtı, fakat katılan boğazından hiçbir ses çıkmadı.

Tehlikenin yakınlığı genç kıza kuvvet

kazandırdı. Hızla yatağından fırlamak istedi ama içeriye giren gölge çevik bir hareketle atılarak onu kıskıvrak yakaladı.

Güçlü bir el, Julya'nın ağzını tıkadı, kalın bir erkek sesi, soluk soluğa:

—Lütfen bağırmayınız asil bayan! dedi. Size bir kötülük yapacak değilim!

Julya, ağır elin baskısının, ağzının üzerinden kalktığını hissetti.

Birden korkusundan eser kalmadı.

Çünkü, o geceki kavgada Kara Murat'a yenilen Piko'yu tanımıştı...

Genç kız:

—Ne istiyorsun? diye sordu.

Piko, tüm nefretini yansıtan bir sesle homurdandı:

—Beni yenen adamın adını söylemenizi...

—Bunu ona sorsana...

—Soramam... Çünkü az önce gitti.

—Nereye?

—Bilmiyorum. Atını çılgın gibi sürüyordu. Şimdi sizden onun kim olduğunu öğrenmek istiyorum.

Piko, garip bir öfkenin pençesindeydi. O geceki yenilgi, adamın ruhunda fırtınalar yaratmıştı. Sayıklamayı andırır bir sesle:

Piko'nun gürleyen sesi çadırı titretti:

—Yalan! Eflaklılardan böyle bir silahşör çıkamaz.. Sizi aldatmış olmalı...

—Neden aldatmış olsun?

—Bilemiyorum. Fakat önemi yok. Nasıl olsa öğrenirim. O nereye giderse gitsin ben de peşinden gideceğim.. Ta ki, onu cehenneme yollayıncaya kadar...

—Beni yenen kimse, alelade bir kişi olamaz! dedi. Çok önemli, çok güçlü biri olmalı.. Kimdir? Lütfen söyleyin...

Boğuk sesi ve vahşi bakışları adamın müthiş kızgınlığını açıkça gösteriyordu.

Julya içini çekti:

—Onu ben de pek tanımıyorum. Adının Tudor olduğunu söylemişti. Eflaklıymış...

Piko'nun sesi, kin ve nefret doluydu. Bakışlarında acımasız bir parıltı vardı.. Usul usul kapıya doğru çekildi. Dışarı çıkarken kıza sordu:

—Onu öldüreceğim! Bu sizi üzer mi?

Julya buz gibi bir sesle:

—Hayır! dedi. Onu öldürürken bir hançer de benim için sapla. Hem de tam kalbine..

O da beni kalbimden vurdu çünkü...

★ ★ ★

Kara Murat, Morava'ya tam zamanında yetişti.

Çatlatırcasına sürdüğü atının ağzından köpükler saçılıyordu...

Akıncıların Komutanı İskender Bey de on bin kişilik kuvvetiyle kente gelmişti. Kara Murat ona, büyük Haçlı Ordusu'nun birkaç saatlik mesafede olduğunu anlatınca İskender Bey'i derin bir düşünce aldı.

Kararsızdı.

Uzun süre sonra başını kaldırdı, kartal bakışlı gözlerini Kara Murat'a dikerek ağır ağır konuştu:

—Sen ne dersin? Çekilelim mi, yoksa burada savunmada mı kalalım?

—Ben ikisine de "Hayır" derim paşam.

—Ya ne yapalım öyleyse?

—Saldıralım...

—Neee? On bin kişiyle, elli bin kişilik zırhlı bir orduya mı saldıralım?

—Evet...

—Çılgınlık bu...

—Belki... Fakat böyle bir baskını hiç ummayacakları için onlara büyük kayıplar verdiririz. Baskın basanındır...

İskender Bey, ilerlemiş yaşına rağmen sağlam yürekli, demir bilekli, gözü kara bir komutandı.. Böyle olduğu halde, vereceği kararın önemi onu ürkütüyor gibiydi...

Rengi hafifçe sararmıştı.

Ayakta dimdik duruyor, eliyle sakalını sıvazlayarak düşünüyor, kararsızlık içinde bocalıyordu.

Ortalığa derin bir ölüm sessizliği çökmüştü.

Çevresindeki genç akıncı beyleri, paşanın kararını heyecanla bekliyor, hepsi de düşmanla vuruşmak için sabırsızlanıyordu.

Sonunda derin bir iç çekişi İskender Bey'in göğsünü şişirdi. Kesin ve müthiş bir karar vermişe benziyordu. Kalın sesiyle:

—Pekâlâ... Dediğin gibi olsun Kara Murat, dedi. Çılgınca bir fikir, ama denemeye değer.. Sonunda geri çekilmek zorunda kalsak bile onlara büyük kayıp verdirir, belki ilerlemelerini önlemiş oluruz. Bu bile büyük faydadır...

Genç akıncı beyleri coşkun bir sevinç i-

çinde paşanın kararını onaylayıp savaş naraları attılar... Yer gök, onların gür sesiyle çınladı:

—Yaşasın İskender Bey!

—Yaşasın Kara Murat...

—Hurra!

—Düşmana ölüm!

Hepsi de, savaşa değil, düğüne gidiyor gibiydi.. Öylesine coşkulu, öylesine sevinçliydiler.

★ ★ ★

Türk akıncılarının Tuna kıyılarında görünmeleri beklenmeyen bir fırtına gibi apansızın oldu...

Mişel Silaci adındaki Macar kontunun topladığı ordu geniş bir alanda çadır kurmuş, yiyor, içiyor gülüp eğleniyordu...

Bu büyük haçlı ordusu,akıncı avına çıkmıştı...

Çok kalabalık oldukları için hiçbir gücün kendilerine saldırmak çılgınlığında bulunacağını sanmıyorlardı.

Mişel Silaci, şarap kupasını, henüz kazanmadığı zaferin şerefine kaldırıyor ve:

—Türk akıncılarının kellelerini çuvallara doldurup Semendere'ye götüreceğiz.. Karşımızda fare gibi kaçacak delik arayacaklar, diye haykırıyordu...

Mişel Silaci'nin en büyük emeli, İskender Bey'in akıncılarını yok ederek yaratacağı panikten faydalanıp Türklerin elindeki Semendere kentini ele geçirmekti.

Böylece Avrupa'nın içlerine doğru ilerleyen Türkler çok gerilere atılmış olacaktı.

Macar komutan, kazandığını sandığı

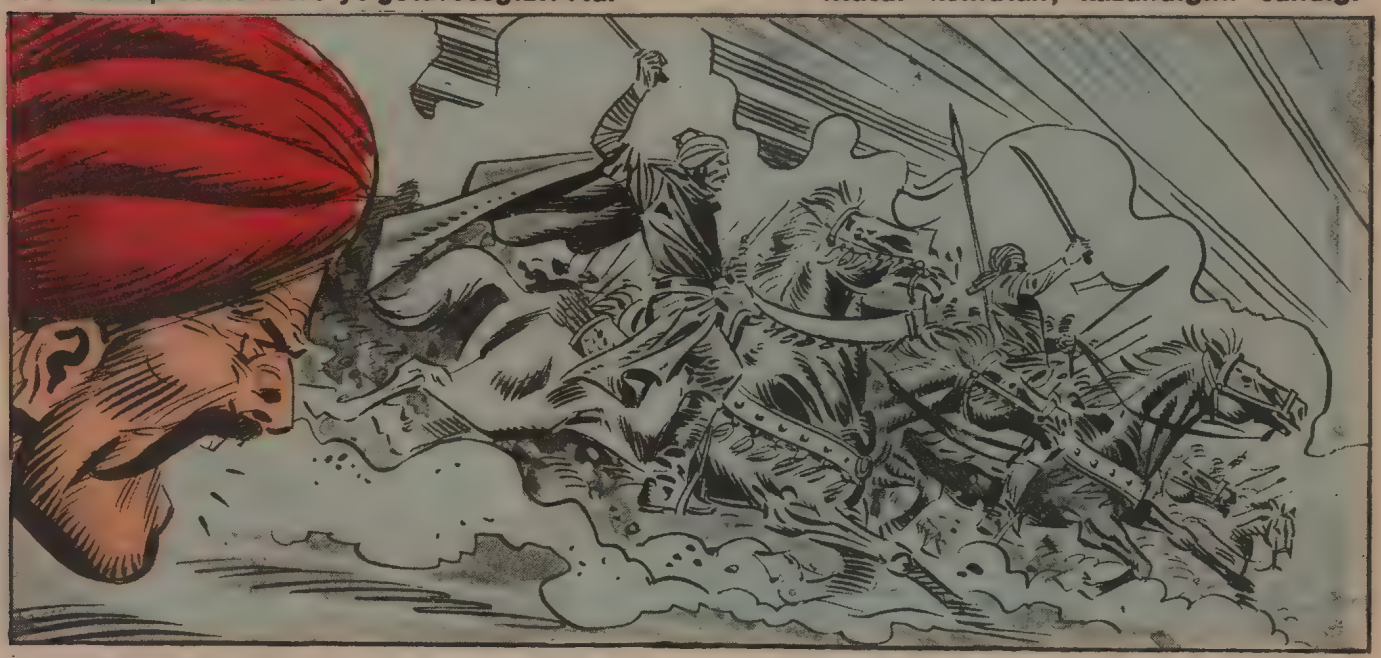

zaferin hülyaları içindeyken, uzaklardan gök gürültüsünü andıran bir ses belirdi. Arkasından büyük bir toz bulutu yükseldi, toprak sarsılıyordu sanki...

Bu büyük Haçlı Ordusu'nun karşısına çıkamayacakları sanılan Türk akıncılarının böyle birdenbire görünmeleri, Mişel Silaci'yi şaşkına döndürdü.

Türk avına çıkmışken, Türklerin baskınına uğramıştı. Dehşet içinde kalarak sağa sola emirler yağdırmaya, dağınık yakalanmaktan kurtulmak için askerlerini toplamaya çalışıyordu...

Az sonra o kasırga, o çelik dalga, toprağı deşe deşe gelip Haçlı Ordusu'nun ta göbeğine dayandı.

Düşman içine giren Türkler, dayanılmaz saldırışlarla zırhlı şövalyeleri kırmaya, koparmaya, mahvetmeye başladı...

Haçlı Ordusu'na yıldırım gibi saldıran akıncılar, palalarıyla kahramanlık destanı yazıyorlardı.

Savaş yamandı... Her akıncı aslan gibi kükreye kükreye vuruşuyor, önüne geleni biçiyordu...

Kılıçların çarpışmasından, boğaz boğaza gelenlerin homurtularından, atların birbirlerini kişneye kişneye göğüslemesinden büyük bir uğultu yükseliyordu...

Bir saat kadar sonra artık savaş bitmiş, durum ava dönmüştü.

Haçlı Ordusu tam bir bozgun halindeydi.. Artık akıncılara saldıran yoktu. Binlerce ölü veren düşmanın sinmesi, can korkusunun

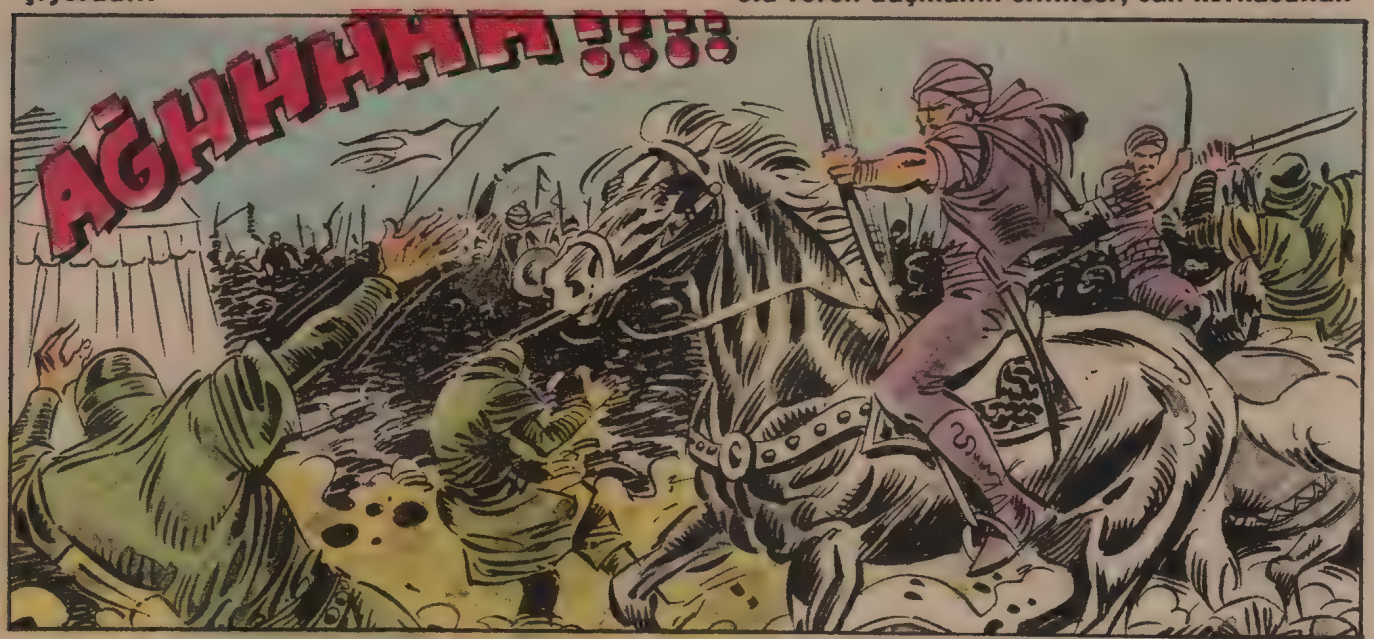

illiklere işlemesi, dağılış ve kaçışı çabuklaştırmıştı.

Akıncı avına çıkan Haçlı Ordusu, akıncıların avı olmuştu şimdi...

Birçok düşman askeri, başına kalkan palaya karşı diz çöküyor, ağlaya ağlaya aman diliyordu.

Bu yalvarışlar, aman dileyişler çok acıklı, hazin bir manzara yaratıyordu.

Şimdi savaş alanı, yalnız ölülerle değil, ağlayan, yalvaran esirlerle de dolmuştu.. Bununla beraber savaş henüz bitmiş değildi...

İnatla direnen ve son nefesine kadar vuruşmaya ant içen şövalyeler de vardı..

Akıncıların arasında iki kişi vardı ki, sanki vuruşmuyor, düğünde eğleniyor gibiydi...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

20 AĞUSTOS 1980 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 343 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Sadrazam Rum Mehmet Paşa, Batı'daki Türk'leri kan, ateş ve zulüm içinde kıvrandıran ZigetvarKontu Labatan'a gereken dersi vermek üzere Kara Murat'ı görevlendirir. Kara Murat bu çok tehlikeli görevi kabul eder.

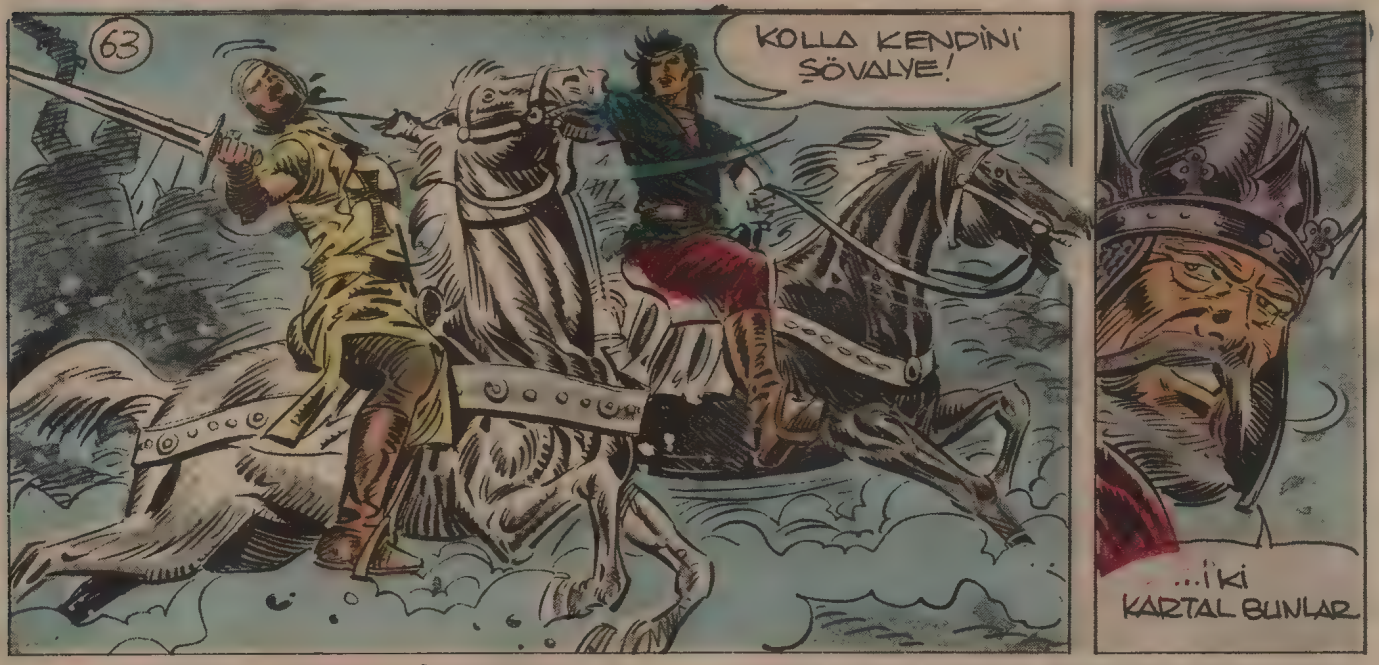

Padişahın armağanı olan kılıçlarını havada şimşek gibi döndüren Kara Murat ile Durakoğlu, üzerlerine saldıracakları düşmanları önceden uyarıyor ve bağırıyorlardı:

—Kolla kendini şövalye, kellen gidiyor..

—Dayan çelebi kolun uçuyor...

—Dikkat et ahbap ölüyorsun...

... Ve ikisi de dediklerini yapıyordu.

Akıncıların başbuğu İskender Bey, ilerlemiş yaşına rağmen düşmanla göğüs göğüse boğuşurken, bir yandan da Kara Murat ile Durakoğlu'nu hayranlıkla seyrediyor:

—Serçe sürüsünün içine giren iki kartal bunlar, diyordu...

Türk akıncıları, yalnız kırmak, koparmak, parçalamak hırsı içinde görünüyordu.. Kara Murat ile Durakoğlu, düşman kümele-

rini çiğneye çiğneye ilerledi, İskender Bey'in yanına yaklaştı. Durakoğlu şen bir kahkaha atarak:

—Nasıl, akıncılık günlerimizi unutmamışız değil mi bey? diye haykırdı...

Kara Murat ile Durakoğlu, özel bir görevle Kont Labatan'ın ülkesi Zigetvar kentine giderken bir rastlantı sonucu akıncılara katılmışlar, Morava'nın zaptında bulunduktan sonra, bu savaş için İskender Bey'i teşvik etmişlerdi.

İskender Bey, iki gence şöyle bir baktı ve:

—İkiniz de fena sayılmazsınız, dedi. Kollarınız sağlam, bilekleriniz sert.. Ama iyice hamlaşmışsınız...

... Olgunlaşmak için daha çok kafa düşürmeniz gerek...

Durakoğlu:

—Garip şey, dedi. Bugün en azından on kelle, on bacak, on kol uçurdum. Hâlâ ham mıyım bey?

İskender Bey gülümsedi:

—Başa vurulan kılıç, adamın beline kadar inmeli, onu ikiye bölmeli.. Oysa sizin vuruşlarınız kafayı yarıp, boyunda kalıyor...

—Herifler ölüyor ya, sen ona bak bey..

—Olmaz.. Bakın size akıncı vuruşunu göstereyim...

İskender Bey şahin gibi atıldı, atını, gözüne kestirdiği bir şövalyenin üzerine sürdü.

Ölüme mahkûm olan düşman korkudan ve şaşkınlıktan kaçamıyordu...

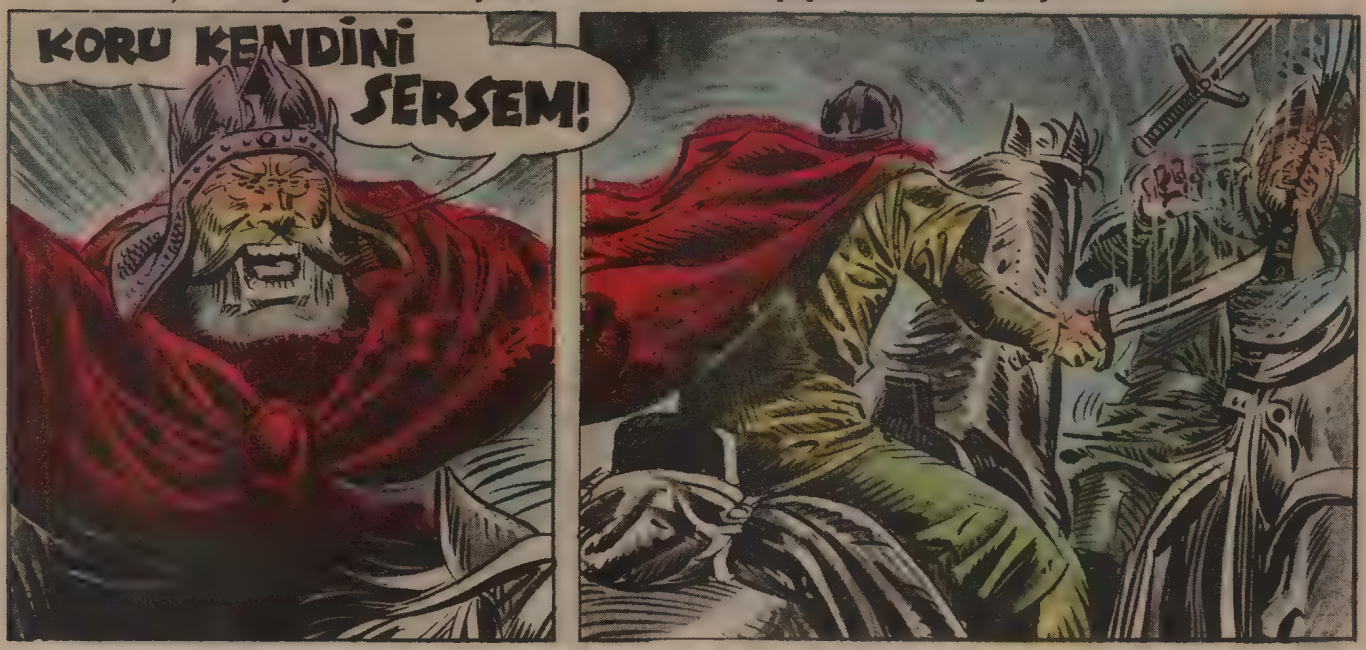

İskender Bey, karşısında boş bir çuval gibi cansız duran düşmana vurmaya tenezzül etmedi, ona biraz duygu ve hareket vermek için gürledi:

—Koru kendini sersem, canını almaya geliyorum.

Konuşan ölüm, zırhlı şövalyeyi birden uyandırdı, adam kılıcını kaldırarak İskender Bey'e doğru atıldı...

İskender Bey bu hareketten âdeta neşelendi, şen bir kahkaha savurarak palasını düşmanın miğferli başına indirdi.. Pala, şövalyenin miğferini parçaladı, başını yardı ve beline kadar indi.

İskender Bey attan yuvarlanan düşman cesedine şöyle bir bakarak Durakoğlu'na:

—İşte akıncı vuruşu böyle olur! dedi.

Artık savaş bitmek üzereydi. Düşmanın son direnişleri de kırılıyordu.

Türk akıncılarını avlamaya çıkan Haçlı Ordusu kaçamıyordu. Çünkü arkalarında Tuna Nehri, önlerinde akıncılar vardı...

Kılıçtan kurtulsalar, suda boğulacaklardı. Boğulmak istemiyorlarsa kesilmeye razı olmaları gerekiyordu.

Bu acı durumdan kurtulmanın olanaksız olduğunu gören Mişel Silaci teslim olmaktan başka çare bulamadı.

İskender Bey, mutlu bir bakışla gözlerini savaş alanına çevirdi, üst üste yığılan ölülere ve ölülerin arasında kıvrılıp yatan esirlere baktı...

Canlılar da cansızlar gibi acınacak bir

durumdaydı.

Ölüm burada, bu alanda büsbütün çirkinleşmişti.

Şurada bir baş, kendinin olmayan bir cesedin yanında sırıtıyordu...

Ötede bir kol, yabancı bir başı okşuyor, ikiye bölünmüş vücutların ayrı düşmüş parçaları, ölümü daha da iğrenç bir hale sokuyordu...

İskender Bey, savaş alanını uzun uzun süzdükten sonra, atından yere atlayıp ak tolgasını çıkardı, yere diz çöküp,duyanları ürküten bir sesle:

—Ey Ulu Tanrım!.. dedi. Sen de bilirsin ki, bunları ben öldürmedim. Onlar bizi öldürmek için yola çıktılar. Suç kendilerinin...

Türk akıncılarının Haçlı ordusunu perişan ettiği Morava'dan, çok uzakta olan Zigetvar'da, savaşın sonucu henüz duyulmamıştı.

Kont Greguar Labatan, ağzından köpükler saçılan atını çatlatırcasına sürerek kente giren bir süvarinin getirdiği mektubu yanında duran Komutan Leroy'a uzattı:

—Oku bakalım şunu.. Morava'dan haber var. Bizimkiler ne yapmış öğrenelim...

Türk düşmanı Kont Greguar Labatan bir yemek masasında oturuyor, Komutan Leroy ise ayakta duruyordu.

Kont'un önündeki masa, çeşitli yemekler ve mezelerle doluydu. Adam saatlerden beri içiyordu. Buna rağmen henüz fazla sarhoş olmamıştı. Çok dayanıklıydı.

Yanında oturan orta yaşlı, asil bir kadının kalçasına çimdik atıp, kahkahalarla güle-

rek şarap kupasını başına dikti:

—Oh.. Kadın ve şarap.. İşte hayatın zevki...

Kadın şaşkın şaşkın bakarken Kont onun iri göğsünü güçlü parmaklarının arasına alıp sıktı:

—Geçkin yaşına rağmen dimdik memelerin var Matmazel Marya.. Şarabı içtikçe gözüme güzel görünüyorsun...

Kadın utancından kıpkırmızı kesildi. Salon subay ve asilzadelerle doluydu. Kontun bu ölçüsüz hareketi yavaş yavaş sarhoş olmaya başladığını gösteriyordu.

Kadın:

—Ah ne yapıyorsunuz asaletmeap? diye inledi.

İçtiği şaraplarla kafası iyice dumanlanan Kont Labatan vahşi bir zevkle güldü:

—Ne o? Utandın mı? Haa, sahi... Senin şimdiye kadar hiç sevgilin olmadı değil mi?

O güne dek hiç evlenmemiş olan Matmazel Marya başını öne eğerek güçlükle kekeledi:

—Hayır efendim.. Erkekler nedense

hafif kadınlardan daha çok hoşlanıyor.. Ben ise ciddi ve aklı başında bir kadınım...

Kont, kaba kaba güldü:

—Bana kalırsa biraz da çirkinsin Matmazel Marya.. Laf aramızda şimdiye kadar namuslu bir kız olarak kalmayı iri burnuna ve hafif şaşı gözlerine borçlusun. Yoksa kızlığın çabuk elden giderdi...

Salondaki davetliler arasında bir şaş-

kınlık mırıltısı dolaştı. Birkaç asilzade yüksek sesle güldü...

Marya:

—Neler söylüyorsunuz asaletmeap? diye hıçkırdı.

Kont sırıttı:

—Gerçeği söylüyorum Matmazel Marya.. Hiçbir sevgili bulamayan çirkin kadınlar hep namuslarıyla övünürler. Neden? Çünkü mallarına müşteri bulamamışlardır...

—Amacınız bana hakaret etmekse öldürün daha iyi asaletmeap?

—Nee? Hakaret mi? Asla.. Böyle bir niyetim yok Marya.. Üstelik sana şeref vermek istiyorum.. Senin böyle erkek yüzü görmeden ölüp gitmene gönlüm razı değil...

Herkeste bir şaşkınlık oldu. Kont ne yapmak istiyordu?

Adam bir kupa şarabı daha bitirip, dudaklarının kenarından akan içkiyi elinin tersiyle silerek homurdandı:

—Sana bir iyilik yapacağım. Ömrün boyunca bana dua edeceksin. Hadi gel bakalım yanıma...

Kont Labatan, kadını bileklerinden tutup kendine çekti, kollarının arasına alıp uzun uzun öptükten sonra yerdeki kalın halının üzerine yatırdı.

Salondakiler donup kalmışlardı sanki...

Çevreye korkunç bir sessizlik hakim olmuştu...

Ne yapıyordu bu çılgın Kont?

Zavallı kadın korkudan ve utançtan tir tir titriyor, kendisini bırakması için adama

yalvarıyordu.

Fakat Kont, onun yalvarışlarına kulak asmadı. Yırtarcasına elbiselerini soyup kadını çırılçıplak bıraktı.

Bu, görülmüş, duyulmuş şey değildi.

Marya, içler acısı bir sesle hıçkırdı:

—Odanıza gidelim hiç olmazsa asaletmeap...

Kont vahşi bir sesle homurdandı:

—Hayır... Burada seveceğim seni.. Herkesin önünde.. Sana vereceğim bu şerefle ömür boyu gurur duyacaksın...

Kontun iri elleri, halının üzerinde çırılçıplak kalan kadının her yerini karıştırıyor, göğüslerini hoyratça sıkıyordu.

Bütün salon halkının dehşet dolu bakışları arasında Kont Labatan evde kalmış yaşlı bir kız olan Marya'nın ırzına geçti.

Kadının gözlerinden şimdi sicim gibi yaşlar süzülüyordu.

Çılgın Kont, Marya'nın üzerinden kalkarken:

—Haspa, sevincinden ağlıyor, diye güldü. Sonra müthiş bir sesle çevresindekilere bağırdı:

—Haydi, aptal aptal durmayın.. Eğlenin biraz...

Kont Labatan tekrar koltuğuna oturduğu vakit, çalgıcılar onun sevdiği parçaları çalmaya başlamışlardı.

Herkes şaşkındı.

Deli miydi bu adam?

Şarabı fazla kaçırınca her zaman böyle gariplikler yapıyor ama korkudan kimse sesini çıkarmaya cesaret edemiyordu.

Kont Labatan birden Komutan Leroy'u gördü ve az önce verdiği mektubu hatırladı:

—Ne yazıyor?

Komutan ezildi, büzüldü:

—Şey efendim.. Haçlı ordusu Türk akıncılarının karşısında bozguna uğramış...

Kont'un gözlerinde ansızın korkunç ışıltılar belirdi, gök gürlemesini andıran bir sesle haykırdı:

—Nee? O muazzam ordu yenilmiş mi?

—Evet efendim...

—Olur şey değil...

—Daha kötüsü var...

—Nedir o?

—Kızınız...

—Kızım mı? Ne olmuş ona?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

27 AĞUSTOS 1980 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 344 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Sadrazam Rum Mehmet Paşa, Batı'daki Türk'leri kan, ateş ve zulüm içinde kıvrandıran ZigetvarKontu Labatan'a gereken dersi vermek üzere Kara Murat'ı görevlendirir. Kara Murat bu çok tehlikeli görevi kabul eder.

—Savaştan sonra Morava'da bulunan Prenses Julya kaybolmuş..Türklerin eline esir düştüğü sanılıyor...

—Yaa? Vay namussuzlar...Kızımı da esir aldılar demek?

Komutan Leroy kederli bir tavırla:

—Türklere elçi yollayalım, dedi. Kızınızı kurtarmak için istedikleri fidyeyi verelim...

Kont Labatan acı acı başını salladı:

—Ben Türkleri tanırım...Fidye filan kabul etmezler... Benim kızım olduğunu öğrenince zavallı Julya'yı sağlam bırakmamışlardır...

—Ama bir şeyler yapmalıyız asaletmeap...

Kont'un gözlerinde korkunç bir kararın ışığı parladı:

—Haklısın... Bir şeyler yapmamız gerek...Ben Türklerin anlayacağı dilden konuşmasını bilirim. Şimdi hemen git, büyük fırının bir saate kadar yakılıp hazırlanmasını sağla...

Komutan Leroy şaşırmış bir halde Kont'a baktı...

Bu emrinden hiçbir şey anlamamıştı.

Ama her emri itirazsız yapmaya alışmış olduğundan, vakit kaybetmeden fırını yaktırmaya koştu.

O zaman Kont, bir başka subaya dönüp emretti:

—Zigetvar'da kadın - erkek ne kadar Türk esir varsa fırına toplayın...

İkinci subay da koşarak gittikten sonra Kont Labatan salondakilere dağılmalarını işaret etti.

Kızı Julya'yı kurtarmak için tasarladığı korkunç planın ayrıntılarını düşünmeye başladı.

Bir saat sonra Komutan Leroy salona girdi, karşısında dimdik durarak:

—Her şey hazır asaletmeap, dedi. Fırın yandı ve otuz Türk esir oraya getirildi...

Sarayın geniş avlusunun öbür ucunda bulunan büyük fırına yürüyerek gittiler.

İçeriden ince inlitilerle karışık acıklı bir uğultu yükseliyordu.

Bu fırın, normal fırınlara hiç benzemiyordu. Çok geniş ve yüksek tavanlıydı.

Esirlerin onu kadın, yirmisi erkekti. Kadınların arasında genç kızlar, çocuklarına meme veren yeni anneler bulunuyordu.

Türk esirler kısa bir süre önce sınır köylerinden toplanarak getirilmişlerdi.

Kont Labatan, kadın ve erkeklerin hepsine birden:

—İçerisi çok sıcak.. Haydi soyunun! diye bağırdı...

Bu emirden hiçbir şey anlayamayan esirler şaşkınlıkla Kont'a baktılar...

Kont onlara tehdit dolu, kanlı bir bakış fırlatarak gürledi:

—Sağır mısınız? Size soyunun dedim. Hepiniz çırılçıplak kalın... Hamama girecekmiş gibi... Erkekler karılarının, kadınlar erkeklerinin koynuna girecekmiş gibi... Haydi çabuk olun...

Bu sert emre rağmen esirlerden hiçbiri kımıldamadı.

Hele kadınlar... Bir köşeye birikmişler, yüzlerini de kapayarak âdeta birbirlerinin üzerine yığılmışlardı.

Yaşamları boyunca kocalarına bile vücutlarını göstermeye utanan kadınların bu korkunç emre uymaları mümkün değildi...

Kont'un ikinci haykırışı üzerine müthiş bir dayak başladı.

Muhafızlar kılıçlarının kabzalarıyla vuruyorlar, tekme ve yumruk atıyorlar, çarşaflarını ve yeldirmelerini yırtıyorlar, fakat bir tanesini bile soyamıyorlardı.

Bu direnme Kont Labatan'ın canını sıktı. Adam iyice öfkelendi.

Gözlerinde şimdi tüyler ürpertici, korkunç ışıltılar dolaşıyordu.

Eliyle işaret ederek adamlarını durdurdu, vahşi bir sesle soludu:

—Demek emrimi dinlemiyorlar? Öyleyse ben de nasıl dinleteceğimi onlara gösteririm...

O sırada içinden şöyle düşünüyordu:

"Madem fırın yanıyor, yorulmaya ne gerek var? İçlerinden biri yakılınca öbürleri korkar ve emirlere asla karşı gelemezler."

Kont Labatan en önde duran genç bir kadını işaret etti:

—Şunu getirin...

İri yarı iki muhafız atıldı, kadını sürükleye sürükleye Kont'un önüne getirdi. Zavallının kucağında kudakta bir bebek vardı...

Kont Labatan tehdit dolu bir sesle haykırdı:

—Soyun...

Genç kadın ıstırap içinde inledi:

—Ne olur yapmayın efendim.. Yalvarırım!

Zavallı kadın tir tir titriyor, kucağındaki yavrusunu göğsüne bastırarak hıçkırıyordu.

Kont Labatan gürleyerek sordu:

—Soyunacak mısın be kadın! Cevap ver..

Gürültüden korkan çocuk, avazı çıktığı kadar bağırarak ağlamaya başlamıştı. Bebeğin haykırışları zalim Kont'u daha da öfkelendirdi, kadını kolundan tutarak sarstı:

—Soyun diyorum sana...

Zavallı kadın acınacak bir haldeydi. Gözlerinden yaşlar boşanarak yere kapandı, yüzünü, dağılan saçlarını, Kont'un çizmelerine sürmeye başladı:

—Bana bunu yapmayın efendim... Ne olur yapmayın...

Çocuk şimdi daha çok haykırıyor, ince sesi fırının içini çınlatıyordu.

Kont, öfkesinden deli gibi olmuştu. Ansızın eğildi, durmamacasına ağlayan çocuğu annesinin elinden koparır gibi aldı, fırına doğru döndü...

Talihsiz anne şimdi çılgın gibiydi. Dişi bir panter gibi atılıp, adama sarıldı:

—Yavrumu bırak... Bırak yavrumu alçak adam...

Kont Labatan dönüp, kadının güzel yüzüne olanca gücüyle bir dirsek darbesi indirdi. Sersemleyen anne burnundan kanlar fışkırarak yere yuvarlandı.

Kont birkaç adım attı ve hâlâ yırtınırcasına bağırarak ağlayan bebeği fırının içine fırlattı...

Çocuğun sesi, ansızın kesildi.

Şimdi yanık bir et kokusu sarmıştı çevreyi...

Bütün esirler dehşet içindeydi.

Yavrusunun alevler içinde kaybolduğunu gören anne, tüyler ürpertici bir ıstırap çığlığı atarak yerinden fırladı ve Kont Labatan'ın boğazına sarıldı.

Kadının ince ve zayıf parmakları, inanılmaz bir güçle adamın gırtlağına yapışmıştı. Büyük bir hınçla sıkıyor, sıkıyor, onu koparmak, parçalamak istiyordu.

Dev yapılı iki muhafız yetişerek, yaralı bir kaplana benzeyen kadını kıskıvrak yakala-

yıp güçlükle Kont'un üzerinden aldı.

Kont Labatan, moraran boğazını ovuşturarak:

—Vay namussuz karı! Beni boğacaktı az daha! diye homurdandı...

Sonra kanlı gözlerini yuvalarında döndürerek emretti:

—Yatırını ve soyun kaltağı!

Muhafızlar yere yıktıkları kadının bütün giysilerini yırtıp paramparça ettiler.

Zavallı kadın şimdi çırılçıplak kalmıştı.

Kont Labatan öteki kadınlara dönerek haykırdı:

—Soyunmazsanız, başınıza ne geleceğini görün...Emrimi dinlemeyen böyle idam edilecek...

Labatan'ın canavardan da korkunç olan görünüşü bütün esirleri titretti. Muhafızlar bile dehşet içinde donup kalmış gibiydiler.

Bazıları ocak tarafına bakmıyor, yüzünü kapıya doğru çeviriyordu...

Kont Labatan homurdandı:

—Bakın da iyi görün...Boğazımı yırtan bu orospuyu nasıl pişireceğim?

insan çabuk yanmaz...Oysa yarılırsa, nefis bir cızırtı çıkararak hızla tutuşur, gri renkli bir buhar çıkarak yanar, erir ve kül olur...

Kolları sıkı sıkı tutulan çıplak kadın, gözleri kapalı bir halde inliyor, beddualar yağdırıyordu. Henüz kendini kaybetmemişti.

Kont Labatan, elindeki sivri bıçağı, çatlatacağı canlı yemişe doğru uzattı, süt do-

Adam, sert bir hareketle belindeki keskin bıçağı çıkardı, çaplak kadına doğru ilerlerken yüzünü insanlık dışı iğrenç bir gülümseme kapladı:

—Dikkat edin... Bakın ne yapacağım. Kebap yapılacak kestaneler nasıl çatlamasın diye yarılırsa, ben de fırına atacağım bu kaltağın vücudunu öyle yaracağım...Yarılmamış

lu iri memelerin üzerinde kanlı iki haç çizdi. Sonra kadının beyaz ve yuvarlak karnını çaprazlama yardı...

Kadın korkunç bir çığlık attı.

Kıpkızıl bir kan fışkırmaya başlamıştı.

Kont sadist bir zevkle:

—Çevirin...Arkasını çevirin! diye bağırdı.

Muhafızlar, adamın dediğini yaptılar... Kont Labatan keskin bıçağı kadının geniş ve dolgun kalçalarının üzerine hızla indirdi, yarılan etlerden fışkıran kanlar düzgün ve beyaz bacaklarına doğru akmaya başladı.

Kont bu kadarını yeterli bulmadı:

—İyi yanması için biraz daha doğramak gerekir, diye söylenerek sivri bıçağı ka-

rasından:

—Tanrım... Yardım et bana! diye ıstırapla inliyor, Kont zalim kahkahalar atarak:

—Şu anda Tanrı benim... Tanrı benim! diye haykırıyordu...

Doğrama işini bitirdikten sonra birkaç adım gerileyip, kanlar içindeki eserine zevkle bakan Kont Labatan adamlarının getirdik-

dının baldırına sapladı ve yukarıdan aşağıya doğru hızla çekti.

Zavallı kadın etine giren, sinirlerini koparan, kemiklerini çizen keskin çeliğin acısıyla yürek parçalayıcı çığlıklar atıyor, çırpınıyor, kurtulmak istiyordu.

Gözleri yuvalarından fırlamış, yüzü mosmor kesilmişti...Gerilen dudaklarının a-

leri havluyla ellerindeki kanları sildi:

—Hah hah ha... İşte hazır oldu. Artık onu kebap yapabiliriz. Haydi atın fırına...

İki muhafız, acıdan kendini kaybeden kadını fırının içine fırlattı.

Kızıl alevler, canlı et yığınını bir anda sardı, tüyler ürpertici bir cızırtı başladı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

3 EYLÜL 1980 ÇARŞAMBA ✳ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✳ SAYI: 345 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Sadrazam Rum Mehmet Paşa, Batı'daki Türk'leri kan, ateş ve zulüm içinde kıvrandıran ZigetvarKontu Labatan'a gereken dersi vermek üzere Kara Murat'ı görevlendirir. Kara Murat bu çok tehlikeli görevi kabul eder.

Kont Labatan, bir koltuğa oturarak arkasına yaslanıp, kadının yanışını sakin sakin seyretmeye koyuldu.

Yanık et kokusu bütün fırını sarmıştı.

Cızırtı bazen azalıp,bazen yeniden ateş almış gibi artarak devam ediyor, Kont Labatan bu müthiş sahne karşısında yutkunuyor,et kokusunu zevkle ciğerlerine dolduruyordu.

Bu cehennemi sahneyi görmemek için gözlerini kapayan öteki esirler mümkün olsa cızırtıyı duymamak için kulaklarını, boğucu kokuyu hissetmemek için burunlarını kapayacaklardı ama bunu yapamıyorlardı. Çünkü elleri ve kolları bağlıydı.

Kont az sonra koltuktan kalktı çevresindekileri titreten sesiyle gürledi:

—Haydi...Soyunun...Soyunun diyorum size...Yoksa hepinizi böyle yakarım...Anlıyor musunuz? Yakarım vallahi!....

Bu kez ona kimse karşı gelmedi. Bütün esirler akıllarını dillerini kaybetmiş gibiydiler...

Kadınlar ve erkekler yavaş yavaş soyunup çırılçıplak kaldı.

Kont Labatan şimdi memnun memnun gülümsüyordu.

—Hah şöyle söz dinleyin..Ne siz üzülürsünüz,ne de ben...Hey çocuk...Sen gel buraya....

Kont Labatan,erkeklerin arasında bulunan on altı yaşlarındaki bir gence sesleniyordu....

Muhafızlar Kont'un işaret ettiği esir genci tutup getirdiler..

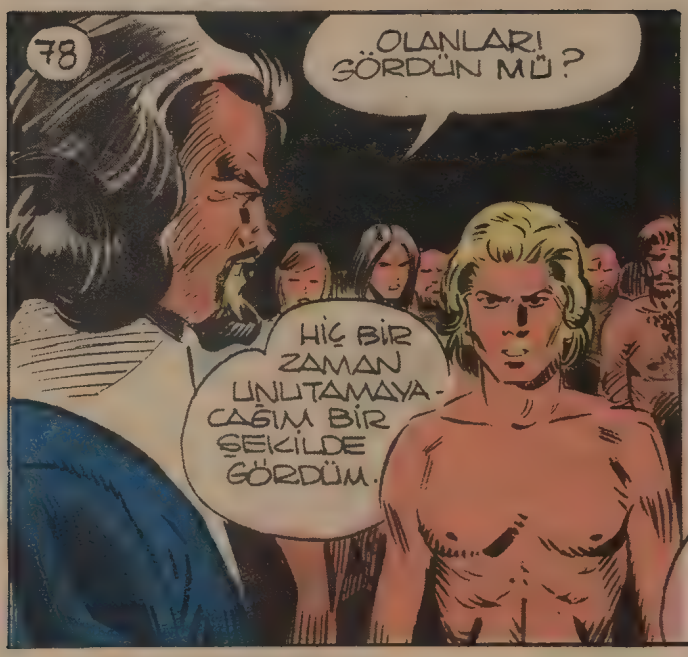

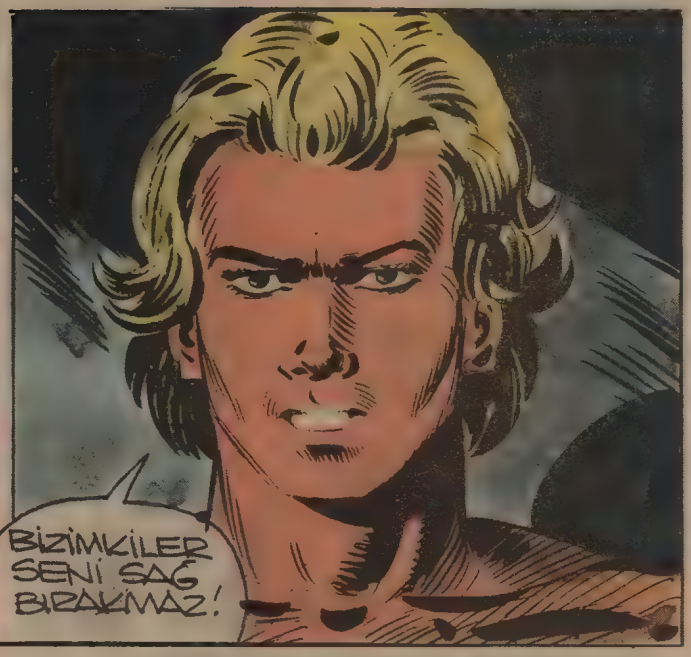

Kont Labatan sordu:

—Adın ne senin?

—Osman....

—Olanları gördün mü?

—Evet gördüm..Hem de hiç bir zaman unutamayacağım şekilde gördüm...

—İyi...Öyleyse şimdi hemen giyin ve doğruca Morava'ya gidip akıncıların komutanı İskender Beye bu gördüklerini anlat...

Küçük esir yaşından umulmayacak bir sertlikle tükürürcesine cevap verdi:

—Olanları öğrenirlerse bizimkiler seni sağ bırakmaz...

Kont genç esiri kin ve öfke dolu bakışlar la süzdü:

—Dilin boyundan büyük çıkıyor..Siz Türkler hep böyle dik kafalı mı olursunuz? Ne ise? Bu gördüklerini İskender Beye anlat

ve ona şu mektubu ver...

Genç esir giyinip yola çıktıktan sonra, Kont Labatan, Komutan Leroy'un koluna girerek fırından çıktı:

—Gel dostum..Bir iki kadeh şarap içelim.Bu heyecanlı eğlence beni susattı doğrusu...

Komutan Leroy çekinerek sordu:

—Fırında olanları öğrenirlerse Türklerin size karşı olan hıncı artmaz mı asaletmeap?

—Onlar bana hiç bir şey yapamaz..Ben Tanrı'nın Türkleri cezalandırmak için yeryüzüne yolladığı bir intikam elçisiyim.

—Mektupta ne yazdınız?

—Kızımı derhal serbest bırakmalarını, aksi halde elimdeki bütün Türk esirleri böyle birer birer yakacağımı anlattım...

—Ya kabul etmezlerse?

—Ederler...Türkler birbirlerine çok bağlıdır.Bütün güçleri de bundan ileri geliyor.. Bak göreceksin Julya bir haftaya kadar burada olacak. Onu mutlaka serbest bırakacaklar...

Bu sırada soluk soluğa bir haberci geldi:

—Efendimiz,efendimiz...

—Ne var? Ne oluyor? Nedir bu telaşın?

Haberci,ter içindeydi. Uzun süre koştuğu anlaşılıyordu.

—Kızınız efendim. Kızınız Prenses Julya...

Kont Labatan'ın gözleri döndü ağzından köpükler saçarak gürledi:

—Söylesene be herif? Ne olmuş kızıma?

—Kente döndü efendim..Sağ salim dön-

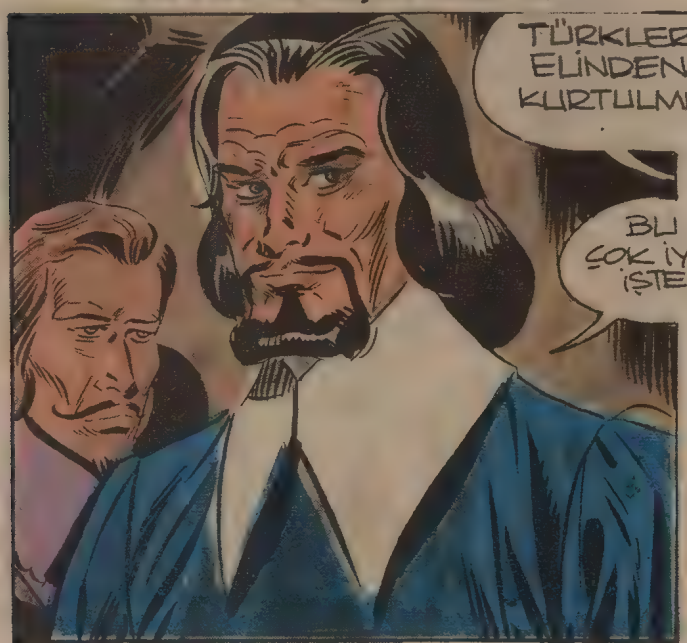

dü...Türklerin elinden kurtulmuş....

Kont, derin bir soluk aldı. Haber onu sevindirmişti:

—Kurtulmuş mu? Bu çok iyi işte...Türklerin elinde bana karşı kullanacakları hiç bir koz yok artık....

Kısa bir an düşündü..Yüzünde vahşi bir ifade vardı. Deli gibi bakan gözlerini Komutan Leroy'a çevirerek:

—Az önce İskender Bey'e yolladığımız o küçük haberci var ya,dedi. Hemen onu yakalayıp gebertsinler..Türklerin elimizde ne kadar esir bulunduğunu öğrenmelerini istemiyorum...

—Fırındaki esirleri ne yapacağız efendim?

— Bir bir yakacağız..İnsan yakmak o kadar zevkli bir şey ki Leroy..Bugüne kadar her milletten insan yaktım. İnanır mısın hepsi yanarken ayrı bir koku çıkarıyor. Hele Türklerin kokusu yok mu? Bayılıyorum...Onların eti tatlı bir cızıltı çıkararak yanarken çevreye bir süt ve tereyağı kokusu yayılıyor. Nefis bir şey azizim,nefis..Hepsini yakacağız ama sırayla tabi...

"—Allahsız, dinsiz herif..Ne istedin o zavallı kadından? Bizimkiler bunu senin yanında bırakmazlar" diyordu..

Osman bir ara arkasına bakınca uzaktan küçük bir toz bulutunun yükseldiğini gördü irkildi..

Peşinden gelenler vardı...

Bunlar kim olabilirdi?

★ ★ ★

Zigetvar'dan ayrılan küçük Osman, atını dört nala sürüyordu. Rüzgâr gibiydi.

Bir an önce Morava'ya varıp haberi İskender Beye ulaştırarak esir Türklerin kurtulmasını sağlamak için can atıyordu.

Fırındaki yakılma sahnesi aklına geldikçe, çocuğun gözlerinden yaşlar süzülüyor ve Kont Labatan'a lanetler yağdırarak:

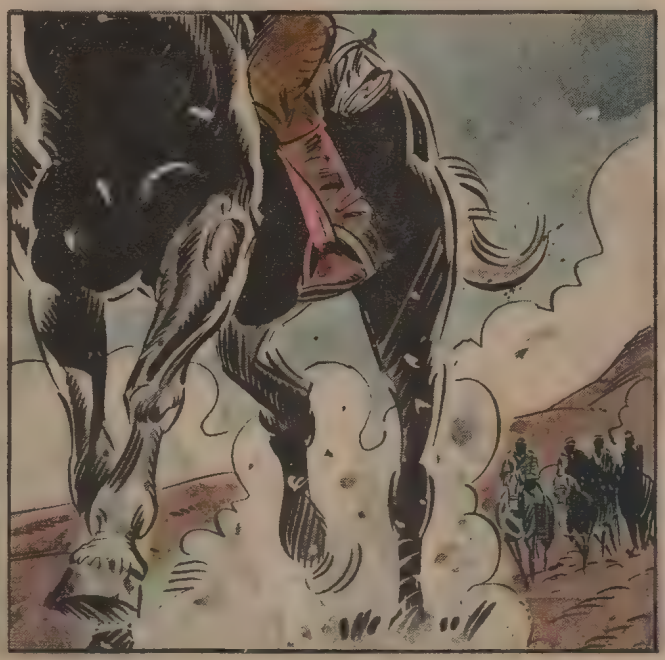

Çocuk birden ürktü, atını daha da hızlandırdı...

Toz bulutunun arasından çıkan dört atlı yıldırım gibi kendisine yaklaşıyordu.

Taşlara çarpan nallardan kıvılcımlar saçılıyor, atların toprağı döven ayakları boğuk ve tok bir ses çıkarıyordu.

Osman derin bir endişe içinde:

(81)

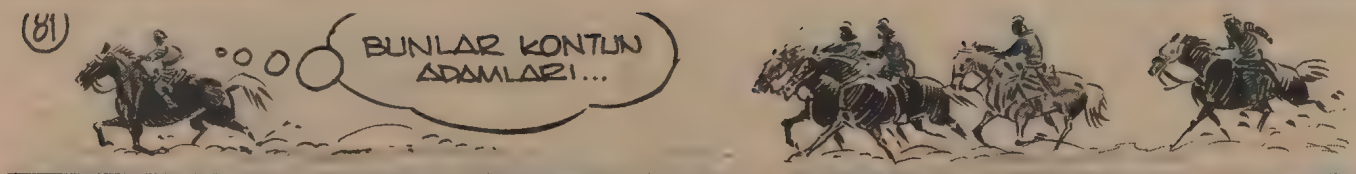

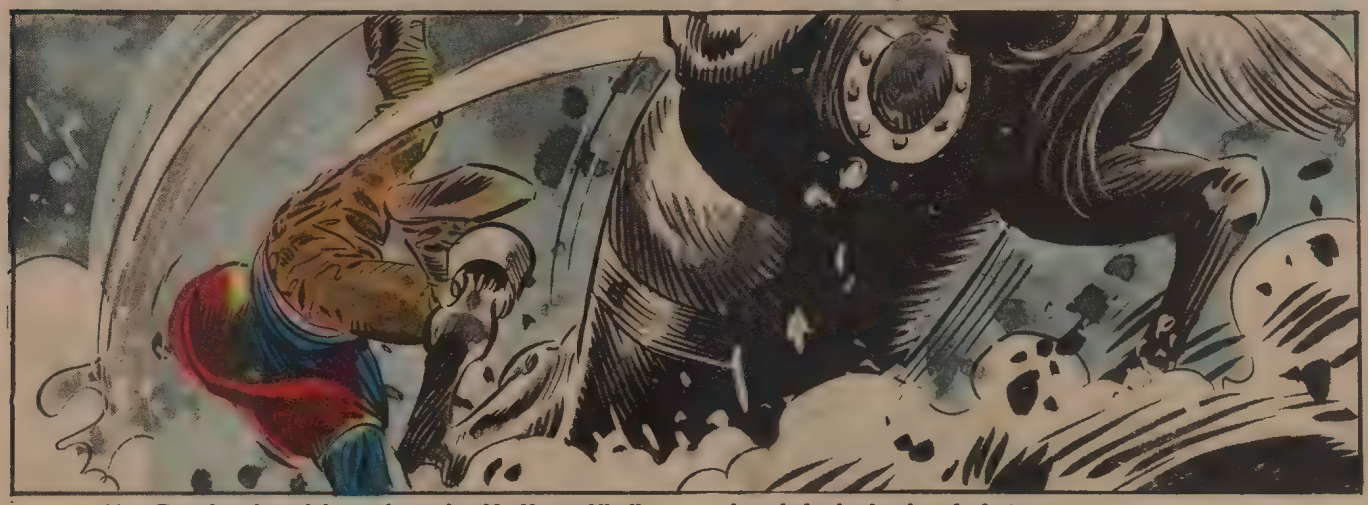

"—Bunlar beni kovalıyorlar" diye düşünerek atını olanca gücüyle topukladı...

Fakat hayvan son gücünü harcıyordu. Kont Labatan'ın adamları ona yaşlı ve yorgun bir at vermişlerdi...

Bu korkunç ölüm yarışı birkaç dakika sürdü...

Osman atını dört nala sürerken başını sık sık arkaya çevirerek yaklaşan atlılara korku dolu bakışlar fırlatıyor:

"—Bunlar Kont'un adamları...Acaba niye peşime düştüler? Zalim adam mutlaka kararından vazgeçmiş olacak" diye düşünüyordu...

Yaşlı at,ağzından köpükler saça saça ilerlerken birden tökezlendi,acı bir kişneme ile yere yuvarlandı...

İyi bir binici olan Osman daha at devrilirken kendisini onun üzerinden yere atmasa hayvanın altında kalıp bir yerini kırabilirdi.

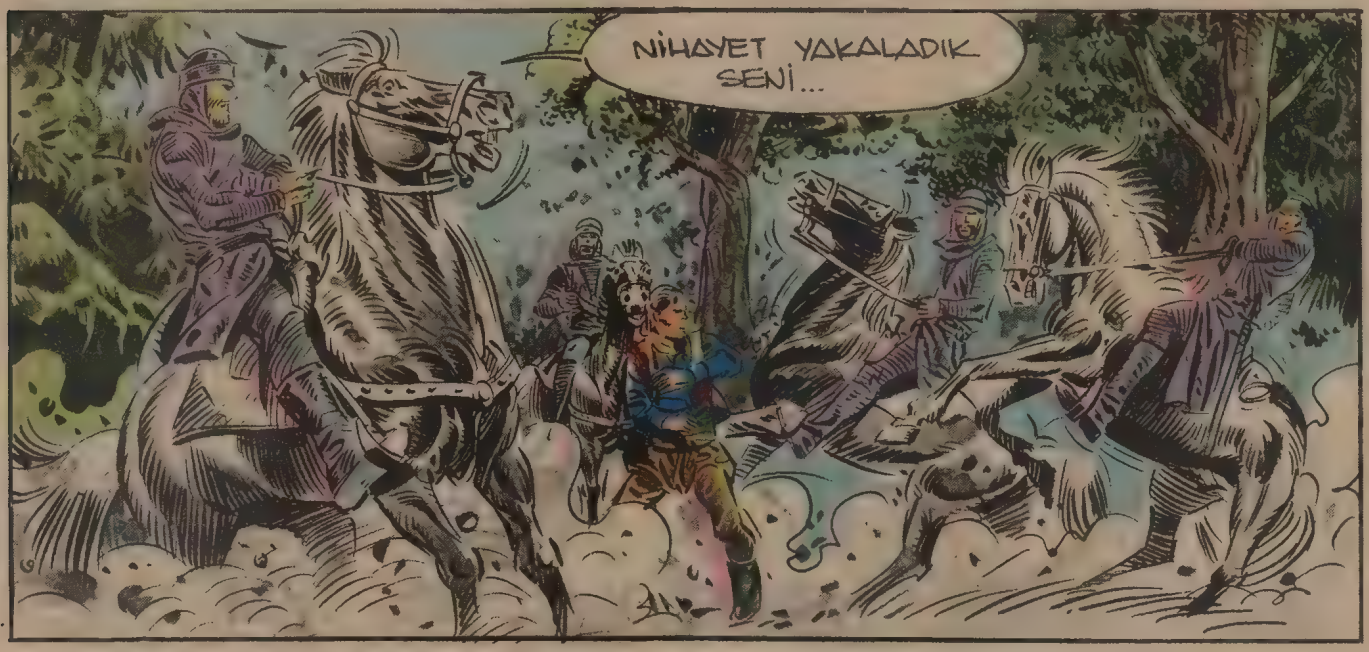

Çocuk çevik bir hareketle düştüğü yerden kalktı ama artık kaçamazdı...

Dört atlı hızla gelip bir anda çevresini sardı.

Adamlar çocuğu dostluktan yoksun bakışlarla süzdüler.

—Nihayet yakaladık seni...

Osman korkusunu belli etmemeye çalıştı:

—Kaçmıyordum ki...Kontunuzun verdiği bir görevi yerine getirmeye çalışıyordum.

Adamlar kaba kaba güldüler:

—İyi öyleyse...Biz de senin kendini boşuna yormanı önlemiş olduk...

Osman'ın iri siyah gözlerini şaşkın bir ifade kapladı:

—Ne demek oluyor bu?

Adamlardan biri hain hain güldü:

—Bu şu demek oluyor küçük...Kont seni İskender Beye yollamaktan vaz geçti. Kızı geri döndü çünkü...Şansın yokmuş ne yapalım!..

İkinci adam arkadaşına ters ters bakarak öfkeli bir sesle homurdandı:

—Öf...Çok uzattın be Zilahi...Bacak kadar çocuğa laf anlatıyorsun..Kafasını koparalım olsun bitsin...

Öteki muhafızlar da başlarını salladılar:

—Evet,bir an önce öldürüp geri dönsek iyi olur...

Küçük Osman o zaman işin şakaya gelir yanı olmadığını anladı..

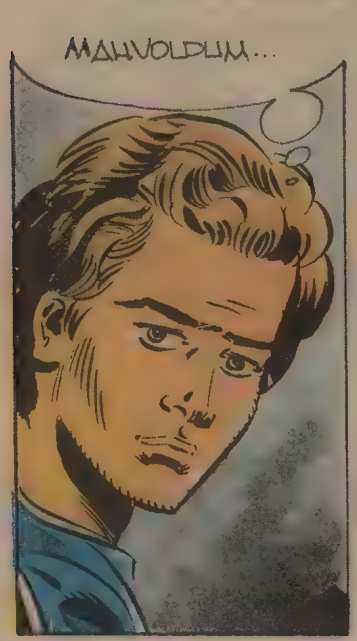

Kont Labatan denilen o kan içici canavar kendisinin öldürülmesini emretmişti demek ki....

Umutsuzca çevresine bakarak kaçacak bir yer aradı...Ama dört atlının arasından sıyrılmasına olanak yoktu...

"Mahvoldum" diye düşündü acı acı...

Yaşı küçüktü,üstelik üzerinde kendisini savunacak bir çakı bile yoktu...

Tepeden tırnağa silahlı bu dört adama karşı ne yapabilirdi?

Küçük Osman son bir umutla yumruklarını sıkarak kısık dişlerinin arasından:

—Erkekseniz teke tek vuruşalım, diye haykırdı...

Osman yavru bir aslan gibi dikilmiş,adaleleri gerilmiş,gözlerinde cesaret kıvılcımları çakmaya başlamıştı...

Adamlar önce şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar sonra kahkahalarla güldüler:

—Ne diyor,ne diyor?

—Teke tek vuruşalım diyor...

—Deli mi bu çocuk?

—Haydi oradan piç kurusu..Seninle dövüşecek kadar küçülmedik daha....

Vakit kazanmak isteyen Osman inanılmaz bir soğukkanlılıkla cevap vererek adamlarını çileden çıkardı:

—Yaaaa? Demek benimle teke tek dövüşemiyorsunuz? O halde dördünüz birden gelin...

Adamlar gülmek mi kızmak mı gerektiğine karar veremiyorlardı.

Çıldırmış mıydı bu oğlan?

Bacak kadar boyuna bakmadan kendilerine kafa tutuyor,utanmazca meydan okuyordu...

Dördü de hırsla atlarından indi...

Hepsinin bakışlarında zalim kıvılcımlar uçuşuyordu.

—Şuna iyice bir sopa çekmek gerek! diye homurdandılar.

Adamlardan ikisi eğilip yerden birer sopa aldı,sonra acımasızca Osman'a vurmaya başladı...

Biri durdukça,öteki vuruyordu...

Zavallı çocuğun gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi açılmış, yüzünü dehşetten de ötede müthiş bir acı ifadesi kaplamıştı.

Sopalar vücuduna indikçe haykırıyor, çığlıkları ormanı inletiyordu..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

10 EYLÜL 1980 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 346 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Zigetvar Kontu Greguar Labatan, Osmanlı İmparatorluğu'nun batı sınırlarındaki Türkleri kan, ateş ve zulüm içinde kıvrandırmaktadır. Sadrazam Mehmet Paşa bu zalim konta gereken dersi vermek için Kara Murat'ı görevlendirir.

İki adam sanki yıllardır aradıkları can düşmanlarını yakalamış gibi acımasızca vuruyor, ötekiler ise kılları bile kıpırdamadan bu vahşi sahneyi seyrediyordu...

Zavallı çocuk bitmiş, perişan olmuştu.

Vakit kazanmak için yaptığı bu hareket bir fayda sağlayacak mıydı?

Adamlar döve döve öldüreceklerdi onu..

Durmadan bağırıyor, haykırıyor, onlara hakaret ediyordu:

—Alçaklar... Allahsızlar... Zayıflara, yoksullara böyle saldırılır mı?

—Vay vay!.. Hâlâ bize dil uzatıyorsun ha? Al sana...

—Aaah!.. İmdat!.. Kurtarın!.. Öldürüyorlar beni!...

Osman'ın acı haykırışları ağaçlıklar arasında eridi...

Dayak olanca şiddetiyle devam ediyordu...

O sırada garip bir şey oldu...

Ağaçların dalları çatırtıyla aralandı, iri yapılı, genç bir adam ortaya çıktı...

Saçları ve sakalları uzamış, elbiseleri eskimiş, pala bıyıklı bir adamdı bu.. Belinde enli bir kılıç vardı...

İnsanı şaşırtan bir soğukkanlılıkla adamlara bakıp, sakin bir sesle sordu:

—Hey.. Ne yapıyorsunuz siz?

Muhafızlar, yabancıya tehdit dolu bir bakış fırlattılar:

—Kör müsün? Bu velete dayak atıyoruz.

—Dayak atmanız için ne suç işledi?

—Sana hesap mı vereceğiz?

—Evet, vermeniz gerek...

Adamlar öfkeli öfkeli homurdandı:

—Şu teres de dayak istiyor galiba?

—Ne cesaretle işimize burnunu sokuyor?

—Bize kafa tutar gibi bir hali var...

—Hadi, kemiklerinin kırılmasını istemiyorsan çek git buradan...

Yabancı, bu tehdit dolu sözlere rağmen yerinden kıpırdamadı... Pervasız bir şekilde omuz silkerek adamları öfkeden deliye döndüren bir sesle:

—Çocuğu bırakıp siz defolun, dedi...

Çevrede bir hayret rüzgârı esti...

Adamlar, saçı sakalı birbirine karışmış genç yabancıya "Deli" diye baktılar...

İnanılmaz bir olaydı bu...

Bir kişi, dört kişiye kafa tutuyordu...

Hem de tanımadığı bir çocuk için...

Küçük Osman, kanlar içindeki başını kaldırarak kurtarıcısına doğru ellerini uzattı:

—Kurtar beni ağabey... Kurtar beni bu zalimlerden...

Adamın yüzünde sevimli bir gülümseme dalgalandı:

—Merak etme, kurtulacaksın küçük. Bu köpekler sana artık hiçbir şey yapamazlar!

Adamların gırtlaklarından öfke çığlıkları fışkırdı:

—Nee?

—Bize köpek diyor!..

—Bu herif deli.. Zorla kaşınıyor...

—Öyleyse kaşıyalım onu...

—Gebertelim!..

—Kafasını keselim...

Kimdi bu yabancı?

Neyine güveniyordu? Ölmek mi istiyordu acaba?

Dört adam bir anda canavar kesildi. Hepsi de kılıç ve hançerlerini çekerek yabancının üzerine atıldı... Boğazlarından boğuk ve vahşi hırıltılar çıkıyor, gözleri kan içici canavarlar gibi parlıyordu...

Fakat yabancı, böyle kuru gürültülere kolay kolay pabuç bırakacak birine benzemiyordu...

Kalın kılıcını şimşek gibi sıyırarak haykırdı:

—Savulun reziller!.. Yoksa topunuzu

gebertirim!...

Ortalık bir anda karıştı...

Acı çığlıklar, tehdit sesleri ve küfürler ormanı doldurdu.

Kılıç şakırtıları kulaklarda çınlıyordu.

Yabancı, inanılmaz derecede yaman dövüşüyor, kılıcıyla saldırıları karşılarken, ayağını da silah gibi kullanarak müthiş tekmelerle karşısındakileri yere yıkıyordu...

Devirdiği iki kişinin suratını sert birer tekme ile dağıttı... Başları yerdeki taşlara çarpan adamlar kafatasları parçalanarak öldüler...

Öteki iki muhafızın gözleri dehşetle büyümüştü...

Gördüklerine inanamıyorlardı.

Birden çılgınca bir öfkeye kapılarak, ölen arkadaşlarının öcünü almak için korkunç bir şekilde saldırdılar...

Çelikler çarpıştı...

Şimşekler çaktı...

Kılıç sesleri, dallara konan kuşları ürküterek kaçırdı.

İki adam daha on dakika önce hiçbir şeye benzetemedikleri yabancıyı yenemeyeceklerini anladı.

Son derece hızlı dövüşen bu müthiş insan karşısında aciz kalmışlardı..

Yabancı, yay gibi uzanarak kılıcıyla muhafızlardan birinin kalbini deldi...

Ormanı tüyler ürpertici bir çığlık kapladı...

Göğüse saplanan kılıcın açtığı yaradan oluk gibi kan fışkırdı...

İki eliyle kalbini tutan adam sendeledi, sallandı ve cansız yere yuvarlandı...

Sonuncu muhafız, tek başına bu adamın karşısında bir şey yapamayacağını anlamış, şeytan görmüş gibi korkudan büyüyen gözlerle geri geri çekilmeye başlamıştı:

—Bağışla beni yiğidim!.. Öldürme beni!.. Yalvarırım!..

Yabancı ~~buz gibi bir sesle~~:

—Acımak mı? dedi... Acımak ha!.. Sizin gibi zalimlere acımak insanca bir hareket olmaz... Koru kendini, ölüm geliyor...

Birden hızla atıldı, kılıcı havada şimşek gibi döndü ve adamın başını karpuz gibi dağıtıp, boynunu ve gövdesini yararak ta beline kadar indi...

Tam bir akıncı vuruşuydu bu...

Küçük Osman, gözlerini iri iri açarak derin bir hayret ıslığı çaldı:

—Vay anam vay!.. Ne vuruş be!.. Elin dert görmesin yiğidim...

Yabancı, tatlı tatlı gülümsedi... Az önce dört kişiyi öldüren o değildi sanki... Bakışları sevimli ve şefkat doluydu:

—Sağol küçük... Haydi şimdi şu atlardan birine bin ve yoluna git...

Osman büyük bir hayranlık okunan gözlerini yabancıdan ayırmadan:

—Hayatımı sana borçluyum, dedi.

Adam omuz silkti:

—Boş ver, unut bunu...

—Canımı borçlu olduğum yiğidin adını öğrenmek isterim...

Adam gülümserken, sedef gibi beyaz dişleri pırıl pırıl parıldadı:

—Adım Ulaş... Bir vakitler Ulaş Bey derlerdi bana... Sonra böyle serseri olup çıktık işte...

—Sen serseri değil, bir kahramansın...

Ulaş Bey, çocuğu uzun uzun süzdü:

—Bir vakitler gerçekten öyleydim.. Ama şimdi, o günler geride kaldı... Her neyse... Sen de bir Türk'sün... Ne arıyorsun bu Macar illerinde?

—Zigetvar'dan geliyorum... Orada birçok Türk esir var.. Ben de onların arasındaydım... Sınır köylerini basıp bizi tutsak etmişlerdi...

—Peki nasıl kurtuldun?

Küçük Osman, olanları bir bir anlattı.

-Kont Labatan'ın canavarlıklarını dinledikçe Ulaş Bey'in göğsü öfkeli soluklarla şişiyor, gözlerinde kara bulutlar dolaşıyordu.

Sonunda:

—Peki küçük... Haydi sen yoluna git. Şansın varmış, kurtulmuşsun, dedi...

Osman sordu:

—Sen ne yapacaksın beyzadem?..

—Zigetvar'a gideceğim... Görelim bakalım şu Kont Labatan nasıl bir canavarmış? Kurbanlarının kanını emerek iyice semiren o pis örümceği görmek istiyorum...

—Ama çok tehlikeli...

—Ben daima tehlikenin kolayca bulunabileceği yerlere gitmekten hoşlanırım.. Haydi, hoşçakal...

★ ★ ★

Ulaş Bey Zigetvar'a doğru atını sürerken oradaki esir Türkleri düşünüyor "Kont Labatan'ın elinden o zavallıları kurtarmak gerek" diye söyleniyordu...

Bu sırada kendisini bir atlının takip ettiğinin farkında değildi...

Akşam olurken bir hana vardı... Burası Zigetvar'dan önceki son duraktı...

Tam hancıya yemek ısmarlamak üzereyken, cebinde beş parası olmadığını hatırlayarak acı acı gülümsedi...

Parasızdı ama karnı çok acıkmıştı.. Üzerinde kılıcı ve hançerinden başka değerli tek şey yoktu...

Zorbalıktan hoşlanmazdı. Bu yüzden hancıya odun kırmak karşılığında kendisine yemek vermesini teklif etti...

Adam ona ters ters baktı:

—Paran yok mu?

—Yok...

—Öyleyse benim de sana vereceğim yemek yok... Haydi bas git!...

Ulaş Bey aylardır Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde serseri bir hayat sürmeye alışmıştı... Sakin bir sesle:

—İyi ama ben açım! dedi...

Hancı ona tiksinerek baktı, yüzünü buruşturup tükürürcesine:

—Defol budala! diye haykırdı. Senin gibi serserilere verecek tek lokma ekmeğim yok!...

Ulaş Bey kızmadı sakin bir sesle sordu:

—İyi ama param yok diye açlıktan ölmem mi gerek?

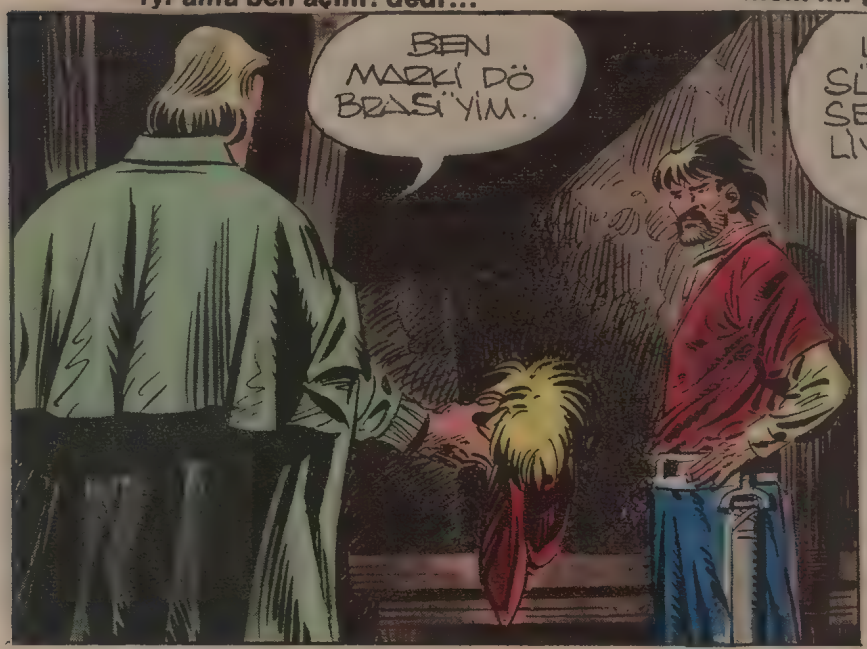

Hancı omuz silkti:

—Ölsen de umurumda değil.. Bana ne? Geberirsen geber... Şimdi defolup gitmezsen kıçına tekmeyi yapıştırıp seni ben atacağım dışarı...

Bu sırada onları seyreden, iyi giyinmiş, zengin görünüşlü bir adam, Ulaş Bey'e yaklaştı, şapkasını çıkarıp onu selamlayarak:

—Ben Marki Dö Brasi'yim, dedi.

Ulaş Bey şaşırmış bir halde ona bakarken adam devam etti:

—Orman yolundaki dövüşünü ilgiyle izledim dostum... Mükemmeldin... Uzun süredir seni izliyorum...

—Neden?.. Öldürdüğüm adamların öcünü mü almak istiyorsun?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

17 EYLÜL 1980 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 347 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Zigetvar Kontu Greguar Labatan, Osmanlı İmparatorluğu'nun batı sınırlarındaki Türkleri kan, ateş ve zulüm içinde kıvrandırmaktadır. Sadrazam Mehmet Paşa bu zalim konta gereken dersi vermek için Kara Murat'ı görevlendirir.

—Hayır.. Öyle bir niyetim yok. Dövüş sırasında adamların ikisini, kalbe inen müthiş bir darbe ile öldürdüğünü gördüm. Buna yıldırım hamlesi diyorlar.

Ulaş Bey dudaklarını büktü:

—Ne yalan söyleyeyim, ben yaptığım hamlelerin adını filan pek bilmem. Dövüşte ne gerekiyorsa onu yaparım. Çok basittir...

Marki Dö Brasi karşısındaki adamı hayranlıkla süzdü:

—Çok alçak gönüllüsün dostum. Bu hamleden söz edildiğini yıllardır duyuyordum ama hakkıyla bilen birine rastlayamıyordum. Eğer bana lütfen bu hamleyi öğretecek olursan sana hemen on altın takdim etmeye hazırım..

Ulaş Bey'in gözleri büyüdü:

—Ne? On altın mı? Öyleyse çek kılıcını..

İki adam, karşılıklı savunma durumu alıp birbirlerini selamladıktan sonra kılıç kılıca geldi..

Dehşetten büyüyen gözlerle onları seyreden hancı ikisinin de çok usta olduklarını anlamakta gecikmedi:

—Aman Tanrım.. Ben de kime hakaret etmişim meğerse? Marki çok yaman biri.. Öteki ise ona ders veriyor. Acaba yaptığım kabalığı affeder mi?

Ulaş Bey hem kıvrak bilek hareketleriyle kılıcını fırıldak gibi döndürüyor, hem de anlatıyordu:

—İşte hamle şöyle başlıyor. Sağa ve sola hızlı hamleler yaparak karşındakini şaşırttıktan sonra geriye bir adım atıyorsun...

...Bunu sola doğru iki adım izliyor. Sonra yine geri sıçrayarak rakibini üzerine çekip işte böyle yapıyorsun..Tamam.. Kılıcım kalbinin üzerindedir.

Gerçekten Ulaş Bey'in kılıcı Marki Dö Brasi'nin tam kalbine dokunmuştu.

Marki takdirle:

—Eğer seninle gerçekten vuruşmuş olsaydım şimdi ölmüş olacaktım! dedi.

Ulaş Bey'in açlıktan başı dönüyor, midesi kazınıyordu.Bunu belli etmemeye çalışarak:

—Haydi,devam edelim,dedi.

On dakika sonra Marki Dö Brasi yıldırım hamlesini mükemmel bir şeklide öğrenmişti:

—Sağol dostum, sana çok şey borçluyum.Bu,birkaç gün sonra işime yarayacak,

diyerek kesesine sarılıp paraları saymaya başladı..

Ulaş Bey:

—Bunu senden ödünç olarak alıyorum Marki, dedi.Çünkü ben kılıç öğretmeni değilim.Kimseye para karşılığında kılıç dersi vermem.Borcumu zamanı gelince sana ödeyeceğim.

Marki Dö Brasi gülümsedi:

—O halde sana bir teklifim var. Benimle beraber Zigetvar'a gel. Orada bir malikanem var. Senin gibi mert ve bileği bükülmez bir kişiyle arkadaşlık etmek benim için büyük şeref olacak...

Ulaş Bey:

—Bak bu iyi bir teklif işte, dedi. Çünkü ben de Zigetvar'a gidip kendime iş arayacaktım...

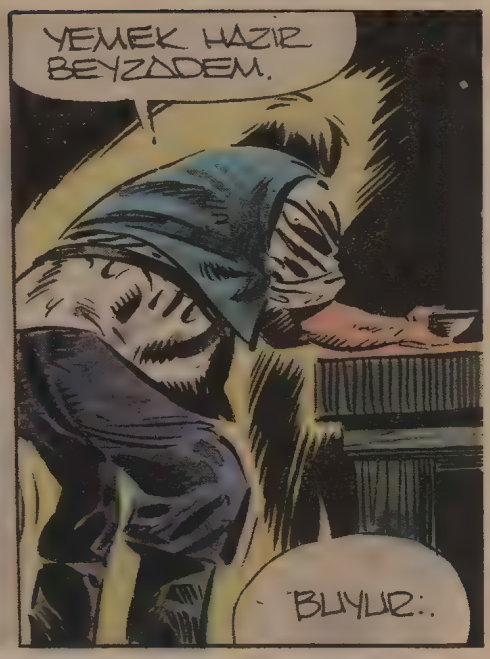

—Sende bu bilek olduktan sonra iş bulmakta hiç güçlük çekmezdin.Bu kuvvetinle, kılıç kullanmaktaki ustalığınla çok iyi para kazanan biri olman gerekirken neden böyle yoksul bir haldesin? Başından bir şeyler mi geçti?

Ulaş Bey acı acı gülümsedi:

—Başımdan geçen bir aşk serüveni idi. Bütün benzerleri gibi pahalıya mal oldu...

Bu sırada hancı ellerini ovuşturarak karşılarında saygıyla iki büklüm olmuştu.Ulaş Bey'e dikilen gözlerinde derin bir endişenin gölgesi vardı:

—Yemeğin hazır beyzadem! dedi. Benim yemeklerim çok nefistir. Buyur rica ederim...

Ulaş Bey yürüdü masanın üzerine konan sıcak yemek dolu kabı alıp hancının kafasın-

dan aşağıya boşalttı.

XXX

Küçük Türk çocuğunun peşine taktığı dört şövalyenin ölüm haberini alınca Kont Labatan çıldıracak gibi oldu.Gözleri yuvalarından fırlarcasına açılarak:

—Kim? Kim öldürdü onları? diye kükredi.

Komutan Leroy boynunu büktü:

—Anlayamadık efendimiz! Küçük ve silahsız bir çocuğun, en güvendiğimiz dört adamımızı öldürmesi mümkün değil.Bu işe bir başkaları karışmış olmalı...

Kont Labatan, kanlı gözlerini komutana dikti:

—Benim adamlarımı kim öldürmeye cesaret edebilir?

—Bu ülkede böyle bir kimse yok efendimiz...

—O halde mutlak yabancıdır bunlar.Katilleri mutlaka bulmalısın Leroy..Onları birer birer fırına atıp yakacağım.

Kont Labatan sınırsız bir öfke içindeydi. Öyle şeyler yapmalıydı ki, hem vahşete susayan ruhu doymalı,hem de adı yıllar boyu dillere destan olmalıydı.

Ansızın aklında bir şimşek çaktı :

—Tamam.Buldum! diye haykırdı.

—Neyi buldunuz asaletmeap?

—Katilleri buldum...

—??????

—Katiller,mutlaka o ahlaksız çingenelerdir.Kızımı Morava'dan buraya getirdikleri vakit para istedikleri için onları kovmuştum.

İntikam almak için dört adamımı onlardan başka kimse öldüremez..

Komutan Leroy itiraz etti:

—Fakat asaletmeap, o zavallı çingeneler cinayet işleyecek adamlara benzemiyorlar.

Kont Labatan'ın gözlerinde vahşi ve zalim ışıltılar yanıp söndü:

—Hayır..Ben sezgilerimde yanılmam. İçimden bir ses onların katil olduklarını söylüyor. Şimdi hepsini yakalayıp hemen zincire vurun.

—Emredersiniz asaletmeap!

—Kimseye borçlu kalmak istemem. Onlara önce istedikleri parayı verin, tıka basa karınlarını doyurun,sonra da bana haber verin...

—Emredersiniz asaletmeap....

Komutan Leroy çıktıktan sonra Kont Labatan,uzun bir süre durduğu yerde kaldı.

En masum insanların canını almak için kılı kıpırdamadan emir veren,en korkunç olaylar karşısında bile yüreği titremeyen bu adamın yüzü renksizleşmişti.

Haçlı Ordusu'nun Türklerle yaptığı savaşta yenilmesi,dört adamının esrarengiz bir şekilde öldürülmesi,onun canını sıkmışa benziyordu.

Şu çingenelere iyi bir ders verirse, bundan sonra adamlarına kimse saldırmaya cesaret edemezdi.

Bir saat sonra kadın,erkek, çocuk, ihtiyar,yüz kadar çingene uzun bir dizi halinde sokaklardan geçirilip,büyük kilisenin önünde alana getirildi.

Kont Labatan'ın yeni bir facia yaratarak

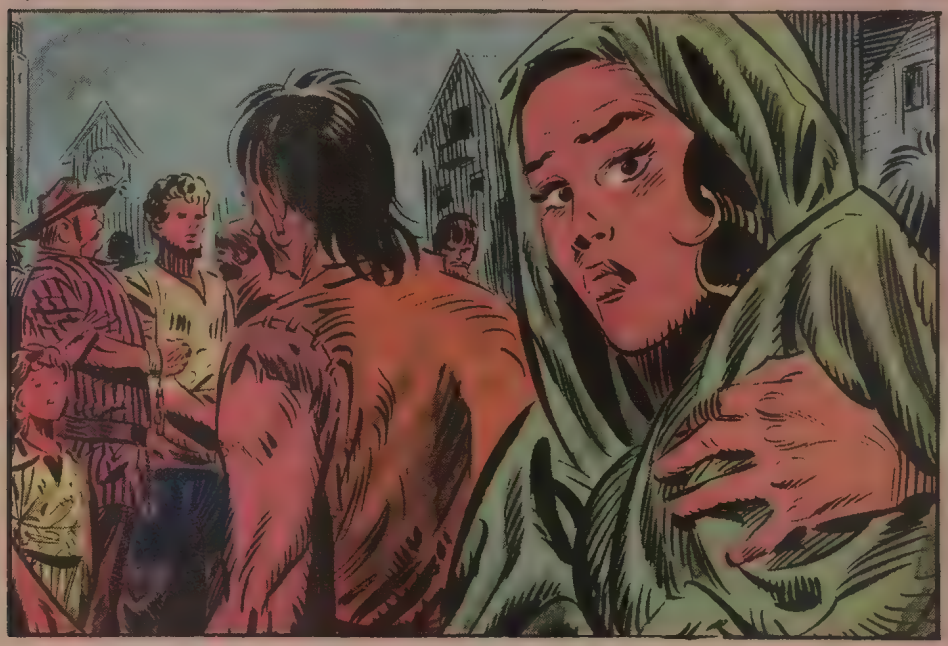

eğleneceğini duyan Zigetvar halkı küme küme alana doğru koşmaya başlamıştı.

Kont Labatan, kafasında hazırladığı,insanı ürperten korkunç oyunu gerçekleştirmek için adamlarına emirler yağdırdı, alanın ortasına odun yığdırdı, hazırlıklar tamamlanınca haykırdı:

—Dört yiğit askerimizi alçakça öldüren şu hainleri dörder dörder yakın...

Alanın çevresine biriken halk iliklerine kadar titredi.

Askerler şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar.

Ama, emir kesindi...

Adamlar koşup, alanın ortasına yığılan odunları ateşe verdiler.

Az sonra,göğe doğru yükselen alevden dillerin arasında Çingeneler,içler acısı çığlıklarla diri diri yakılıyordu.

Askerler,subaylar, halk, herkes içlerinde derin bir sızı duyuyordu ama kimse karşı gelemiyordu.

Kont Labatan korkunç çığlıklar atarak yanan çingeneleri neşeyle seyrediyor, gözleri yuttuğu avı hazmeden bir piton yılanınki gibi zevkle parlıyordu.

Bu insanlık dışı oyun devam ederken Kont yanı başında ılık,tatlı bir ses duydu:

—Yine mi insan yaktırıyorsun baba?

Kontun gerilen yüzü yumuşadı:

— Sen misin kızım?

—Evet baba..Bu adamların suçu ne? Onlar beni buraya kadar getirerek bize büyük

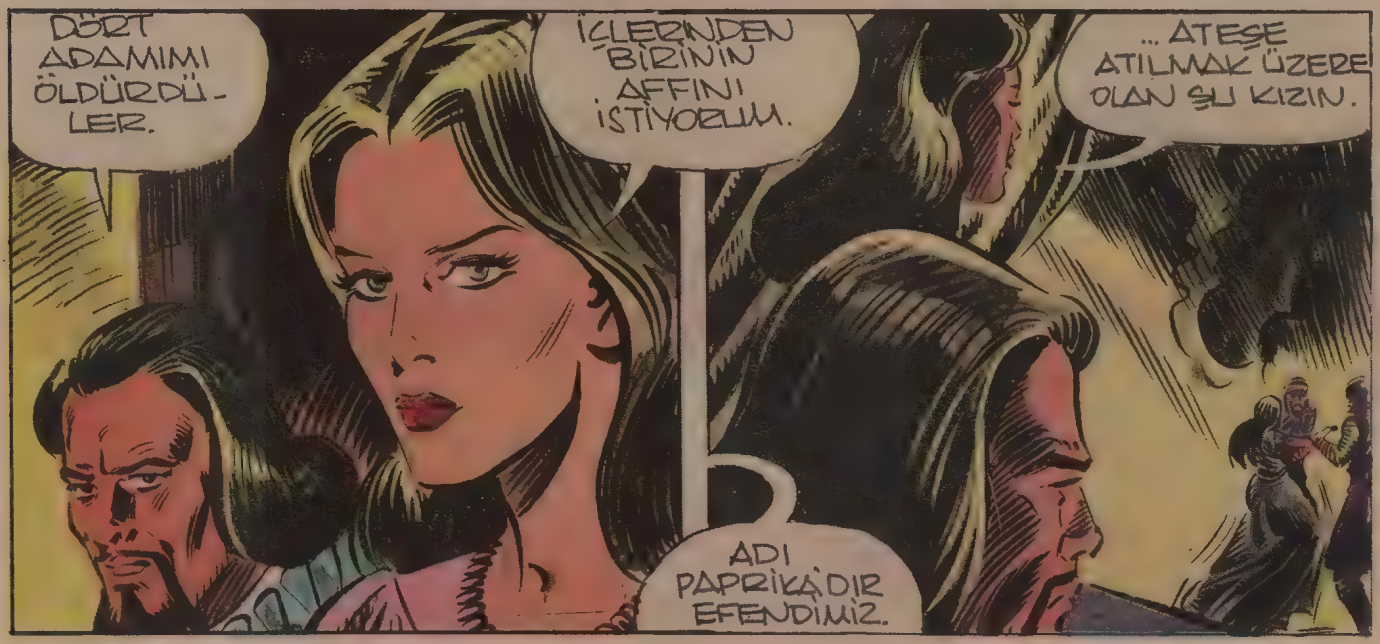

bir iyilik yapmışlardı.İyilik yapan insanlara ceza verilir mi?

—Evet ama karşılığında para istediler. Vermeyince dört adamımı öldürdüler.Öldürülenlerin arasında Şövalye Zilahi de var...

—Yaaa? Bu büyük bir suç doğrusu..Ama yine de içlerinden birinin affını istiyorum. Daha doğrusu cezasının ertelenmesini...

—Kimin?

—Mesela ateşe atılmak üzere olan şu kızın.

—Kim o?

Prenses Julya'nın arkasından kalın bir ses duyuldu:

—Adı Paprika'dır efendimiz. Uzaktan belli olmuyor ama çok güzel bir kızdır...

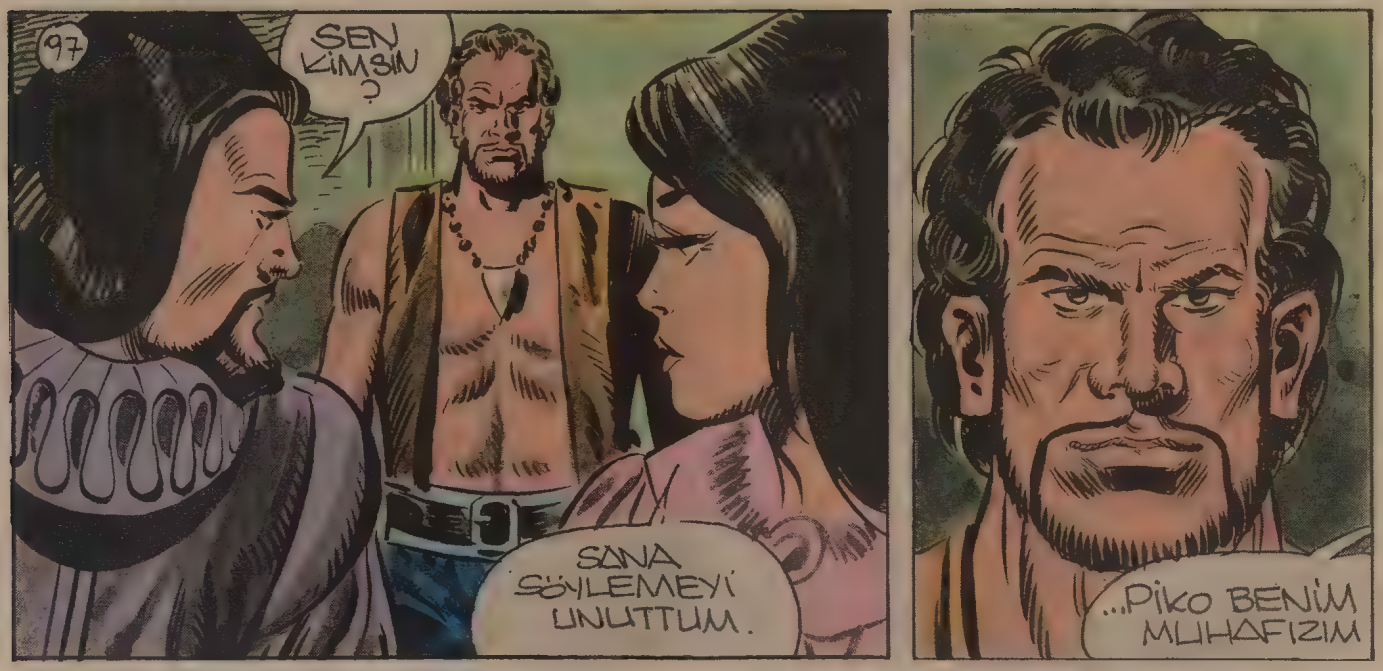

Kont başını geri çevirince karşısında iri yapılı, çıplak kollu,vahşi bakışlı bir adam gördü:

—Sen kimsin?

—Kızınızın sadık kölesi Piko'yum ben efendim..Göreve yeni başlamış bulunuyorum..

Julya tatlı bir sesle:

—Evet baba, dedi.Sana söylemeyi unuttum.Piko benim özel muhafızım.Bu kadar güçlü bir adam az bulunur.Şövalye Albert kadar kuvvetli...

Bu sırada askerler, Paprika'yı kollarından tutup, sürükleyerek ateşe doğru götürüyorlardı.

Genç kız,az sonra alevlerin arasına atılacak ve her şey bitecekti.

Paprika artık kendisini hiç bir şeyin kurtaramayacağını biliyordu.

Güzel başını, Kont'un bulunduğu locaya doğru çevirip tükürürcesine haykırdı:

—Sen canavarın birisin alçak adam.Allah bu yaptıklarını cezasız bırakmayacaktır. Günün birinde köpek gibi gebereceksin...

Kont Labatan, hain hain güldü:

—Bak hele şuna! Herkes bana yalvarırken o kafa tutuyor.Sen hangi cesaretle bana hakaret ediyorsun aptal kız!

Daha önce aşkını reddeden Paprika'ya karşı derin bir kin duyan Piko soğuk bir sesle.

—O çok dik kafalı ve asi bir kızdır efendimiz,dedi.Herkesin içinde size haraket ediyor.Sizden korkmadığını haykırıyor. Onu öldürtürseniz halkın gözünde kahraman olacaktır...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

24 EYLÜL 1980 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 348 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Zigetvar Kontu Greguar Labatan, Osmanlı İmparatorluğu'nun batı sınırlarındaki Türkleri kan, ateş ve zulüm içinde kıvrandırmaktadır.Sadrazam Mehmet Paşa bu zalim konta gereken dersi vermek için Kara Murat'ı görevlendirir.

Julya'nın Paprika'ya dikilen gözlerinden kin fışkırıyordu. Onun çadırda Kara Murat'la seviştiği an gözlerinin önünde canlanmıştı.

Julya, Tudor adıyla tanıdığı Kara Murat'ın çadırına gittiği vakit Paprika'yı onun kollarında çırılçıplak görmüş, beyninden vurulmuşa dönmüştü.

Çadırdan ağlaya ağlaya kaçan Julya o günden beri hem Paprika'dan hem de Kara Murat'tan nefret ediyordu. Kalbi intikam duygularıyla doluydu. Şu anda Paprika'nın ölmesi, tasarladığı intikamın planının yarıda kalması demek olacaktı. Soğuk bir sesle:

—Evet baba, dedi. Bu kızın şu anda ölmemesi gerek.Onu yargılamalıyız...Sizden af dileyerek halkın gözünde küçük düşmesini sağ-

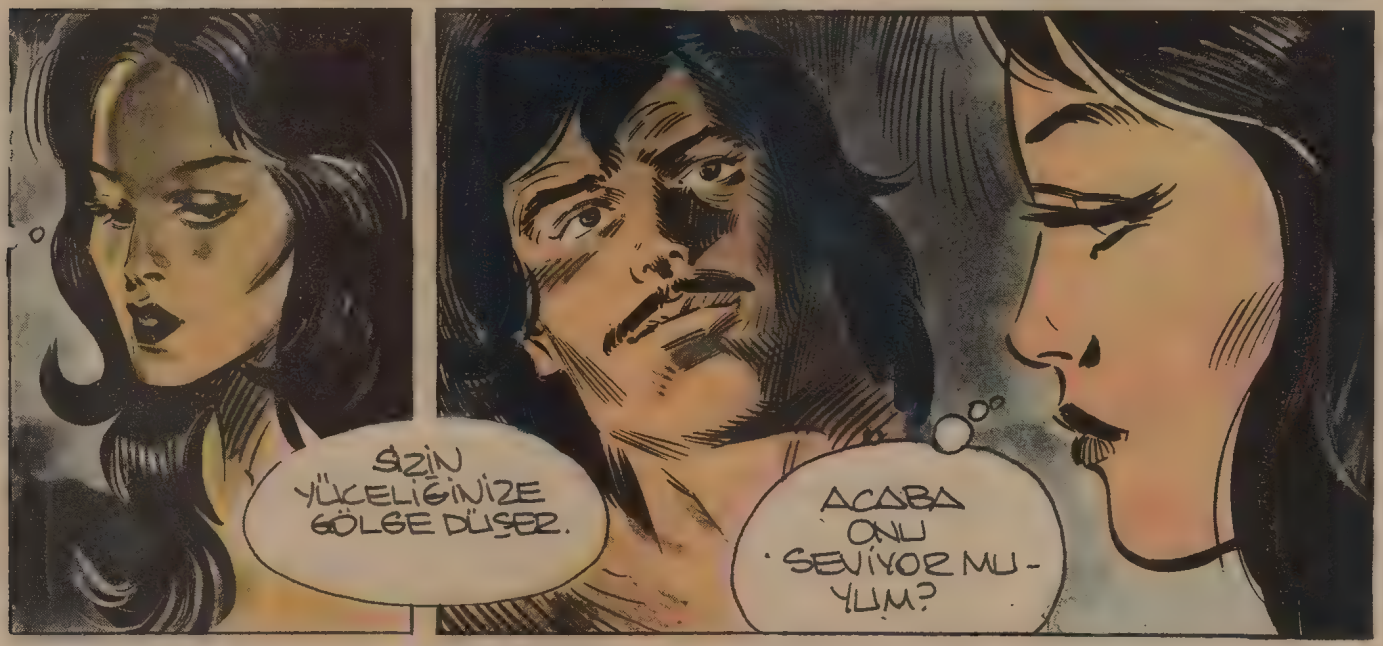

lamamız şart..Yoksa sizin yüceliğinize gölge düşer. Bu kızınki gibi küstah çehreler halkın hoşuna gider...

Kendisi gibi soylu bir prensesin yerine Kara Murat'ın bu basit çingene kızını tercih etmesi, Julya'nın kalbini eziyordu. Aşkı istemiyor,fakat istemediği halde:

"Acaba onu seviyor muyum? Acaba bu kinin sebebi aşk mı?" diye düşünüyordu...

İçinde müthiş bir savaş vardı.

Kendi kendine gerçeği inkâr etmeye çalışıyor ve "Kimbilir aşk sandığım şey basit bir kıskançlıktan ibarettir belki de" diye düşünüyordu.

Kara Murat'ı Zigetvar'a getirtmek için ne yapmalıydı?

Paprika adlı çingene kızının Engizisyon Mahkemesi tarafından yargılandığını bütün çevreye yaymak Kara Murat'ı buraya çekebilirdi.

Julya,delikanlıyı eline geçirmek ve yudum yudum, tadını çıkara çıkara, intikamını almak istiyordu.

Genç kız gözlerinin önünde bir hayal görür gibi oldu. Bu hayal, Piko'yla kaplan gibi dövüşen Kara Murat'tı.

Julya, ilk defa onu o gün görmüştü.

...Ve ilk defa ömründe aşkın ne demek olduğunu o gün anlamıştı.

Bu, kaçınılmaz inkar edilmez bir gerçekti...

Julya seviyordu...Hem de onun gibi ateşli bir kadın nasıl sevebilirse öyle seviyordu...

Kendi kendine söylendi:

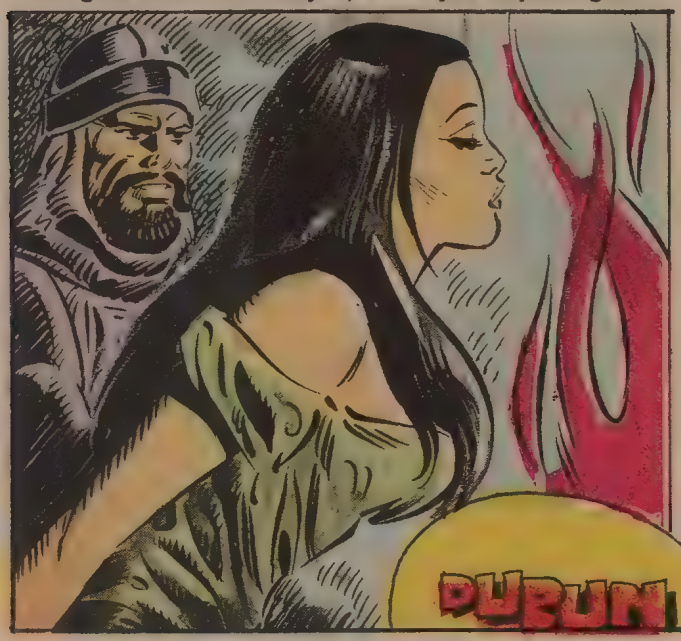

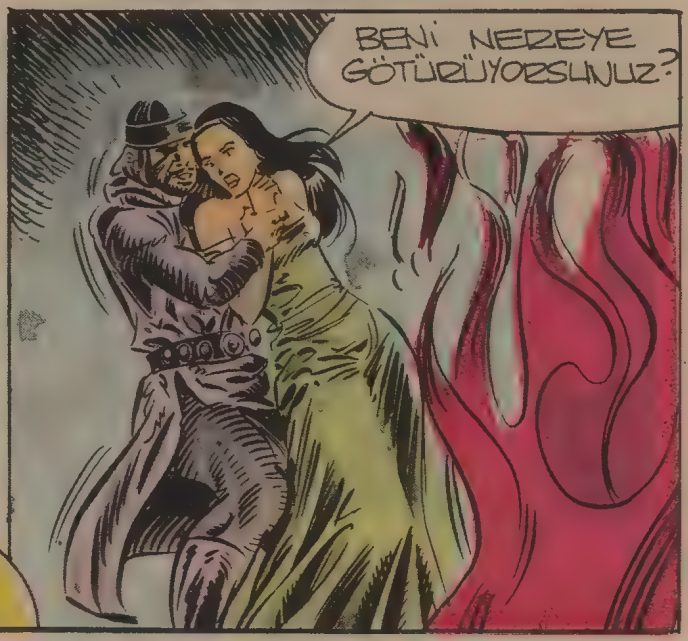

—Ama o beni aldattı...O halde ölmesi lâzım...

Paprika tam ateşe atılmak üzereyken Kont'un kalın sesi alanda boru gibi öttü:

—Durun...O lanetlenmiş kızın ölümünü erteledim...Götürün, zindana atın...Kilise mahkemesi onu yargılayarak hakkındaki son kararı verecek...

Alevlerin sıcaklığını yüzünde hisseden Paprika, ölümü beklerken gözlerini kapamış, Tanrı'ya son duasını yapıyordu. Kont'un haykırışını duymadı bile. Birden askerlerin kendisini sürüklercesine ateşten uzaklaştırdıklarını farkedip:

—Beni nereye götürüyorsunuz? diye sordu.

Askerlerin başındaki subay homurdandı:

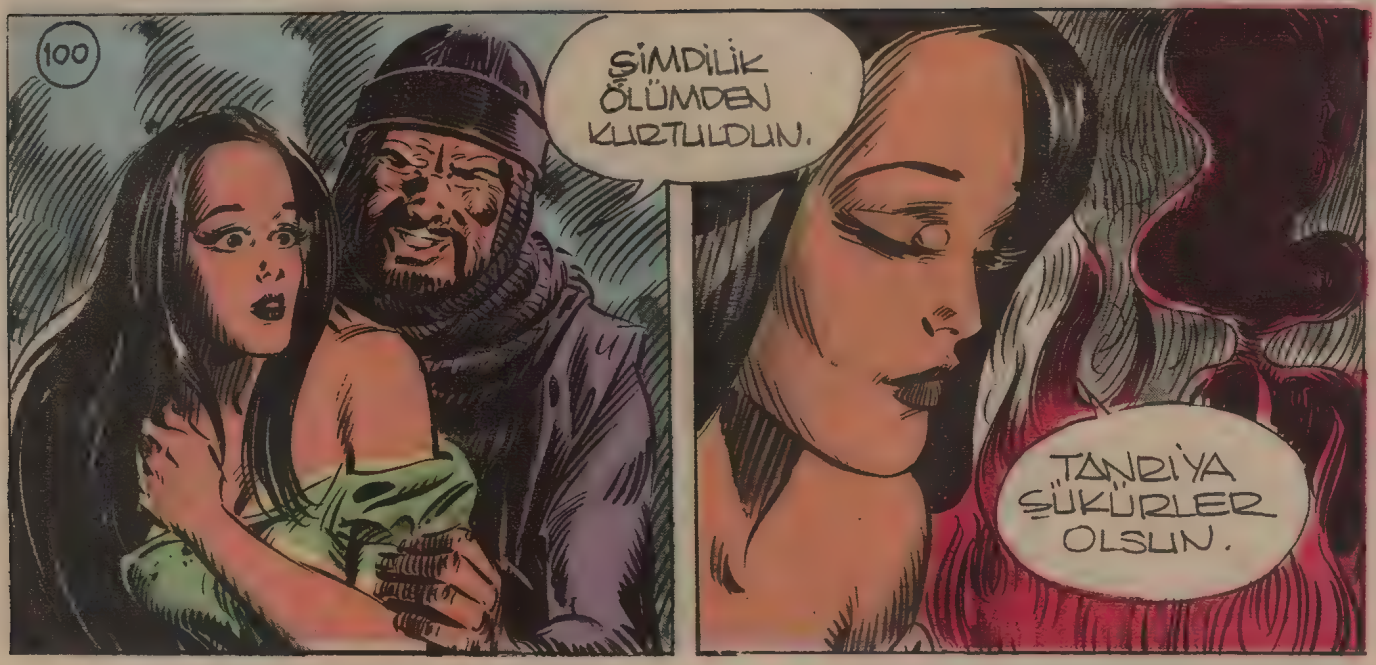

—Soru sormayı bırak da, Kont kararını değiştirmeden seni zindana atalım... Şimdilik ölümden kurtuldun. Kilise mahkemesinin huzurunda yaptıklarının hesabını vereceksin..

Paprika'nın kalbi ansızın sınırsız bir yaşama sevinci ile sarsıldı. Şimdilik de olsa ölümden kurtulmak güzel bir şeydi. Gözlerini kapayarak, büyük bir mutluluk içinde:

—Tanrı'ya şükürler olsun! diye mırıldandı. Bir düşman mahkemesinde bile olsa yargılanmak beni korkutmuyor, çünkü suçsuzum...

Babasının infazı durdurması Julya'yı da sevindirmişti. Güzel dudakları zalim bir gülümsemeyle kıvrıldı,yanında duran Piko'ya:

—Tamam... İstediğimiz oldu, diye fısıldadı. Her yere haber salıp sevgilisinin tehlikede olduğunu Tudor'a duyuralım. Mutlaka onu kurtarmaya gelecektir.

Piko, uğursuz bir şekilde sırıttı:

—Evet, gelecek ve elimize düşecek. O zaman ondan öcümüzü alacağız. Sizin gururunuzu yıkan, benim şerefimi iki paralık eden o alçağı öldürmeden,ruhumda kanayan yara kapanmayacak...

★ ★ ★

Paprika kapatıldığı odada artık hayatının son günlerinin geldiğini düşünüyordu. Prenses Julya'nın kendisine dikilen kin dolu bakışları gözlerinin önünden gitmiyor:

"—Evet...Bu kadın beni mutlaka öldürtecek" diyordu.

Julya'nın kendisine olan nefretinin sebebini anlayamıyordu bir türlü..Ona hiçbir kötülük yapmamıştı... Bu kinin sebebi ne olabilirdi?

Bu sırada kapıda hafif bir gürültü duyuldu.

Birisi kapıyı vuruyordu...

Paprika içini çekerek acı acı mırıldandı...

—Artık ölüm saatim geldi...

di...

Paprika hayatı boyunca kendisini rahatsız etmiş olan adamı görünce ister istemez müthiş bir korkuya kapıldı.

Piko çok tehlikeli bir insandı. Paprika bunu iyi biliyordu.

Kendisini her türlü saldırıya karşı korumaya azmetmiş bir halde usul usul geri çeki-

Sonra metin bir tavırla başını kaldırıp seslendi:

—Eğer bir dost isen gir...Düşman isen nasıl olsa sana engel olamam...

Kapı usulca açıldı ve Piko'nun esmer, korkunç yüzü göründü...Adam boğuk bir sesle:

—Dost mu düşman mı olacağım ancak seninle konuşmamdan sonra belli olacak, de-

lerek sırtını duvara dayayarak beklemeye başladı.

Piko insanı ürküten bakışlarını genç kadına dikerek homurdandı:

—Benden korkman için hiçbir sebep yok Paprika...Hiç olmazsa şu anda benden korkmamalısın...

Paprika buz gibi bir sesle cevap verdi:

—Senden korkmuyorum Piko...Sadece her ihtimali düşünerek tedbir alıyorum...

Genç kadın böyle konuşmasına rağmen korkmuş olduğunu hareketleriyle belli ediyordu.

Piko'ya hiçbir zaman güvenmemişti...

Zalim yaradılışlı bir insan olan bu adam ona her türlü kötülüğü yapabilirdi.

Piko garip garip gülümseyerek:

—Bu kötülük yuvasında ölüm belki kurtuluş olur...

—Çok cesursun...Cesur insanlar ölüm fikrine çabuk alışırlar.Senin,şerefsiz bir hayat yaşamaktansa ölmeyi tercih edeceğini biliyorum.Belki de senin şeref anlayışın benim kinden çok üstündür...

Paprika'nın sesi güzel ağzından umulmayacak kadar sert çıktı:

—Benden çekinmenin nedenini anlıyorum ama daha önce yaptığım kötü hareketleri unutmalısın. Bağırdığın takdirde muhafızların koşup geleceklerini sanma...Çünkü onların hepsi benim emrime verilmiş bulunuyor. Ne duyarlarsa duysunlar bu odaya girmeyecekler... Ama merak etme seni öldürecek değilim...

Paprika gururla başını dikti.

—Piko...Buraya hayat hakkında felsefeni söyleyip sabrımı taşırmaya mı geldin?...Ne söyleyeceksen söyle ve defol...Acı kaderimle baş başa kalmak istiyorum...

Piko kaba bir homurtu halinde:

—Böyle konuşmamalısın,dedi. Bunun sana hiçbir yararı olmaz. Prenses Julya senin hakkında ölüm kararı verdi...

... Umutsuz insanların beklediği ani ve acısız bir ölümle ölmeyeceksin. Bu şeytan zekalı kadın senin için azap verici bir ölüm şekli arıyor...

Paprika bu sözleri duyunca adeta titredi. Solgun yüzünde beliren merak dolu bir ifadeyle:

—Bütün bunların sebebi nedir, kimdir? Prenses Julya neden bana karşı böyle düşmanca duygular besliyor? diye sordu.

Piko'nun öfkeden yüzü karardı:

—Onun sevdiği adamı elinden aldın da ondan...

Paprika şaşırdı:

—Şu seni döverek beni kurtaran yabancıdan mı söz ediyorsun?

Piko'nun gözleri bulandı,çeneleri kasıldı. Şakakları tokmak gibi vuruyor, Kara Mu-

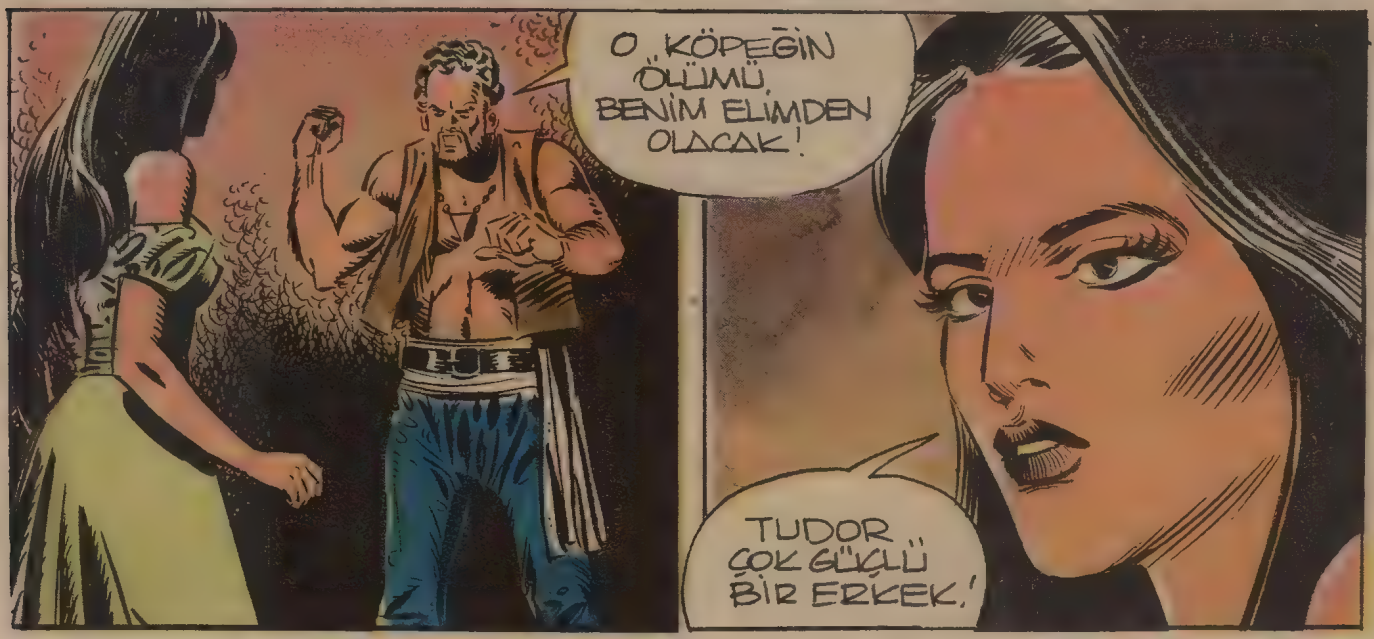

rat'la yaptığı o acı dövüşü hatırladıkça kalbindeki kin daha da alevleniyordu.

Piko, Paprika ve Prenses Julya, Kara Murat'ı Tudor adıyla tanıyorlardı.

Piko yumruklarını sıkarak homurdandı:

—Evet Tudor'dan bahsediyorum. Şunu da söyleyeyim o köpeğin ölümü benim elimden olacak...

—Tudor'a gücünün yeteceğini sanmıyorum...

Piko acı acı güldü:

—Önce onu bir şeye benzetememiştim. Boş bulundum bu yüzden yenildim. Ama artık her türlü oyununu öğrenmiş bulunuyorum. Onu bu defa geberteceğime eminim...

—Hiç sanmıyorum... Tudor çok güçlü bir erkek...

—Göreceksin kılıcım kalbini delip sırtından çıkacak. Eline fırsat geçmişken beni öldürmemekle hayatının en büyük hatasını yaptı... Aptalın biri o...

Paprika alnının üzerinde beliren birkaç damla teri silerek sözü değiştirdi:

—Her ne ise,bunu Tudor'la karşılaştığın vakit ona söylersin, şimdi benden ne istiyorsun? Ne istediğini çabuk söyle ve hemen git.. Hayatın benim için değeri kalmadı artık...

—Böyle konuşma... Seni kurtarmak istiyorum... Beni dinlemezsen seni ölümden hiç kimse kurtaramaz...

—Neden?

—Çünkü kontun aldığı karara göre sana usulen bir savunma hakkı tanınacak.. Şehir meydanında bir direğe bağlanacaksın...Kurtulman için ya senin seçeceğin birinin,ya da

gönüllü bir silahşörün alana çıkıp Şövalye Albert'le dövüşmesi gerek...Çok güzel de olsa, bir çingene kızı için hayatını kim tehlikeye atar?

Piko sustu, şaşkın şaşkın kendisine bakan Paprika'yı kısa bir süre süzdükten sonra devam etti:

—Böyle bir silahşör çıksa bile yine de feci şekilde ölmekten kurtulamayacaksın. Çünkü şimdiye kadar hiçbir silahşör Şövalye Albert'in karşısında tutunamamıştır. Dediğim gibi seni koruyacak biri çıksa bile ölümden kurtulamayacaksın. Şövalye Albert, Zigetvar'ın en güçlü savaşçısıdır...

—Peki teklifin ne?

Piko'nun birden ihtirası coştu gözleri kanlandı başı döndü...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

1 EKİM 1980 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 349 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Zigetvar Kontu Greguar Labatan, Osmanlı İmparatorluğu'nun batı sınırlarındaki Türkleri kan, ateş ve zulüm içinde kıvrandırmaktadır.Sadrazam Mehmet Paşa bu zalim konta gereken dersi vermek için Kara Murat'ı görevlendirir.

—Eğer razı olursan seni buradan kaçıracağım.Şerefimi,geleceğimi elde edeceğim. bütün zenginlikleri senin için terk etmeye hazırım...

—Buna karşılık ne istiyorsun?

Adamın yüzü şimdi sapsarı kesilmişti. Kalbi heyecanla çarpıyordu.Sesi biraz titrek çıktı:

—Beni sevdiğini söylemeni ve benim olmayı kabul etmeni istiyorum Paprika.. O zaman senin için her şeyi yaparım.Dünyaya meydan okumaya hazırım...

Paprika feryat etmemek için dudaklarını ısırdı.Sert ve öfkeli bir hareketle söylendi:

—Bunu düşünmen bile saçma! Çünkü ben başka birini seviyorum...Benim için dövüşen ve seni yenen Tudor'dan başka bir kimsenin olamam...

—Tudor mu? O hergele yakında mutlaka ölecek...Benim elimden kurtulsa bile Prenses Julya onu yaşatmayacak.Onun hakkında da ölüm kararı çoktan verildi.Bir ölüyü sevmenin anlamı var mı?

Paprika boğuk bir sesle ve perişan bir halde:

—Onu ele geçiremeyeceksiniz, dedi. Şimdi kimbilir nerededir?

Piko'nun yüzü kurnaz bir gülümsemeyle çizgilendi:

—Hayır...Buraya gelecek ve aptal gibi tuzağa düşecek..Seni ancak ben kurtarabilirim.O da benimle beraber kaçmak şartıyle...

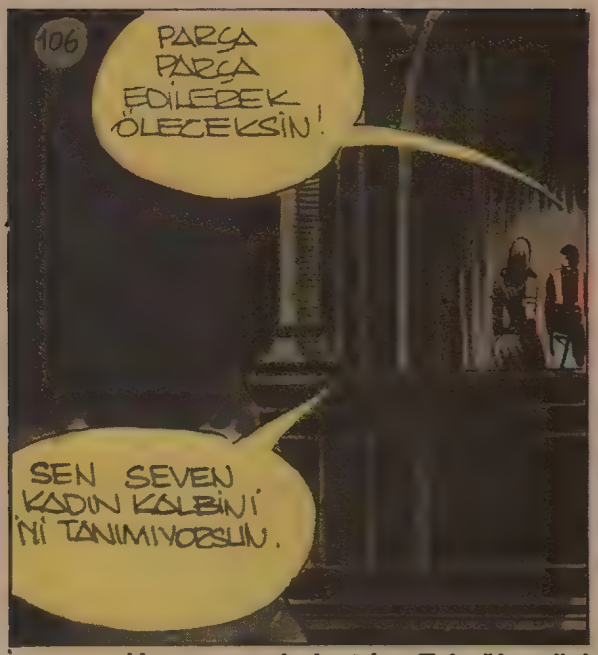

Uzun uzun bakıştılar.Erkeğin gözlerinde kin, kızgınlık, nefret ve hayal kırıklığı vardı.Sert bir sesle:

—Alevlerin arasına atılacak belki de parça parça edilerek öleceksin.Bunlara dayanabilecek misin?

—Olabilir...Ama sen seven kadın kalbini iyi tanımıyorsun.Ölüm anında benim cesaretim seninkinden kat kat yüksek olacaktır. Haydi şimdi git ve beni yalnız bırak...

Piko sapsarı kesildi:

—Demek böyle ayrılacağız? Son sözün bu mu?

—Evet...

—O halde öleceksin Paprika...Seni hiç bir kuvvet bu korkunç sondan kurtaramayacak..İnadın yüzünden ölüyorsun...

—Olabilir...

—Oysa ben seni kurtarırsam bana minnet duygularıyla bağlanacığını ve beni sevebileceğini düşünüyordum...

—Bunlar boş düşünceler...Yanılmışsın.. Senden yardım istemiyorum.Bana Tanrı acısın...

—Benim aşkımı,Tudor denilen serseriye olan sevgin yüzünden reddettiğini anlıyorum...Ama Allah adına yemin ederim ki, o rezil köpek, ölümlerin en acısıyla can verecek...

Paprika'nın pembe dudaklarında karşısındakini küçük gören bir gülümseme dolaştı:

—Bir ata sözü vardır...İzin verirsen sana onu hatırlatayım..Kedi uzakta iken fare rahatça oynar...

Piko,hakaretin ağırlığı karşısında sarsıldı,aşk ve kin dolu kalbini derin bir öfke sardı..Bu kadın çok ileri gitmişti artık...Gözlerinde vahşi ışıltılar yanıp sönerken korkunç bir sesle kükredi:

—Yeter artık!...Seninle şimdiye kadar çok nazik ve yumuşak konuştum..Ama görüyorum ki laf anlamıyorsun...İstediğim şeyleri yapmayı kabul etmezsen seni zorla yola,

nefret edecekler...

Piko keyiflendi...Mor renkli dudaklarının arasından bembeyaz dişleri göründü:

—Sesini duyurabilmen için çok bağırman gerekecek güzelim..Bu şatonun duvarları arasında birçok çığlıklar boğulmuştur.Seni yalnız bir tek şey kurtarabilir..Benim ol...Seni koruyayım,seveyim...

Paprika'nın solgun yüzünde kendine özgetirmesini bilirim...

Paprika insanı şaşırtan bir soğukkanlılıkla:

—Dur Piko!diye bağırdı.Geri çekil ve saldırmaya başlamadan önce beni iyi dinle... Benden kuvvetlisin,bunu iyi biliyorum...Ama şimdi öyle bir bağıracağım ki,şatodaki herkes buraya koşacak.Ölüme mahkûm bir kadına zorla tecavüz ettiğini öğrenince senden

gü bir kararlılık vardı:

—Ben seveceğim erkeği seçtim..Benim erkeğim Tudor'dur.Hep onun olacağım..İşte senin suratına tükürüyor ve sana meydan okuyorum.Tanrı benim önüme bir kurtuluş kapısı çıkardı çünkü...

Bunları söylerken Paprika'nın yüzünü vahşi bir güzellik kaplamıştı..O anda dişi bir kaplan gibiydi...

Piko hırsla ona doğru atıldı ama genç kadın çevik bir hareketle sıçrayıp kendisini açık pencereden balkona attı...

Piko onun böyle bir girişimde bulunacağını düşünmediği için boş bulunmuş, elinden kaçırmıştı...

Adam pencereye doğru birkaç adım atınca Paprika çılgınca haykırdı:

—Olduğun yerde kal Piko!.. Bir adım daha ilerlersen, kendimi balkondan aşağıya atarım...Senin iğrenç arzularına teslim olmak tansa parçalanarak ölmeyi tercih ederim !..

Sonra ellerini gökyüzüne doğru kaldırdı ve kendini aşağıya atmadan önce Tanrı'dan merhamet dileniyormuş gibi bir şeyler mırıldandı...

Piko ne yapacağını şaşırmış bir halde olduğu yerde kalakalmıştı...Tüm kızgınlığına

rağmen içinden:

"—Cesur kız...Gerçekten çok cesur ve kararlı. Beni sevseydi onunla nasıl da mutlu olurduk!" diye düşündü...

Onunla evlenmesine engel olan Tudor'a lânetler okudu...Düğün gecesi o adam ortaya çıkıp da kendisiyle dövüşmese Paprika şimdi çoktan karısı olacaktı...

"—Allah belasını versin!" diye homurdandı...

"Tudor" adıyla tanıdığı Kara Murat'a karşı içinde biriken kin artık bir sel gibi yüreğinden taşıyordu...Bu dünya ikisine birden çoktu...Biri mutlaka ölecekti...

Piko "O serseriyi salam dilimi gibi doğrayacağım!" diye homurdandı...Sonra balkon duvarının üstüne çıkmış olan Paprika'ya bakarak:

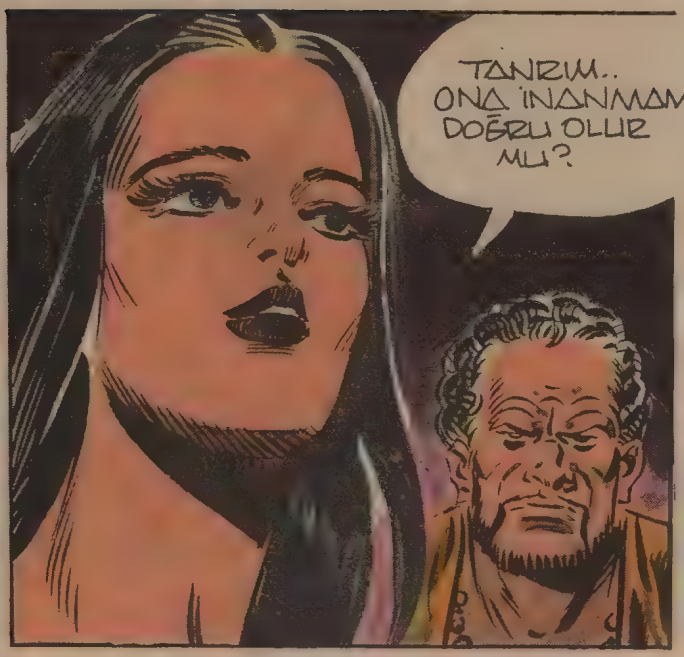

—İn oradan aşağı! diye bağırdı...

—Hayır,inmem!...

—Deli kız, sana hiç bir şey yapmayacağıma dair söz veriyorum...

—Bütün bu yaptıklarından sonra senin sözüne nasıl güveneyim?

—Belimdeki kılıcım ve atalarımın ölüleri üzerine yemin ederim ki,sana dokunmayacağım...Söz veriyorum...

Genç kadın gözlerini göğe dikti ve hıçkırdı:

—Tanrım...Bilmiyorum ona inanmam doğru olur mu?

Piko yumuşak bir sesle:

—Senin ölmeni istemiyorum, dedi.Sana kötü bir şey yaparsam dünyanın en alçak adamı olayım.Şimdiye kadar çok kötü şeyler yapmış olabilirim.Ama verdiğim sözden dön-

düğüm görülmüş değildir...

Paprika,Çılgın Piko'nun doğru söylediğine inandı.O ahlaksız ve tehlikeli bir adamdı ama verdiği sözü mutlaka tutardı.

—Sana inanıyorum,ama bir dereceye kadar, dedi.

Usulca balkon duvarından indi fakat odaya girmedi..Soğuk bir sesle devam etti:

—İşte burada duracağım! Sen de olduğun yerde kal..Bir adım atarsan, daha önce söylediğim şeyi yapar, namusumu sana teslim etmektense, ruhumu Tanrı'ya teslim etmeyi tercih ederim...

Paprika'nın kesin bir kararlılıkla söylediği bu sözleri yapacağı kuşkusuzdu.O böyle konuşurken vahşi güzelliği daha da artmış, iri gözleri daha da parlak bir hal almıştı.

Piko,önünde duran güzelliği büyük bir hayranlıkla seyrediyor ve karşısındaki kadının çok soylu bir ruha sahip olduğunu anlıyordu...Bir çingene kızı değil,prensesti sanki...

Bir an duraksadıktan sonra:

—Aramızda bir barış anlaşması yapalım Paprika! dedi.

Paprika boğuk bir sesle mırıldandı:

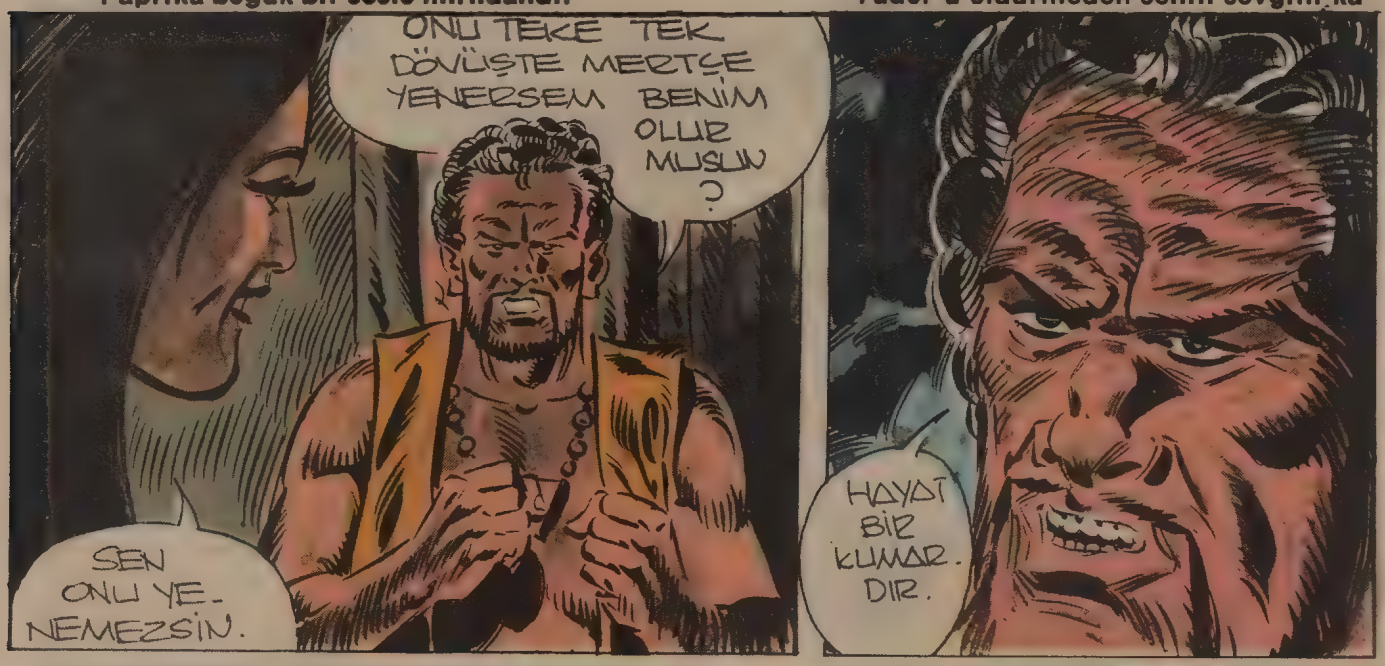

—Barış anlaşmasını kabul ediyorum.Ama aramızdaki uzaklık azalmamalı...

—Artık benden korkman için hiç bir sebep yok!

—Senden korktuğum yok zaten...Bu kuleyi bu kadar yüksek yapan ustalara şükran borçluyum.Çünkü buradan aşağıya indiğim zaman her şey bitmiş olacak...

—Tudor'u öldürmeden senin sevgini kazanamayacağımı anlıyorum.Bana söz ver... Onu teke tek dövüşte merçte yenersem benim olur musun?

Paprika elinde olmayarak güldü:

—Sen onu yenemezsin...Belki arkadan vurur öldürürsün ama teke tek dövüşte yenmen mümkün değil...

—O halde teklifimi kabul et...

—Kumar mı oynamak istiyorsun?

—Hayat bir kumardır...İnsan bazen bütün varını, hatta bazen sahip olmadıklarını bile kaybeder...

Paprika o anda hâlâ içinde bulunduğu tehlikeden kurtulmak için Piko'ya biraz iyi davranması gerektiğini sezdi.Yumuşak bir sesle:

—Peki,teklifini kabul ediyorum, dedi. Ama bunun için önce benim yaşamam, sonra da şu anda nerede olduğu bilinmeyen Tudor'un buraya gelmesi gerek...

Piko sevinçle sırıttı:

—İkisini de sağlayacağım...İntikamımı alıp aşkıma kavuşacağım Paprika...Çünkü senin, verdiğin sözden dönmeyen bir kimse olduğunu biliyorum...

—İntikam bence çok kötü bir duygu...

—Böyle konuşma...İntikam, Tanrıların ziyafetidir.İhtiras da bu ziyafeti tamamlayan bir parça..Daha fazla konuşmayacağım... Çünkü artık anlaştık..Şimdilik hoşça kal...

Piko bunları söyledikten sonra hızla odayı terk etti...

Paprika birkaç dakika önce burun buruna geldiği ölümü düşündü ve dehşetle titredi.

Tekrar odaya girdi ve kendisini kurtaran Tanrı'ya dua etti.

Birdenbire aklına Kara Murat geldi... Hayatının ilk ve tek erkeğiydi o... Bir gece beraber kalmışlardı...O geceyi unutamıyordu... Adının Tudor olduğunu söylemişti... Onun hakkında başka hiç bir şey bilmiyor,ama onu ölecek kadar çılgınca seviyordu...

—Acaba tehlikede olduğumu duyarsa, gelip beni kurtarır mı? diye mırıldandı.

★ ★ ★

Marki Dö Brasi ile Ulaş Bey akşam olurken atlarını dört nala sürerek Zigetvar'a vardılar...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

8 EKİM 1980 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 350 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Zigetvar Kontu Greguar Labatan, Osmanlı İmparatorluğu'nun batı sınırlarındaki Türkleri kan, ateş ve zulüm içinde kıvrandırmaktadır. Sadrazam Mehmet Paşa bu zalim konta gereken dersi vermek için Kara Murat'ı görevlendirir.

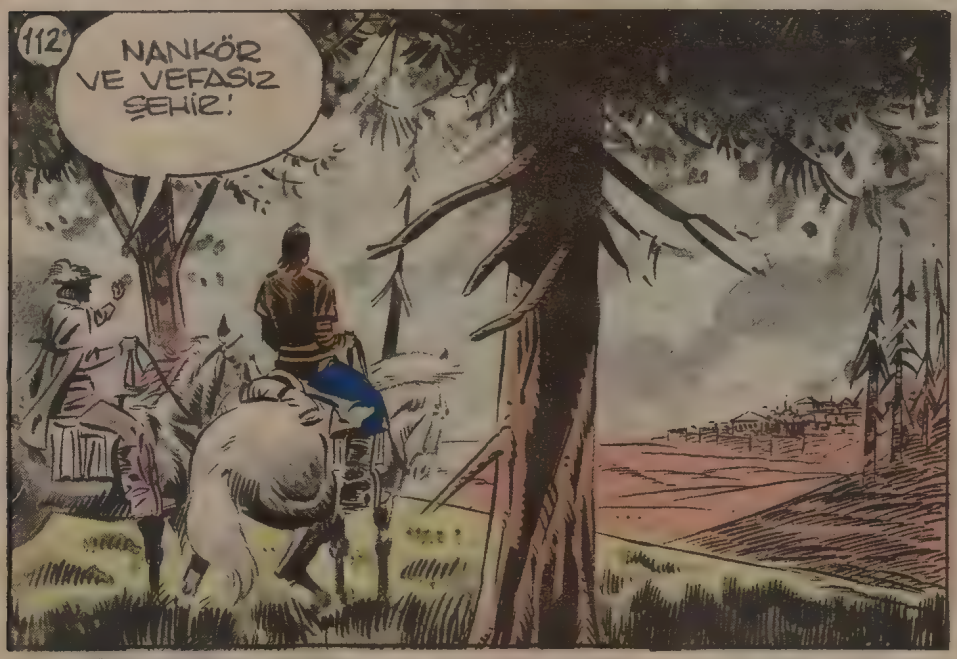

Şehrin göründüğü tepeye çıktıkları vakit önde giden Marki Dö Brasi durdu, rengi uçmuş yüzünü Zigetvar'a çevirerek baktı:

—Nankör ve vefasız şehir!. Bir zamanlar bu kente dedelerim hakimdi.. Şimdi burayı Labatan sülalesi yönetiyor. Ama artık benden korksunlar...

Ulaş Bey, şehre doğru yumruk sıkan genç adama yan gözle baktı, sonra sakin bir sesle:

—Anladığıma göre, dedi. Sen Kont Labatan'ın düşmanısın...

Halinden ve davranışlarından çok akıllı biri olduğu anlaşılan, cesur bakışlarıyla karşısındakine saygı uyandıran Marki Dö Brasi acı acı gülümsedi:

—Evet... Öyle olmasa seni yanıma alır mıydım? Sen Kont Labatan'ın dört adamını

öldürdün.. Bunun cezasının ne olduğunu biliyor musun?

Ulaş Bey dünyaya metelik vermez bir tavırla:

—Sanırım idamdır! dedi.

Marki, başını salladı:

—Evet, idam.. Seni koruduğum için ben de aynı cezaya çarptırılabilirim...

—Öyleyse böyle bir tehlikeye neden giriyorsun?

—Ben Tanrı'nın lânetine uğradım. Kont Labatan'dan korktukları için herkes benden kaçıyor. Senin gibi güçlü bir insanın yardımına ihtiyacım var...

Ulaş Bey kısa bir an düşündü, sonra kararlı bir sesle:

—Bak ahbap, dedi. Kont Labatan'la ben de hesaplaşmak istiyorum. Bu yüzden sana yardım edeceğim. Ama iki kişi ne yapabiliriz?

—İki kişi değiliz dostum.. Her şeye rağmen Zigetvar'da dostlarım var.. Üç gün sonra şehirde geleneksel şenlikler yapılacak. Hipodromda büyük yarışmalar, ok atma gösterileri olacak, atlı şövalyeler mızraklarla vuruşacak...

Ulaş Bey, gülümsedi:

—Böyle eğlenceleri severim doğrusu...

Marki devam etti:

—O gün en iyi araba kullanan, en iyi at süren, en iyi kılıç sallayan ve en iyi ok atan belli olacak. Her yıl Kont Labatan'ın adamları bütün ödülleri kazanıyor. Hele Şövalye Albert denen dev adamı yenmek mümkün değil..Bu

yarışmalara ben de adamlarımla beraber katılacağım. Kont Labatan'ın şövalyelerinden hiç değilse bir kısmını tepelersek, halkın gözünde büyük puan toplarım...

Ulaş Bey:

—Anlıyorum, dedi. Dedelerinin elinden alınan Zigetvar tahtını ele geçirmek istiyorsun.. Kont Labatan'ın adamlarını halkın önünde perişan etmek, onu bir hayli sarsar ama bunu yapabilmek için çok güçlü bir ekip gerek...

—Ne yazık ki, böyle bir ekibim henüz yok. Ama yine de sen ve ben iyi işler başarabiliriz. Labatan'ın güvendiği bir iki adamını devirsek, şimdilik yeter. Haydi, şehrin girişindeki şu nalbanta uğrayalım da hayvanların nallarını bir kontrol ettirelim...

n perişan

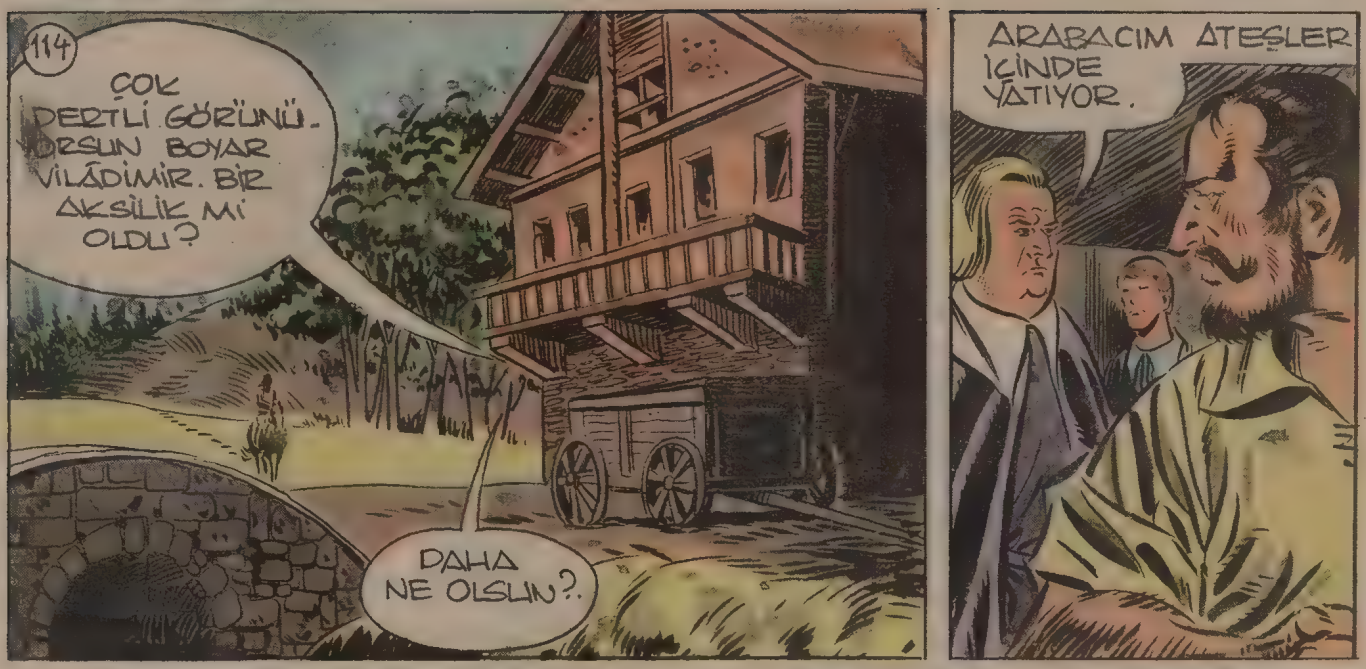

Ulaş Bey ve Marki Dö Brasi atlarını tepeden aşağıya uçarcasına sürdüler...

★ ★ ★

Araba yarışlarına her yıl iddialı olarak katılan Boyar Viladimir, nalbant dükkanında toplanan yarış meraklılarına yana yakıla derdini anlatıyordu:

—Düşünün bir kere... Atlarım dört aydan beri bu yarış için hazırlanıyordu. Arabamın bütün ağaçları, halis kuru gül ağacından yapılmıştı. Her şey hazırdı ve bu defa yarışı mutlaka kazanacaktım...

—Çok dertli görünüyorsun Boyar Viladimir.. Bir aksilik mi oldu?

—Daha ne olsun? Arabacım ateşler içinde yatıyor. Arabayı kim sürecek? Atlarımı idare edecek güçlü bir yiğit bulsam, gözümü

bile kırpmadan ona beş bin altın veririm...

Bu sözler dükkanda derin bir şaşkınlık yarattı.

Beş bin altın büyük bir servetti.

Çok zengin olan Boyar Viladimir, gerçekten atlarına güveniyordu demek ki.. Ama sürücü olmayınca hayvanlar ne işe yarardı?

Boyar Viladimir'in, Viyana'dan getirttiği cins atların çekeceği arabayı kullanacak olana beş bin altın vereceği haberi yıldırım gibi kulaktan kulağa yayıldı. Araba yarışları piyasası altüst oldu.

Boyar'ın sürücüsünün hasta olması, Kont Labatan'ın adamı Sarı Földi'nin işini kolaylaştırıyordu. Bu durumda yarışı onun kazanması muhakkaktı...

Bu sırada Nalbant Gregor, yorgun, siyah bir atla gelen, fakir görünüşlü bir gence suratını ekşiterek:

—Görüyorsun çok işim var delikanlı, yoluna devam etsen iyi olacak, diyordu.

Fakat genç adam atının nallarını yeniletmeden gideceğe benzemiyordu. Cebinden bir altın çıkarıp, nalbantın burnuna doğru uzatarak:

—Şu atın nallarını iyice bir gözden geçir? diye ısrar etti.

Köşede taş bir masaya dirseklerini dayayarak duran iriyarı bir adam uzaktan söze karıştı:

—Hey bana bak delikanlı.. Benim acele işim var. Senin şu ayakta uyuyan beygirin biraz beklesin...

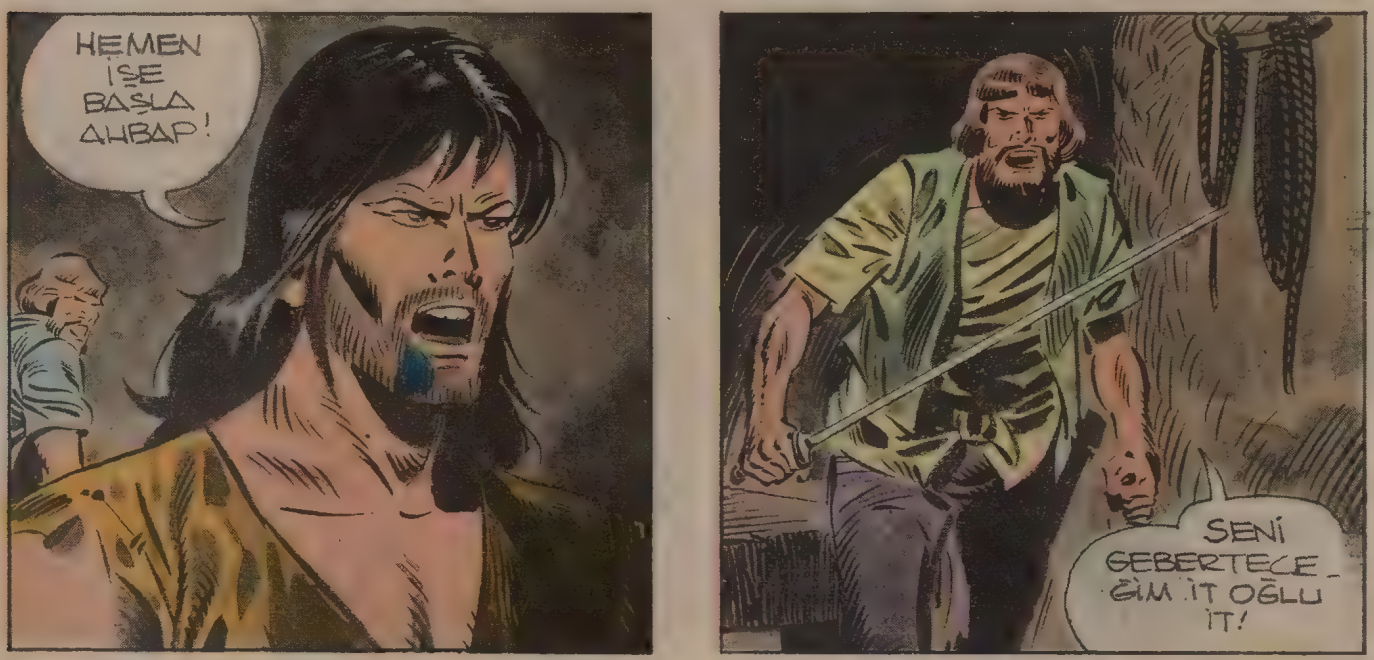

Delikanlı ona cevap vermeye gerek görmeden nalbanta emrini tekrarladı:

—Hemen işe başla ahbap... Benim atımın vakti, o masadaki at suratlı heriften daha değerlidir...

Taş masada oturan adam, hiç ummadığı bu hakaretin ağırlığı altında ezildi sanki..Öfkeden yüzü kıpkırmızı kesilerek ayağa fırladı:

—Ne dedin, ne dedin?

Yabancı genç, kayıtsız bir tavırla:

—Ne dediğimi duydun, dedi. Sana at suratlı dedim. Dilersen bir daha tekrarlayayım...

Adam, korkunç bir öfke içinde kılıcını çekerek delikanlının üzerine atıldı:

—Seni geberteceğim itoğlu it!.. Kolla kendini!..

Yabancı gencin de belinde, ince, uzun bir kılıç sallanıyordu. Ama o silahını çekmeye bile gerek görmedi. Çevik bir hareketle yana çekilip, öldürücü hamleden sıyrıldı. Adam yanından öfkeli bir boğa gibi burnundan soluyarak geçerken, delikanlı ayağını uzatarak taktığı çelme ile, onu burun üstü yere yuvarladı.

Adam, ağza alınmayacak küfürler savurarak yerinden kalkmaya çalışırken, yabancı gencin sert ve acımasız tekmesiyle bayıldı kaldı.

Çok kısa süren kavgayı, hayranlıkla seyreden Boyar Viladimir:

—Bravo! diye bağırdı. Çok güzel dövüştün delikanlı.. Seni kutlarım...

Fakir giyimli genç, nalbant dükkanında bir anda ilgi toplamıştı. Nalbant Gregor:

—Hemen atınızın nallarını değiştireyim

efendim, diyerek koşarken, yabancı genç Boyar Viladimir'e doğru yürüdü:

—Az önce arabanızı kullanacak bir sürücü aradığınızı duydum, dedi.

Boyar, karşısındaki sağlıklı ve güçlü gence hayranlıkla bakıyordu:

—Evet.. Bir gün için beş bin altın veriyorum üstelik...

—Peki, niçin bu işi kimse kabul etmiyor? Araba sürmekten kolay ne var?

Boyar Viladimir güldü:

—Aziz dostum, bu araba, yarış arabası.. Bildiğin yük arabaları gibi değil.. Altı kuvvetli at, iki tekerlekli arabayı kuş gibi uçurur. Bu atların dizginlerini kasabilmek, durmadan döndürmek, öteki arabalara çarptırmamak, devrilmemesi için ayakta denge kurmak, çok zor ve ustalık isteyen bir iştir...

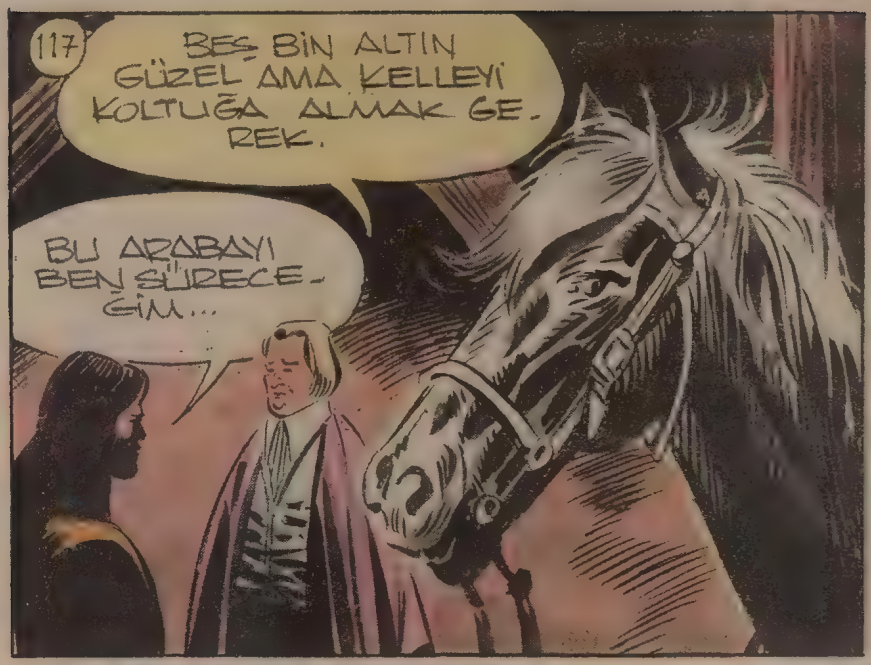

...Herkül kadar güçlü olmak gerekir...

Yabancı genç, "Anlıyorum" der gibi başını salladı.

Boyar Viladimir, devam etti:

—Hem kuvvet, hem bilgi, hem cesaret gerekir o arabaları sürmek için..Nice tanınmış yarışçılar, gemi azıya alan atların altında kalıp parçalandılar. Beş bin altın güzel ama kelleyi koltuğa almak gerek...

Yabancı genç, kısa bir an düşündü, sonra yüksek sesle:

—Bu arabayı ben süreceğim! dedi.

Boyar Viladimir, karşısındaki cüretkar yabancıya şaşkınlıktan büyüyen gözlerle baktı:

—Bu iş o kadar kolay değil aslanım. Nalbant dükkanında adam dövmeye benzemez...

Delikanlının sesi sertleşti:

—Sen bir sürücü bulmak istiyor musun,

yoksa istemiyor musun? Önce onu söyle.

—Şimdiye kadar kaç yarış kazandın?

—Sen onu bırak şimdi. Eğer araban bana layık bir değerdeyse, bu yarışı sana kazandırabilirim...

Boyar Viladimir, az önce yaman bir kavgacı olduğunu gördüğü bu kuvvetli gence şaşkınlıkla bakmaya devam ediyordu. Kararsız bir tavırla:

—Adın ne? diye sordu.

Delikanlı keskin bakışlarını adamdan ayırmadan:

—Durakoğlu! diye cevap verdi.

—Durakoğlu mu? Hangi millettensin?

Durakoğlu "Türk" olduğunu söylerse başının derde gireceğini düşündüğünden:

—Arnavutum! dedi.

—Seni hiç tanımıyorum. Araba yarışlarında isim yapmış biri değilsin. Bu işi nasıl becereceksin?

—Orası benim bileceğim iş...

—Güçlü olduğun belli.. Ama sadece güç yetmez... Neyine güvendiğini sorabilir miyim?

Durakoğlu, adama doğru eğildi:

—Sen bu yarışı ne olursa olsun kazanmak istemiyor musun?

—Evet...

—Kont Labatan'ın adamı Sarı Földi'nin arabasını geride bırakmayı ve ortaya konan büyük ödülü almak istiyorsun. Hem de ne pahasına olursa olsun...

—Evet, ama bu işi senin yapabileceğine nasıl güvenebilirim?

—Sana bir sır söylersem saklayabilir misin?

—Elbette..

Durakoğlu son derece ciddi ve inandırıcı bir sesle fısıldadı:

—O halde dinle.. Ben Roma'da ve Viyana'da tam yedi yarış kazanmış bir adamım. Ama bazı nedenlerle oralardan kaçmak zorunda kaldım. Bu ellere verilen arabalar yarışı

daima önde bitirir...

Boyar Viladimir delikanlının ellerine baktı. Çok iri ve güçlü olan parmaklarını, kollarındaki kıvrım kıvrım adaleleri gördü. Bu kolların olağanüstü güçlü olduğu bir bakışta anlaşılıyordu...

Boyar Viladimir'in kafasında ansızın bir şimşek çaktı. Sağ elinin işaret parmağını Durakoğlu'nun göğsüne dayayarak:

—Tamam, dedi. Seni şimdi tanıdım?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

15 EKİM 1980 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 351 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Zigetvar Kontu Greguar Labatan, Osmanlı İmparatorluğu'nun batı sınırlarındaki Türkleri kan, ateş ve zulüm içinde kıvrandırmaktadır. Sadrazam Mehmet Paşa bu zalim konta gereken dersi vermek için Kara Murat'ı görevlendirir.

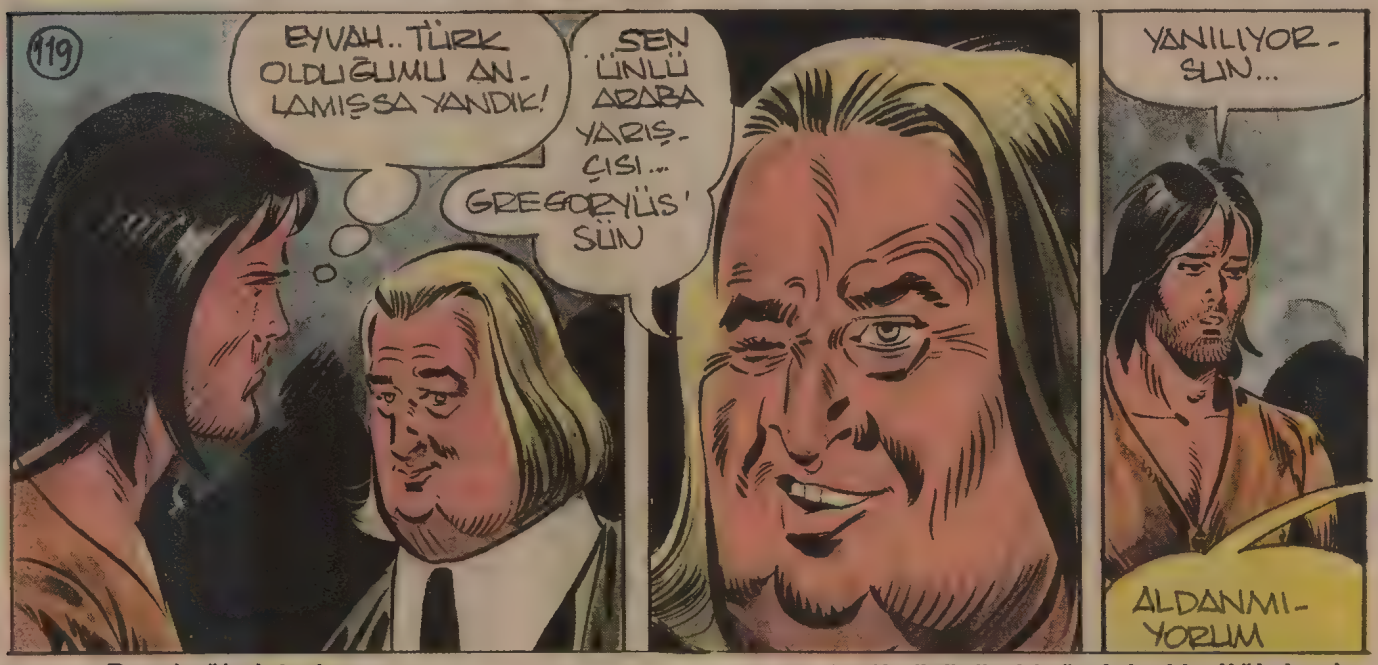

Durakoğlu içinden:

"Eyvah... Adam Türk olduğumu ve İstanbul'dan geldiğimi anlamışsa yandık" diye düşündü.

Boyar Viladimir anlamlı bir şekilde gözünü kırparak:

—Sen ünlü araba yarışçısı Gregoryüs'sün... Avusturya İmparatorunun yeğenini bir yarış sırasında öldürdüğünü duydum. Peşinde bir katil sürüsü olduğu için kimliğini saklıyorsun...

Durakoğlu sesine titrek ve boğuk bir ifade vermeye çalışarak:

—Hayır bayım, yanılıyorsun! dedi.

Delikanlının sesinin zayıf ve kararsız tonu Boyar Viladimir'in üzerinde beklenen etkiyi yaptı:

—Hayır delikanlı, aldanmıyorum. Ama

söz veriyorum sırrını saklayacağım. Benim bütün istediğim arabamın birinci olması... İstersen buraya, Kont Labatan'a suikast yapmaya gelmiş bir Türk ol...Hiçbir şey, beni üç gün sonraki yarışlar kadar ilgilendirmiyor...

Durakoğlu kıvrak zekasıyla adamı dilediği yöne çevirdiğini görerek sırıttı:

—Kimbilir, belki de ben Gregoryüs değil bir Türk casusuyum... Ama sana yarışı kazandıracağım. Yalnız paradan söz edelim...

—Hay hay... Para hazır... Ancak bir şartım var... Seni arabanın üstünde bir kez görmem gerek. Sen de arabayı ve atları tanımış olursun...

—Doğru söylüyorsun. Bu denemeye hazırım...

—Sana bir şey söyleyeyim mi dostum? Eğer Sarı Földi denilen o mendebur herifi geçersen sana beş bin altından başka, yanımda ömür boyu iş vereceğim. Prensler gibi yaşayacaksın... Peşindeki düşmanların, izini asla bulamayacak...

Boyar Viladimir'le Durakoğlu atlarını nalbanta bırakarak dükkandan çıkarken içeriye Ulaş Bey'le Marki dö Brasi girdi. Ulaş Bey dalgın ve düşünceli görünüyordu. Durakoğlu da o sırada başka yana bakmaktaydı. Bu yüzden birbirlerini göremediler...

Marki dö Brasi ile Boyar Viladimir hafifçe gülümseyerek birbirleriyle selamlaştı. İkisinin de dost olduğu anlaşılıyordu.

Durakoğlu ile Boyar Viladimir yanyana Hipodroma doğru yürüdüler.

Burası muhteşem bir yapıydı...

Atların koştuğu alanın çevresinde, seyirciler için, taştan yapılmış tribünler yükseliyordu.

Boyar Viladimir içini çekerek:

—Büyük Hipodrom!.. dedi. Boş haliyle bile ne kadar muhteşem! Burası büyük bir kavga ve zafer meydanı,dostum...

Durakoğlu ağzı bir karış açık, tribünlere ve localara bakıyordu...

—Ne büyük... Ne güzel... diye mırıldandı.

Boyar Viladimir şaşırdı:

—Roma ve Viyana'dakiler bundan daha büyüktür. Bu hipodromu bu kadar beğeneceğinizi ummuyordum doğrusu...

—Uzun süredir hiçbir hipodroma girmemiştim de ondan belki...

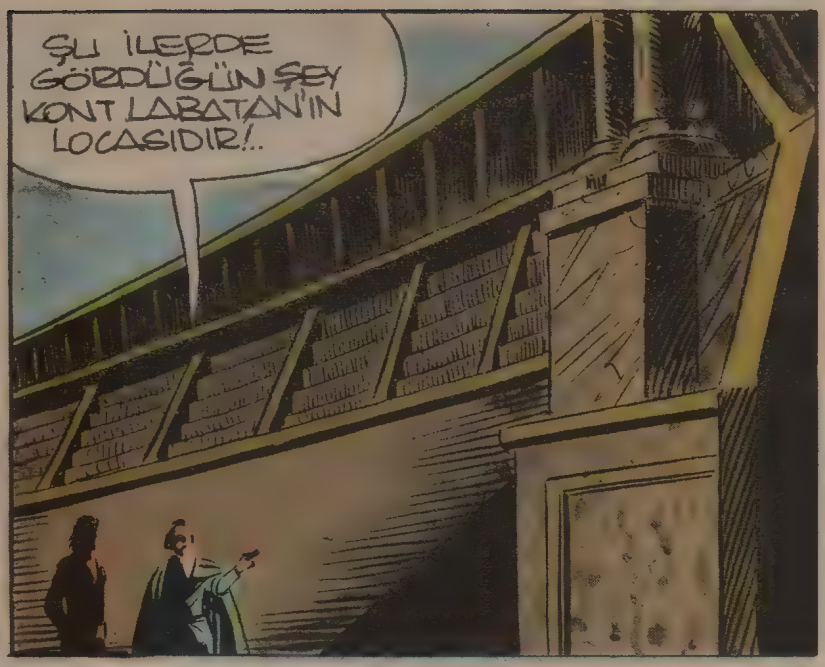

Durakoğlu o anda içinden: "Hayatımda ilk kez bir hipodrom gördüğümü söylesem Boyar mutlaka düşüp bayılır" diye düşündü.

Durakoğlu çok iyi bir biniciydi... At üstünde büyümüş, bu arada yıllarca araba kullanmıştı. Hiçbir yarışa girmemişti ama yarışma gününe daha üç gün vardı. İki gün antrenman yaparak oyunun kurallarını öğreneceğini umuyordu...

Boyar Viladimir anlatmaya devam etti:

—Şu ileride gördüğün yer, Kont Labatan'ın locasıdır. Oraya kızıyla beraber gelip oturur. Yollarına halılar döşenir. Hey gidi günler hey... Bu meydan ne büyük araba kahramanları gördü. Bunlardan bazıları düşüp atların ayakları altında parçalandı. Bu alandaki topraklarda nice büyük yarışçıların

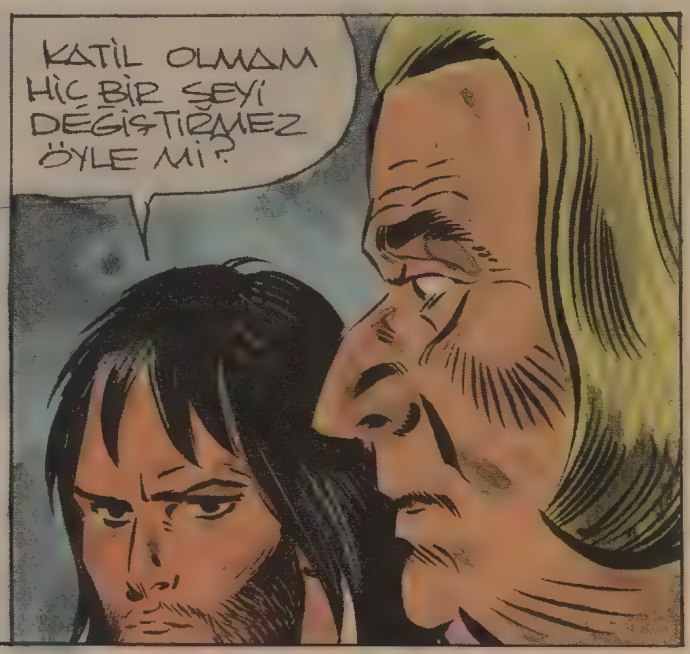

kanları vardır...

—Pazar günkü yarışlar bu kadar önemli mi?

—Sen ne diyorsun dostum!.. Pazar günü şampiyon olanları halk baş tacı eder. O kahramanlara Kont Labatan bile dokunamaz. Dokunursa halktan büyük tepki geleceğini bilir, karışıklığa sebep olmak istemez... Bu ülkede en büyük ayıp, aciz ve zayıf olmaktır...

—Yani katil, ya da kaçak olmam hiçbir şeyi değiştirmez öyle mi?

—Kim olursan ol bana vız gelir..Ben halkın kalbini kazanmaya bakarım. Yaptığım işin eğriliğine, doğruluğuna değil...

Boyar Viladimir, çağırdığı seyislerine emretti:

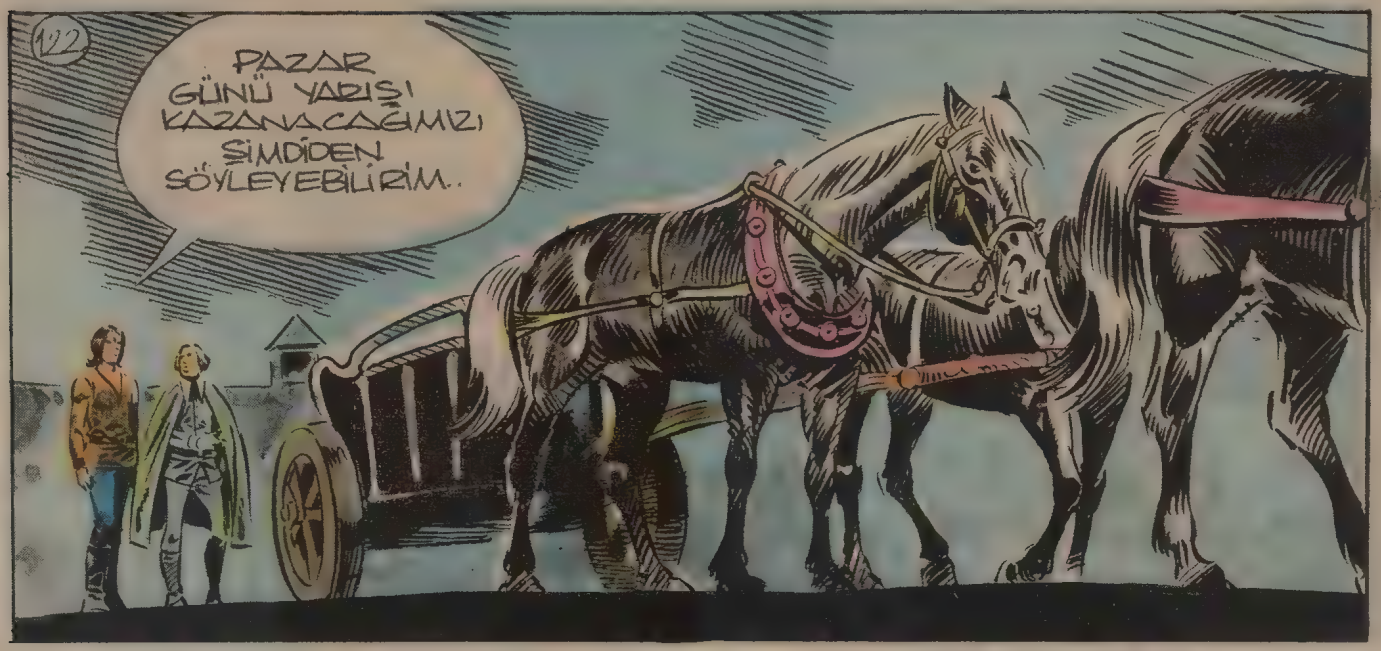

—Benim arabayı ve atları çabuk getirin... Yeni bir arabacı buldum, deneme yapacağız.

Az sonra altı atlı, iki tekerlekli, çok süslü bir araba alana çıkarıldı. Atlar da, araba da gerçekten güzel ve gösterişliydi.

Durakoğlu, işini bilen bir sürücü gibi yaklaştı, önce cins atların ayaklarını bir bir yokladı, sonra arabayı sarstı, salladı...

gence kuşkuyla baktı. Sürücü olup da kuralları bilmeyen olur muydu? Buna rağmen denemekte bir sakınca görmedi. Durakoğlu'na uzun uzun bilgi verdi.

Delikanlı kollarını sıvayıp, arabanın üzerine atlayarak dizginlere asıldı...

Kırbacı havada bir kere şaklattı...

Cins hayvanlar birden kuş gibi uçtular..

Boyar Viladimir, yıllardan beri bütün

Boyar Viladimir heyecanla:

—Nasıl buldun? diye sordu.

Durakoğlu hayranlıkla başını salladı:

—Çok güzel... Pazar günkü yarışı kazanacağımızı şimdiden söyleyebilirim. Yalnız, her ülkenin kendine göre yarış kuralları vardır... Şimdi bana anlat bakalım ne yapacağım?

Boyar Viladimir, bir an karşısındaki

araba yarışlarında bulunmuş, birçok şampiyon görmüştü. Durakoğlu'nun atları sürüşüne bakıp:

—Çok güzel... diye mırıldandı.

Durakoğlu'nun dizginlere yapışan güçlü kolları, atları yıldırım gibi alanın çevresinde birkaç defa fır fır döndürdü.

Şimdi atlar da usta bir sürücünün emrinde olduklarını anladıklarından kendilerini kapıp koyvermişlerdi...

Araba rüzgâr gibi uçarcasına giderken tekerlekler yere değmiyordu sanki..Bu korkunç hız, seyislerin bile başlarını döndürmüştü. Arabayı gözleriyle güç izleyebiliyorlardı...

Boyar Viladimir:

—Allah bana yardım etti. Hastalanan sürücümden daha iyisini buldum. Zafer mutlaka benim olacak! dedi.

★ ★ ★

Kara Murat uzun bir yolculuktan sonra, ancak o günün akşamı Zigetvar sınırına gelebilmişti.

Kendisi de atı gibi yorulmuştu ve yaklaşmakta olan geceyi geçirecek bir yer bulması gerekiyordu.

Durakoğlu ile ayrı ayrı yollardan Zigetvar'a gitmeye karar verdikten sonra derhal

hareket etmişlerdi. Her yer casus doluydu. Böylece, bir ihanete uğramaları halinde ikisi birden yakalanmamış olacaklardı...

Az sonra güneş tepelerin arkasında battı ve Kara Murat karanlıkta yoluna devam ederse kaybolacağını anladı...

Kararsız bir şekilde ilerlerken, uzaktan küçük bir kilisenin çanının sesleri duyulmaya başladı...

Delikanlı atını o yana sürdü... Az sonra bir yanında iri bir kaya bulunan, geniş bir çayırlığa gelmişti.

Büyük kayanın dibinde, ağaç kütüklerinden yapılmış ve delikleri yosunlarla kapatılmış küçük bir kulübe görülüyordu.

Kulübenin solunda kayanın dibinden fışkıran bir pınarın suları bir yalağın içinde toplanıyor ve taşarak dışarı akıyordu.

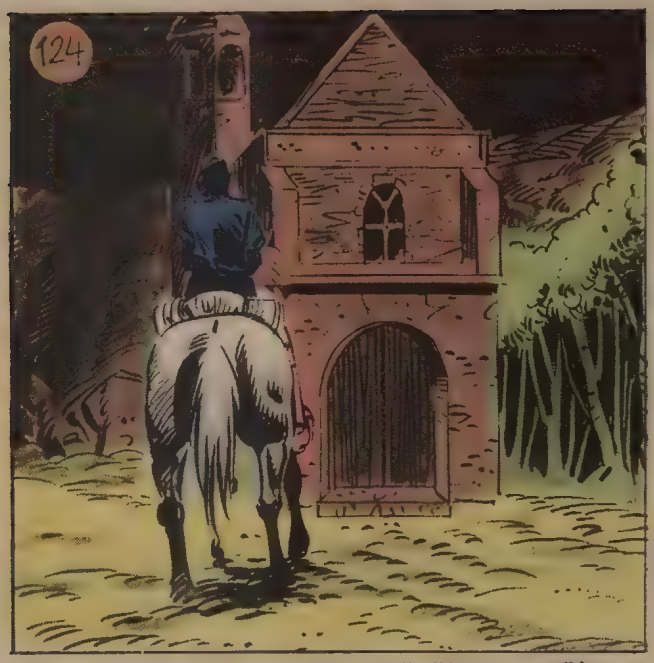

Çeşmenin yanında, küçük ve sağlam yapılı bir kilise göze çarpıyordu...

Kara Murat az önce bu kilisenin çanının sesini duymuştu.

Delikanlı "Geceyi burada geçirebilirim" diyerek çevik bir hareketle atından indi ve kilisenin kapısına vurdu.

İçeridekilerin kapıyı açmasını ve kendisine yatacak bir yer göstermesini istiyordu.

Bir süre sonra kilisenin içinden kalın ve boğuk bir ses duyuldu:

—Yoluna devam et ey yabancı!. Allah'ın ve Hazreti Meryem'in aziz kulu olan beni akşam duası esnasında rahatsız etme...

Kara Murat:

—Aziz Peder, diye seslendi. Ormanda yolunu kaybetmiş olan bir yolcuya yatacak

bir yer verirsen Allah senden razı olur, onu sevindirmiş olursun...

Aynı kalın ses, içeriden homurdandı:

—Burada köpeklere bile verebileceğim bir şey yok yabancı... Sana bu konuda yardım edemeyeceğim. Onun için yoluna devam et. Allah sana sağlık ve sürat versin...

—Fakat bu karanlıkta yolumu nasıl bulabilirim aziz Peder?..Hiç olmazsa kapıyı aç da bana gidebileceğim yolu göster. Senden rica ediyorum...

—Ben de senden rica ediyorum. Eğer iyi bir Hıristiyansan beni daha fazla rahatsız etmeden yoluna devam et. Bu kadar konuşmakla bile dualarımı şaşırdım...

Kara Murat biraz kızarak:

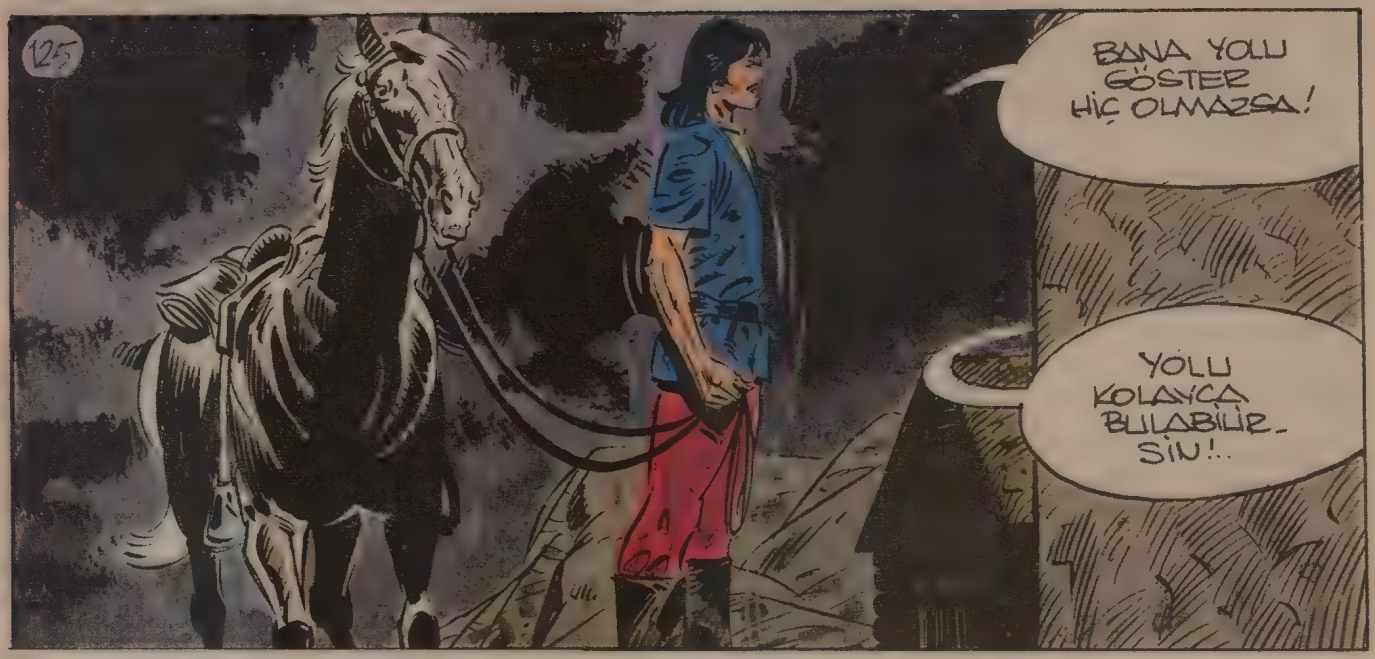

—Bana yolu göster hiç olmazsa! diye bağırdı. Bu kadar iyiliği çok görme. Sen nasıl adamsın?

Kilisenin içindeki rahip:

—Yolu kolayca bulabilirsin, diye cevap verdi. Dosdoğru git, önüne küçük bir dere çıkacaktır. Suyu geçtikten sonra derenin karşısındaki dik yola devam et. Bu yol birçok başka yollara ayrılır. Ama sen atını doğru ileriye sür...

Kara Murat içerledi:

—Bunları söylemekle bana yardım mı ettiğini sanıyorsun? Bir din adamı, yolunu kaybetmiş bir yolcuya böyle mi yardım eder?

—Canımı sıkma ey yolcu... Yoluna devam et dedim sana!...

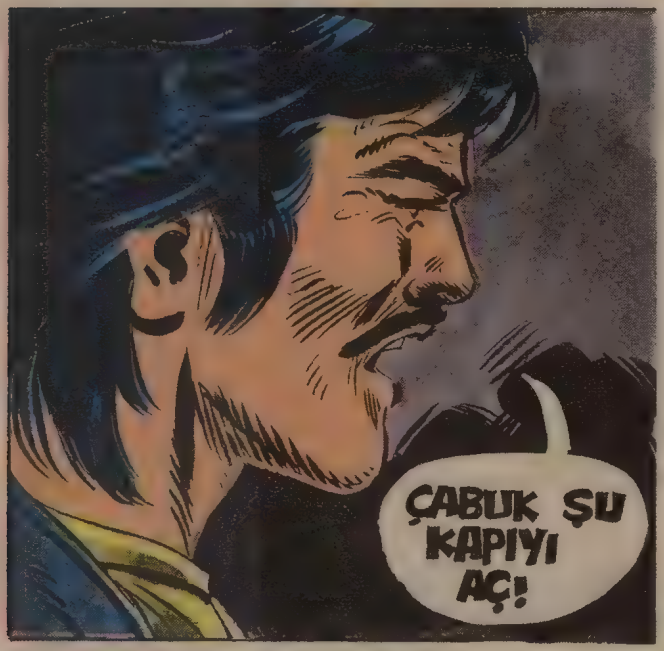

Kara Murat artık iyice öfkelenmişti:

—Çabuk şu kapıyı aç..Yoksa onu kırmak zorunda kalacağım...

Rahibin de kızdığı belli oluyordu:

—Ne inatçı adamsın sen? Eğer kendimi savunmam için silahımı kullanmaya kalkarsam senin için hiç de iyi olmaz...

Kara Murat:

"—Anlaşıldı... İçerideki, silahşör bir rahip galiba... Belki de bir kilise şövalyesi... Ama ne olursa olsun, geceyi burada geçirmek zorundayım..." diye düşündükten sonra bütün gücüyle kapıyı tekmelemeye başladı...

Kapı sarsılıyor, menteşeleri çatırdıyordu...

O zaman içerideki rahip telaş içinde:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

22 EKİM 1980 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 352 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Zigetvar Kontu Greguar Labatan, Osmanlı İmparatorluğu'nun batı sınırlarındaki Türkleri kan, ateş ve zulüm içinde kıvrandırmaktadır. Sadrazam Mehmet Paşa bu zalim konta gereken dersi vermek için Kara Murat'ı görevlendirir.

—Deli dur! diye bağırdı.. Tekmeleme.. Kapıyı şimdi açacağım ama bu senin hiç de hoşuna gitmeyecek...

Kapı açıldı ve uzun kukuletalı bir cüppe giymiş olan dev yapılı bir rahip, Kara Murat'ın önüne dikildi.

Adam kırk yaşlarında kadardı. Çok kuvvetli biri olduğu, ilk bakışta anlaşılıyordu. Bir elinde meşale, bir elinde ise kısa ve kalın bir sopa vardı.

Rahibin ayaklarının dibinde kuyruk sallayan iri bir köpek, yabancının üzerine atılmaya hazır bir halde duruyordu.

Rahip, yabancı gencin elinde hiç bir silah olmadan sakin bir şekilde durduğunu görünce birden tavrını değiştirdi. Yumuşamıştı:

—Gir içeriye! diye homurdandı.

Güneş battıktan sonra, hiç kimseye kapı-

yı açmadığını, çünkü ormanın rahiplere bile saygı göstermeyen haydutlarla dolu olduğunu söyledi.

Kara Murat odaya girdikten sonra çevresine hızlı bir bakış fırlattı.

İçeride, ot bir yatak, bir dua kitabı, tahta bir masa ve iki sandalye vardı. Hafifçe gülümseyerek:

—Kilisende haydutların dikkatini çekecek hiç bir şey yok aziz peder, dedi.

Rahip Gaspar:

—Var! diye homurdandı. Sonra başını geriye çevirip, içerideki odaya doğru seslendi:

—Liji kızım buraya gel...

Çekingen bir el, kapı tokmağını çevirdi ve içeriye iri, siyah gözlü, ürkek bakışlı, onaltı yaşlarında bir kız girdi...

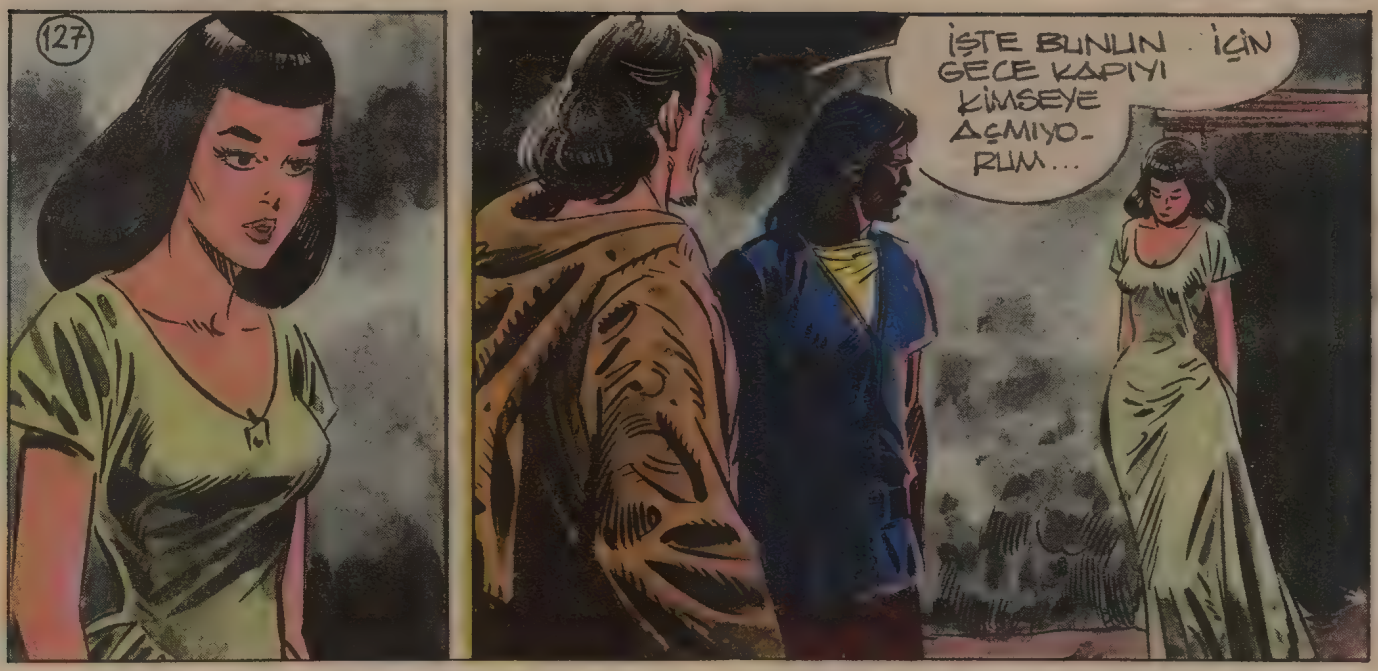

Bu kızın güzel ve aydınlık bir yüzü vardı. Kalkık kaşları, siyah gözleri ve alnının ucuna doğru hafif sarkmış saçları aynı renkteydi. Küçük ve kalkık bir burnu vardı. Kalın, pembe dudaklarının arasından bir dizi halinde beyaz dişleri görünüyordu.

Üzerine basit bir elbise giymişti. Biraz heyecanlı olmalıydı ki, göğsünün hızlı hızlı inip kalktığı görülüyordu. Göğsünün her kalkıp inişinde birer yumruk büyüklüğündeki memeleri, kendisine dar gelen entarisini gerip duruyordu.

Rahip Gaspar:

—İşte bunun için gece kapıyı kimseye açmıyorum, dedi. Bu güzelliği gördükten sonra haydutlar her kötülüğü yapabilir...

Kara Murat, kısa bir süre kızı seyrettikten sonra:

—Haklısın peder, dedi. Issız bir ormandaki kilisede böyle bir çiçeği korumak çok zor. Ama benden size bir fenalık gelmez...

Rahip Gaspar kalın sesiyle uzun uzun güldü:

—Hah, hah, ha!.. Elbette, buna ne şüphe! Ben aynı zamanda kilise şövalyesiyim. Senin gibi üç kişiyi tepeleyebilirim...

Kara Murat ince bir gülümsemeyle:

—Seninle buraya kavga etmeye gelmedim peder, dedi. Ama kavga edecek olursak herhalde senin için iyi olmaz...

—Bak hele.. Kendinde beni yenecek gücü görüyorsun demek?

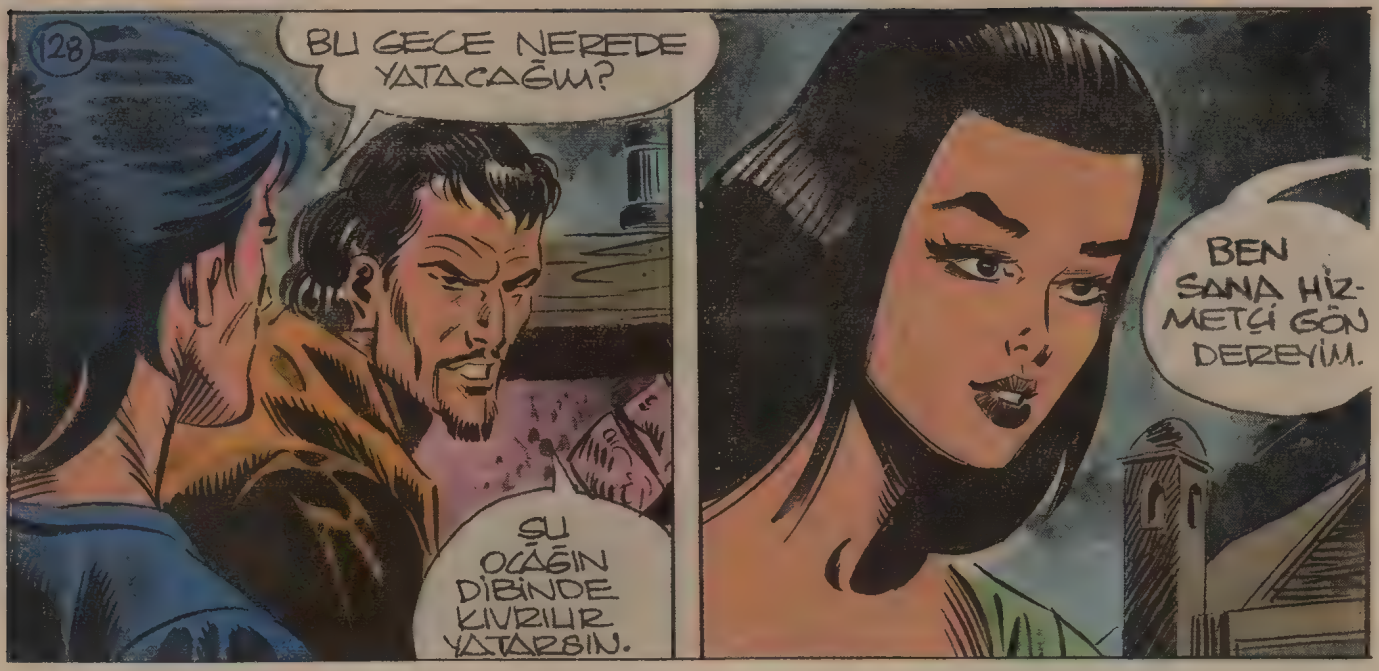

—Bu konuyu kapatsak iyi olacak.. Şimdi söyle bakalım, burada yiyebileceğim bir şey var mı? Bu gece nerede yatacağım? Atımı nereye koyacağım?

—Yiyecek bir iki lokma şey buluruz. Şu ocağın dibinde kıvrılır yatarsın. Atını da dışarıdaki kulübeye koyarsın...

Rahip Gaspar, bu davetsiz misafirin gelişinden hiç hoşlanmamıştı.

O gece Liji ile sabaha kadar yalnız kalmayı düşünüyordu.

Onaltı yaşındaki bu son derece güzel kız ormandaki kilisede ne arıyordu?

Rahip Gaspar, dostu Papaz Mihal'e küçük kilisenin işlerine bakacak, iyi bir hizmetçi bulamadığından yakınırken o birdenbire durmuş ve:

—Ben sana bir hizmetçi göndereyim,

demişti. Para istemez, boğaz tokluğuna bile çalışır...

—Neden?

—Annesi çok fakirdir. Babası belli değil. Bir günah çocuğu.. Ona Liji adını ben verdim, vaftiz yaptım. Şimdi büyüdü, serpildi, güzel bir kız oldu. Annesi onun kendisi gibi kötü yollara düşmesini istemiyor, senin gibi güvenilir birinin yanına verir sanıyorum. Yemeğini pişirir, çamaşırını yıkar, sen de sevap kazanmış olursun...

Liji, ormandaki kiliseye işte böyle gelmişti...

Rahip Gaspar, "Ah şu insanlar?! Ne zaman akıllanacak ve Tanrı yolunda gideceklerler?" diye düşünüyordu...

Bir kadının kendisini tanımadığı bir erkeğe vermesini ve böyle günah çocukları doğurmasını aklı bir türlü almıyordu...

Günler geçti...

Rahibin duyguları değişiyordu. Bir günah ürünü olan bu güzel kız, ürkek bakışlarıyla insana daima günah işlemeyi hatırlatıyordu...

Rahip Gaspar:

"—Tanrım! Sen beni bu günahtan koru" diye dua etti.

Rahip, o akşam ormandan kiliseye biraz geç dönmüştü.

Yeni hizmetçinin o saatte uyumuş olacağını düşündüğünden kapıyı çalmadı. Anahtarıyla açtı. Şamdanı yakıp çevresine baktı.

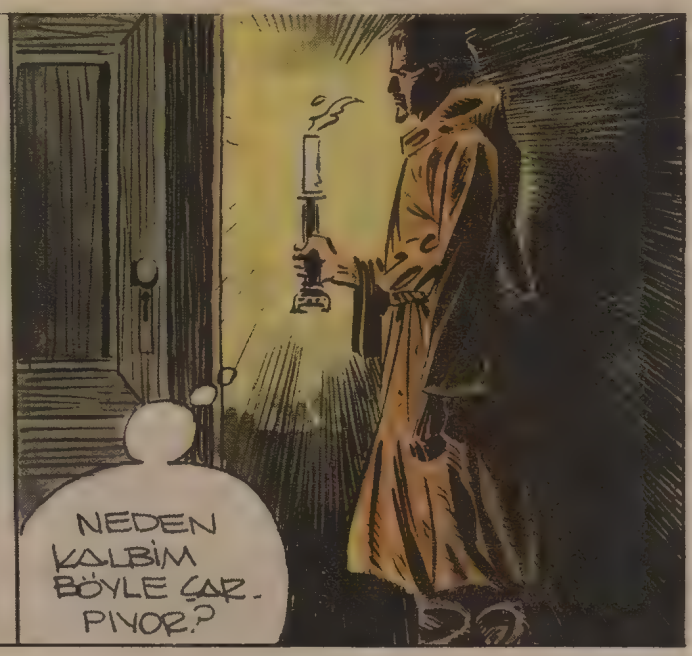

Her taraf derli toplu olduğu gibi, masanın üzerinde de iki kap yemek duruyordu.

Rahip Gaspar buna memnun oldu. Oturup birkaç lokma yedi.

Acaba hizmetçi kız neredeydi?

—Liji! diye seslendi, cevap alamadı.

Kızın uyuduğunu düşünerek, elinde şamdanla kendi odasına doğru yürüdü.

Tam hizmetçinin kapısının önünden geçerken durakladı. İçindeki şeytan ona içeriye girmesini söylüyordu. Acaba bu doğru olur muydu?

Garip bir heyecan ansızın bütün vücudunu sardı.

Ona ne oluyordu böyle?

Neden kalbi çarpıyor, elleri titriyordu?

Neredeyse elindeki şamdan düşecekti.
O bir din adamıydı.
Kendisini tamamen Allah'a adamıştı.

Telaşla istavroz çıkardı, kafasındaki kötü düşünceleri atmaya çalıştı.

Ama olmuyordu.

Liji'nin ürkek bakışları, elbisesini geren dik göğüsleri gözünün önüne geldi.

O bir günahkâr kadının kızıydı. İri ve güzel gözlerinin saçtığı çapkın ışıklardan, pembe dudaklarının davetkâr kıvrılışından, onun da annesi gibi olacağı anlaşılıyordu.

Rahip Gaspar birden kendini toparladı. Kararlı bir tavırla:

—Benim kendime güvenim var... Ben kendimi kiliseye adamış bir insanım! diye

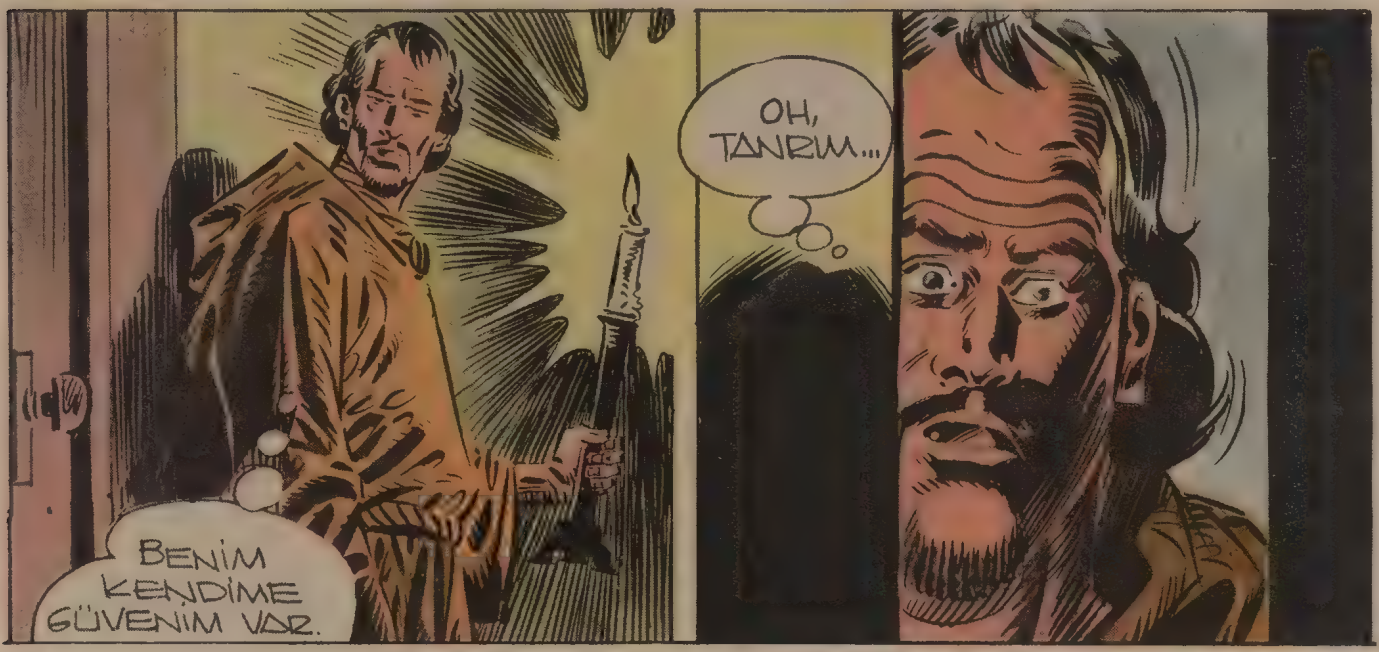

söylenerek yürüyüp, odasına gitmek istedi.

Heyecanı geçer gibi olmuştu. Birden aklına başka bir şey geldi. Hizmetçiler genellikle çalıştıkları yerden öteberi alıp kaçarlardı. Bu da sakın öyle biri olmasındı?

Rahip, kendi kendine bunu bahane ederek, kontrol etmek için, tokmağı çevirip kapıyı araladı.

Aynı anda kapının önünde taş gibi donu kaldı...

Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi dehşetle açıldı...

Sendeledi, düşmemek için kapıya dayanmak zorunda kaldı...

Şamdanı tutan eli, depreme yakalanmış gibi titriyordu.

Liji, yatakta uyuyordu ve Rahip Gaspar hayatında ilk defa çıplak bir kadın görüyordu.

Hava sıcak olduğundan, Liji üzerine çarşaf almamış, yatağa çırılçıplak uzanmıştı.

Zarif vücudu, harikulade güzeldi.

Kız, yüzükoyun yatıyordu. Yuvarlak kalçaları yükselmiş, ince beli yatağa doğru çukurlaşmıştı..

Sağ ayağını kıvırarak karnına doğru çekmiş, bu yüzden bacakları her erkeğin soluğunu kesecek şekilde aralanmıştı..

Erkek olup da, böyle bir manzaraya dayanmak çok zordu.

Rahip Gaspar,telaşla yeniden istavroz

çıkardı:

—Ulu Tanrım! Çıplak bir kadın görmekle çok mu günaha girdim? diye inledi.

Gitmek, oradan kaçmak istiyor ama bulunduğu yere çakılmış gibi kımıldayamıyordu.

Bu büyük bir günahtı ama mazereti de vardı:

"—Onun böyle açık saçık uyuduğunu nereden bilebilirdim?" diye düşündü.

Kendi kendine:

"—Rahip Gaspar.. Daha fazla günaha girmeden odana git, uyumadan önce incil oku, Allah'a dua et ve uyu" dedi.

Ama ayakları beyninin emirlerini dinlemiyordu.

Elinin tersiyle alnında biriken terleri sildi:

—Haydi Rahip Gaspar.. Git.. Kaç buradan.. Şeytana uyma!

Kapıyı usulca kapatarak çıktı.. Dizleri titriyordu.

Birden:

"Ama" diye düşündü,"Kızcağızın üstü açık. Belki üşütür. Gidip onun üzerini örtmeliyim"

Bunun insanca bir görev olduğunu düşünerek rahatladı.

Yeniden kapıyı açtığı vakit, Liji'nin yatağında döndüğünü ve bu kez sırtüstü uyumaya devam ettiğini gördü. Memeleri dimdikti. Yüzünde insanı çıldırtacak kadar masum bir ifade vardı...

Rahibin yüreği, göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

Usulca, yatağa yaklaştı.

Kendisini düşüp bayılacakmış gibi hissediyordu:

—Ne kadar güzel! diye mırıldandı.

Titreyen eliyle çarşafı tutup, Liji'nin üzerine çekti.

Bu arada parmakları kızın kadife gibi yumuşak tenine dokunmuştu.

Adamın dizlerinin bağı büsbütün gevşedi. Hızlı hızlı soluk alarak, dehşetten büyüyen gözlerle eline baktı:

—İşte elim.. Bu elim onun tenine değdi. Bu nasıl bir zevk Tanrım!

Aynı anda kız gözlerini açtı.

Önce irkildi, sonra şamdanın sarı ışıkları altında Rahip'in yüzünü görünce korkusunun yersiz olduğunu anladı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

29 EKİM 1980 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 353 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Zigetvar Kontu Greguar Labatan, Osmanlı İmparatorluğu'nun batı sınırlarındaki Türkleri kan, ateş ve zulüm içinde kıvrandırmaktadır. Sadrazam Mehmet Paşa bu zalim konta gereken dersi vermek için Kara Murat'ı görevlendirir.

—Ah...Siz misiniz efendim?..

Rahip Gaspar boğuk bir sesle:

—Evet Liji, dedi. Uyurken üstünü açmışsın, örtüyordum...

—Ben hep böyle yatarım efendim...

—Çırılçıplak mı?

—Evet...

Kız, doğrularak yataktan kalkmak isterken Rahip onu omuzundan bastırıp yeniden yataga yatırdı:

—Rahatsız olma kızım...

—Peki efendim...

Rahip Gaspar, güzel hizmetçinin yüzüne bakamıyordu...

Her an Allah'ın huzurunda biraz daha günaha girdiğini seziyor, hayatında ilk defa:

"Tanrım! Günah denen şey böylesine tatlı mıdır?" diye soruyordu...

Rahip Gaspar birden genç kızı kucakladı, tüm gücüyle göğsüne bastırdı:

—Liji...Liji... diye inledi. Sen şeytan mısın yoksa? Benim irademi denemek için mi gönderildin?

Liji şaşırmış kalmıştı.

Ne olmuştu efendisine böyle?

Biraz korkmasına rağmen, kendisini onun kollarından kurtarmak için hiçbir hareket yapmadı. Hafifçe titreyen sesiyle:

—Hayır...Ben şeytan değilim efendim.. Sadece sizin hizmetçinizim, dedi...

Rahip Gaspar:

—Olamaz! diye bağırdı. Sen bir şeytansın...Senin karşında tüm benliğimi kaybettim...Düşünceden yoksun bir hayvana döndüm...Bak..Görüyor musun beni ne hale getirdin?

Liji, insanı çıldırtacak bir saflıkla sordu:

—Ne hale getirdim efendimiz? Bir kusur mu işledim?

Rahip Gaspar artık ihtirastan deli gibi olmuştu...

Çılgınca atılarak genç kızın üzerindeki çarşafı çekti, şehvetten titreyen dudaklarıyla onun göğüslerini, karnını, bacaklarını öpmeye başladı...

O anda, cehennem alevleriyle yanacağını bilse, Rahibi kimse durduramazdı...

Liji efendisinin kendisine sahip olmak istediğini anlayınca ürperdi.

O, saygı değer rahipten böyle bir çılgınlık beklemiyordu:

—Ah...Canımı acıtıyorsunuz efendim.. Memelerimde dişlerinizin izi kalıyor...diye inledi.

Rahip ihtirastan boğuklaşan sesiyle:

—Sen beni deli ettin Liji, dedi. Bunca yıllık sadık bir din adamını bak ne hale getirdin!..

Bir çiçek kadar taze olan Liji'yi kucağına alan Rahip Gaspar vücudunun her yerini öpücüklere boğarken, inliyor, ulur gibi garip sesler çıkarıyordu...

Liji korkmuştu ama ne yapabilirdi?

Bu kuvvetli adama dayanması mümkün değildi...

Rahip:

—Günah işliyorum... Günah işliyorum.. diye sızlanıyor, sonra da:

—Günah ne tatlı şeymiş! diye haykırıyordu.

İşte tam bu sırada kilisenin kapısı çalınmıştı..

—Tak...Tak...Tak...

Rahip Gaspar deli gibi oldu...

Sırası mıydı şimdi bunun?

Tam Liji'ye sahip olmak üzereyken münasebetsiz bir yabancının gelmesi her şeyi berbat etmişti...

—Allah belasını versin! diye homurdandı...

Bir yandan giyinirken, bir yandan da, gece vakti gelen davetsiz misafire lanetler yağdırıyordu..

İşte,Rahip Gaspar'ın Kara Murat'a duyduğu öfkenin nedeni buydu...

Şimdi,dikkatli bakışlarıyla yabancı genci süzerken bir yandan da:

—Kimbilir? Daha fazla günaha girmemem için belki de Allah yolladı bunu?'' diye düşündü...

Kara Murat'ın en çok ilgisini çeken şey Rahip Gaspar'ın,bir dîn adamından çok, savaşmaktan ve dövüşmekten hoşlanan bir kimseye benzemesiydi.

Rahip cübbesinin altındaki iri vücudun çok güçlü olduğu belliydi.Adamın kabadayıca konuşması ve pervasız bakışları da bunu gösteriyordu...

Kara Murat:

—Aziz peder, dedi. Sen bu kimsesiz yerde dualar ederek vakit geçiren bir rahibe benzemiyorsun...

—Ya neye benziyorum?

—Bir savaşçıya...

—Bu tahmininde yanılmış sayılmazsın.. Ben aynı zamanda kilise şövalyesiyim...Rahipliğimin dışında savaş alanlarında beni ''Kara Şövalye'' adıyla tanırlar..

Kara Murat başını salladı:

—Sezgilerimde genellikle yanılmam... Bir savaşçı olduğunu ilk bakışta anlamıştım..

Rahip Gaspar hayret etti:

—Buna rağmen bana kafa tuttun öyle mi? Sen bir çılgınsın delikanlı...İstesem senin bir sıkışta suyunu çıkarırım ama bu seferlik bağışladım...

Kara Murat alçak gönüllü bir gülümseyişle:

—Sağol aziz peder, dedi.Sen iyi bir insana benziyorsun.Kapıyı tekmeleyerek içeriye zorla girdiğim için üzgünüm...

Rahip Gaspar kaşlarını çattı:

—Seni içeriye almamaya karar verseydim,buraya asla giremezdin delikanlı..

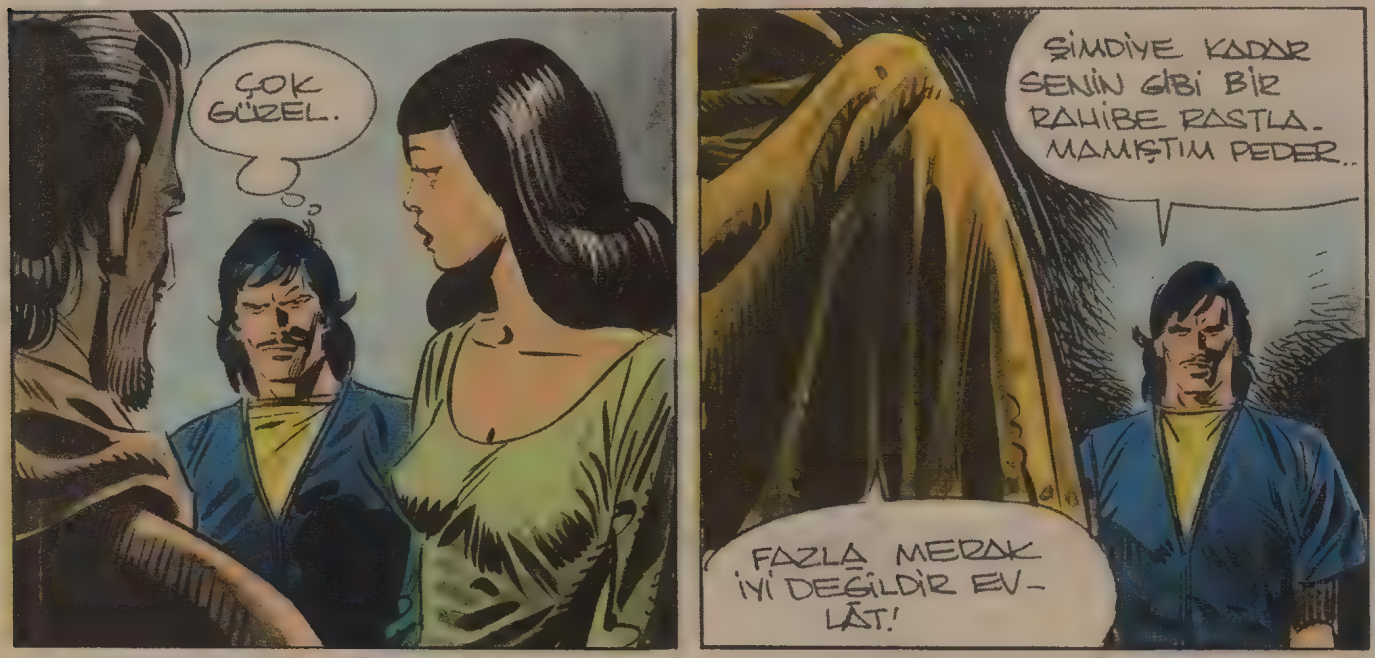

Kolumu bugüne kadar kimse bükemedi.. Tek yumruğum senin kafanı kırmaya yeter...

Kara Murat bir süre rahibe baktı, gözleri onun ayaklarının dibinde duran iri köpeğe kaydı, sonra bakışlarını hala oda kapısının önünde dimdik duran hizmetçi kız Liji'ye çevirdi:

—Şimdiye kadar senin gibi esrarengiz bir rahibe rastlamamıştım peder...Hem kabadayısın,hem insan parçalayacak güçte bir köpek besliyorsun, hem de kilisede güzel, iştah açıcı bir kız bulunduruyorsun...Bütün bunlar merakımı çekti doğrusu...

Rahip Gaspar homurdandı:

—Fazla merak iyi şey değildir evlat. Böyle her şeyi merak etmekten vazgeç...

...Yoksa sana öyle bir ders veririm ki, en azından altı ay hiç bir şeyi merak edemeyecek hale gelirsin...

Kara Murat alaylı alaylı güldü:

—Beni tehdit ederek korkutacağını sanıyorsan aldanıyorsun peder...Çünkü ben de zaman zaman karşımdakilere ders vermekten hoşlanırım...

Dev yapılı Rahip Gaspar, kendisinin yanında hayli ufak kalan Kara Murat'a şaşkınlıkla baktı:

—Benimle aynı silahlarla çarpışmayı göze alacak kadar çılgın mısın? İster misin böyle bir vuruşma?

Kara Murat, teklifi hemen kabul etti:

—Elbette...İstediğin silahı seç...

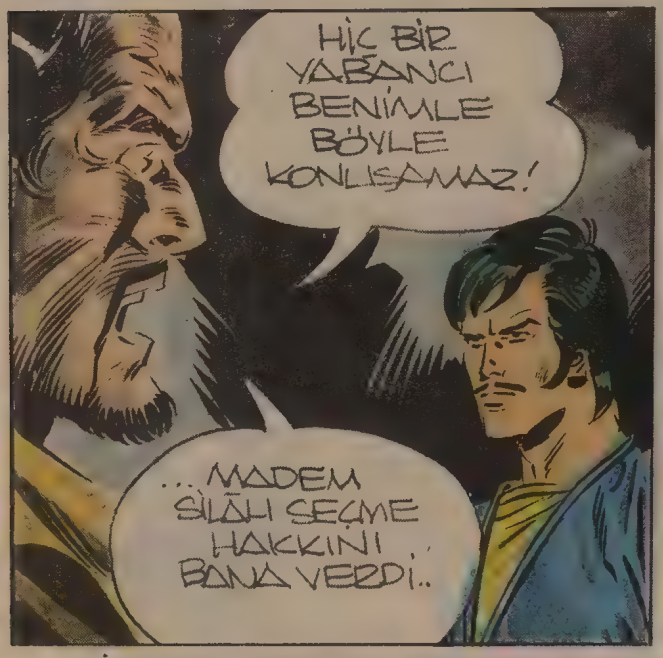

İki erkeği, merak ve endişe dolu bakışlarla süzen Liji, fırtınanın kopmak üzere olduğunu sezerek olayı önlemek istedi:

—Ne olur tartışmayı bırakınız efendim, böyle kutsal bir yerde kavga edilir mi?

Rahip Gaspar öfkeyle kükredi:

—Hiç bir yabancı benimle böyle konuşamaz.Madem silah seçme hakkını bana verdi...O halde şu küçük şeylerle karşılaşmamıza ne buyuruyor bakalım?

Rahip, böyle dedikten sonra yürüyüp, duvara gömülü bir dolabı açtı, içinden, geniş ağızlı iki ağır kılıç çıkardı..

Kara Murat, açılan dolapta daha bir çok değerli silah olduğunu hayretle gördü.Bu rahip gerçekten bir savaş adamıydı.

Liji'nin Kara Murat'a dikilen yumuşak ve tatlı bakışlarında ona acıyan bir ifade vardı...

Bu genç, o dev rahiple nasıl dövüşebilirdi?

Buna imkan var mıydı? Genç kız:

"—Rahip Gaspar onun pestilini çıkarır. Oysa ne kadar yakışıklı genç? Yazık olacak ona!" diye düşündü.

Kısa bir süre önce, rahibin hoyrat ellerinin kızın vücudunda çürüttüğü yerlerin sızıları hala geçmemişti...Liji, o dev rahibin yerine bu yakışıklı yabancıyla beraber olmayı tercih ederdi..Kara Murat'a bakarken kalbinde tatlı bir heyecan duyduğunu hissetti.. Telaşla:

—"Bu kavgayı mutlaka önlemeliyim" diye mırıldandı...

Bu sırada Rahip Gaspar, elindeki ağır kılıçları Kara Murat'a göstererek:

—Bunlara ne dersin delikanlı? diye soruyordu.

Kara Murat sakin bir tavırla:

—Hançerden palaya, mızraktan tüfeğe kadar her silahla dövüşebilirim, dedi.

Rahip güldü:

—Kolunda bu ağır kılıcı sallayacak kadar kuvvet olabileceğini sanmıyorum ama cesaretin hoşuma gitti delikanlı.Seni istemeyerek biraz sakatlayacağım için üzgünüm...

Kara Murat iri kılıcı eline alarak şöyle bir tarttı:

—Ben de seni uzun süre buradan çıkamayacak kadar hırpalayacağım için üzülüyorum doğrusu...

İki adam,enli kılıçları sağ ellerinde tutarak vuruşma durumu aldılar...

Bir an kiliseye ürpertici bir sessizlik çöktü..

Az sonra kan dökülecekti. Aynı anda Liji, hafif bir çığlık atarak iki adamın arasına girdi:

—Durun...İkiniz de ne kadar inatçısınız..Kuvvet denemenizi kan dökmeden yapamaz mısınız?

Rahip Gaspar homurdandı:

—Nasıl yani?

—Biraz önce kılıç sallamak için kol gücünden söz ediyordunuz...Benim büyüdüğüm köyde erkekler kuvvet denemesini birbirlerinin kollarını bükerek yaparlardı.Siz de vuruşacağınıza böyle yapsanıza...

Rahip Gaspar bu tür kuvvet denemesini

çok iyi biliyordu..

İki kişi karşı karşıya geçer, dirseklerini masaya dayayarak ellerini kavuşturur, sonra tüm güçleriyle birbirlerinin kollarını bükmeye çalışırdı...

Liji'nin bu teklifi dev rahibin hoşuna gitti...

—Haklısın!..Ben bu teklifi kabul ediyorum.Onun kolunu çöp gibi kırarak dersini vermiş olurum..Ne dersin ahbap? Kuvvet denemesini kabul ediyor musun?

Kara Murat güldü:

—Elbette...Yalnız şunu peşin söyleyeyim...Eğer bir kol kırılacaksa, bu seninki olacak..

İki adam, masanın karşısına geçip el kavuşturdular...

Kara Murat bütün kaslarını gerdi ve tüm gücünü kullandı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

5 KASIM 1980 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 354 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Zigetvar Kontu Greguar Labatan, Osmanlı İmparatorluğu'nun batı sınırlarındaki Türkleri kan, ateş ve zulüm içinde kıvrandırmaktadır.Sadrazam Mehmet Paşa bu zalim konta gereken dersi vermek için Kara Murat'ı görevlendirir.

Rahip Gaspar'ın kolu biraz zorlandı ve az sonra masanın üstüne yıkıldı...

Dev rahibin yüzünü derin bir şaşkınlık ifadesi kaplamıştı. Hayretle açılan gözleri masaya yapışan koluna adeta inanmayarak bakıyordu...

—Dur bir dakika, diye mırıldandı. Tekrar deneyelim... Birden boş bulundum...

Masaya dirseklerini dayayarak elleri-

gücünü harcadı ama sonunda yine yenildi.

Soluğu, zorlanan ciğerlerinden bir patlama halinde çıktı ve adaleleri gevşeyerek teslim oldu.Kolu ikinci defa masanın üstüne yapıştı...

Dev rahip hayatında hiç böyle şaşırmamıştı... Yenilmiş olmanın çok ağrına gittiği, yüzündeki karmakarışık ifadeden belli oluyordu...

ni yeniden kavuşturdular...

Rahip Gaspar bu sefer canını dişine taktı. Adaleleri çelik bir yay gibi gerildi ve bir an için hangisinin kazanacağı anlaşılamadı.

İki bilek de olağanüstü güçlüydü...

Rahip Gaspar, yüzü kıpkırmızı bir halde, dişleri kenetlenmiş, adalelerinin zorundan kemikleri çatırdayarak direndi, bütün

—Kolumu yatıran ilk adam sensin, diye homurdandı...

Kara Murat gülümseyerek başını iki yanına salladı:

—Beni de kol kuvvetinde ilk defa bu kadar zorlayan adam sensin...

Rahip Gaspar sersemlemiş gibiydi.

Kolunu yatıran acı kuvvet, yüreğine de hançer gibi saplanmıştı sanki...

Sersem sersem kolunu kaldırıp, düşünceli bir şekilde seyretti...

Bunca yıldır yanında taşıdığı, güvendiği, herkesi yendiği kol bu muydu?

Öylesine şaşkın bakıyordu ki, bu kolun kendisine ait olduğuna inanamıyordu sanki...

Birden korkunç bir nara atarak yumruğunu olanca gücüyle duvardaki dolaba vurdu.

Bu öyle şiddetli bir vuruştu ki, dolap parçalandı, Rahip Gaspar'ın kolu içine gömüldü...

Aynı anda korkunç bir feryat kiliseyi inletti...

Darbe müthişti ama, dolapla beraber öfkeli rahibin kolu da kırılmıştı.

Adamın sapsarı kesilen yüzü, acıyla buruştu, gözbebeklerinden sınırsız bir ıstırap fışkırdı.

Rahip Gaspar, gerilen dudaklarının arasından:

—Lanet olsun! diye haykırdı. Bana ihanet eden bu kola lanet olsun...

Kara Murat ile Liji, rahibin yardımına koştular. Uzun süre uğraştıktan sonra, kırılan kolu iki düzgün tahta parçasının arasına alıp, uzun bir bezle sıkı sıkı sardılar.

Rahip Gaspar duyduğu müthiş acıya dişlerini sıkarak inanılmaz bir azimle dayanıyordu...

Kara Murat:

—Yenilmeyecek kol yoktur, dedi. Dolabı yumruklaman gereksizdi.. Elbet bir gün seni yenen çıkacaktı. Bu, tesadüfen ben oldum...

Rahip Gaspar, içini çekti. Hazin bir sesle konuştu:

—Birkaç yıl önce benim için senin kolunu devirmek işten bile değildi. Artık yaşlanıyorum galiba.. Ama ben de bu dersi hak ettim doğrusu... Çünkü kendime çok güveniyordum. Seni de bir şeye benzetememiştim...

Rahip, uzun süre dalgın kaldı. Yüreğindeki acı, kolunun acısından çok fazlaydı:

—Biliyor musun en çok neye üzülüyorum? dedi.

Kara Murat başını iki yana salladı:

—Hayır...

—Üç gün sonraki yarışmaya katılamayacağıma yanıyorum. Oysa Kont Labatan'ın silahşörü Şövalye Albert'le vuruşmayı çok istiyordum...

Kara Murat, rahibin sözleriyle birden

ilgilendi, kaşlarını çatarak heyecanla sordu:

—Kont Labatan mı dedin?

—Evet.. Zalim ve pis bir adam.. Halka yapmadık eziyeti bırakmıyor.. Üç gün sonra onun düzenlediği geleneksel yarışmalar ve ok atma müsabakaları yapılacak...

—Sen bu yarışmalara mı katılacaktın?

—Evet...

—Nasıl yapacaktın bunu?

—Bir kilise şövalyesi olarak bu tür yarışmalara katılamam. Kimliğimi gizleyerek Şövalye Albert'le vuruşacaktım. Onu benden başka kimse yenemez... Şansı varmış, meydan yine ona kaldı...

—Şövalye Albert'in yenilmesi o kadar önemli mi?

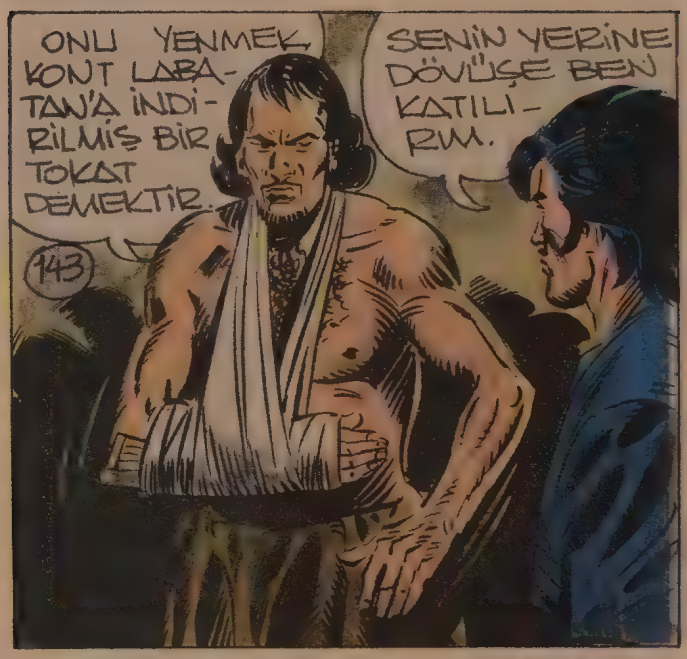

—Elbette... Onu yenmek Kont Labatan'a indirilmiş bir tokat demektir...

Kara Murat'ın karanlık düşünceleri arasında ansızın bir şimşek çaktı, derhal kararını verdi:

—O halde senin yerine dövüşe ben katılırım...

Rahip Gaspar, gözleri faltaşı gibi açılarak karşısındaki gence şaşkın şaşkın baktı, sonra acı acı gülümsedi:

—At üstünde mızrak ve kılıçla vuruşmak, kol bükmeye benzemez delikanlı. Ayrı bir hüner ve bilgi ister. Sadece kuvvetli olmak yetmez...

Kara Murat'ın ışıldayan yüzünde inanılmaz bir cüret ve cesaret vardı. Sakin bir sesle:

—Hayatımın önemli bir kısmı at üstünde kılıç ve mızrakla vuruşarak geçti. Şövalye Albert'in karşısına senin yerine ben çıkacağım! dedi.

Rahip Gaspar hâlâ şaşkın şaşkın ona bakıyordu.

Bu delikanlı, gerçekten çılgındı...

★ ★ ★

Kara Murat o gece yatmak için kendisine gösterilen odaya gitmeden önce Liji'yi uzun uzun süzdü...

Genç kız kalp çarpıntıları arasında ona bakıyordu...

Bu kuvvetli ve yakışıklı yabancının kendisiyle ilgilenmesi onda değişik duygular yaratmış, gururunu okşamıştı.

Kara Murat birden:

—Tamam... Buldum! diye bağırdı...

Liji merakla sordu:

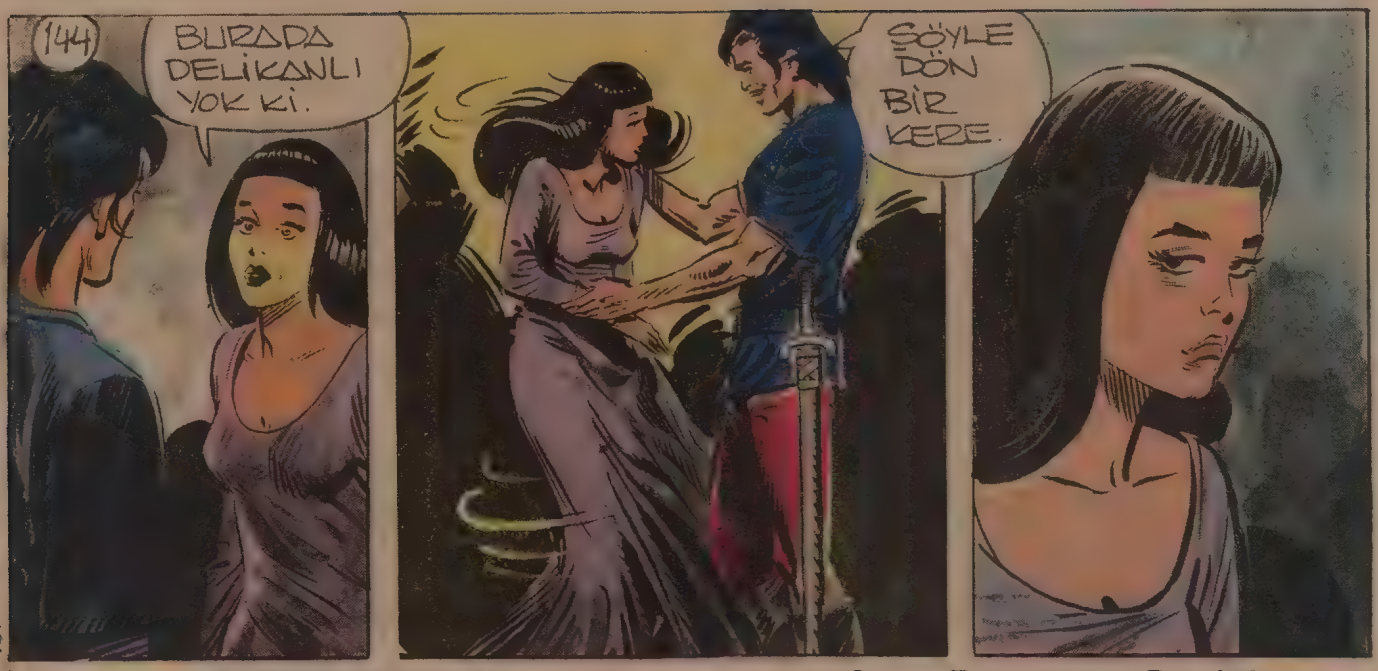

—Neyi buldunuz asilzadem?

—Dövüşlerde bana hizmet edecek delikanlıyı...

—Delikanlı mı? Yanılmış olmayasınız? Burada delikanlı yok ki...

Kara Murat'ın gözlerinde kurnaz ışıltılar yanıyordu. Hararetle:

—Var! dedi...

—Kim?

—Sen... Evet, evet... Dur bakayım.. Şöyle dön bir kere.. Tamam.. Sana bir erkek elbisesi giydirip saçlarını da bir şapkanın içinde gizledik mi, bu iş oldu demektir...

Liji yüzünü buruşturdu.. Kollarının arasına atılmaya can attığı bu genç adamın, kendisini bir erkek gibi görmesi kızın gururunu fena halde yaralamıştı...

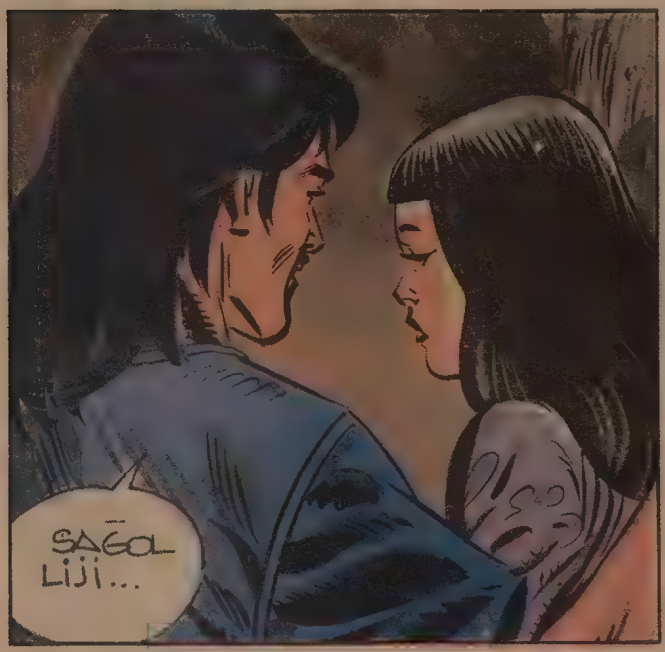

Samimi bir ifadeyle, fakat ıstırap dolu bir sesle mırıldandı:

—Peki efendim, erkek kılığına girip pazar günkü dövüşlerde size hizmet edeceğim!

Kara Murat kızın omuzunu okşayarak:

—Sağol Liji dedi... Bu ülkede hiç kimseyi tanımıyorum... Oysa yarışmalar sırasında bana zırhımı kuşanmama, çizmelerimi giymeme, silahlarımı taşımama, vurulursam yaralarımı temizleyip saracak bir yardımcıya şiddetle ihtiyacım var... Kazanacağım ödüllerin yarısı senin olacak...

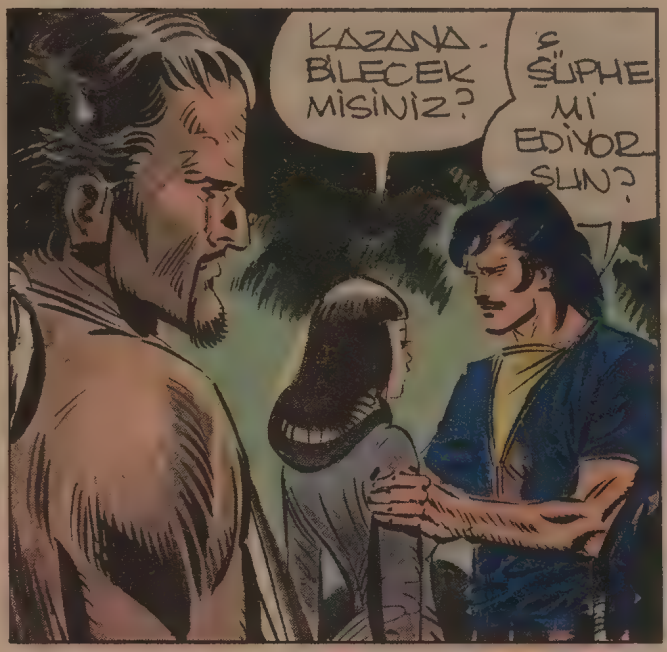

—Sağolun efendim... Çok cömertsiniz? Ama acaba kazanabilecek misiniz?

—Bundan şüphe mi ediyorsun?

—Sizi henüz yeterince tanımıyorum ki...

Kara Murat odasına doğru yürürken genç kıza:

—Haklısın Liji, diye gülümsedi...

Delikanlı, küçük odada soyunup, hazırlanan yatağa sırtüstü uzanarak gözlerini karanlık tavana dikti...

Birden Paprika'yı hatırladı... Onu düşünürken her zaman kalbinde ılık bir heyecan ırmağı akıyordu... Çadırdaki sevişmelerinin üzerinden iki aya yakın bir zaman geçmişti.

Acaba şimdi neredeydi?

Düşünceleri Paprika'dan, Prenses Julya'ya kaydı...

O da güzel ve cazip bir kadındı...

Kendisini ısrarla Zigetvar'a davet etmişti?

Acaba birkaç gün sonra karşısında gör-

düğü vakit ne yapacaktı?

Kara Murat kendi kendine gülümseyerek "Sevinir herhalde" diye düşünürken büyük bir yanılgı içinde olduğunun farkında değildi...

Prenses Julya'nın, çadırdaki sevişme sahnesini görerek büyük bir düş kırıklığına uğradığını ve o günden beri kendisinden nefret ettiğini bilmiyordu.

Bu nefret öylesine büyüktü ki, ölümle dahi bitmeyecek gibi görünüyordu...

Kara Murat, kafasının içinde dönen bu düşüncelerle uyumaya çalışırken, öbür odada Liji aynanın karşısına geçmiş, kendisini seyrediyordu...

Üzerinde hiç bir şey yoktu..Çırılçıplaktı..

Düzgün hatlı vücuduna aynada bakarken:

"Güzelim... Hem de çok güzelim" diye mırıldandı...

Güzel ama talihsizdi...

Çünkü beğendiği genç yabancı kendisine "Kadın" gözüyle bakmıyordu...

Oysa Liji, her şeyiyle ateşli bir dişi olduğunu hissediyordu... Sevmediği kaba rahibin hoyrat elleri bile onun vücudunda şehvet duyguları uyandırmıştı...

O anda Kara Murat'ın yandaki odada yattığını düşündü ve genç vücudu tepeden tırnağa arzu kesildi, şimdi tatlı bir hazla ürperiyordu.

Birden kararını vererek çıplak vücudunun üzerine ince geceliğini geçirip hızla odadan çıktı...

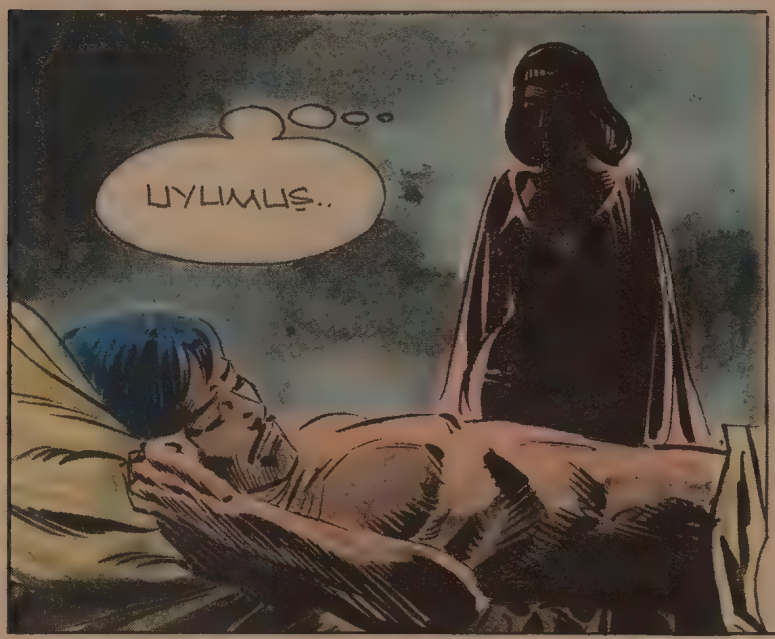

Kara Murat'ın yattığı odanın kapısını usulca açtı...

Delikanlı beyaz yatağın üzerinde sırtüstü yatmış uyuyor, çıplak göğsü, derin soluklarla kalkıp iniyordu...

Liji yaklaşıp, kolunu yatağın baş tarafına dayayarak uyuyan delikanlının yüzünü uzun uzun seyretti... Kara Murat'ın düzgün hatlarında son derece mağrur ve enerjik bir ifade vardı.

Genç adamın, uzun ve gür kirpikleri, bu erkek çehrenin sertliğine aykırı düşen bir cazibe yaratıyordu.

Liji, bu dayanılmaz cazibeyi içinde hissetti. Varlığının ta derinlerinden kopan heyecana bir anlam vermekten acizdi. Yanaklarını ateş basmıştı, kalbi hızlı hızlı çarpıyordu...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

12 KASIM 1980 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 355 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Zigetvar Kontu Greguar Labatan, Osmanlı İmparatorluğu'nun batı sınırlarındaki Türkleri kan, ateş ve zulüm içinde kıvrandırmaktadır. Sadrazam Mehmet Paşa bu zalim konta gereken dersi vermek için Kara Murat'ı görevlendirir.

Kız hayran hayran Kara Murat'ı seyrederken, kapının açıldığını ve aralıkta Rahip Gaspar'ın öfkeli gözlerinin belirdiğinin farkında olmadı...

Keskin bakışlar, odayı dolaştıktan sonra Liji ile Kara Murat'ın üzerinde durdu.. .

Kapı usulca kapanırken, Rahibin dudaklarında korkunç bir gülümseme vardı.

Liji, uyuyan Kara Murat'ın elini avuçlarının arasına aldı. Bu el sıcacıktı ama silah kullanmaktan sertleşmişti. Genç kız birden, kendisini de şaşırtan bir heyecanla dudaklarını o ele yapıştırdı.

Yüreği heyecanla çarpıyor, bu mutlu anın hiç bitmemesini diliyordu.

Büyülenip kalmış gibi duran Liji, du-

daklarının altındaki elin kıpırdadığını, ikinci bir elin ise yatağın üzerine dağılmış saçlarının arasına kaydığını o anda fark edemedi.

Fakat birleşen iki el, yüzünü hapsedip kaldırınca, Kara Murat'ın uyandığını anladı.

Delikanlı yan dönmüş ve bir dirseğinin üzerinde doğrularak merakla genç kıza bakmaya başlamıştı.

Liji ince bir çığlık atarak başını kurtarmak istedi:

—Ne olur efendim, bırakın beni...

Kara Murat ince bir gülümsemeyle sordu:

—Bırakayım mı? O halde niçin geldin odama? Yatağımda ne işin var?

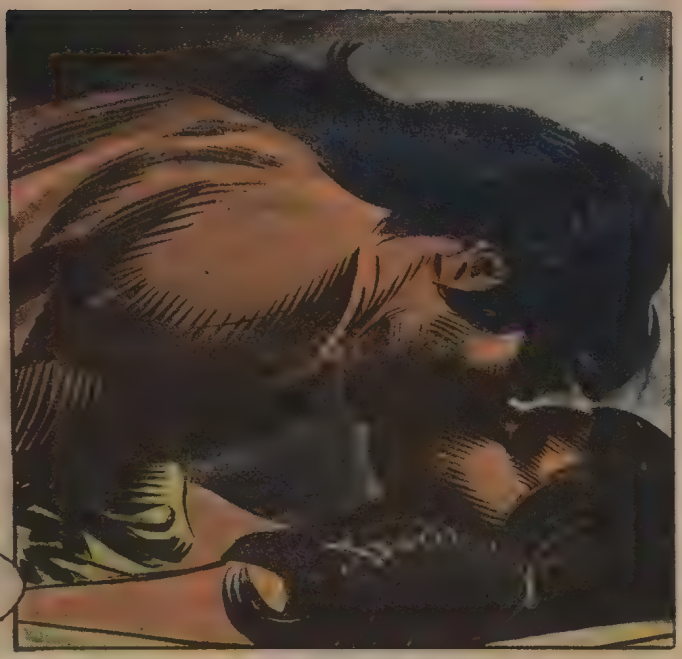

Kalbi heyecanla çarpan Liji'nin yüzü hafifçe kızardı, heyecanla kekeledi:

—Bu akşam bana bir kadın gözüyle bakmıyordunuz.. Bu vücudumla kadına benzeyip benzemediğimi sormak istemiştim...

Kara Murat ince geceliğin altındaki dipdiri vücudu elleriyle yokladı ve:

—Haklısın, yanılmışım! diye mırıldandı...

Onu ağır ağır kendine doğru çekerken Liji hiç direnmedi. Gitgide yüzüne yaklaşan kara gözlerdeki ihtiras onu büyülemişti sanki...

Kara Murat genç kızı, göğsüyle kollarının, çelikten farksız adalelerinin arasına hapsedip yanına yatırınca Liji iliklerine kadar ürperdi.. Hele sert dudaklar, kendi dudaklarının üzerine kapanınca, inlemekten kendini a-

lamadı. Bir sevinç dalgası bütün benliğini kaplamıştı. İçinden şarkı söylemek, uçmak geliyordu...

Liji bakireydi.. Ama uzun zaman bakire kalamayacağını biliyordu... Çünkü çok güzeldi... Nitekim bu genç yabancı gelmese, Rahip Gaspar ona çoktan sahip olacaktı...

Liji genç kızlığını o kaba adama vermektense, bu yakışıklı yabancıya teslim etmenin kendisine büyük mutluluk vereceğini hissetti. Derin bir iç çekişi ile vücudunu ona bıraktı...

Hiç bitmeyecekmiş gibi uzayan öpücükler, genç kızın kanını alevlendirmişti. Vücudu zevkle titriyor, başı dönüyordu.

Üzerindeki geceliği sıyırarak tamamen çıplak kaldı.

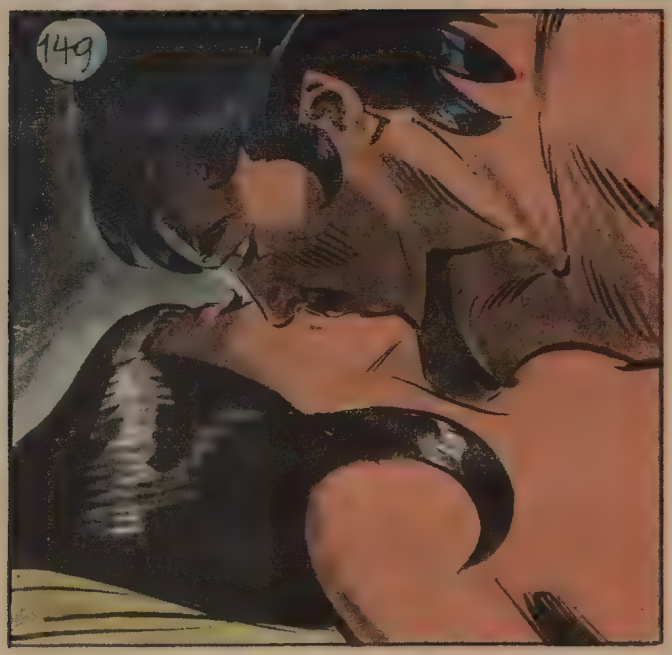

İhtirasın sertleştirdiği erkek hatları kızı inanılmaz derecede etkilemişti.

Kara Murat:

—Ne kadar güzelsin Liji, diye mırıldandı. Ne kadar tatlı, pembe ve yumuşaksın...

Genç kız artık derin bir gurur ve mutluluk içindeydi...

Kara Murat kolunu onun incecik belinin altından geçirerek nefis vücudun üzerine kaydı.

Liji erkeğin altında yatarken sınırsız bir zevkle inledi.

Alev alev yanan dudaklar, birbirlerine kenetlenmiş, hiç ayrılmamacasına öpüşüyordu...

Genç kız hayatında o ana kadar duymadığı sonsuz haz karşısında adeta afallamıştı...

Kara Murat da önceleri onu çocuk sanmakla ne kadar yanılmış olduğunu düşündü. Liji, kadınlığının tüm ateşiyle kendini genç adama veriyordu...

Kızın ince ve kıvrak vücudundaki derin ihtiras, dudaklarındaki sonsuz alev, onun bütün toyluğunu örtüyordu.

Liji:

—Parmakların çok sert, canım acıyor!

diye inledi...

—Bu hoşuna gitmiyor mu?

—Gidiyor... Hayatımdaki ilk erkek sen oluyorsun...

Liji duyduğu mutluluktan yarı sarhoş bir halde zevkle inlerken birden gözleri dehşetle açıldı....

Güzel yüzünü ölümün korkunç gölgesi kapladı...

Pembe dudaklarının arasından fırlayan tüyler ürpertici çığlık Kara Murat'ı ürpertti:

—Dikkat et! Öldürüyor seni!..

Liji, Kara Murat'ın altında sırtüstü yatarken, Rahip Gaspar'ın usulca odaya girdiğini ve sol elinde bir hançerin parladığını görmüştü...

Rahibin gözlerinde bir deli bakışı vardı. Kıskançlık adamı çıldırtmıştı sanki...

Liji'nin aklından geçen ilk şey "Bu adam ikimizi de öldürecek" düşüncesi oldu ve aynı anda çığlığı bastı.

Bıçağın önce Kara Murat'ın sırtına, sonra kendi göğsüne saplanacağı muhakkaktı.

Korkuyla gözlerini yumdu ve derin bir ıstırap içinde bekledi...

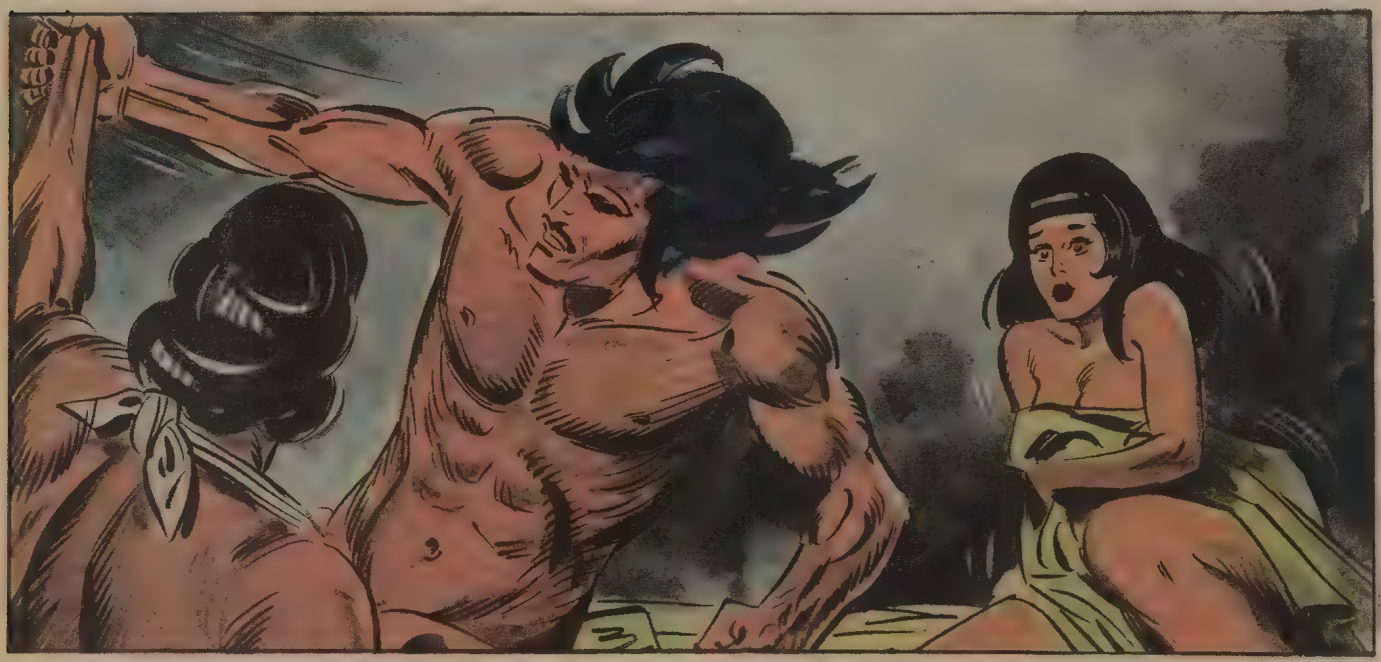

Fakat böyle bir şey olmadı...

Kara Murat, genç kızın bakışlarındaki dehşet ifadesini görür görmez, arkasında bir tehlikenin olduğunu anlamış,şimşek gibi bir hızla dönerek son anda Rahip Gaspar'ın bileğini havada yakalamıştı...

Kıskançlıktan deliren Rahip şimdi bıçağı delikanlının göğsüne saplamak için tüm gücünü harcıyor, Kara Murat ise çelik pençesiyle ona direniyordu...

İkisinin de alnında boncuk boncuk terler birikmişti...

Kara Murat, serbest kalan elinin keskin tarafı ile, Rahibin kırık koluna sert bir darbe indirdi...

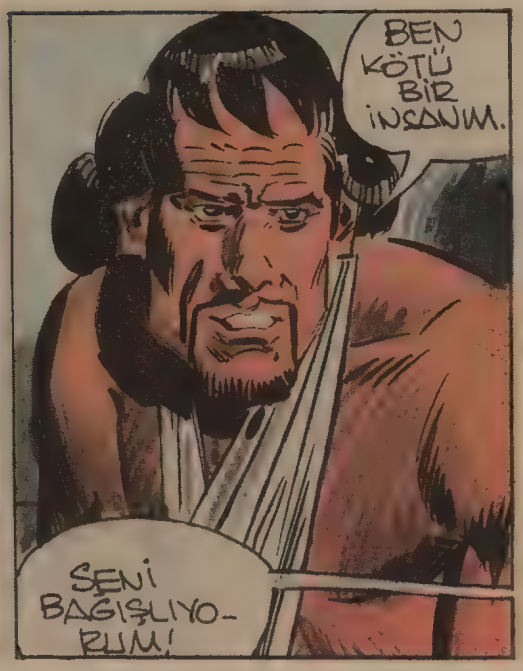

Rahip Gaspar adeta ulurcasına, acı acı bağırarak bıçağı bırakıp geri çekildi.

Kırık kolunun ağrısı bütün vücudunu zangır zangır titretiyor, gözlerinde şimşekler çakıyordu...

Derin bir ıstırap içinde:

—Sen kazandın... Beni öldür yabancı! dedi...

Kara Murat başını salladı:

—Hayır...

Rahip Gaspar:

—Ben kötü bir insanım, diye inledi. Seni kalleşçe arkadan vurmak istedim. Bu yüzden ölümü hak ettim...

Kara Murat yumuşak bir sesle cevap verdi:

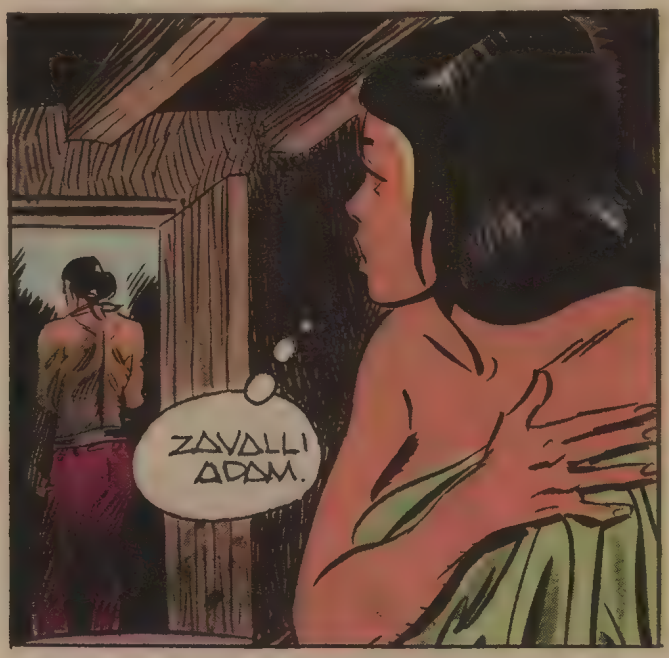

—Duygularını anlıyorum.. Aslında fena bir insan değilsin sen, ama kıskançlık gözünü karartmış.. Bu yüzden seni bağışlıyorum...

Rahip Gaspar derin bir hüzün içinde başını öne eğerek odadan çıkarken:

—Anlıyorum, diye mırıldandı.. Tanrı seni, benim günaha girmemi önlemek için yolladı muhakkak... Ben bir din adamıyım. Bu gibi duygulardan uzak durmam gerek.. Şeytan beni devamlı günaha zorluyor...

Liji, ayaklarını sürüyerek giden Rahip Gaspar'ın arkasından bakarken:

—Zavallı adam! diye mırıldandı, sonra gençliğinin tüm ateşiyle yeniden Kara Murat'a sarıldı...

Gün ağarırken onlar hâlâ sevişiyordu.

★ ★ ★

Piko, pazar günkü yarışmaları heyecanla bekliyordu. Günlerdir hiç durmadan çalışmış, birçok adamı çeşitli bölgelere göndererek, Paprika'nın pazar günü yakılarak idam edileceğinin her yerde duyulmasını sağlamaya gayret etmişti.

Kara Murat'ın bunu öğrenince Zigetvar'a geleceğini umuyordu. Gelecek ve Piko'nun tuzağına düşecekti... Piko bundan emindi...

Cumartesi gecesi, Piko yorgun bir şekilde evine gitti ve soyunmadan kendini yatağa attı. Bir yandan dinlenirken, bir yandan da şöyle düşünüyordu:

"Mümkün değil uyumayacağım. Gözüme uyku girmeyeceği kesin. Sabaha kadar acaba ne yapsam da vakit geçse? Tudor deni-

len o hergelenin kente gelip gelmediğini öğrenmek için sabahı iple çekiyorum.. Gelmişse muhakkak yakalanmıştır. Her tarafa adamlar yerleştirdim... Kentin kapılarından geçmesi imkânsız..."

Piko, Tudor adıyla tanıdığı Kara Murat'ın Zigetvar'a geleceğinden o kadar emindi ki, neşe içinde kahkahalar attı:

"—Hah, hah ha!... Paprika'nın sevgi-

lisi hapı yuttu.. Prenses Julya onu ele geçirince, bacaklarını, kollarını koparacak vücudunu dağlayacak. O zaman Paprika'da benim olacak..."

Piko, sınırsız bir sevincin belirtisi olan bu kahkahaları atarken, birdenbire yüreğine zalim bir kuşku girdi:

"Ama yine de içimde bir endişe var. Emin olmak için yarını beklemem gerek. Hiç bir şey için kesin konuşmaya gelmez. Allah

kahretsin! Paprika onun ölüsünü görmeden bana dönmez.. Ne yapsam acaba?''

Piko, bir süre yattığı yerde sağa sola döndükten sonra birdenbire yerinden fırlayıp kılıcını kuşandı, sokağa çıkınca kendi kendine söylendi:

''Sabırsızlıktan gebereceğim... Acaba herif tuzağa düştü mü? Gecenin serinliğinde biraz yürüyeyim de kendime geleyim bari.''

Piko, sabaha kadar ıssız sokaklarda gelişigüzel dolaştı.. Birçok batakhaneye girdi, çıktı... Bu arada bir meyhanede gözüne kestirdiği güzel bir kadını kolundan tutup üst kattaki odaya çıkarak beraber yatmayı teklif etti...

Kadının yanındaki adam olaya karışınca, kavga çıktı.

Piko, derhal kılıcını çekerek zavallı adamın karnını deşti. Bunu yaparken vahşi bir zevk duyduğu belliydi...

Canı sıkılıyor, önüne gelen her şeyi yıkmak, kırmak, parçalamak istiyordu.

Arkasından bağıranlara aldırış etmeden sokağa fırladı, hızlı hızlı yürürken bir yandan da:

''—Ah şu Tudor köpeğini bir ele geçirsem de onun da karnını böyle deşsem!'' diye söylendi.

Sabaha karşı yorgunluktan iyice bitmişti... Eve dönüp birkaç saat dinlenmeye karar verdi...

Şehrin mahallelerini küçük adalar haline getiren kanallardan birindeki köprüden geçerken ansızın beyninden vurulmuşcasına olduğu yerde kalakaldı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

19 KASIM 1980 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 356 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Zigetvar Kontu Greguar Labatan, Osmanlı İmparatorluğu'nun batı sınırlarındaki Türkleri kan, ateş ve zulüm içinde kıvrandırmaktadır. Sadrazam Mehmet Paşa bu zalim konta gereken dersi vermek için Kara Murat'ı görevlendirir.

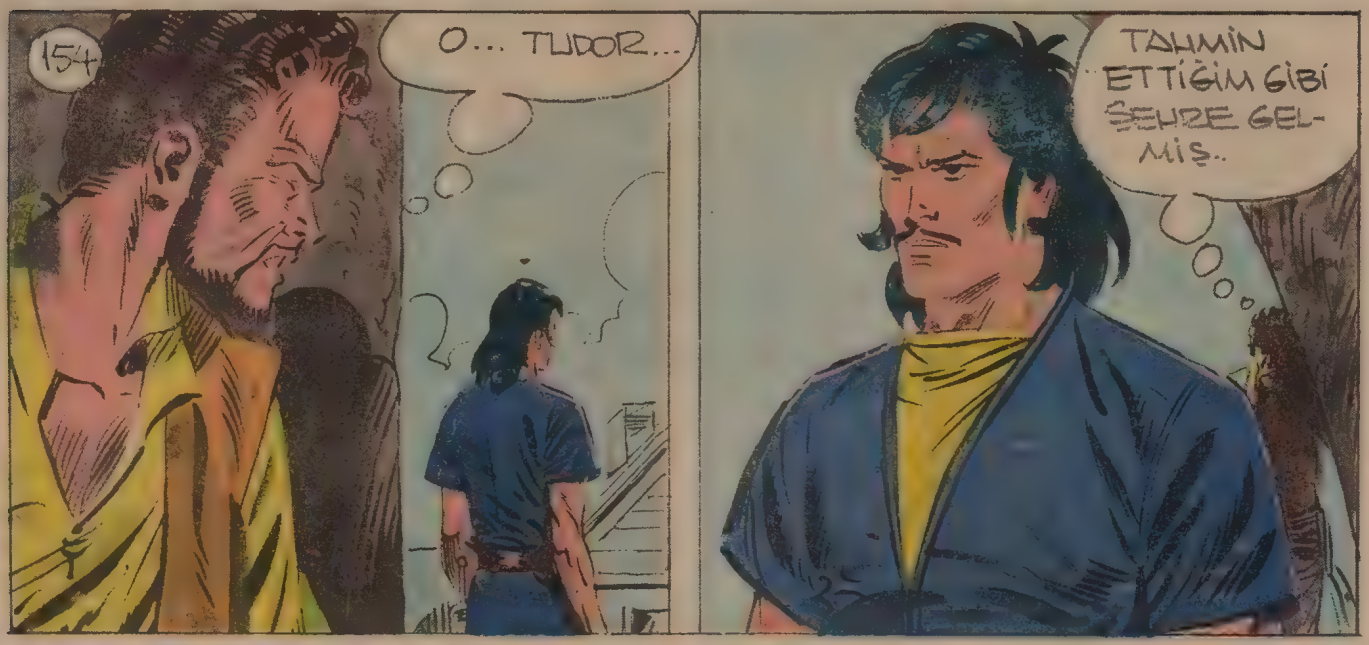

Köprünün karşısındaki sokağın köşesinden Kara Murat'ın çıktığını görmüştü.

Piko o kadar şaşırmıştı ki, kendisini bir sütunun arkasına atıp, zor saklanabildi.

Kara Murat, onu görmeden köprüden geçip gitti.

Piko, sinirinden tir tir titreyerek kin dolu bakışlarla, onun uzaklaşmasını seyrettikten sonra dişlerini gıcırdatarak mırıldandı:

"—Tahmin ettiğim gibi, şehre gelmiş. Ama yakalanmamış nedense.. Demek bu kadar ustalıkla kurduğum tuzaklardan kurtulmuş.. Lânet olsun"

Piko kendisini çok yorgun hissettiği için, Kara Murat'la teke tek vuruşmayı göze alamadı. Onun acı kuvvetini çok iyi biliyordu.

"Ah, keşke bu kadar yorgun olmasaydım.. O zaman herifi kolayca tepeler, kafasını kesip Paprika'ya götürürdüm" diye söylendi. .

Hırsından kendi kendini yiyordu. Bir gölge gibi sessizce Kara Murat'ı izleyip, onun bir hana girdiğini gördü.

"Hımmmm.. Demek ki burada kalıyor. O halde elime geçti sayılır. Hemen birkaç adam toplayıp, onu ininde kıstırayım" diye mırıldandı.

Piko, yarım saat sonra kuvvetli bir müfreze ile hanı sarmıştı.

Yanına iki muhafız alıp kapıya dayanarak hanın sahibine sordu:

—İçeride kimse var mı?

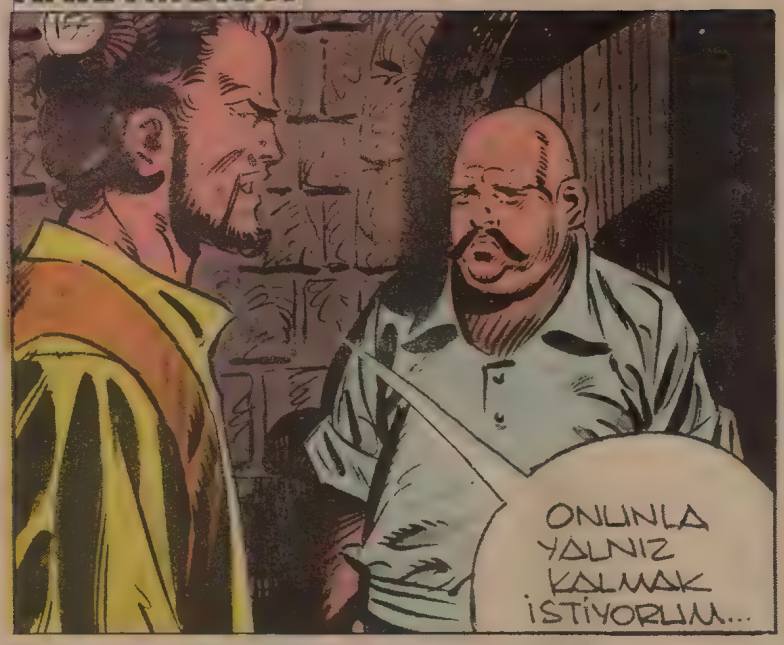

—Birkaç yolcu var efendim. Biri kılıçlı bir asilzade.. Ötekiler ise yarışmaları seyir için gelen köylüler...

—Kılıçlı herif hariç, hepsini def et.. Onunla yalnız kalmak istiyorum...

—Emredersiniz...

Piko, içeriye girer girmez Kara Murat'ı gördü.

Genç adam köşedeki masada yemek yiyordu.

Piko, onunla arasında birkaç metre mesafe kalınca durdu. Büyük bir heyecan içindeydi.

Kara Murat, onu görünce ısırmakta olduğu eti, yavaşça tabağına bırakıp çevresine bakındı. Piko'nun yanında sadece iki kişinin olduğunu görünce, tekrar eti alıp sakin bir tavırla ağzına götürdü.

Piko, alaylı bir sesle:

—Gözlerime inanamıyorum, bu ne tesadüf! dedi.

Kara Murat, hafifçe gülümsedi:

—Dağ dağa kavuşmaz, insan insana kavuşur derler..

—Doğrusu seni burada göreceğimi hiç ummazdım...

—Neden?

—Korkup gelmeyeceğini sanmıştım...

—Korkulacak ne var ki?

—Paprika'nın başına gelenleri bilmiyor musun?

Kara Murat, Paprika'nın adını duyunca kaşlarını çattı. Yüzünü ciddi bir ifade kapladı. Kalbinde hafif bir heyecan belirmişti:

—Paprika mı? Ona bir şey mi oldu yoksa?

Piko, kaba kaba güldü:

—Elbette... Bugünkü yarışmaların sonunda yakılarak idam edilecek..

—Neden?

—Kont Labatan'ın emri...

—Garip şey.. Kont zavallı kızdan ne istiyor?

—Bunu bilmem. Bildiğim tek şey onun yakılacağı...

—Kurtulma imkânı yok mu?

—Var.. Ama çok zor bir şey bu...

—Nedir?

—Paprika için ölümü göze alacak birinin meydana çıkıp şampiyonla dövüşmesi ve onu yenmesi gerek...

—Şampiyon mu? O da kim?

—Kont'un şövalyesi Albert.. O devi yenecek insan daha doğmadı.. İdman için bile

karşısına çıkmaya cesaret edecek kimse yok...

Kara Murat, Paprika ile fazla ilgilendiğini belli etmenin doğru olmayacağını düşünerek, dudaklarını büktü, umursamaz bir sesle...

—Zavallı kız.. Talihi yokmuş! dedi.

Piko şaşırdı, dikkatli bakışlarıyla Kara Murat'ı süzerek:

—Bütün söyleyeceğin bu kadar mı? diye sordu.

—Başka ne söylememi bekliyordun?

—Ben onu sevdiğini sanıyordum. Onun için ölümü göze alarak Şövalye Albert'le dövüşeceğini ummuştum...

—Yanılmışsın dostum.. Bir kız için böyle tehlikeye atılmaya değmez...

—Ama benimle dövüşmüştün...

—Seni yenmek çok kolaydı da ondan...

Bu hakaret, Piko'yu tokat yemiş gibi sarstı. Gözlerinden öfke kıvılcımları fışkırarak haykırdı:

—Beni yenmek kolay ha!. Öyleyse çek kılıcını da kozumuzu paylaşalım. Sana Piko'nun nasıl bir adam olduğunu göstereyim...

Kara Murat sakin bir tavırla:

—İzin verirsen şu yemeğimi bitireyim öyle dövüşelim, dedi. İştahımın kaçmamasını istiyorum...

Piko:

—Acelem yok! diye homurdandı. Bu son yemeğin olacak. Ondan sonra seni köpek gibi geberteceğim..

Kara Murat, lokmalarını ağzında yavaş yavaş çiğneyerek, Piko'ya aldırmadan yemeğini yedi, bitirdi, ağzını sildi,sonra hancıdan

su istedi...

Piko, Kara Murat'ın işi ağırdan alışına iyice sinirlenmişti. Öfkeyle:

—Bana bak, dedi sabrım taşıyor! Beni oyalayarak kurtulacağını sanıyorsan aldanıyorsun...

Kara Murat onu iyice çileden çıkaran sakin bir sesle:

—Seni oyalamaya çalıştığımı da nereden çıkardın? diye sordu.

Piko, kılıcının kabzasını sinirli parmaklarıyla sıkarak, gürledi:

—Yemeğini bitirmene izin verdim, şimdi de su istiyorsun. Buna ne dersin?

Kara Murat karşısındakini nasıl kızdıracağını, onu öfkeden nasıl çılgına çevireceğini, çok iyi biliyordu:

—Suyu içmek için değil, senin adınla kirlenen ağzımı çalkalamak için istedim, dedi.

İşte bu son söz, Piko'yu büsbütün delirtti. Gözlerinde kin ve öfke şimşekleri çakarak Kara Murat'ın üzerine atıldı.

Kara Murat bu kalleşçe saldırıyı bekliyordu.

Hızla yana kaçıp, masayı onun önüne itti. Öfkeli bir boğa gibi atılan Piko, masaya takılarak yere yuvarlandı.

Kılıcı elinden uçup gitmişti.

Derin bir acı içinde "Mahvoldum" diye inledi...

Kara Murat, şimşek gibi çektiği kılıcını Piko'nun boğazına dayadı.

Piko'nun bakışlarında şimdi, hem şaşkınlık, hem korku hem kin vardı...

Kara Murat'ın sözlerine kızıp, düşünce-

sizce saldırarak aptal gibi oyuna düştüğünü yeni anlamıştı.

Dehşet dolu gözlerini boğazına dayanan kılıca dikerek:

—Senin bu yaptığın mertlik değil! diye homurdandı. Beni gafil avladın. Budalaca oyuna geldim. Oysa seninle kılıç kılıca vuruşmak isterdim...

Kara Murat:

—Ne yazık ki, buna vaktim yok, dedi. Baksana iki adamın üzerime atılmak için av köpeği gibi fırsat bekliyor...

—Beni öldürecek misin?

—Hayır.. Daha önce vermiş olduğum derslere benzer acı bir ders daha vermek için seni sağ bırakıyorum...

—Benimle kılıçta boy ölçüşmen imkânsız. Bana bu fırsatı verirsen iki dakikada işini bitiririm...

—Bunu bir gün deneriz.. Kılıçta da bir hiç olduğunu sana gösteririm. Şimdi adamlarına söyle, kapıdan çekilsinler...

Piko'nun gözlerinde ansızın vahşi bir sevincin ışıltıları belirdi.

Dışarıda en az yirmi muhafız vardı.

Kara Murat çıkar çıkmaz, hepsi birden üzerine çullanıp, onu kıskıvrak yakalayacaklardı.

Piko:

"O zaman intikamım korkunç olacak" diye düşünerek muhafızlara kapıdan çekilmelerini emretti.

Kara Murat'ın hazırlanan tuzaktan kurtulması olanaksızdı.

Fakat Piko'nun hevesi kursağında kaldı.

Aynı anda hanın kapısı hızla açıldı ve güzel gözleri dehşetten büyümüş genç bir kız haykırarak içeriye girdi:

—Dışarıya çıkma! Dışarıya çıkma!

Kara Murat, Liji'ye hayretle bakarak sordu:

—Neden?

—Tuzak kurmuşlar!.. Duvarların diplerine sinmiş bir sürü silahlı adam var...

Bu sırada ayağa kalkmış olan Piko, şeytani bir zevkle bağırdı:

—Evet, elimden kurtulamayacaksın Tudor.. Hanın çevresi tamamen sarıldı. En iyisi teslim ol...

Kara Murat hazin hazin gülümsedi:

—Senin gibi bir rezile teslim olmak mı? Bu, ölmekten de acı olur Piko.. Ben sana acıdıkça, senin bana düşmanlığın artıyor. Söyler misin neden?

Piko, ulurcasına haykırdı:

—Çünkü Paprika'yı elimden aldın. Kafanı kesip onun ayaklarının dibine yuvarlayacağım. Seni neden gebertmek istediğimi şimdi iyice anladın mı sersem?

Kara Murat, artık Piko ile konuşmayı gereksiz buldu. Liji'yi elinden tutup:

—Gel arka taraftan çıkalım, diyerek mutfak kapısına doğru yürüdü.

Aynı anda Piko, korkunç bir sesle adamlarına emretti:

—Tutun.. Yakalayın şu sefili...

Muhafızlar, kılıçlarını hızla sıyırdı, ikisinin de bacak kasları aynı anda harekete geçti.

Mutfak kapısına doğru yürüyen Kara Murat, ansızın durdu, hızla döndü, vücudu çelik bir yay gibi gerildi..

Onun kaçacağını sanan muhafızlar böyle bir hareketi hiç beklemiyorlardı.

Onlar bir an şaşkınlıkla durunca, Kara Murat panter gibi atıldı.

Bu gibi kuvvet dengesizliğinin bulunduğu mücadelelerde hangi taraf önce davranırsa onun galip çıkacağını bildiği için, hiç durmadan saldırıya geçmişti.

Sağ elindeki kılıç, muhafızlardan birinin göğsünü delerken, sol yumruğu balyoz gibi ötekinin kafasına indi, adamların ikisi de yere yıkıldı..

Bu sırada Piko, hanın kapısını açmış, dışarıdaki askerlere:

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

26 KASIM 1980 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 357 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Zigotvar Kontu Greguar Labatan, Osmanlı İmparatorluğu'nun batı sınırlarındaki Türkleri kan, ateş ve zulüm içinde kıvrandırmaktadır. Sadrazam Mehmet Paşa bu zalim konta gereken dersi vermek için Kara Murat'ı görevlendirir.

—Koşun... Yardıma gelin... Haydut kaçıyor! diye bağırmaya başlamıştı...

Kara Murat, onu susturmanın zaman kaybına yol açacağını düşünerek hızla salondan çıkıp, hanın mutfak bölümüne geçti.. Liji de sapsarı bir yüzle arkasından geliyordu...

Korkudan büyüyen gözlerle kendilerine bakan aşçıya aldırış etmeden mutfağın kapısından arka bahçeye çıktılar...

Aynı anda iki gölge üzerlerine atıldı.

Kara Murat'ın kolu yıldırım hızıyla iki defa kalktı, indi. Kılıcın ağır kabzası iki adamı da baygın yere serdi...

Kara Murat:

—Budala Piko... İki kişiyle beni durduracağını mı sandı? diye söylenerek orada hiç

durmadan bahçe kapısına doğru atıldı...

Liji hem Kara Murat'ın arkasından koşuyor, hem de:

—Bu adamlar senden ne istiyor? Ne yaptın onlara? Paprika kim? diye soruyordu.

Piko, hana dolan adamlarıyla mutfağı geçip arka bahçeye çıktığı vakit yerde yarı ölü bir halde yatan iki muhafızdan başka kimseyi göremedi. Öfkeden kudurarcasına:

—Cehennem zebanisi... Şeytan canını alsın! diye böğürdü.

Kara Murat çoktan kayıplara karışmıştı.

Piko kanlı bakışlarını çevrede dolaştırırken:

—Lanet olsun! Lanet olsun sana! diye homurdanıyor, gözlerinden ateş püskürüyordu.

★ ★ ★

Karanlık sokaklarda ilerlerken Liji iri gözlerini kıskançlıkla Kara Murat'a dikip belki de onuncu defa sordu:

—Paprika kim?

Kara Murat:

—Bir Çingene kızı, diye cevap verdi.

Liji bunu duyunca hafif bir kahkaha attı.. Sesinde rahatlamış bir ifade vardı:

—Çingene kızı mı? Hay Allah!.. Ben de sanmıştım ki...

—Ne sanmıştın?

—Senin onu sevdiğini...

—Çingene kızları sevilmez mi?

Liji'nin yüzündeki gülüşün yerini şaşkın bir ifade aldı:

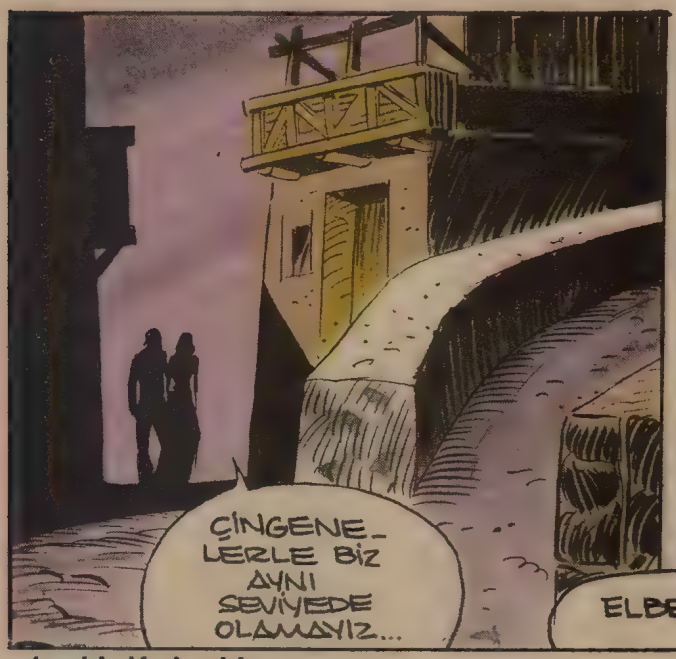

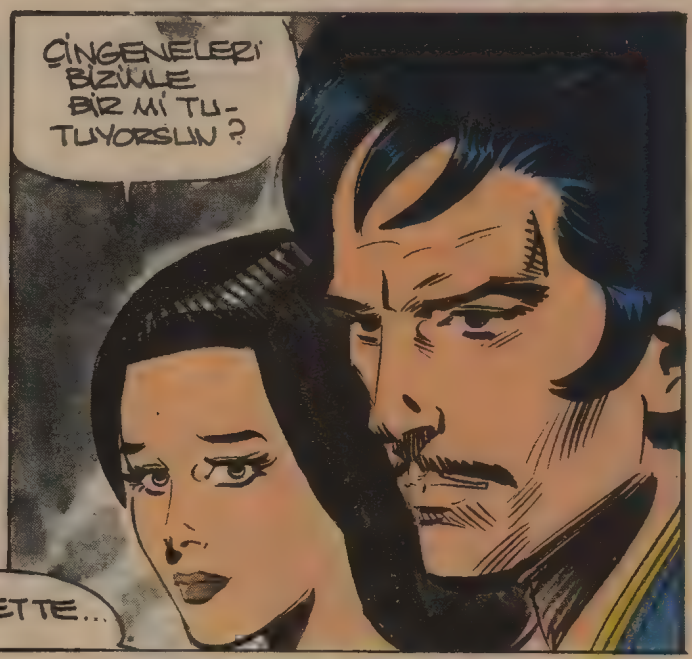

—Çingenelerle biz aynı seviyede olamayız.

Kara Murat, Paprika'yı düşünerek derin bir göğüs geçirdi... Onun güzel yüzünü, eşsiz vücudunu, sözle anlatılamayacak ateşini Liji'ye anlatması mümkün değildi. Yumuşak bir sesle:

—Çingene sözünün aşağılayıcı anlamına kulak asma sen, dedi. Bizler kendi yaşamımıza benzemeyen her yaşam türünü aşağılama yanılgısına düşmüşüzdür...

—Yani Çingeneleri bizimle bir mi tutuyorsun...

—Elbette... Onlar da insandır.. Hem de Rusya içlerinden İspanya'ya kadar kemanıyla, tefiyle neşesi, keyfi ve aşklarıyla dünya müziğine damgasını vurmuşlardır...

...Çingeneler hayatı seven bir toplumdur.. Gönüllerince yaşarlar.. İhtirassız, karamsar olmayan tek millettir. Hem de ülkeleri, bayrakları, devletleri, hatta evleri barkları olmadığı halde...

Liji, Kara Murat'ın bu uzun nutkundan sadece Paprika'nın iyi bir kız olduğunu anlamıştı. Merak dolu bakışlarını genç adama dikerek:

—Yani onu seviyor musun? diye sordu.

—Belki...

—Peki beni?

—Belki...

Liji öfkeyle ayağını yere vurdu:

—Anladığıma göre sen her kadını seviyorsun...

Kara Murat'ın cevabı yine aynı oldu:

—Belki... Şimdi bu boş lafları bırakıp bir an önce sığınacak bir yer bulalım.. İyi bir uyku çekip yarın çelik gibi sağlam olmalıyız.. Savaşımız bitmedi, daha yeni başlıyor.

★ ★ ★

Zigetvarlılar o sabah erkenden uyanmış, yeni elbiselerini giyerek sokaklara dökülmüştü.

Kont Labatan'ın düzenlediği büyük yarışlar, Tuna nehrinin en geniş yerine bitişik bir arazide inşa edilen hipodromda yapılacaktı.

Halk koşa koşa, heyecanlı gösterileri seyretmeye gidiyordu. Bu gün, Zigetvarlılar için bir bayram günü gibiydi.

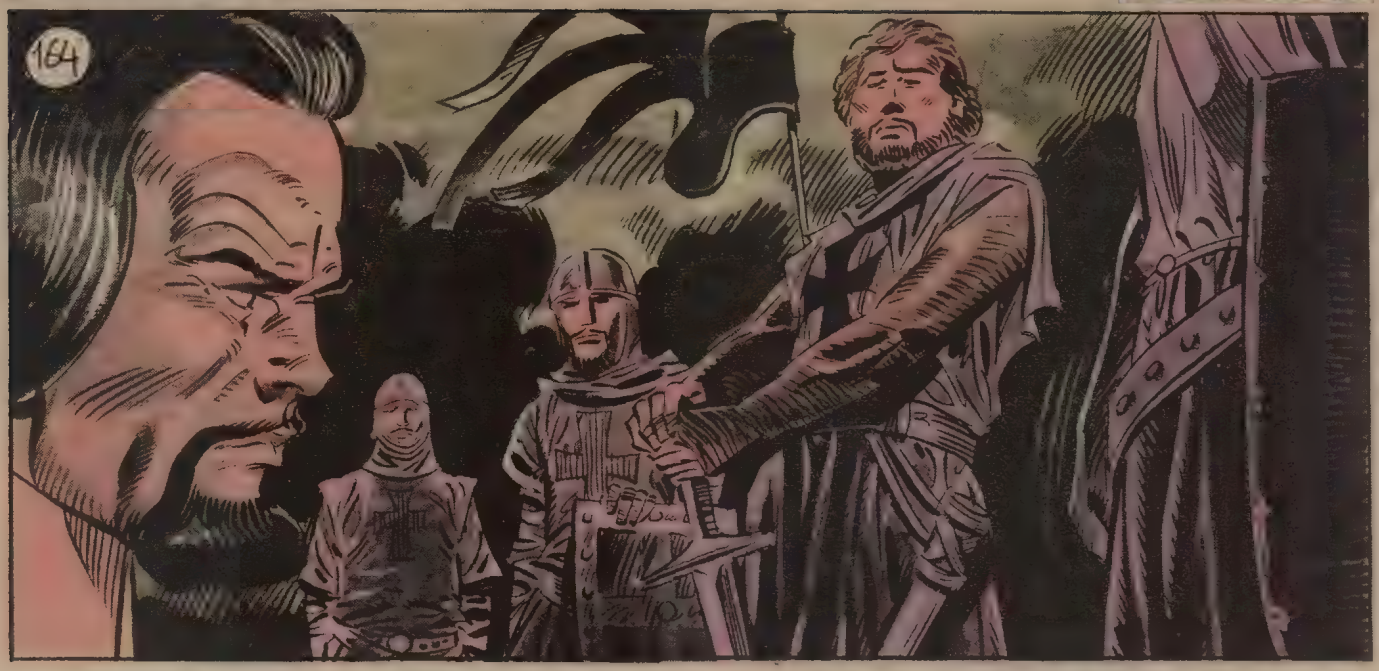

Kont Labatan ile kızı Prenses Julya da yarışmalarda hazır bulunacak ve şampiyonlara mükâfatlarını elleriyle vereceklerdi.

Başta subay ve askerler olmak üzere bütün şövalyeler yarışmalara haftalardan beri hırsla hazırlanıyorlardı.

Kimler kazanacaktı?

Bunu kimse bilmiyordu.

Yalnız ortaya çeşitli isimler atılıyordu.

Bu isimler hep Kont Labatan'ın adamlarıydı. Yıllardan beri şampiyonluğu Kont Labatan'ın adamlarının elinden alan olmamıştı.

Kont bununla övünür, gurur duyardı.

En iyi araba süreni, en iyi ok atanı, en iyi kılıç kullananı hemen terfi ettirir, ayrıca yüzlerce altın ödül verirdi.

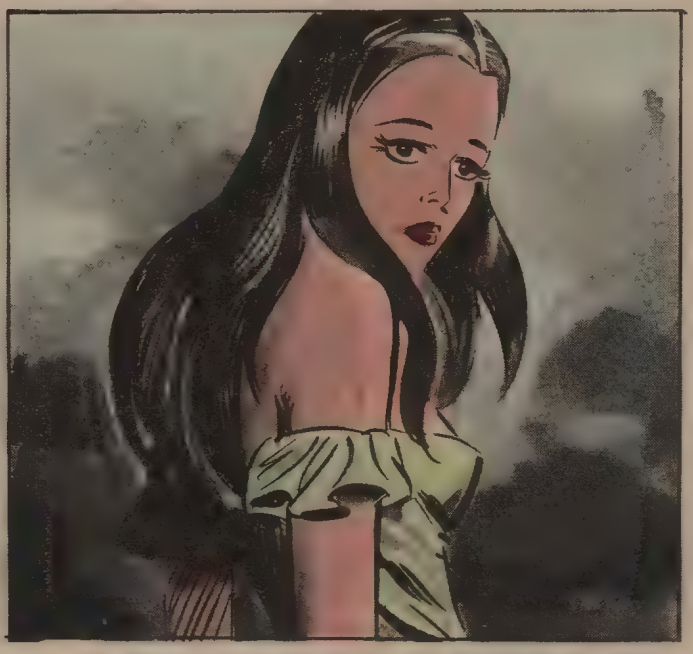

Halk şimdi akın akın hipodroma gidiyordu.

Yer bulmak için acele etmek gerekirdi. Yoksa açıkta kalabilirlerdi.

Erkekler kadar kadınlar da, çoğu zaman kanla biten bu yarışmalara meraklıydı. Yüzlerce, binlerce kadın bayramlık elbiselerini giyip, süslenerek yollara dökülmüştü.

Bu şenlik gününün bir özelliği de, ölüme mahkûm genç bir kızın, alanın ortasında yakılacak olmasıydı.

Paprika, kendisi için, Kont'un şövalyesi Albert'le dövüşecek biri çıkmazsa diri diri yakılarak idam edilecekti.

Kont'un kararı buydu.

Hızlı adımlarla hipodroma ilerleyenler, bir yandan da bunun tartışmasını yapıyorlardı:

—Zavallı kız.. Birkaç saat sonra alevler arasında kavrularak can verecek...

—Neden? Belki onun için dövüşecek biri çıkar...

—Böyle bir deli çıksa bile sonuç değişmez ki... Şövalye Albert bugüne kadar kimseye yenilmedi...

—Doğru... Şövalyenin yenemeyeceği adam yoktur.. Hem o çingene kızı için hiç kimsenin ölümü göze alacağını sanmıyorum...

—Al benden de o kadar...Gerçi kız güzel ama, hayat da tatlı birader.. Şövalye Albert bir vuruşta adamı ikiye biçer...

Bu sırada zayıf, yaşlıca bir adam söze karıştı:

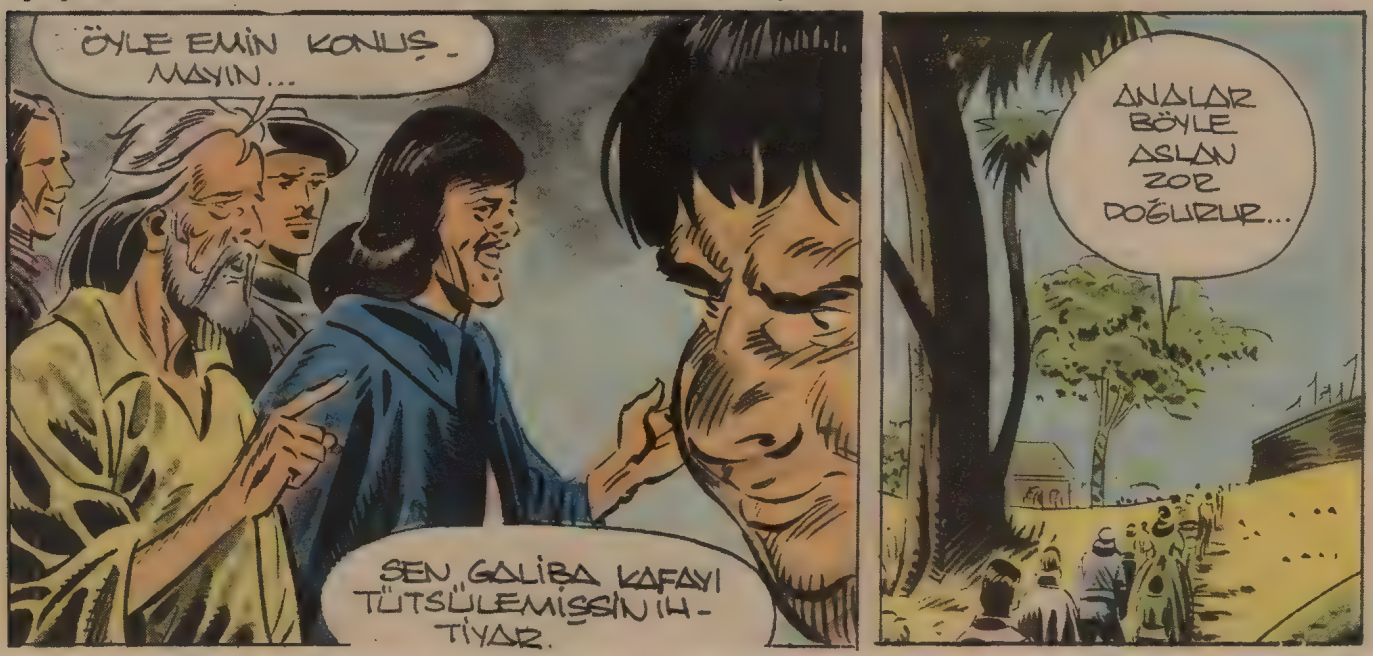

—Öyle emin konuşmayın.. Ben bu yaşıma gelinceye kadar nice şampiyonların, umulmadık yenilgilere uğradığını gördüm...

Çevredekiler onunla alay etti:

—Sen galiba sabahtan kafayı tütsülemişsin ihtiyar...

—Biraz az içsen iyi olur...

—Şövalye Albert'i yenecek adam daha doğmadı...

—Doğru... Analar böyle aslan zor doğurur...

—Ben Albert'i bir dövüş sırasında gördüm.. Aman Allahım, o ne kuvvet? On kişi arasında, tıpkı buğday tarlasını biçen bir köylü gibi rahat rahat silahını sallayıp duruyordu.

Kalabalık böyle konuşa konuşa ilerledi.

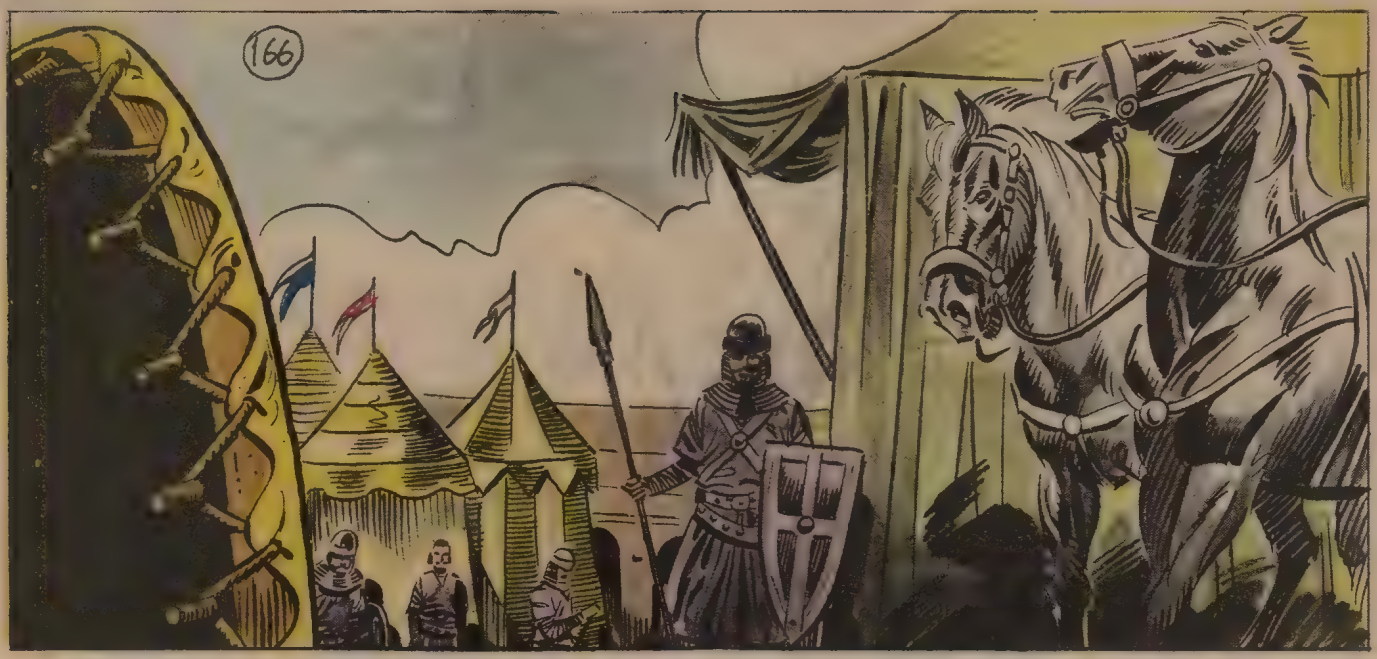

Halk, araba yarışlarında Kont'un adamı Sarı Földi'yi, ok atma müsabakalarında ise "Keskin" lakabıyla tanınan Yüzbaşı Fley'i favori görüyordu..

Onlara göre bu üç şampiyonu kimse geçemezdi... Üçü de Macaristan'ın en yaman silahşörleriydi...

Hipodromun karşılıklı olan iki tribününe renk renk bayraklar, ipekli sancaklar, yaldızlı armalar asılmıştı.

Kont yarışmaları özel locasından seyredecekti.

Uzun alanın iki ucunda, hasımlar için birçok çadır kurulmuştu.

Meydanın güneyindeki muhteşem çadırların Kont Labatan'ın armalarıyla süslü olduğu görülüyordu.

Bu çadırların en ortasındaki şeref çadırı, bu tür yarışmalarda kendisine haklı bir ün sağlamış olan Şövalye Albert'e verilmişti. Kontun diğer şövalyeleri de onu aralarında lider olarak kabul ediyorlardı.. Albert, şampiyonlar şampiyonuydu...

Her çadırın önüne, o çadırda bulunan şövalyenin kalkanı asılmıştı. Çeşitli renklere boyanmış olan bu kalkanlar, çadırdaki şövalyenin kimliğini belirtiyordu...

Sahanın çevresinde güvenliği sağlamak amacıyla askerler dizilmişti.

Kontun locası henüz boştu.

Bu locanın önünde, kentin en güzel kızlarının toplandığı bir başka loca vardı...Kızlardan bazıları locanın ortasındaki boş bir tahtın çevresinde bekliyordu...

Bu taht, güzellik kraliçesine aitti...

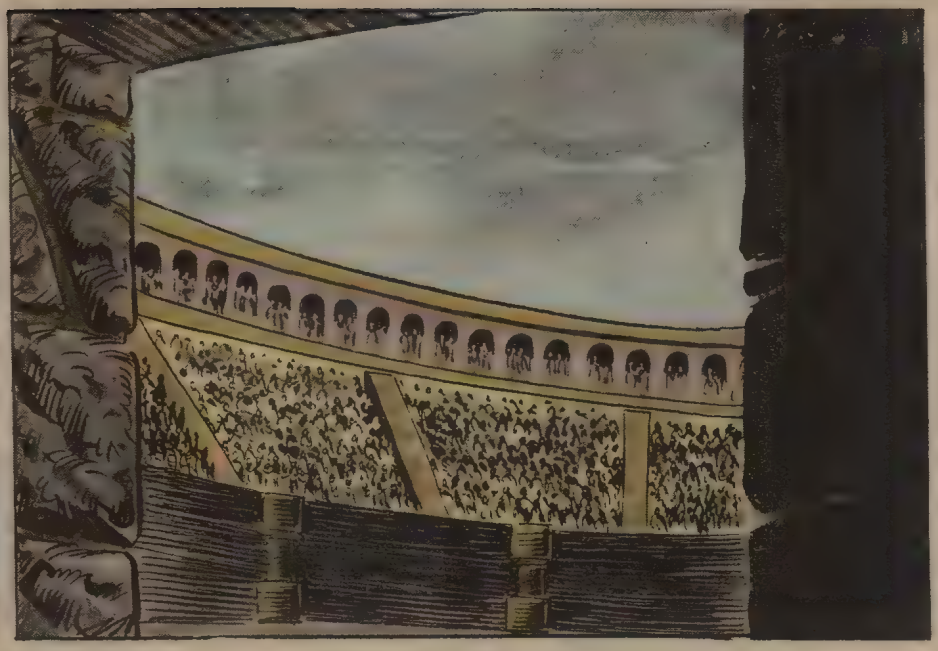

Fakat kraliçenin kim olacağı henüz belli değildi.

Seçim, yarışmalar sırasında yapılacaktı.

Favori, Kont'un kızı Prenses Julya idi...

Kraliçeyi genellikle en başarılı şampiyon seçerdi...

Kim şampiyon olursa olsun, Kont'un gözüne girmek ve sarayda yükselmek için güzellik kraliçeliği tacını Prenses Julya'ya vereceği muhakkaktı.

Artık hipodrom ağzına kadar dolmuş, demir parmaklıklı kapılar kapanmıştı.

Dışarıda kalanların gürültüsü, içerideki uğultuyu bastırıyordu.

Çok geçmeden trampetlerin çağrısı göklere yükseldi.

Arkasından başhakem Vikont Zibor'un:

—Yarışmalar az sonra başlayacak! diye bağırdığı duyuldu.

Son anda Kont Labatan, yanında kızıyla locasına geldi.

Kendisini alkışlayan binlerce elin sahiplerini mağrur bakışlarıyla ayakta süzerek yerine kuruldu.

Bütün Zigetvar gençlerinin hayalinde yaşayan Prenses Julya da babasının yanına oturdu. Araba yarışlarında Kont'u temsil edecek olan Sarı Földi, ellerini ovuşturarak mümkün olduğu kadar şirin görünmeye çalışıyor, efendisinin gözünün içine bakıyordu.

Bugünkü yarışların, soluk kesici bir ölüm mücadelesi halinde geçeceğini nereden bilebilirdi?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

3 ARALIK 1980 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 358 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Zigetvar Kontu Greguar Labatan, Osmanlı İmparatorluğu'nun batı sınırlarındaki Türkleri kan, ateş ve zulüm içinde kıvrandırmaktadır. Sadrazam Mehmet Paşa bu zalim konta gereken dersi vermek için Kara Murat'ı görevlendirir.

Kont Labatan, Sarı Földi'ye sordu:

—Araban kazanacak mı Földi?

Sarı Földi kıpkırmızı kesildi:

—Asaletmeapın bundan kuşkusu mu var?

Kont başını salladı:

—Hayır.. Seni geçebilecek bir adam düşünemiyorum....

Bu sırada saray komutanı, Kont'un kulağına eğildi:

—Efendimiz, Boyar Viladimir Viyana'dan cins atlar getirdi. Hastalanan arabacısının yerine de yenisini buldu. Yarışlara o da giriyor. Bu defa Sarı Földi'nin karşısında çetin bir rakip var sanırım...

Kont Labatan, gözlerini çevresinde dolaştırarak Boyar Viladimir'i aradı, onu bulunca alaylı bir sesle, fakat azametle bağırdı:

—Viladimir....

—Buyurun asaletmeap...

—Yarışlara sen de giriyormuşsun öyle mi?

—Her zamanki gibi sayenizde asaletmeap.. Hastalanan arabacımın yerine daha iyisini buldum...

—Daha iyisini mi? Senin arabacından iyi olabilir ama Sarı Földi'den de iyi mi?

—Bunu bilemem asaletmeap.. Ama benim arabacım çok yaman bir genç...

—Kazanacak mısın?

—Sanırım bu defa zafer bende kalacak asaletmeap....

Kont Labatan birden kıpkırmızı kesildi, ani bir öfkenin alevi yüzünü kavurdu:

—Yaaa? Demek kazanacağına inanıyorsun?

Boyar Viladimir, Kont'un kızmasına aldırış etmedi:

—Evet asaletmeap...

Kont öfkesini bastırmaya çalışarak homurdandı...

—Bahse girelim mi?

Boyar Viladimir güldü:

—Hay hay asaletmeap.. Ben kendi hesabıma şatomu ortaya koyabilirim...

Kont Labatan, bir an şaşırdı, gözlerini iri iri açarak Viladimir'e baktı.

Acaba bu adam çıldırmış mıydı?

Bir koşuda koca bir şato gürleyip gidecekti. Boyar Viladimir bu cesareti nereden buluyordu?

Kont bir süre sonra kendini toparladı.

şen bir kahkaha atmaya çalışarak çevresindekilere sordu:

—Eeee... Şatosunu bahse koyan başka kimse yok mu? Bakın Boyar Viladimir kazanacağından ne kadar emin!..

Herkes önüne baktı...

Böyle büyük bir bahse girmeye kimsenin cesareti yoktu.

Bu durum Sarı Földi'nin gururunu kırmıştı. Şampiyon yarışçı öfkeden titreyerek öne çıktı, kamçısı ile çizmelerine sinirli sinirli vurarak:

—Beni kimin geçebileceğini doğrusu merak ediyorum, dedi.

Boyar Viladimir tilki bakışlarıyla Sarı Földi'yi süzdü:

—Az sonra görürsün dostum, biraz sabret...

—O halde bu bahse bütün servetimi koyuyorum...

Boyar Viladimir kurnaz kurnaz gülümsedi:

—Kabul.. Bugün kolayca bir servet kazanacağım demek ki...

Sarı Földi, Boyar Viladimir'e dik dik baktı. İçinden atılıp, adamın gırtlağını sıkmak geliyordu:

—Senin arabacına öyle bir ders vereceğim ki, sahadan sağ çıkamayacak! diye öfkeyle soludu.

Kont Labatan:

—Seninle ben de bahse giriyorum Boyar Viladimir, dedi.Ben ortaya yeni yaptırdığım yazlık şatomu koyuyorum...

Viladimir karşısındakileri çileden çıkaran bir soğukkanlılıkla:

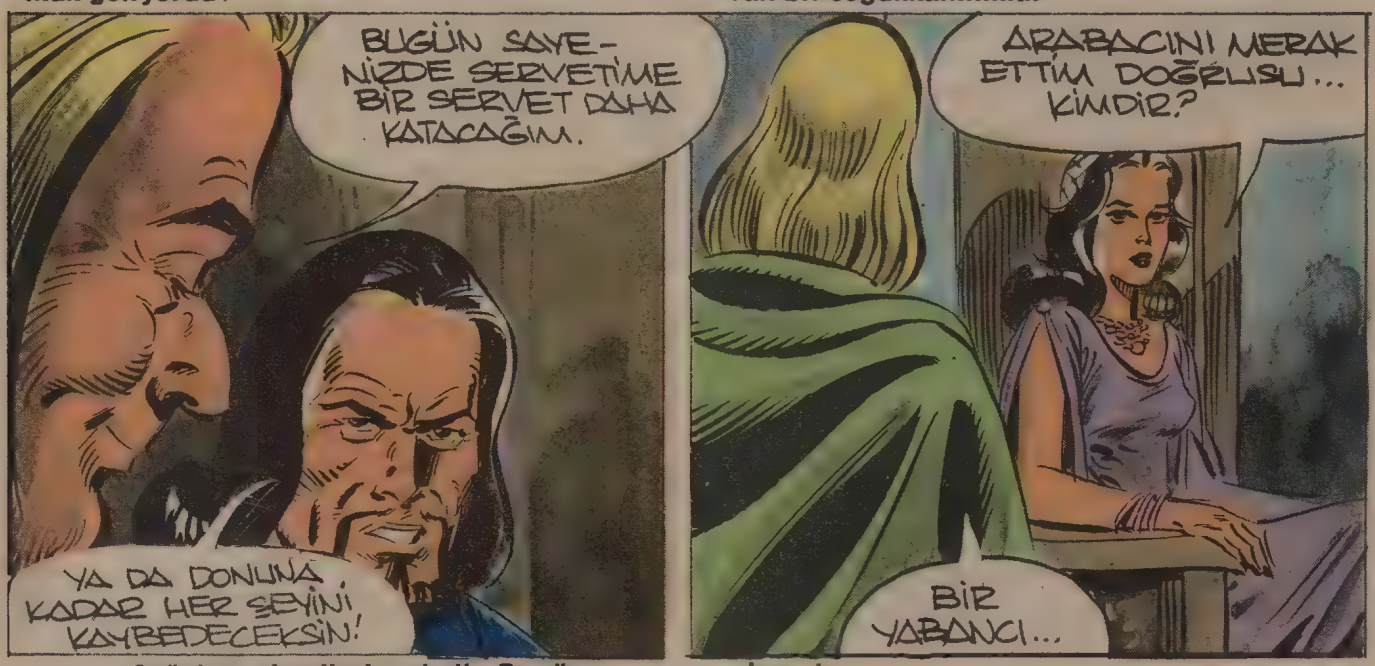

—Sağolun efendimiz, dedi. Bugün sayenizde servetime bir servet daha katacağım..

Kont homurdandı:

—Ya da donuna kadar her şeyini kaybedeceksin...

—Ben kumarı severim asaletmeap...

Konuşmaları o ana kadar hiç ses çıkarmadan dinleyen Prenses Julya, ilk defa söze karıştı:

—Bu çok büyük bir kumar değil mi?

—Öyledir Prenses... Ama büyük kumarlar daha heyecanlı olur.. Ben heyecanı severim...

—Bütün servetini teslim ettiğin arabacını merak ettim doğrusu.. Kimdir?

—Tanımazsın.. Bir yabancı...

Prenses Julya, elinde olmadan titredi. Kalbinde ansızın garip bir heyecan duydu. Birden, "Tudor" adıyla tanıdığı Kara Murat aklına gelmişti:

—Yabancı mı? Adı ne?

—Gregoryüs.. Özel olarak onu Viyana'dan getirttim. Sarı Földi'nin canına okuyacak.

—Bakalım,göreceğiz!

Locada bu konuşmalar olurken halk bir

bekleyecekti.

Seyircilerden bir kısmı, kurbana bakıp üzüntülü bir tavırla başlarını salladı:

—Yazık....

—Çok güzel bir kız...

—Bakalım onu kurtarmaya kalkışacak bir yiğit çıkacak mı?

—Sanmam..Şövalye Albert'in karşısına

den haykırmaya başladı:

—İşte.. İşte.. Kızı getiriyorlar!..

Evet.. Silahlı muhafızlar arasında Paprika alana çıkmıştı.

Genç kız, az sonra ölüm yerinde olacaktı.

Alana büyük bir odun kümesi yığılmış, ortasına kalın bir direk çakılmıştı.

Paprika bu direğe bağlanacak ve ölümü

çıkmak, Azrail'e meydan okumak demektir. Kimse ölümü göze alamaz...

—O halde zavallı kız ölecek...

—Evet...O narin vücudu alevlerin arasında yanıp kavrulacaktı...

Paprika, odun yığınının ortasındaki direğe bağlanırken, sapsarıydı. Vücudunun her yanı titriyordu.

Perişan bir görünüşü vardı. O anda sadece birkaç saatlik ömrünün kaldığını düşünüyor, acı acı içini çekiyordu.

Locadan Paprika'yı seyreden Prenses Julya'nın yüzünde vahşi bir zevkin belirtileri vardı. Kinle dolu olan gözleri garip bir şekilde ışıldıyor, "İşte tuzak hazır! Bakalım Tudor sevgilisini kurtarmaya gelecek mi? Gelse bile acaba ortaya çıkmaya cesaret edebilecek mi?' diye düşünüyordu.

Bu sırada, alkışlar arasında üç araba hipodroma çıktı. Daha sonra Sarı Földi'nin değerli taşlarla süslü muhteşem arabası göründü..

Tribünlerdeki insan seli dalgalanıyor, alkıştan ortalık inliyordu.

Sarı Földi'nin arkasından Durakoğlu'nun kullandığı Boyar Viladimir'in arabası

çıktı.

Bu yeni yarışçıyı hiç kimse tanımıyordu.

Durakoğlu, Boyar Viladimir'in taraftarlarının alkışlarına tecrübeli bir yarışçı gibi ellerini kaldırarak içtenlikle selam verdi.

Kullandığı araba çok gösterişliydi. Cins atlar şaha kalkıyor, sıraya girmek istemeyerek ayaklarıyla toprağı dövüyordu.

Durakoğlu, güçlü kollarını gererek dizginleri kasıp atları zaptetmesini bildi.

Yarışa katılan beş araba sıraya girmiş, başlama işaretini bekliyordu. Halk sabırsızlık içinde bağırıyor, haykırışlar yeri göğü inletiyordu.

Müthiş bir uğultu ve heyecan dalgası, bütün tribünleri sarmıştı.

Kont Labatan, yanında duran Boyar Viladimir'e:

—Atların çok güzel, dedi. Arabacın da güçlü birine benziyor. Ama yine de kaybedeceksin Viladimir. Bütün servetini elinden alarak seni çırılçıplak bırakacağım.

Boyar Viladimir sesini çıkarmadı.

Kont'un kendisine karşı takındığı mağrur tavra ve küstahça sözlere kızıyor, fakat içinde kaynayan kini asla belli etmiyordu.

Bu sırada muhafız subaylarından biri yaklaşıp, Prenses Leonore'nin kulağına doğru eğildi:

—Bu mektup size gönderildi Prensesim. Çok gizliymiş...

Prenses Julya şaşırdı.

Bu gizli mektubu kim yollamış olabilirdi?

Zarfı alarak heyecanla açtı, bakar bakmaz sapsarı kesildi.

O sırada herkesin gözü arabalarda olduğu için genç kıza kimse dikkat etmiyordu.

Prenses Julya çok kısa olan satırları bir daha okudu, telaşla çevresine baktı, yerinden kalkmak istedi. Bir an babasına bir şeyler söyleyecek gibi oldu, sonra vazgeçti.

Prensesi heyecanlandıran mektubu kim yollamıştı?

Neler yazıyordu?

Genç kız böyle birdenbire neden heyecanlanmıştı?

Julya kağıdı açıp mektuba yeniden baktı. Sadece altı kelimeden ibaretti.

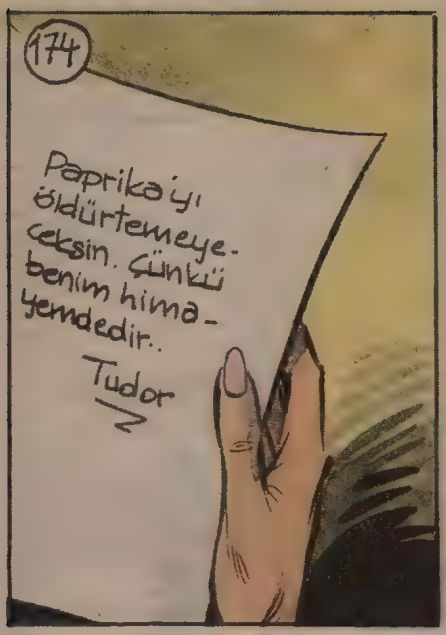

"Paprika'yı öldürtemeyeceksin. Çünkü benim himayemdedir"

İmza yerinde de "Tudor" diye yazılmıştı.

Prenses Julya kin dolu bakışlarını alanın ortasında bağlı duran Paprika'ya dikerek, uzun uzun düşündü. Kendi kendine:

—Piko'nun tahmini doğru çıktı, Tudor gelmiş, diye mırıldandı.

İyi ama, Tudor denilen bu serseri Paprika'yı nasıl kurtaracaktı?

Neyine güveniyordu?

Yüzlerce askerin arasından kızı alıp götürmesi mümkün müydü?

Julya, alaylı alaylı gülümseyerek:

—Tudor elime düşecek ve gururumla oynamanın cezasını acı bir şekilde ödeyecek! diye söylendi.

Sonra mektubu getiren subaya dönerek usulca emretti:

—Bunu getiren adamı derhal yakalayınız.

Muhafız subayı boynunu büktü:

—Mektubu adam değil, genç bir kız getirdi Prensesim.. Getirdikten sonra da kalabalığa karışıp kayboldu.

Julya'nın yüzünü şaşkın bir ifade kapladı:

—Genç bir kız mı?

—Evet.. Hem de çok güzeldi...

—Hemen nereden bulmuş o kızı?

—Anlayamadım Prensesim...

—Anlamana da gerek yok zaten. O kızı bulursanız hemen yakalayıp bana getirin...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

10 ARALIK 1980 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 359 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Zigetvar Kontu Greguar Labatan, Osmanlı İmparatorluğu'nun batı sınırlarındaki Türkleri kan, ateş ve zulüm içinde kıvrandırmaktadır. Sadrazam Mehmet Paşa bu zalim konta gereken dersi vermek için Kara Murat'ı görevlendirir.

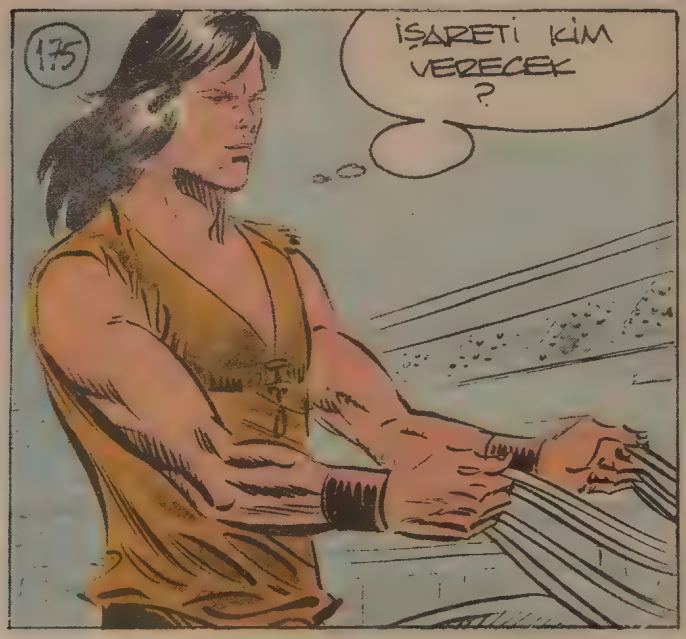

Subay:

—Emredersiniz, diyerek selam verip çekildi...

Bu sırada sahada atlar iyice sabırsızlanmıştı.

Halk bağırıyor, arabacılar kırbaçlarını havaya kaldırmış, tetikte bekliyordu.

Yalnız Durakoğlu, işareti kimin vereceğini bilmediğinden çevresine bakınıyor, daha önce bunu kimseye sormayı akıl edemediği için kendi kendine kızıyordu.

Durumu farkına varan Boyar Viladimir birden sapsarı kesildi, yüreğini saran derin bir sıkıntı içinde:

—Şeytan canını alsın! dedi. Gregoryüs'e işareti Kont'un vereceğini söylemeyi unuttum. Allah vere de gafil avlanmasa...

Kont Labatan birden kolunu kaldırıp,

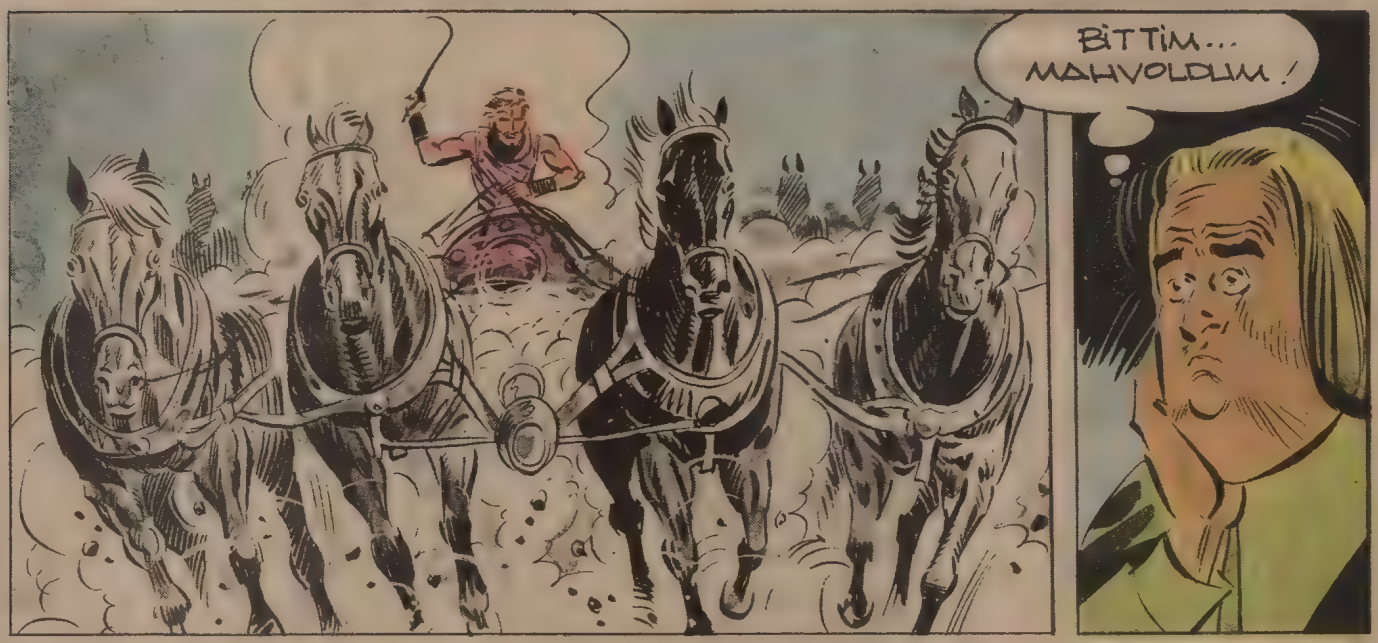

hızla indirdi.

Arabalar yayından fırlamış ok gibi ileri atıldılar.

Boyar Viladimir'in arabası, daha ilk anda çok geride kaldı.

Durakoğlu kendisini toparlayıp dizginleri boşalttığı vakit, aradaki mesafe bir hayli açılmıştı.

Önce sapsarı, sonra mosmor kesilen Boyar Viladimir:

"Bittim... Mahvoldum" diye inledi. O yabancı gence çok güvenmekle hata ettiğini, acı acı düşündü.

Kont Labatan şen bir kahkaha atarak:

—Senin arabacın acemi çıktı Viladimir, dedi. İşareti kollayamadı ve daha çıkışta gafil avlandı.

Boyar Viladımır fenalık geçiriyordu. Yutkundu, hiç bir şey diyemedi. İçinden Durakoğlu'na lanetler yağdırıyordu.

Kont Labatan sadist bir zevk içinde devam etti:

—Şatonu da, bütün servetini de kaybettin Viladimir..Artık meteliksiz herifin birisin. Bu sana ders olsun!

Boyar Viladimir yutkunarak güçlükle:

—Ama yarış yeni başladı! diyebildi.

Arabalar şimdi birbirlerinin ardından alanı büyük bir hızla dönüyorlardı. Sarı Földi en öndeydi.

Seyirciler, heyecan içinde bu büyük yarışı izliyorlardı.

Halktan biri:

—Yine Sarı Földi kazanacak, dedi.

Bir başkası:

—Hakkı ama, diye ekledi. Şu sürüşe bak. Dizginlere sarılan kollardaki şu kuvvete bak...

—Evet, müthiş adam.. Sarı Földi geçilmez...

Orta yaşlı bir Zigetvarlı:

—Geçilse ne iyi olurdu! diye içini çekti. Güvendiği adamının yenilmesi Kont'u fena halde kızdırırdı...

—Vallahi sırf Kont'un deliye dönmesi için yarışı şu yabancının kazanmasını isterim.

—Hangi yabancının?

—Boyar Viladimir'in arabasını kullanan gencin...

—Güldürme beni.. O daha başlangıçta kaybetti yarışı...

—Ama bak.. Aradaki mesafeyi kapatıyor...

—Ne yapsa nafile! Sarı Földi yarışı ona bırakmaz...

Arabalar meydanı hızla dönmeye devam ediyorlardı...

Durakoğlu'nun birden atlara doğru eğildiği ve bütün hipodromu inleten bir nara attığı görüldü.

—Yiiaahhhh!

Korkunç kırbaç sesi havada şakladı, uçarcasına giden cins atlar adeta kanatlandı.

Durakoğlu hem kırbacını şaklatıyor, hem haykırıyordu:

—İleri!...İleri!...

Arabanın atları artık gemi azıya almış gibi çılgınca gidiyorlardı.

Boyar Viladimir'in kalbi duracak gibiydi. Bu ani şahlanış, adamı birden umutlandırmıştı. Araba yarışlarının kurdu olan Viladimir tırnaklarını avuçlarına batırarak:

—Bir mucize!.. Bir mucize! diye söyleniyor, sesi titriyor, çeneleri birbirine vuruyordu.

Adam bütün servetini kaybettiği anda ansızın beliren umut ışığı ile heyecandan bembeyaz kesilmişti.

Kont Labatan vahşi ve acımasız bir sesle:

—Boşuna heveslenme Viladimir! diye homurdandı. Benim bildiğim Sarı Földi, senin arabanı parçalar, yine de önüne geçmesine izin vermez. Bütün servetini kaybettin. Anlıyor musun, kaybettin. Hah hah ha!..

Bütün vücudu tir tir titreyen Boyar Viladimir, ipek pelerinini avucunun içinde yoğurarak:

—Allah'tan umut kesilmez asaletmeap! diye mırıldandı. Bu yarışı kaybedersem öldüm demektir. Hiç değilse, yarış bitene kadar umutla yaşayayım.

Durakoğlu arabayı alanda deli gibi sürüyor,köşeleri dönerken öteki arabalar gibi hızını azaltmaya hiç gerek görmüyordu. Bu, çok tehlikeli bir hareketti. Araba her an takla atıp paramparça olabilirdi.

Tekerlekler yere değmiyordu sanki..Uçan araba birer birer ötekileri geride bırakıyordu.

Durakoğlu'nun dizginlere asılırken kabaran kol adaleleri tribünlerden bile farkediliyor, kıvrım kıvrım şişen kaslar, genç adamın

harcadığı kuvvetin ne kadar korkunç olduğunu gösteriyordu.

Durakoğlu, şimdi Sarı Földi'ye doğru hızla yaklaşıyor, her geçen an hipodromdaki heyecan kasırgasını artırıyordu.

Zigetvarlılar yıllardır böyle bir sürücü görmemişlerdi.

Durakoğlu, her yeni arabayı geçtikçe Boyar Viladimir, gerilen sapsarı dudaklarının arasından:

—Yaşa aslanım! Yaşa yiğidim! diye mırıldanıyor, çılgıncasına tepinmemek için kendisini zor tutuyordu.

Durakoğlu'nun bu inanılmaz çıkışı, Kont'u sevmeyen Zigetvarlıları coşturmuş, kulakları çınlatan alkışlar hipodromu inletmeye başlamıştı.

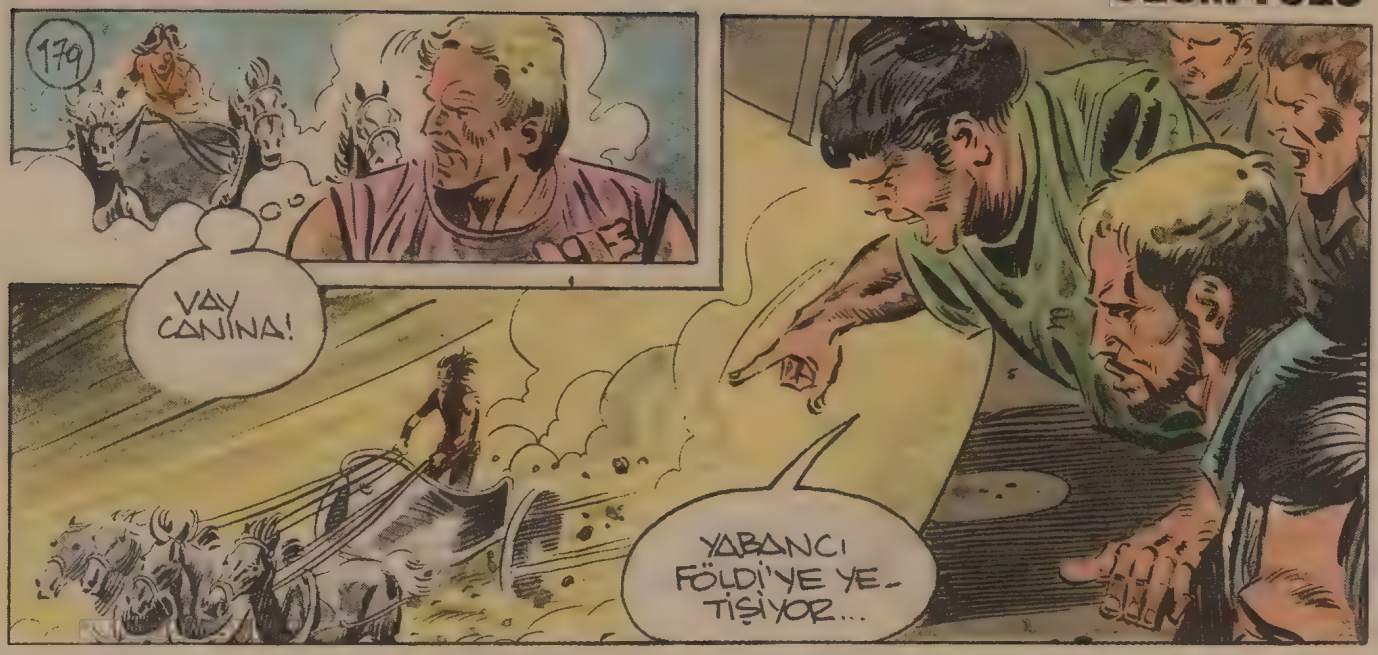

Halk artık ayaktaydı. İnsan seli tribünlerde dalgalanıyor, korkunç bir uğultu gökyüzüne yükseliyordu.

En önde giden Sarı Földi, arabasına kimsenin yetişemeyeceğinden o kadar emindi ki, önce halkın kendisini alkışladığını sandı. Sonra gürültüler artınca başını çevirip, arkasına baktı.

Vay canına!..

Boyar Viladimir'in arabası akıl almaz bir hızla kendisine yaklaşıyordu.

Sarı Földi, endişeyle atları kırbaçladı.

Hayatında ilk kez içini garip bir korku sarmıştı.

" —Bu adam bana yetişirse rezil oldum demektir" diye söylendi.

Özel locada kontun yanında, ayakta duran Boyar Viladimir'in uçan rengi yavaş ya-

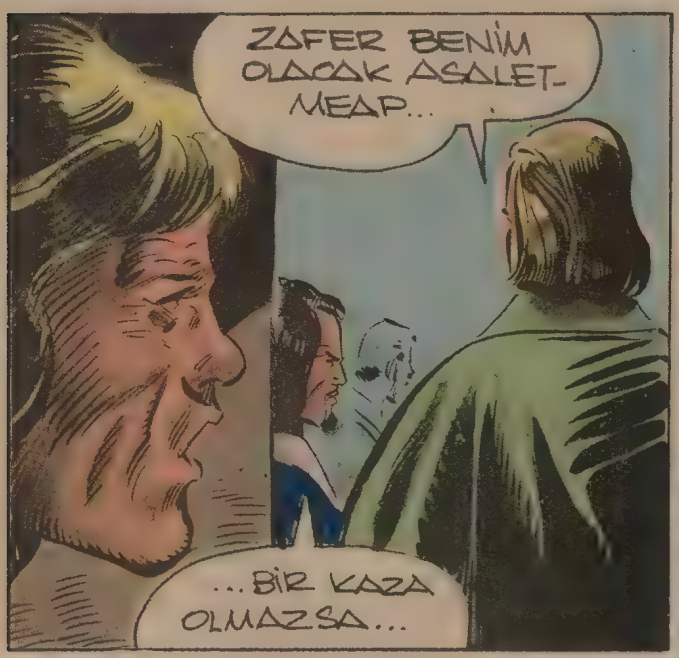

vaş yerine gelmeye başlıyordu.

Tecrübeli gözleri yarışın kaderinin değiştiğini hemen farketmişti:

—Zafer benim olacak asaletmeap! dedi. Artık bu atları kimse durduramaz...

Kont Labatan, kısık çenelerinin arasından yılan ıslığına benzer bir sesle tısladı:

—Öyle görünüyor.. Ama tabii son anda bir kaza olmazsa!..

Boyar Viladimir yine sapsarı kesildi. Bir an için Sarı Földi'nin ne müthiş bir araba kurdu olduğunu unutmuştu. Földi, yarışlarda her türlü hileyi yapacak yaradılışta bir sürücüydü.

Hipodrom alkıştan inliyordu.

Halk Durakoğlu'na adeta âşık olmuştu...

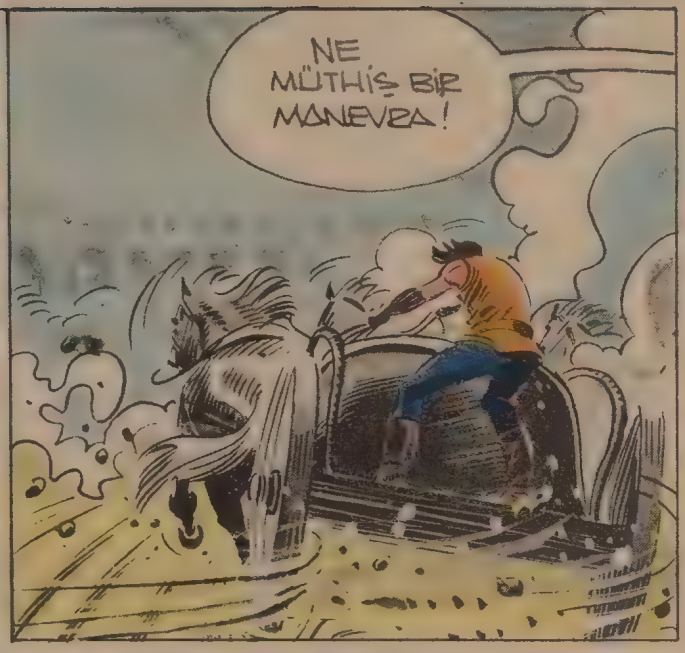

Onlar daima kazananı severdi.

İşte yabancı genç, arayı kapatıyor, kapatıyordu...

—Yaşa yeni kahraman!.

—Haydi Viladimir'in arabacısı! Tepele Sarı Földi'yi...

—Yaşasın Boyar Viladimir...

Yabancı genç, hem çok usta, hem çok cesurdu.

Müthiş bir şekilde giden arabayı dönemeçlerde hiç hız kesmeden çevirmek, öteki arabalara, duvarlara, sütunlara çarptırmadan manevra ettirmek, akıl almaz bir ustalık işiydi...

Yarışın başından beri hiç ses çıkarmadan gözlerini arabalara diken Prenses Julya nihayet dayanamayarak Boyar Viladimir'e:

—Bu adam kim? diye sordu.

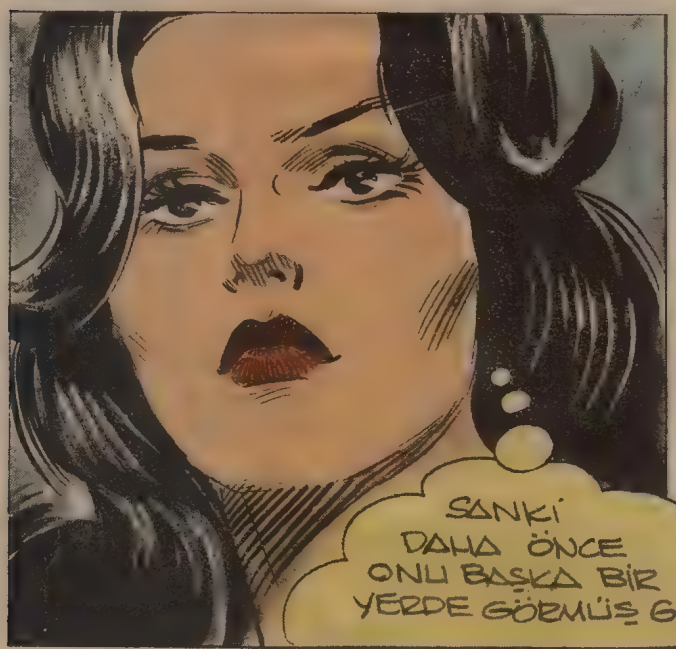

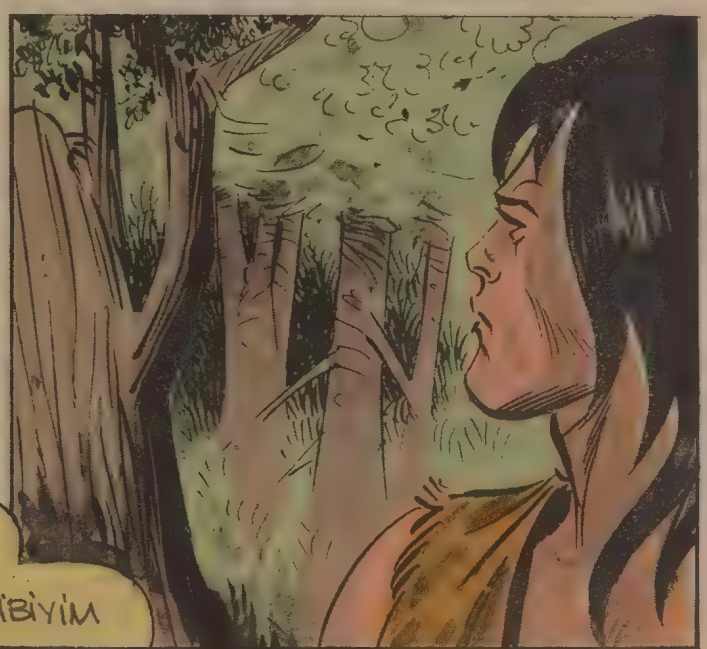

—Benim arabacım Prensesim...

—Bunu biliyorum, ama kim?

—Adı Gregoryüs'tür... Viyana'dan getirttim.

Prenses Julya düşünceli bir şekilde başını salladı:

—Sanki daha önce onu başka bir yerde görmüş gibiyim. Evet, evet gördüm. Ama nerede? Bunu bir türlü çıkaramıyorum.

Prenses Julya, Durakoğlu'nu, Türklerin Morava baskını sırasında görmüş, onun erkek yüzü hafızasına kazınmıştı.

Prenses, o esnada panik içinde ağaca tırmanmış, sonra intihar etmek isterken Kara Murat ve Durakoğlu tarafından kurtarılmıştı...

Prenses Julya, bu nedenle Durakoğlu'nun sert hatlı yüzünü çok iyi hatırlıyor, ama nerede gördüğünü bir türlü çıkaramıyordu:

—Garip şey.. O, sanki araba yarışçısı değil, elinde kılıçla dövüşen bir savaşçı..Kafamdaki sis bulutu içinde böyle bir hayal var. Nerede görmüştüm onu, nerede?

Boyar Viladimir, ellerini ovuşturdu:

—Yanılıyorsunuz Prensesim... O ünlü araba yarışçısı Gregoryüs'tür. Hiç bir yerde görmüş olamazsınız...

Genç kadın:

—Kimbilir belki de yanılıyorum, diye mırıldandı..

Artık Durakoğlu Sarı Földi'ye iyice yetişmişti.

Kırbacı havada sürekli olarak şaklatıyor, atları coşturuyordu.

Attığı naralar hipodromun her yanından duyuluyor, Kont Labatan'ı öfkeden çılgına çeviriyordu..

Şimdi, iki araba yan yanaydı...

Sarı Földi, mosmor kesilmişti...

Her şeyini, şampiyonluğunu, gururunu, servetini kaybetmek üzereydi...

Kimdi bu belalı yabancı?

Şeytan mıydı, neydi?

Sarı Földi'nin gözleri, birdenbire aklına gelen ilginç bir fikirle parladı... Arabasını sürerken bir yandan da bağırdı:

—Bana bak delikanlı... Boyar Viladimir sana kaç para veriyor?

—Beş bin altın...

—O halde ben onbeş bin veriyorum. Geri kal yabancı, geri kal...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

17 ARALIK 1980 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 360 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Zigetvar Kontu Greguar Labatan, Osmanlı İmparatorluğu'nun batı sınırlarındaki Türkleri kan, ateş ve zulüm içinde kıvrandırmaktadır.Sadrazam Mehmet Paşa bu zalim konta gereken dersi vermek için Kara Murat'ı görevlendirir.

Onbeş bin altın,bir araba sürücüsü için hayal edemeyeceği kadar yüksek bir rakamdı. Büyük bir servetti...

Ama Durakoğlu,oralı olmadı..Alaylı ve keskin bir kahkaha attı.

Sarı Földi,yabancının kendisine inanmadığını sanarak devam etti:

—Ben sözümün eriyimdir...Parayı cebinde bil...Çil çil onbeş bin altın...Haydi, geri kal...

Durakoğlu atları kırbaçlayarak haykırdı:

—Yüz elli bin altın versen de boşuna. Seni ve aşağılık efendini rezil etmek zevki altınla ölçülmez...

Sarı Földi, öfke dolu bir çığlık attı:

—Ah alçak!...Bana hakaret ediyorsun ha!...Şimdi sana gösteririm ben...

Sarı Földi,yenilmektense ölmeyi göze

alacak yaradılışta biriydi..Çılgınca bir girişimle dizginleri kasıp,arabasını Durakoğlu'nun arabasına doğru çevirdi...

Ona çarpacak ve iki araba da parçalanacaktı...

Gözlerinde delilik kıvılcımları uçuşan adam:

—Ben kazanamayacağım ama sana da kazandırmayacağım! diye haykırdı...

Durakoğlu, son anda adamın ne yapmak istediğini anlayarak dehşetle ürperdi.

Tüyleri diken diken olmuştu:

"—Eyvah! Bana çarpacak" diye düşündü...

Bu çarpışmanın,ölümle biteceği muhakkaktı...

Durakoğlu,atları umutsuz bir şekilde, çılgın gibi kırbaçladı...

Şimdi Sarı Földi, atları kamçılamayı bırakmış,elindeki kırbacı Durakoğlu'nun suratına doğru savuruyor,onu arabadan düşürmeye çalışıyordu...

Araba yarışlarında bu gibi olaylara sık sık rastlanırdı...

Durakoğlu tehlikeyi vaktinde sezdiği için,son anda Sarı Földi'nin arabasından sıyrıldı...Cins hayvanlar, ağızlarından köpükler saçarak atıldılar...

Durakoğlu,aradaki mesafeyi kısa zamanda açtı ve yola gerilen kırmızı kurdeleyi yarıp zaferle arabasını durdurdu.

Hipodrom,şimdi alkıştan inliyor,halk yeni şampiyonu candan kutluyordu...

—Yaşa!...

—Var ol aslanım!...

—Sarı Földi hapı yuttu...

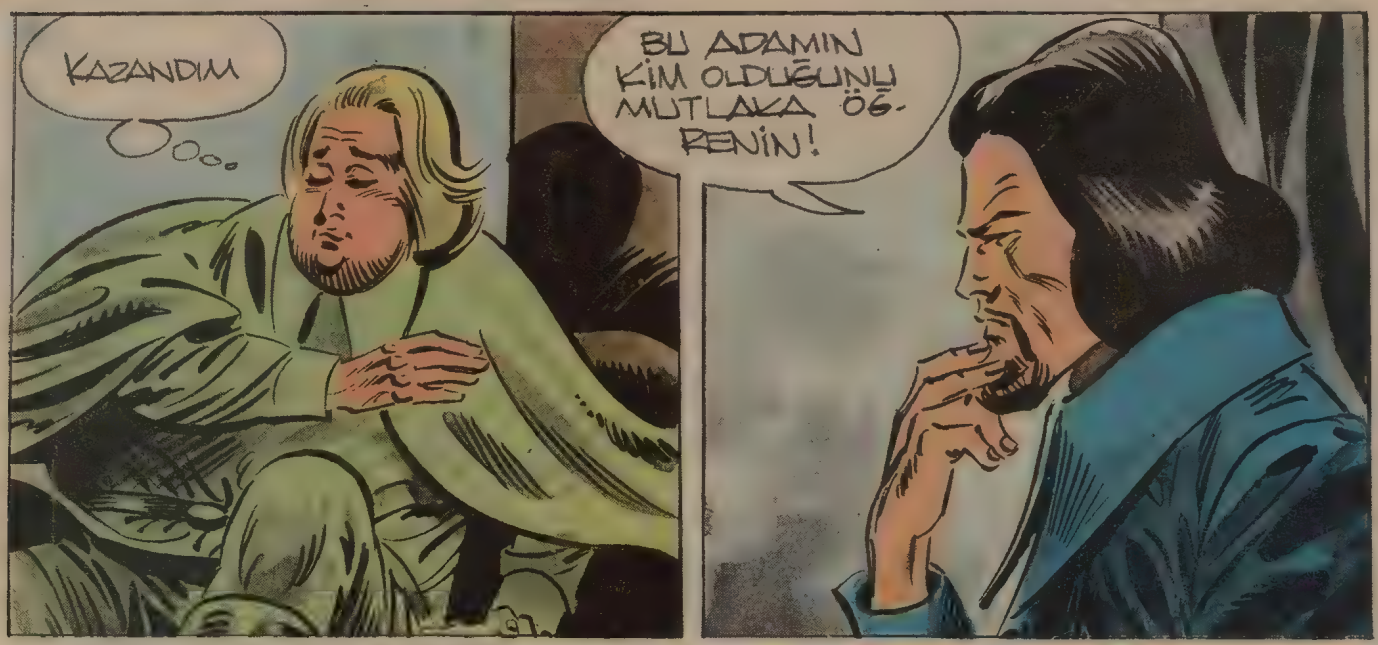

—Yaşasın Boyar Viladimir'in sürücüsü...

Bu sırada Boyar Viladimir servetini kurtarmanın heyecanıyla locada düşüp bayılmıştı...

Kont Labatan, kin fışkıran bakışlarını, halkı selamlayan Durakoğlu'na dikerek yanındaki saray komutanına:

—Bu adamın kim olduğunu mutlaka öğrenin diye homurdandı.

Kont,yıllardır böyle bir darbe yediğini hatırlamıyordu.Bunun intikamını mutlaka almalıydı.

★ ★ ★

Araba yarışları bittiği sırada, şövalye Albert özel çadırında hizmetkârlarının yardımıyla zırhlarını kuşanıyordu.

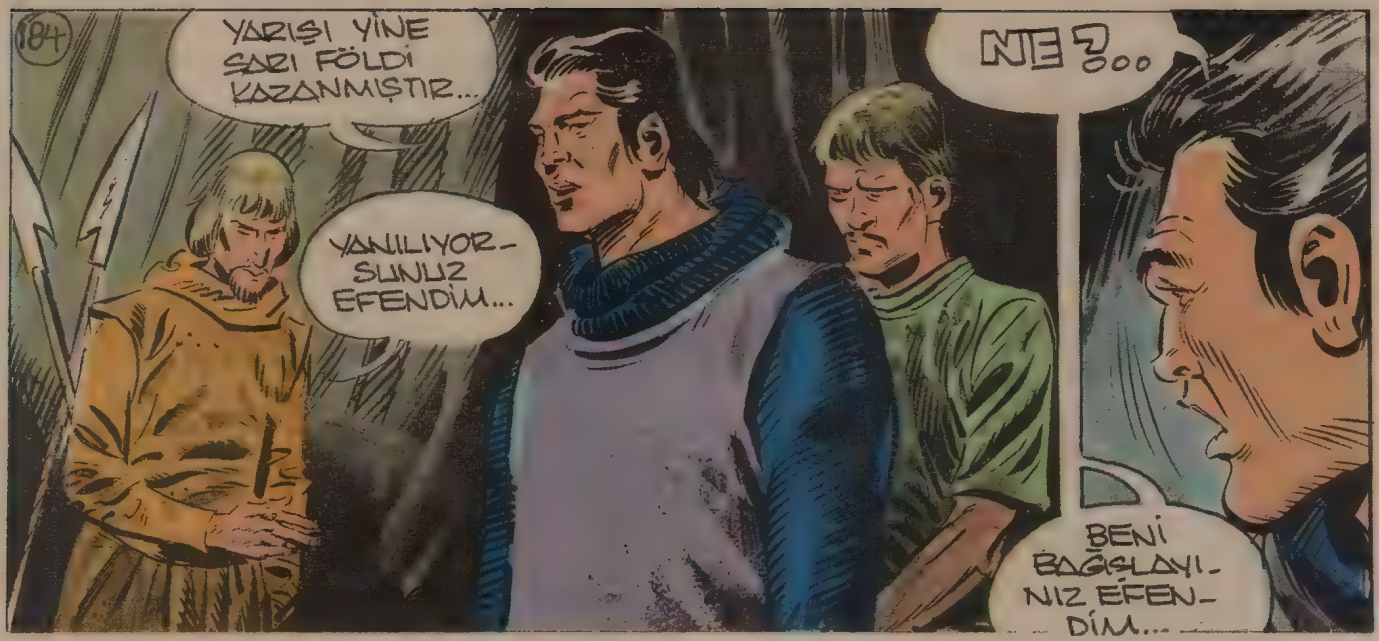

Yıllardır şampiyon olan Sarı Földi'yi kimsenin geçemeyeceğine inandığı için yarışları seyre değer bulmamıştı.

Binlerce gırtlaktan kopan gürültüleri duyunca,dört köşe yüzünü geniş bir gülümseme kapladı:

—Yarışı yine Sarı Földi kazanmıştır. O herifi geçen olmayacak..Ok yarışlarını Yüzbaşı Fley, mızrak ve kılıç vuruşmalarını ise her zamanki gibi ben kazanacağım...

—Yanılıyorsunuz efendim..

—Nee? Yanıldığımı söylemek cüretinde bulunan küstah kim?

Hizmetkarlardan biri Şövalye Albert'in karşısında eğilerek iki büklüm oldu:

—Beni bağışlayınız efendim...Yanıldığınızı söylemek terbiyesizliğinde bulunan benim...Ama gerçek bu...

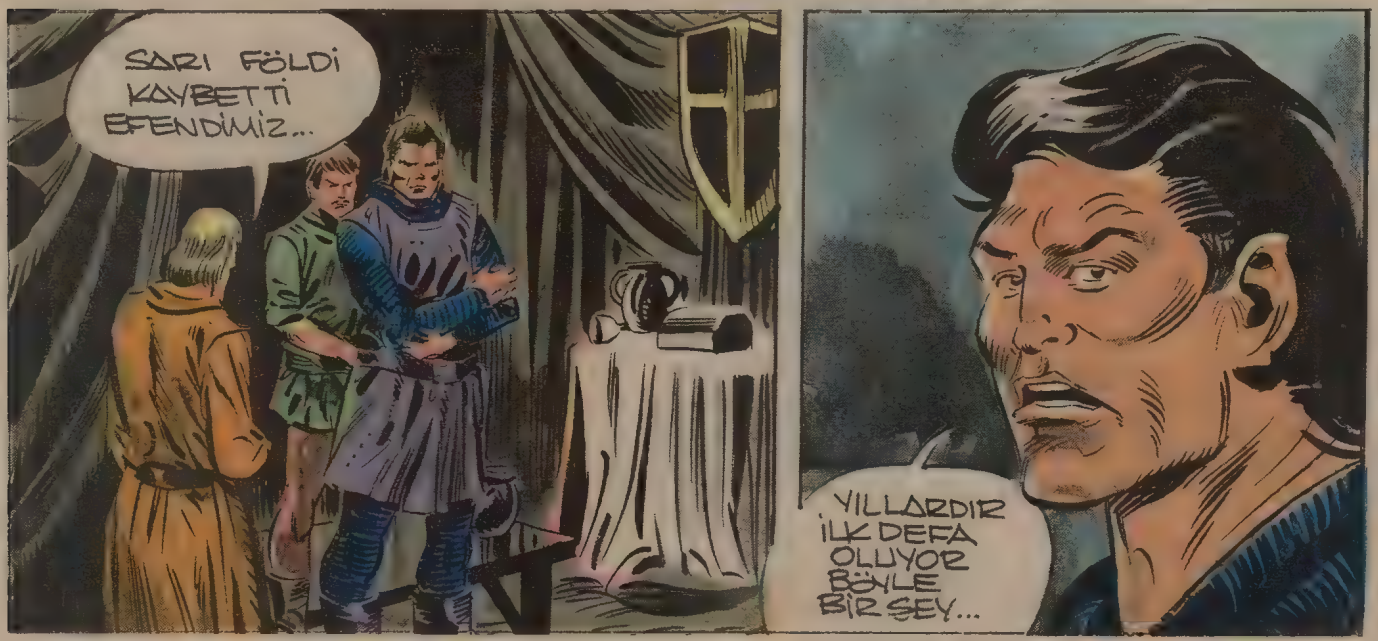

Şövalye Albert korkunç bakışlarını hizmetkâra dikerek, kükredi:

—Sen benim gücümden şüphe mi ediyorsun sersem herif?

—Asla...Asla efendimiz...Sizin gücünüzden şüphe etmek ne haddime? Ben araba yarışlarından söz ediyorum...

—Ne olmuş araba yarışlarında?

—Sarı Földi kaybetti efendimiz...

—Neee? Sarı Földi kaybetti ha? Olur şey değil...

—Evet efendim.Hem de adı sanı duyulmamış bir yabancıya yenildi.Halk dışarıda şimdi o yabancıyı alkışlıyor...

Şövalye Albert'in yüzünü şaşkın bir ifade kapladı.Başını iki yana sallayarak:

—Allah,Allah dedi.Yıllardır ilk defa oluyor böyle bir şey...

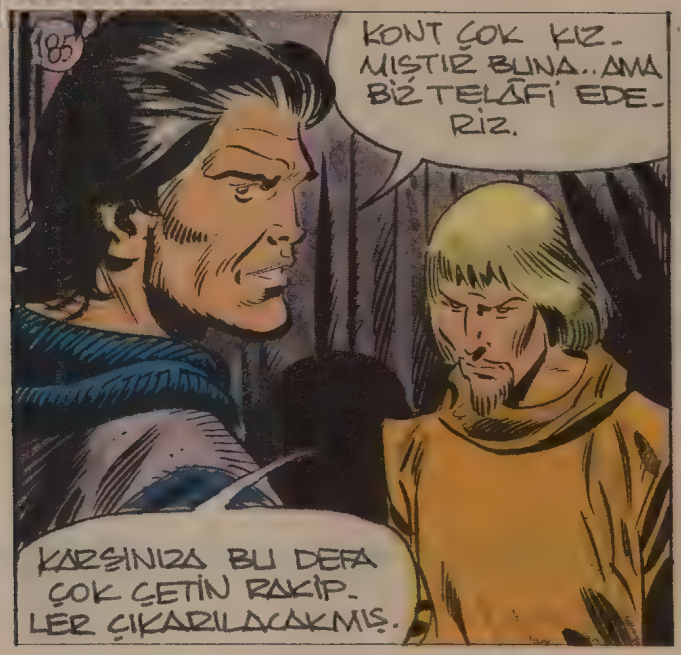

...Kont çok kızmıştır buna.Ama biz telafi ederiz.Yüzbaşı Fley ok, ben de kılıç ve mızrak yarışmalarını kazanırsam,Kont'un asılan yüzü güler...

—Dilerim öyle olur efendimiz...Ama halk arasında garip bir söylenti dolaşıyor.Yüzbaşı Fley'in de, sizin de karşınıza bu defa çok çetin rakipler çıkarılacakmış!

Şövalye Albert'in dudakları alaylı bir gülümsemeyle kıvrıldı:

—Saçmalıyorlar... Marki De Brasi'nin yabancı bir okçu getirttiğini duydum ama,benim karşıma çıkarılacak adam bulunamadı.. Belki Marki kendisi dövüşmeye kalkar,ben de kolayca tepelerim onu...

—Öyle demeyiniz efendim.Ölüme mahkûm olan kızı kurtarmak için muhakkak güçlü

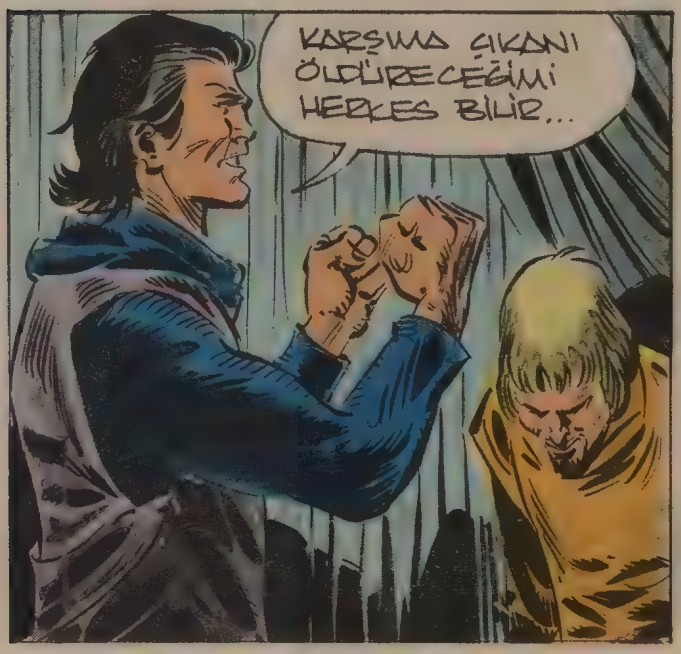

bir şövalyenin ortaya çıkacağı söyleniyor..

—Saçma.. Bir çingene kızı için kimse kendisini benim mızrağımın önüne atmaz.. Karşıma çıkanı öldüreceğimi herkes bilir çünkü...

Şövalye Albert,başlığını giymeden önce, alanı iyice görmek için çadırdan çıktı...

O sırada tribünlerdeki halk Durakoğlu'nu çılgınca alkışlıyordu...

Şövalye Albert, yabancı genci bir süre seyrettikten sonra birden alanın ortasında direğe bağlı duran Paprika'yı gördü.

Genç kızın yüzü o kadar güzel ve masum du ki,Şövalye onunla konuşmak için dayanılmaz bir istek duydu...Ağır adımlarla yürüyüp odun yığınının yanına yaklaştı.

Şövalye ona acıyor muydu, yoksa kurbanının son dakikalarını nasıl geçirdiğini mi merak ediyordu,belli değil...

Paprika,Şövalye Albert'i görünce ürperdi,yüreği müthiş bir korkuyla doldu:

"Tanrım! Bu ne iri adam böyle? Tudor gelse bile bu devle baş edebilir mi?"

Şövalyeyi görünce, ölümden kurtulmasının olanaksız olduğunu anlayan genç kız gözlerini kapayarak:

"Tanrım bana güç ver" diye inledi.

Şövalye Albert,uzun uzun Paprika'nın güzelliğini seyrettikten sonra:

—Cesur insanlar ölüm fikrine çabuk alışırlar güzel kız,dedi.Her şeye rağmen şerefinle ölmeyi başarabilecek birine benziyorsun...

—Haklısın şövalye...Şerefimle öleceğim ve ölürken hepinizi lanetleyeceğim...

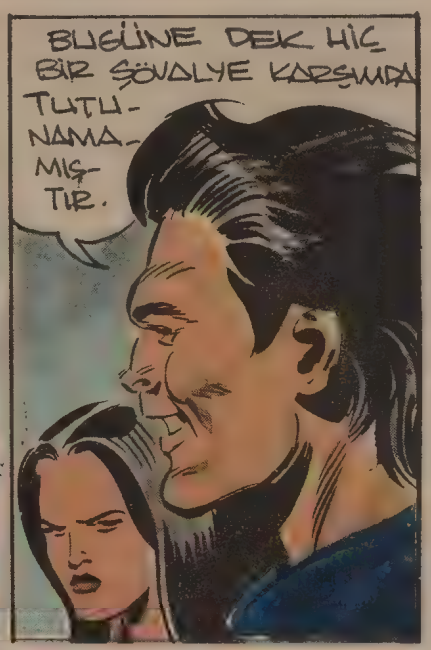

—Ama bana haksızlık ediyorsun güzel kız...Seni ölüme yollayan ben değilim.Hakkında idam kararı verildi.Ben sadece seni korumak isteyen çıkarsa onunla vuruşacağım.

—Ve onu yenerek benim ölümüme sebep olacaksın...

Şövalye hafif bir kahkaha attı:

—Demek benim kazanacağımı sen de biliyorsun?...Evet, kazanacağım.Eğer kazanmazsam,şimdiye kadar elde etmiş olduğum her şeyi, şerefimi ünümü kaybederim...Bugüne dek hiç bir şövalye karşımda tutunamamıştır.

Paprika kaşlarını çattı,öfkeli bakışlarını Şövalye Albert'e dikerek sert bir sesle sordu:

—Benden ne istiyorsun şövalye? İstediğini kısaca söyle...Kurbanının ne halde olduğunu görmek için buraya geldinse işte gördün...Şimdi lütfen beni kendi halime bırak...Senin savaş alanlarında gösterdiğin cesaret, yanmak üzere olan bir kadının gösterdiği cesaretin yanında çok küçük kalır...

Şövalye Albert'in yüzünü garip bir ifade kapladı...Karşısındaki kadına saygı duymaya başlamıştı:

—Bu kadar genç, bu kadar güzel, bu kadar cesur bir kadının ölümü beni üzecek, dedi.Yıllardır gözyaşının ne olduğunu bilmeyen bu gözler sana bakarken nemlendi... Fakat güzel kız,senin için artık her şey bitti. Hayatını hiç bir kuvvet kurtaramaz...

Paprika derin bir göğüs geçirdi:

—Öyle görünüyor şövalye ama yine

de Allah'tan umut kesilmez...

Şövalye Albert kendi kendine konuşur gibi devam etti:

—Ben soylu bir ailenin savaşçı çocuğu olarak yetişmiş bir silahşörüm.Yine de öyle kalmalıyım.Şu insanlar arasında üstün bir yerim var.Onu korumaya mecburum...Beni bağışlıyorsun değil mi güzel kız?

—Bir kurban, katilini ne kadar bağışlarsa o kadar bağışlıyorum...

Şövalye Albert Paprika'ya cevap vermeden döndü,çadırına doğru yürürken:

—Bu güzel yaratığın dökülen kanlarını görmek ya da yakılan vücudunu seyretmek beni üzecek ama elimden ne gelir diye söylendi...

Bu sırada ok atma yarışları başlamak üzereydi...

Halk şimdi yeni bir heyecana hazırlanıyordu...

Borular,trampetler çalıyor, sahaya hedefler yerleştiriliyordu.

En usta okçu, ödül olarak gümüş bir kupa ve üç bin altın alacaktı.

Yarışmaya katılmak için önce otuzdan fazla okçu ortaya çıktı.Fakat bunlardan birçoğu,kimlerle boy ölçüşeceklerini öğrenince hemen ortadan çekildiler...

Çünkü o çağlarda keskin nişancıların adları,en uzak kentlerde bile duyulur ve bu adamlar hemen hemen herkes tarafından tanınırdı.

Yarışmacılardan çoğunun ortadan çekilmesi ile meydan yedi kişiye kalmıştı.Bu

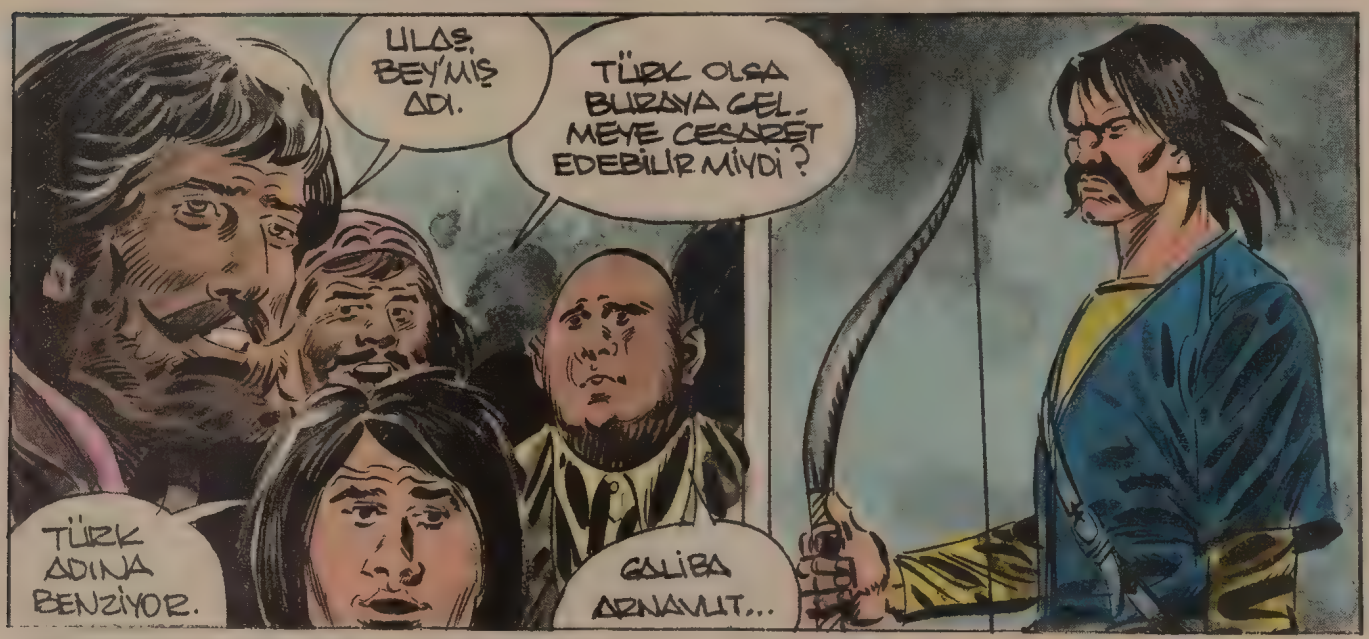

yedi okçudan altısını herkes tanıyordu ama, en arkadaki şu yabancı kimdi?

Halk bunu fısıltıyla birbirlerine sorarken tribünlerde bir isim dolaştı:

—Ulaş Bey!...Ulay Bey'miş adı!...Marki De Brasi'nin okçusuymuş...

—Ulaş Bey Türk adına benziyor...Bu bir Türk mü acaba?

—Yok canım...Türk olsa buraya gelmeye cesaret edebilir miydi? Kont Labatan dilim dilim doğrar adamı...

—Peki hangi milletten öyleyse?...

—Galiba Arnavut...Marki De Brasi'nin söylediğine göre asıl adı Arnavut Selami'ymiş...

—Ok atmada Yüzbaşı Fley'i kimse geçemez dostum...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

24 ARALIK 1980 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 361 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Zigetvar Kontu Greguar Labatan, Osmanlı İmparatorluğu'nun batı sınırlarındaki Türkleri kan, ateş ve zulüm içinde kıvrandırmaktadır. Sadrazam Mehmet Paşa bu zalim konta gereken dersi vermek için Kara Murat'ı görevlendirir.

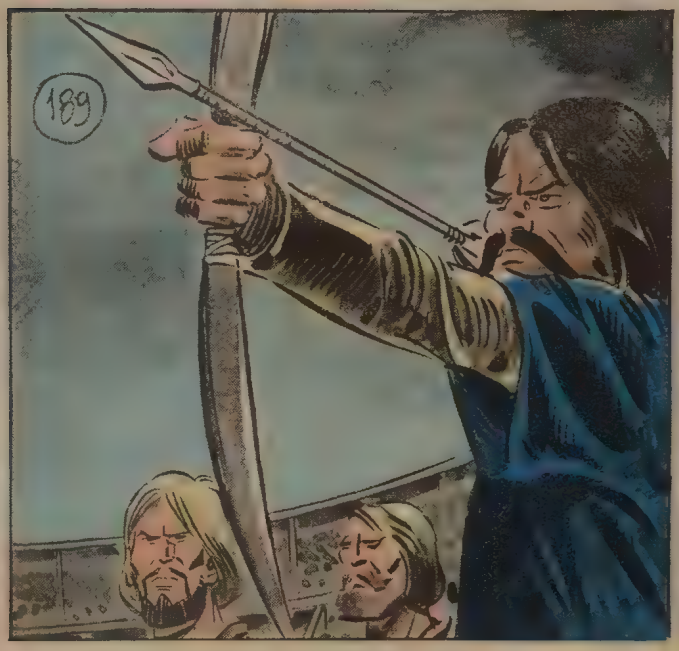

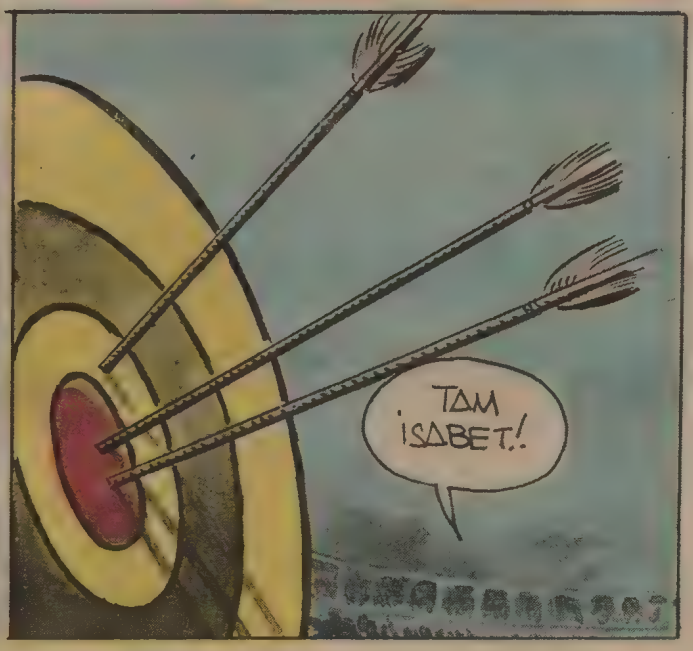

Ok yarışmaları az sonra başladı...

Ellişer adımdan insan boyu hedeflere atılan oklar şaşmaz bir isabetle yerini bulduktan sonra, uzun bir sırığın tepesine bir top bağlandı ve yere dikilen sırığın üstündeki hedefe, atla dört nala giderken yay çekilmeye başlandı.

Yedi okçudan beşinin okları hedefi buldu. İki kişi yarış dışı kaldı.

Şimdi başka bir deneme yapılacaktı.

Yetmiş adım öteye üzerinde yuvarlak daireler bulunan yeni bir hedef yerleştirildi.

Her okçu üç atış yapacaktı...

Okçular birer birer ortaya ilerleyip sırayla oklarını fırlattılar...

Beş yarışmacının attığı on beş oktan ancak dokuz tanesi hedefe saplanmıştı...

Okçulardan başarısız olan ikisi yarışı terk etti.

Mesafe doksan adıma çıkarıldığı zaman kalan üç yarışmacıdan biri daha vuramayıp çıkmak zorunda kaldı...

Hedefe saplanan altı oktan üçü Yüzbaşı Fley'e, üçü de Ulaş Bey'e aitti...

Oklardan ortaya en yakın olan ikisi Yüzbaşı Fley'in okları olduğu için herkes şampiyonluğa aday olarak onu gösterdi...

Ok atışlarını heyecan içinde seyreden Kont Labatan:

—Hele şükür, dedi. Yüzbaşı Fley yüzümü güldürecek benim.. Araba yarışlarındaki yenilgiyi halka unutturacağız...

Prenses Julya:

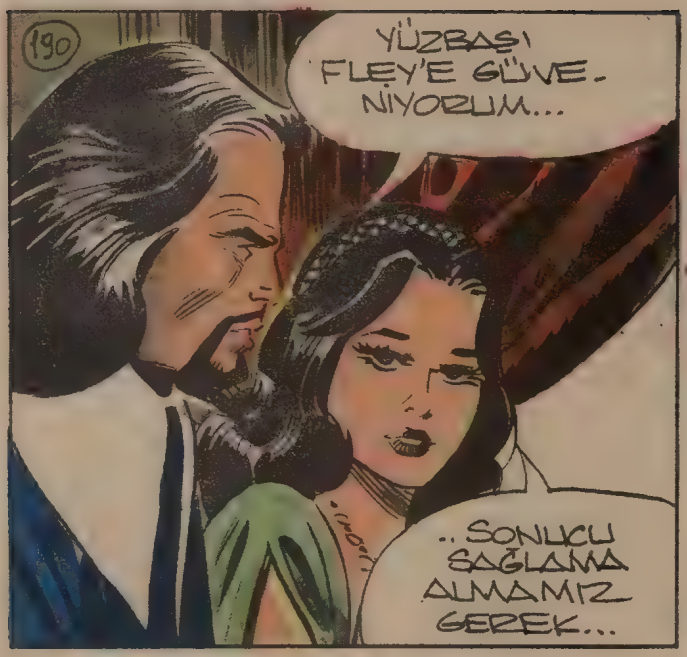

—Şimdilik öyle görünüyor ama finale kalan yabancı da iyi bir nişancı...Hedef bu defa yüz adıma çıkarılacak..En ufak bir hata yarışın kaybına sebep olabilir...

Kont Labatan gururla:

—Yüzbaşı Fley'e güveniyorum, dedi.

Prenses Julya gülümsedi:

—Haklısın baba ama yine de sonucu sağlama almamız gerek...Araba yarışlarını kaybettikten sonra ok atmada da yenilirsek rezil oluruz...Bu tehlikeyi göze almayalım...

—Peki ne yapmamı istiyorsun?

—Saray komutanını yollayalım.Finale kalan yabancıya yarışı bırakmasını söylesin...

Kont Labatan:

—Buna gerek yok,ama yine de dediğin olsun, diyerek saray komutanına emir verdi..

Birkaç dakika sonra komutan, yarışmacıların yanındaydı...

Ulaş Bey ve Yüzbaşı Fley, yüz adım uzaklığa dikilen hedefi izliyorlardı...

Saray Komutanı sesini kalınlaştırarak:

—Yabancı! diye seslendi.Yüce Kontumuz ok atışlarını çok beğendi.Bu nedenle seni teğmen rütbesiyle saraya alacak ve büyük armağanlar verecek...Ancak finale katılmanı istemiyor.Çünkü yenilen bir yarışçıya sarayda görev verilmez...

Ulaş Bey,Komutana dik dik baktı:

—Yenileceğimi kim söyledi?

Komutan şaşırdı:

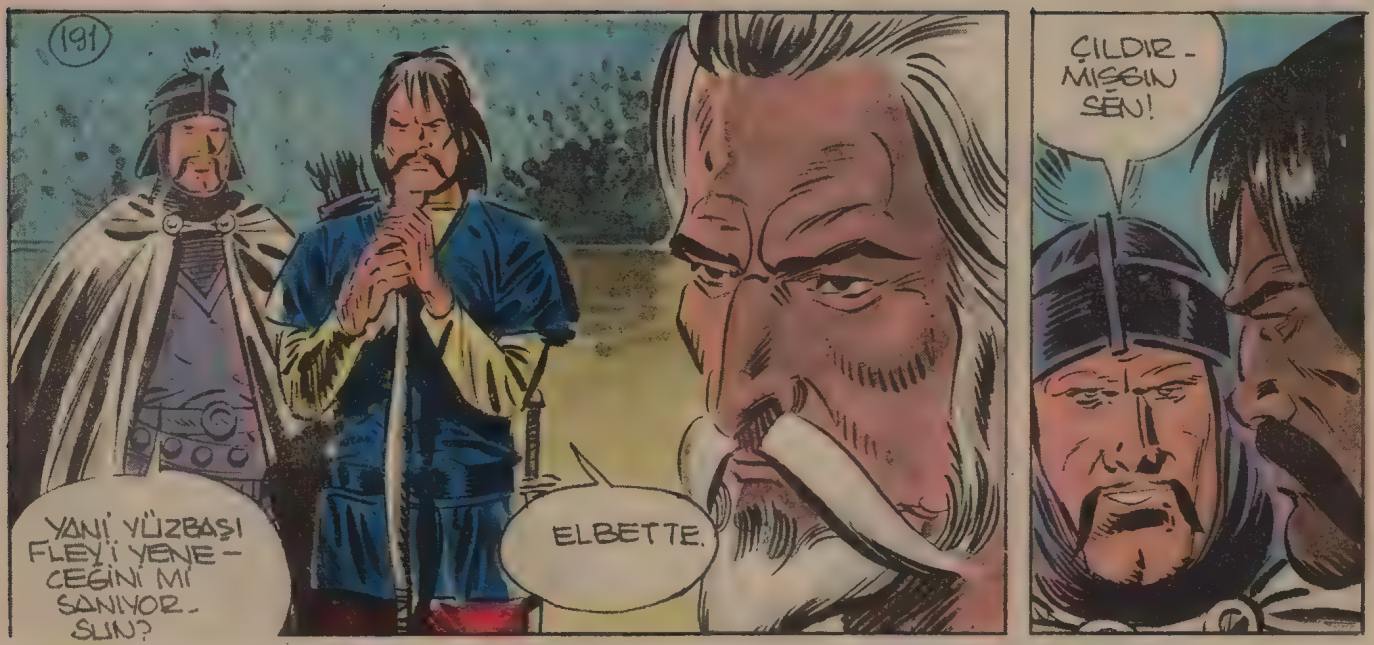

—Yani Yüzbaşı Fley'i yeneceğini mi sanıyorsun?

Ulaş Bey başını salladı:

—Elbette...

—Ama yenilirsen bu büyük fırsatı kaçırmış olacaksın.Senin yerinde olsam böyle bir riski göze almazdım...

—Ben alıyorum...

—Ama Kont'un her isteği bir emirdir... Yoksa ona karşı mı geliyorsun?

—Evet...Yarışa devam edeceğim...

Saray Komutanı sapsarı kesildi:

—Çıldırmışsın sen...

—Belki...Fakat yarışa devam edeceğim ve Kont'un şampiyonu Yüzbaşı Fley'i yeneceğim...

Saray Komutanı öfkeyle Yüzbaşı Fley'e dönerek:

—Yüzbaşı,diye bağırdı.Şu sersemi yenersen kazanacağın gümüş kupayı altınla dolduracağım...

Yüzbaşı Fley kendinden emin bir tavırla gülümsedi:

—Tasalanmayın efendim...Bugüne kadar beni yenen çıkmadı.Atalarım mükemmel bir okçular olarak büyük ün kazanmışlar. Onların adlarını asla kirletmem...

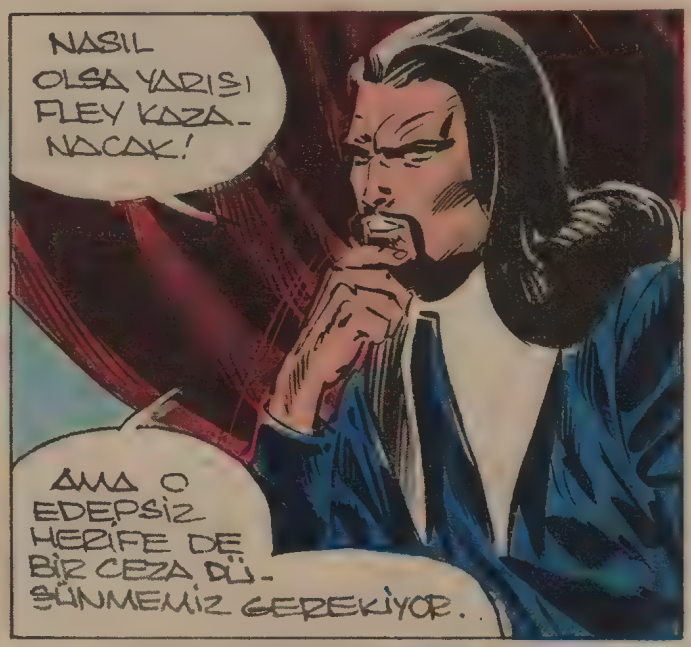

Saray Komutanı öfkeden titreyerek locaya döndüğü vakit Kont Labatan onun sapsarı yüzünden,cevabın olumsuz olduğunu anladı...Umursamaz bir tavırla dudaklarını bükerek:

—Önemi yok,dedi.Nasıl olsa yarışı Yüzbaşı Fley kazanacak...Ama teklifimi kabul etmeyen o edepsiz herife de bir ceza düşünmemiz gerekiyor...

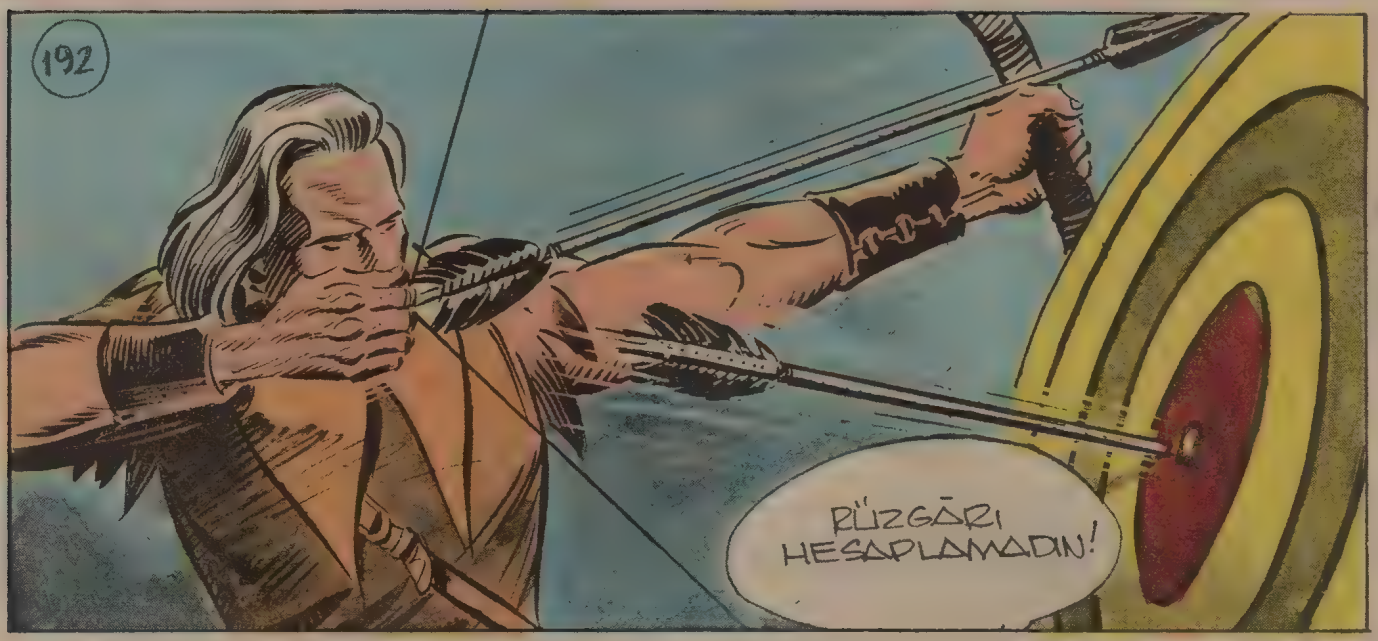

Bu sırada yeni hedef dikilmiş,yüz adımdan ilk atışı yapma hakkı Yüzbaşı Fley'e verilmişti...

Fley öne doğru ilerledi,yayını iyice gerdikten sonra yukarı doğru kaldırarak dikkatle nişan aldı...

Ok yaydan fırladıktan sonra yınlayarak hedefi buldu ve iç dairenin yanına saplandı...

Bu çok iyi bir atıştı ama Ulaş Bey beğenmedi,hafifçe eğilerek:

—Yüzbaşı Fley, dedi.Rüzgarı hesaplamadın.Yoksa atışın tam ortayı bulurdu...

Bu sırada yeniden yarışmacıların yanına dönen Saray Komutanı:

—Sen daha iyisini at da görelim, diye homurdandı...

Ulaş Bey:

—Hay hay,diyerek yürüdü, yayını gerdi,

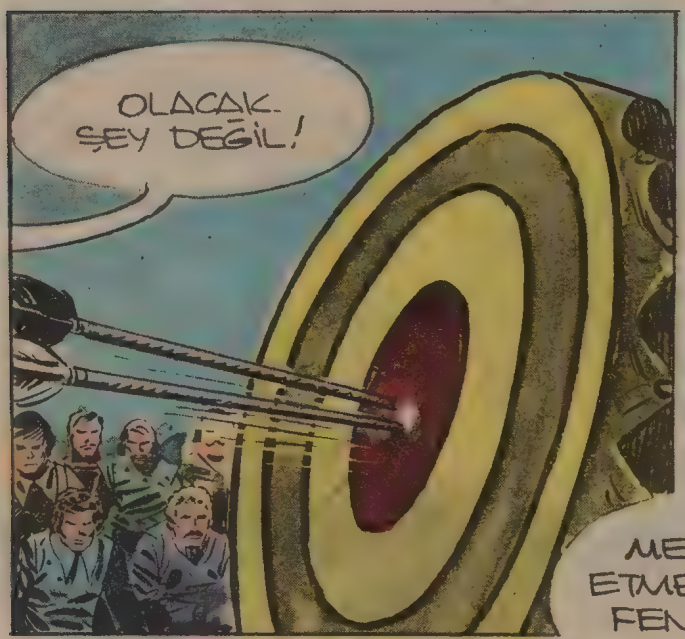

fazla nişan almaya gerek görmeden okunu attı...

Herkesin şaşkın bakışları arasında ok havada uçtu ve tam ortayı gösteren beyaz yuvarlağa,Yüzbaşı Fley'in okundan üç santim daha yakın saplandı.

Komutanın yüzü öfkesinden mosmor kesilmişti.Yüzbaşı Fley'e dönerek:

—Bu sersemin seni yenmesine göz mü yumacaksın? Böyle bir şey yaparsan seni saraydan kovarım! diye haykırdı.

Yüzbaşı Fley hâlâ soğukkanlıydı:

—Merak etmeyin efendim, dedi.Atalarım çok iyi...

Komutan kükredi:

—Şimdi senin atalarına başlayacağım... İyi nişan al ve bu adamı geç...Yoksa seni mahvederim. Anlıyor musun?

Kont Labatan locada sapsarı kesilmişti.. Gördüklerine inanamıyor gibi şaşkın ve perişan bir haldeydi. Kısık çenelerinin arasından hiddetle:

—Allah kahretsin!...Ok yarışlarını da mı kaybedeceğiz? diye homurdandı.

Julya'nın şaşkınlığı da babasından aşağı değildi. Güzel yüzü gerilmiş, kaşları çatılmış, küçük yumrukları öfkeyle sıkılmıştı:

—Bugün bütün aksilikler bizi buluyor baba, dedi. Başımızda bir felaket mi dolaşıyor acaba?

Kont Labatan vahşi bir tavırla:

—Hep o uğursuz çingene kızı yüzünden, diye söylendi...Tanrının lanetlediği o kız bize uğursuzluk getirdi...Onu hemen öldürtmeliyiz...

Julya itiraz etti:

—Aceleye gerek yok baba...Yarışmaların sonunda nasıl olsa yanarak can verecek... Onu kurtarmak isteyen bir deliyi ele geçirmem için kızın bir süre daha yaşaması gerekiyor...

Bu sırada Yüzbaşı Fley son atışını yapmaya hazırlanıyordu.

Ağır adımlarla atış yapacağı yere geldi ve Ulaş Bey'in uyarısını dinleyerek rüzgârı iyice hesapladı.

Tribünlerden çıt çıkmıyor,halk bu son atışı heyecanla bekliyordu.

Gerilen yaydan fırlayan ok vınlayarak havayı yardı ve hedefin tam ortasındaki beyaz yuvarlağa saplandı.

Mükemmel bir atıştı bu...

Kont Labatan ile Prenses Julya'nın gerilen yüzleri gevşedi,dudaklarını tatlı bir gülümseme kapladı..Baba kız birbirlerine bakarak sevinçle:

—Kazandık! dediler.

Saray Komutanı küçümser bir ifadeyle Ulaş Bey'in yüzüne baktı ve alaylı bir sesle:

—Bundan iyisini atamazsın! dedi. Teklifimi kabul etseydin kârlı çıkacaktın. Şimdi Kont'un emrine karşı geldiğin için cezalandırılacaksın...

Ulaş Bey sakin bir tavırla:

—Belli olmaz,diye cevap verdi.Henüz ben son atışı yapmadım...

Komutanın gözleri şaşkınlıkla açıldı:

—Bundan iyisini de atamazsın ya!

Ulaş Bey gülümsedi:

—Evet...Ok tam ortada...Ama ben de

Yüzbaşı Fley'in okuna vurabilirim...

—İmkansız bir şey bu...

—Şimdi görürsün...

—Çıldırmış bu adam! Okun üstüne nasıl vurabilir?

Ulaş Bey atışın yapılacağı yere yürüdü, yayı gerdi,dikkatle nişan aldı ve oku bıraktı.

Binlerce gırtlaktan müthiş bir uğultu yükseldi.

Tribündeki halk gördüklerine inanamıyordu sanki...

Ulaş Bey'in oku havada keskin bir vınlama sesi çıkarmış ve rakibinin okunu ortadan ikiye bölerek hedef tahtasına saplanmıştı...

Herkeste bir şaşkınlık vardı...

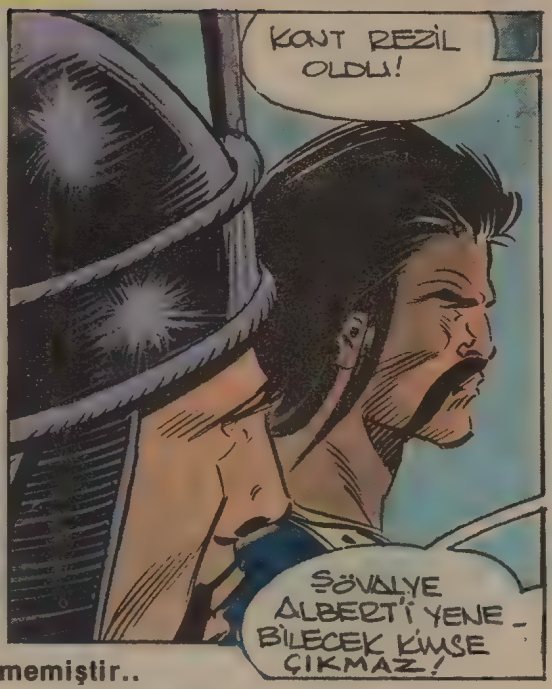

Prenses Julya:

—Olmaz böyle şey! dedi.

Kont Labatan ağır bir küfür savurarak:

—Bakalım bugün daha neler göreceğiz? diye homurdandı.

Tribünlerde büyük bir heyecan dalgası esiyordu:

—Şeytan mı bu adam?

—Zigetvar'ın tarihinde böyle ok atan görülmemiştir..

—Kim bu adam?

—Marki De Brasi nereden bulmuş bu müthiş okçuyu?

—Kont Labatan rezil oldu..Şampiyonları birer birer dökülüyor...

—Öyle deme...Sarı Földi ile yüzbaşı Fley yenildi ama Şövalye Albert'i yenebilecek kimse çıkmaz...Şövalye büyük şampiyonluğu kazanıp Prenses Julya'yı güzellik kraliçesi seçerse Kont biraz teselli bulur...

Tribünlerde bu konuşmalar olurken Ulaş Beş,kendisine dehşetle bakan Saray Komutanına dönerek:

—Henüz Yüzbaşı Fley'i yenmiş sayılmam, dedi.

Komutan birden kendini toparladı.Şaşkınlığı geçer gibi olmuştu.Sahi,bunu neden akıl edememişti? Heyecanla haykırdı:

—Evet evet..Şu anda berabere durumda sayılırsınız.İkiniz de aynı noktaya vurdunuz çünkü..Yarış berabere bitti...

Ulaş Bey başını salladı:

—Bu nedenle bir deneme daha yapmamız gerekiyor...

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

31 ARALIK 1980 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 362 FİYATI 500 KURUŞ

Kara Murat'ın bu haftaki sayısı 102.351 adet basılmıştır

ÖZET: Zigetvar Kontu Greguar Labatan, Osmanlı İmparatorluğu'nun batı sınırlarındaki Türkleri kan, ateş ve zulüm içinde kıvrandırmaktadır. Sadrazam Mehmet Paşa bu zalim konta gereken dersi vermek için Kara Murat'ı görevlendirir.

—Bir önerin var mı?

—Evet.. Muhafızlardan biri, eline bir dal parçası alacak ve altmış adım öteye giderek yukarıdan aşağıya hızla indirecek. İyi bir okçu, hareket halindeki bu dala okunu saplayabilir.

Yüzbaşı Fley, boğuk bir sesle:

—Bu imkânsız! diye bağırdı. Ben iyi bir okçuyum. Ama hayatımda öyle bir hedefe ok atmadım ve atmam da.. Eğer bir muhafızın hızla yere vuracağı dala bu adam okunu saplayabilirse, ona istediği her şeyi vermeye hazırım.

Komutan onayladı:

—Evet.. Böyle bir hedefi ancak şeytan vurabilir. Bu yabancı fazla yüksekten atıyor. Haydi, görelim bakalım hünerini...

Altmış adım uzaktan, hızla hareket eden

bir dalı vurmak için nasıl bir göz, nasıl bir bilek isterdi! Bir insanın bu kadar çabuk ok atmasına imkân var mıydı?

Komutan locaya gidip, yeni durumu Kont Labatan'a bildirdi ve:

—Yüzbaşı Fley "Vuramayacağım bir hedefe asla ok atmam" diyor asaletmeap.. Adamımız yarıştan çekiliyor! dedi.

Kont Labatan:

—Korkak köpek! diye homurdandı. Ben onu bunca zamandır beni rezil etsin diye mi besledim? Atın zindana hergeleyi! Git söyle o yabancıya gersin yayını.. Eğer dediğini yapabilirse, canını bağışlarım. Aksi halde ölümlerden ölüm beğensin...

Komutan, durumu Ulaş Bey'e bildirdi.

Genç adam hiç cevap vermeden yayını gözden geçirdi.

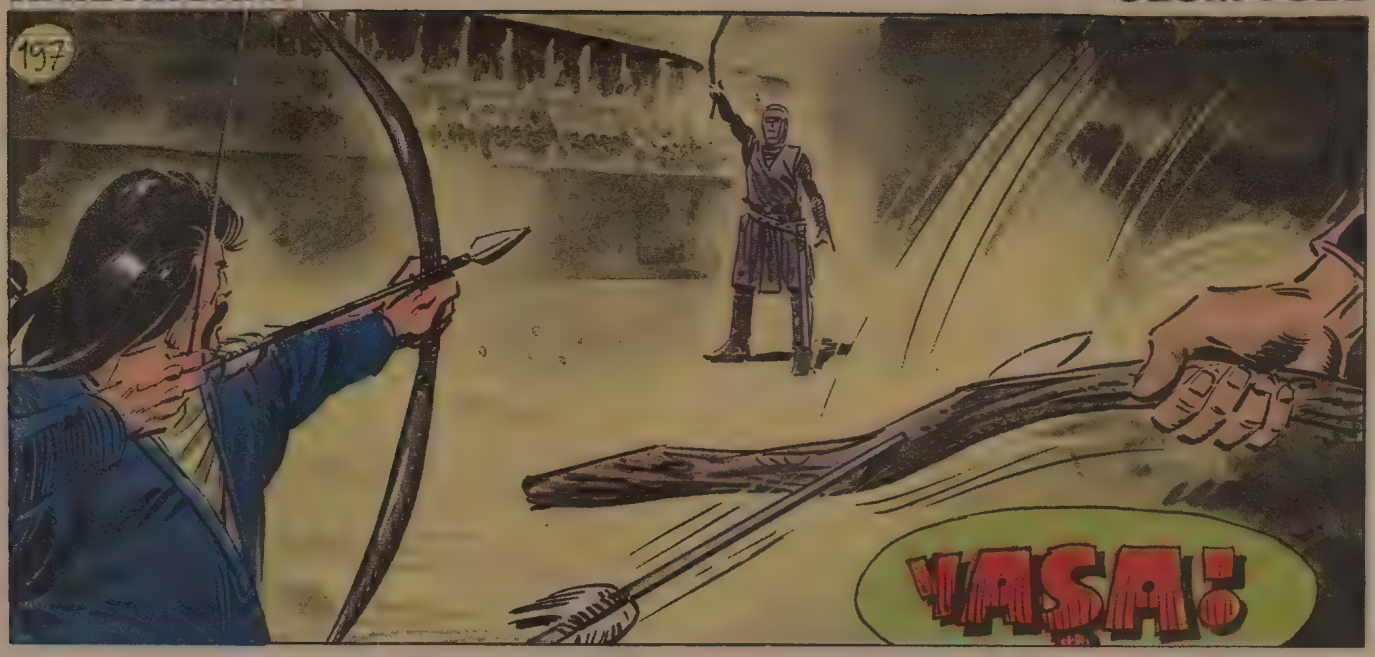

Dalı havaya kaldırıp yere vuracak muhafız, altmış adım ötede durmuş, verilecek işareti bekliyordu.

Heyecan, son haddini bulmuştu.

Binlerce seyirci, soluk bile almaktan çekinerek bu müthiş sahneyi izliyordu.

Ulaş Bey, yayını gerip gezledi.

Aynı anda işaret verildi.

Muhafızın sopalı kolu hızla indi...

Keskin bir ıslık sesi...

Ok dala saplanmıştı...

Şimdi hipodrom alkıştan inliyordu.

Kont Labatan bile bu adama karşı kinini unutmuş, ona takdirle bakmaya başlamıştı.

Prenses Julya, babasına doğru eğilerek:

—Bu yabancı bizim hizmetimize girerse çok faydalı olur, diye fısıldadı.

Birkaç dakika sonra Kont'un emriyle Ulaş Bey şeref locasına getirilmişti.

Kont Labatan:

—Bugüne kadar senin gibi yaman bir okçuya rastlamadım, dedi. Kazandığın armağanlardan başka ben de sana beş yüz altın veriyorum...

Ulaş Bey, teşekkür etti.

—Sağolun efendim. Çok cömertsiniz...

Kont devam etti:

—Eğer benim yanımda, özel muhafızım olarak çalışmayı kabul edersen, sana iyi para veririm. Kısa zamanda zengin olursun...

Ulaş Bey, gözlerinde ansızın beliren sevinç parıltılarının görülmemesi için başını öne eğdi:

—Benim de amacım zengin olmak asaletmeap.. Sizin gibi bir asilzadeye hizmet etmek ,bana şeref verir...

—O halde işe alındın...Komutan Leroy sana görevini anlatacak...

Ulaş Bey, Kont'u ve Prenses Julya'yı selamlayarak locadan çıkarken:

"Zindandaki esir Türkleri kurtarabilmem için bu teklif bulunmaz bir fırsat" diye düşündü.

Genç adamın gözlerinde sınırsız bir sevincin ışıltıları vardı.

★ ★ ★

Hipodromda trampetler çalıyor, borular ötüyordu.

Sıra, en büyük yarışa gelmişti.

Bu yarışın galibi, şampiyonlar şampiyonu ilan edilecek ve Güzellik Kraliçesini seç-

me hakkı ona verilecekti.

Kont Labatan en güvendiği adamı olan yenilmez şövalye Albert'e herkesten fazla güveniyordu.

Prenses Julya, düşünceliydi. Kendisine mektup göndererek küstahca meydan okuyan Tudor'u yakalatamadığı için canı sıkılmışa benziyordu.

Bu iş için özel olarak görevlendirdiği adamlar hipodromu karış karış taramış, ama prensesin tarif ettiği gibi bir yabancıya rastlayamamıştı.

Prenses, özel ajanlarının başına geçirdiği Piko'dan da hiç bir ses çıkmayışına çok içerliyordu.

Birden Piko'yu alanda gördü.

Adam, odunların arasındaki direğe bağlanmış olan Paprika'ya doğru ilerliyordu.

Prenses Julya:

"Allah Allah.. Piko'nun ne işi var orada?" diye düşündü.

Bu sırada Saray Komutanı Leroy locaya girip, Kont Labatan'ın kulağına eğildi:

—Yarışmalara katılacak olan şövalyeler ve halk sabırsızlanıyor asaletmeap.. Zaman ilerliyor.. Bir an önce başlamamız gerek...

Kont Labatan:

—Peki, dedi. Yarışmanın şartlarını ilan et. Kendine güvenen ve ölümü göze alan kim isterse, şövalyelerimin karşısına çıksın.

Konuşmayı dinleyen Prenses Julya:

—Ya ötekiler gibi bu yarışmayı da kaybedersek baba? diye sordu.

Kont Labatan'ın yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi:

—Böyle bir şey, bizim için yüz karası olur. Ama Şövalye Albert mükemmel bir silah şördür kızım...

—Sence onu kimse yenemez mi?

—Evet.. Ona karşı koyabilecek kimsenin çıkacağını sanmıyorum. Ayrıca Şövalye Albert'in yardımcısı olan öteki üç şövalyeye de güvenim büyük...

Prenses Julya, dalgın dalgın başını salladı:

—Umarım öyle olur baba...

Genç kadın böyle derken içinden Tudor'u düşünüyordu.

Ona neden bu kadar kin besliyordu?

Bu derin kin, coşkun bir sevginin ifadesi miydi acaba?

Çingene kampında ateş ve ölüm dansıyla geçen o müthiş geceden sonra, kendisini "Tudor" adıyla tanıdığı Kara Murat'ın kollarına atmak istediği anı hâlâ yaşıyor gibiydi.

Vücudu şehvetten titreyerek, kalbi heyecanla çarparak, Kara Murat'ın çadırına ilerlemişti.

Genç gövdesi çılgın bir arzuyla ürperiyor, Kara Murat'ın güçlü kollarının her yanını kıskaç gibi sarmasını istiyordu.

Ama o ne?

Birden beyninden vurulmuşa dönmüştü.

Kara Murat çadırda Paprika ile sevişiyordu. İki genç vücut, tarifsiz bir ihtirasla bir birine kenetlenmişti sanki...

Prenses Julva. omuzları hıçkırıklarla sarsılarak oradan çılgın gibi kaçtığını hatırlıyordu.

Ruhu incinmiş, gururu kırılmıştı.

Tudor'un bir Çingene kızını kendisine tercih etmesi, kalbinde o günden beri kanayan derin bir yara açmıştı.

İkisini de öldürmeden bu yaranın kapanması olanaksızdı. Dişlerini kinle gıcırdatarak:

—Evet... Onları öldüreceğim! diye mırıldandı.

Kin ve öfke alevleri fışkıran gözlerini, ölüm anını bekleyen Paprika'ya dikerek:

—Kız elimde... Bakalım Tudor serserisi onu kurtarma girişiminde bulunacak mı? diye söylendi.

Bu sırada, alandaki odunların arasında, gözlerini umutsuzlukla çevresinde dolaştıran Paprika da:

"Acaba Tudor gelecek mi?" diye düşünüyordu.

Zavallı kız, ölüme çok yakın olduğunu biliyor, Tudor gelse bile kendisini kurtarmasının mümkün olmadığını görüyordu.

Ölüm fikrine alışmak için gözlerini kapayarak birtakım dualar mırıldanmaya başladı.

Tam bu sırada, fısıltı halinde bir sesin:

—Paprika, beni duyuyor musun? dediğini işitti.

Genç kız, heyecanla başını çevirdiği vakit Piko'nun uğursuz suratını gördü. Yüzünü nefretle buruşturarak:

—Seninle konuşacak hiç bir şeyim yok, iğrenç adam! dedi.

Piko, bu hakarete kızmadı. Sesine tatlı bir ifade vermeye çalışarak:

—Beni iyi dinle, diye fısıldadı. Bu alan, bu direk ve bu odunlar.. Sonunun yaklaştığını gösteriyor.. Az sonra her şey bitecek Paprika...

Genç kız gözlerini gökyüzüne kaldırdı ve oradan yardım bekliyormuş gibi bir süre yalvaran bakışlarla beyaz bulutları seyretti:

—Evet... Yakılarak öleceğimi biliyorum. Talihsiz vücudum bu genç yaşta alevlerin arasında eriyecek...

Piko heyecanlandı:

—Dinle beni Paprika.. Ölümden kurtulabilirsin. Önünde güzel bir hayat var. İstersen seni kurtarabilirim...

Paprika'nın Piko'ya dikilen bakışlarında derin bir nefret ışıltısı belirdi:

—Git buradan. Şu anda karşımda görmüş olduğum en büyük düşman sensin...

—İnat etme.. Seni buradan kaçırabilirim. Yalnız benim olacağına söz ver...

—Defol rezil adam.. Senin olmaktansa ölmeyi tercih ederim...

Piko, zalim bir şekilde sırıttı:

—Ne o? Yoksa hâlâ Tudor'un geleceğini mi sanıyorsun? Eğer öyleyse çok beklersin. O soytarıda buraya gelecek yürek nerede? Seni ancak ben kurtarabilirim...

—Soytarı sıfatı sana daha çok yakışıyor Piko..Şimdi git ve beni kaderimle başbaşa bırak...

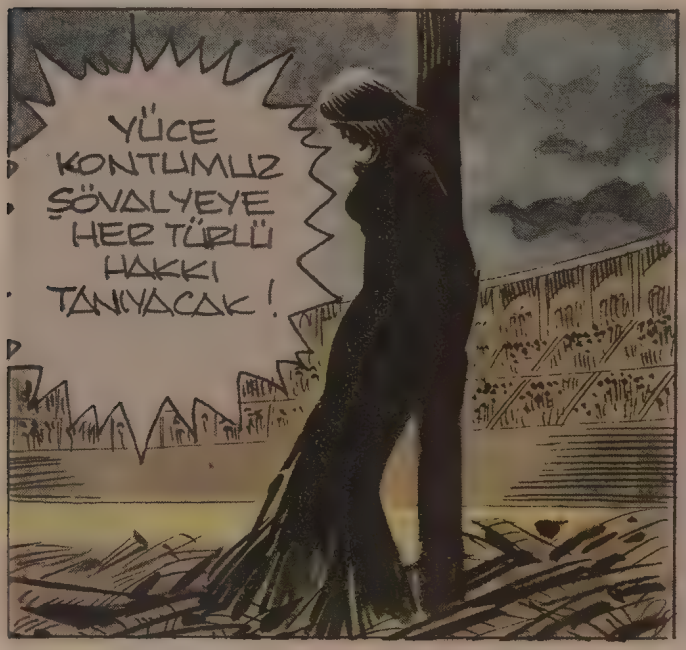

Bu sırada bir haberci ortaya çıkarak, elindeki boruyla Kont'un fermanını okumaya başladı:

"—Kahraman Şövalye Albert, ölüme mahkûm olan suçlu çingene kızı için dövüşmeyi isteyen herhangi bir kimse ile vuruşmayı kabul edecektir. Yüce kontumuz ortaya çıkacak olan şövalyeye her türlü hakkı tanıyacak"

Emrin okunması bitince, ortalığı derin bir ölüm sessizliği kapladı.. Şövalye Albert-le vuruşmayı kimse göze alamıyordu.

Komutan Leroy, subaylardan birine seslendi:

—Suçlu kız için dövüşmeyi kabul edecek bir yiğit çıkmadı. Git ona sor bakalım, beklediği kimse var mı?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

7 OCAK 1981 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 363 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Zigetvar Kontu Greguar Labatan, Osmanlı İmparatorluğu'nun batı sınırlarındaki Türkleri kan, ateş ve zulüm içinde kıvrandırmaktadır. Sadrazam Mehmet Paşa bu zalim konta gereken dersi vermek için Kara Murat'ı görevlendirir.

Subay Paprika'ya yaklaşıp bağırdı:

—Lânetli kadın. Beklediğin bir kimse mi var? Yoksa ölüme razı oluyor musun?

Paprika metin olmaya çalışarak cevap verdi:

—Benim gibi genç yaşta ölüme kim razı olur? Tanrı'nın bir kurtarıcı göndereceğine inanıyorum. Bana biraz daha zaman verin...

—Pekâlâ yüce kontumuz, kendisini kimsenin adaletsizlikle suçlamasını istemiyor. Büyük yarışlar bitinceye kadar bekleyeceğiz. Daha sonra ölüme hazır ol suçlu kadın!

Aynı subay, alanın ortasına yürüyerek bu defa yarışma şartlarını açıklamaya başladı:

"—Yüce kontumuzun dört kahraman şövalyesi kendileriyle karşılaşacak rakipleri

bekliyor...

Dört şövalye karşılarına çıkacak herkesle dövüşmeyi kabul ediyor...

Karşılaşmalara katılmak isteyen herhangi bir kimse vuruşmak istediği şövalyenin kalkanına mızrağıyla dokunacak...

Eğer yarışmacı, rakibinin kalkanına mızrağının tersi ile dokunursa vuruşma normal koşullar altında, uçları tahta parçasıyla kapatılmış tehlikesiz mızraklarla yapılacak...

Yarışmacı rakibinin kalkanına mızrağının sivri ucuyla dokunursa vuruşma gerçek savaş alanında olduğu gibi keskin silahlarla, ölüm dövüşü halinde geçecek...

...Yarışmalarda şampiyon olan şövalye altın bir kupa ve beş bin altın kazanacağı gibi, Güzellik Kraliçesini de seçme hakkını elde edecek."

Yarışma şartlarını okuyan subay sözlerini bitirdikten sonra ekrar trampetler çaldı, borular öttü.

Şimdi tribünlerde çıt çıkmıyordu...

Heyecan doruk noktasına ulaşmıştı.

Birçok şövalye çadırlarının önünde yarışmaların başlaması için sabırsızlıkla bekliyor, silahlarını son kez gözden geçiriyordu.

Az sonra Kont'un dört şövalyesi atlarını ağır ağır alanın ortasına sürdüler.

Hepsi de en iyi silahlarla donatılmış, süslü ve güçlü atlara binmişlerdi.

Şövalye Albert en önde gidiyor, mağrur bakışlarını tribünlerde gezdiriyordu.

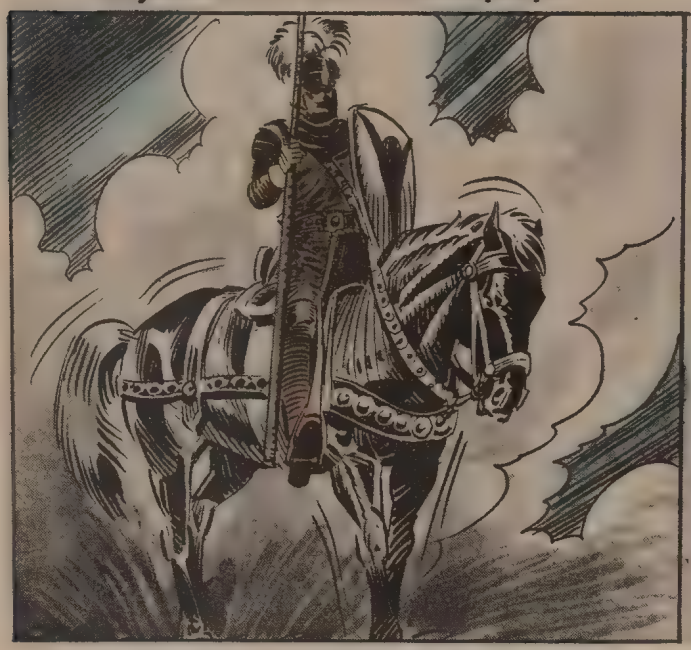

Dört şövalye, kendilerine meydan okuyan yarışmacıların önüne gelince yan yana durup beklemeye başladı...

Zırhlara bürünmüş dört kişi ilerleyip bir an Kont'un şövalyelerine baktı,sonra karşılaşmak istedikleri rakiplerini kalkanına [illegible] raklarının tersi ile dokundu.

Bu, yarışmacıların Kont'un şövalyeleriyle gerçek silahlarla vuruşmaktan kaçındıklarını gösteriyordu.

Tribünlerden hoşnutsuzluk sesleri yükselmeye başladı.Gerçek bir dövüş görmek isteyen binlerce kişi,hayal kırıklığına uğramıştı...

Şövalye Albret, alaylı bir kahkaha atarak,rakiplerine seslendi:

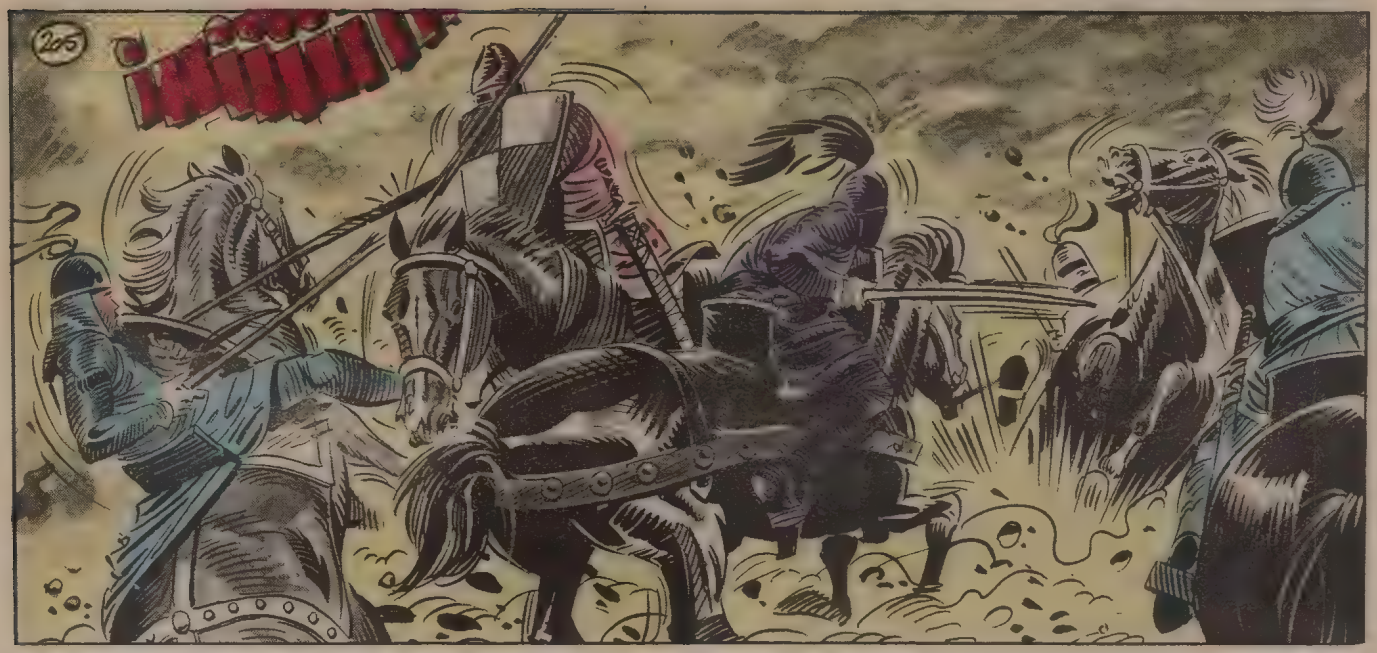

—Akıllıca davrandınız dostlarım. Ben ve arkadaşlarımla gerçek silahlarla vuruşmaya kalksaydınız, bu alandan cesetleriniz çıkardı...

Rakipler, alanın iki tarafında karşılıklı durdular.

Az sonra trampet ve borular, vuruşmaların başladığını bildirdi:

—Şövalyeler dizginlerini boşaltıp, atlarını dört nala birbirlerine doğru sürmeye başladılar.

Ortalık, bir anda karıştı.

At kişnemeleri ve silah şakırtıları alanı doldurdu.

Şövalye Albert ve arkadaşları birer mızrak darbesiyle rakiplerini atlarından düşürdüler.

Karşı taraftan sadece bir şövalye kalkanına inen sert mızrak darbesine dayanabilmiş ve yenilgiye uğramadan ileriye geçmişti...

Şövalye Albert, alaylı bir gülümsemeyle arkadaşlarına:

—Onu bana bırakın! dedi.

Yenilgiden kurtulduğu için, alkışlanan şövalye atını geri çevirdiği vakit, Şövalye Albert'in kendisine doğru at sürdüğünü görerek mızrağına davrandı.

Ama saldırı, karşı konulamayacak kadar müthişti.

Şövalye Albert:

—Haydi, sen de arkadaşlarının yanına git! diye haykırarak ustaca bir mızrak darbesiyle rakibini atından yere yuvarladı...

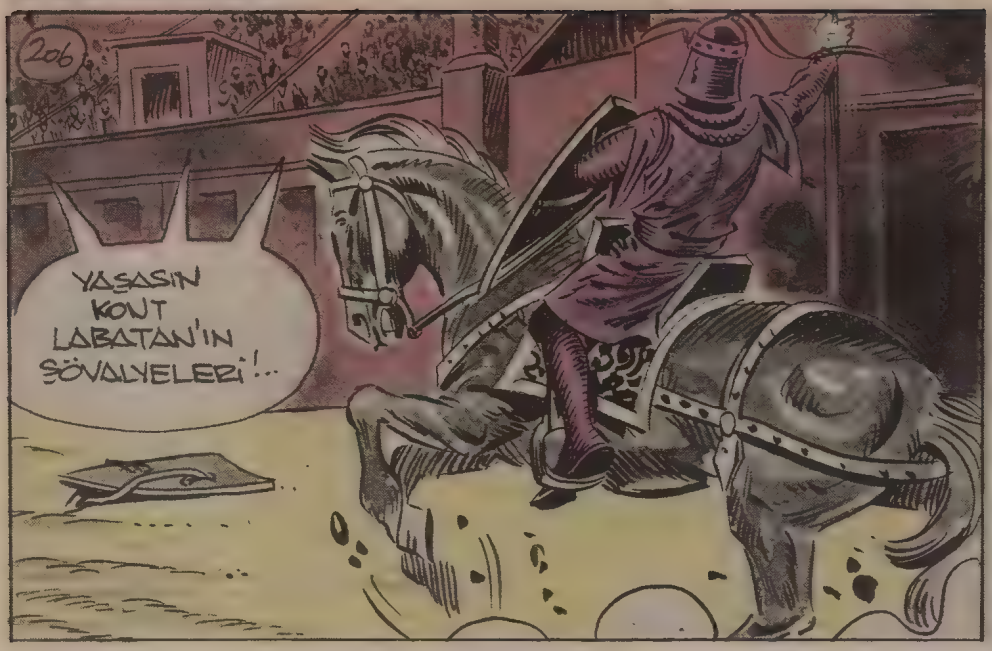

Halkın bağrışları arasında borular ve trampetler yeniden çalmaya başladı.

Galipler çadırlarına doğru giderken, yenilenler yarışma kurallarına göre, atlarını ve silahlarını kaybetmenin acısı içinde başları öne eğik,alanı terk ediyorlardı.

Sonra yeni rakipler ortaya çıktı ve yarışmalar bir saat kadar sürdü.

Şövalye Albert ve arkadaşları,ikinci üçüncü ve dördüncü grup rakipleri de aynı şekilde yere sererek mağrur bir tavırla halkı selamladılar.

Kont Labatan'ın keyfine diyecek yoktu. Locada şen kahkahalar atıyor,galip gelen şövalyelerini hararetle alkışlıyordu.Bir ara Prenses Julya'ya dönerek:

—Şövalye Albert yüzümüzü güldürdü kızım dedi.Bu yarışları da kaybetseydik,hal-

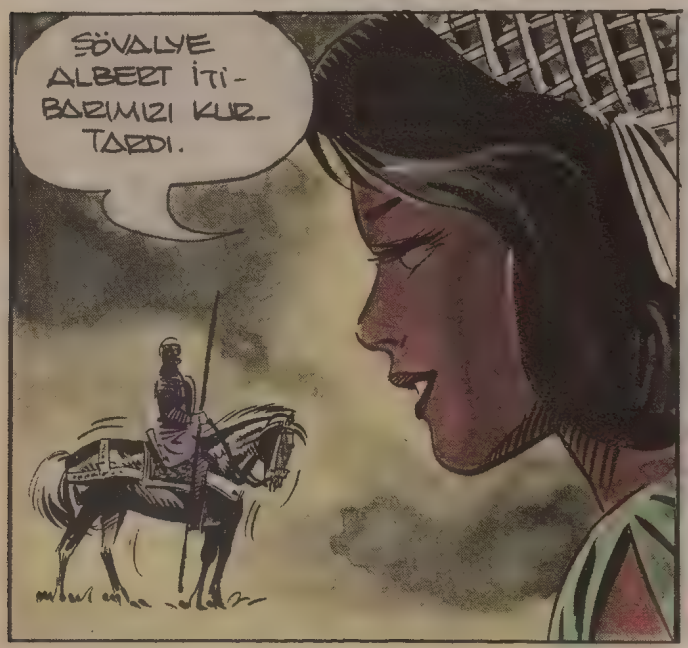

kın gözünde beş paralık olurduk...

Julya,güzel gözlerini atının üzerinde bir zafer anıtı gibi duran Şövalye Albert'ten ayırmadan:

—Evet baba, diye cevap verdi.Şövalye Albert itibarımızı kurtardı.Ama yarışlar kansız ve heyecansız geçiyor.Şövalyeleremizle gerçek silahlarla dövüşecek bir yiğit çıkmayacak mı?

—Buna kim cesaret edebilir? Şövalye Albert'in kalkanına, mızrağının sivri ucuyla dokunacak kimsenin son duasını yapması gerekir...

—Evet...Şövalye böyle bir küstahlığı affetmez ama uçları körletilmiş mızraklarla yapılan bu vuruşmalar bana çok sıkıcı geliyor.

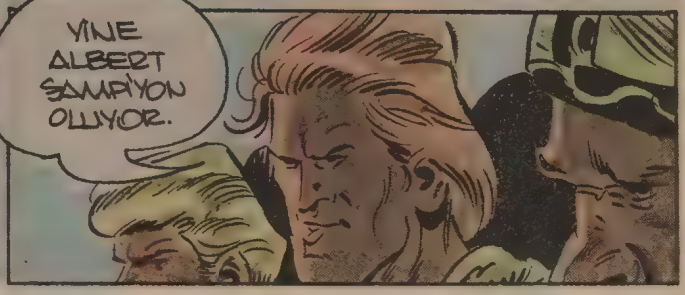

Beşinci grup yarışmacılar da, Şövalye Albert ve üç arkadaşının karşısında kısa sürede yenilgiye uğrayınca sahanın kenarına dizilmiş olan diğer şövalyelerin arasında bir kararsızlık başgösterdi.

Artık kimse,onların karşısına çıkmaya cesaret edemiyordu.

Kont Labatan,altı şövalyeyi hiç güçlük çekmeden devirmiş olan Albert'i şampiyonlar şampiyonu ilan etmeye karar verdi...

Oysa seyirciler bunu istemiyordu.

Çünkü Kont'u da, Şövalye Albert'i de sevmiyorlardı...

Tribünlerde canları sıkılmış bir halde söylenenler, homurdananlar vardı:

—Yine Albert şampiyon oluyor...

—Bu adamı kimse yenemeyecek mi Allahaşkına?

—Kont'un kızını Güzellik Kraliçesi seçerek sarayda bir derece daha yükselecek...

—Peki direğe bağlı olan şu kız ne olacak?

—Şövalyeyle ölüm dövüşü yapacak biri çıkmazsa zavallı kız yakılarak idam edilecek..

—Şövalye Albert'in altı kişiyi devirdiğini gördükten sonra onun karşısına kim çıkabilir?

—Doğru, öyle bir babayiğit nerede?

Bu sırada,atlı bir subay sahaya çıkıp herkesin duyabileceği bir şekilde Paprika'ya bağırdı:

—Suçlu kadın...Senin adına çarpışacak bir şövalyenin olmadığı anlaşıldı.Ölüme hazır mısın?

Kalbi korku ve heyecandan çılgıncasına atan Paprika güzel gözlerini umutsuzlukla kapayarak,cılız bir sesle:

—Evet hazırım! diyebildi.

Artık,hiç bir kuvvetin kendisini ölümden kurtaramayacağını anlamış,rengi uçan dudaklarının arasından birtakım dualar mırıldanmaya başlamıştı.

Az sonra odunlar ateşe verilecek ve narin vücudu alev alev yanarak kömür olacaktı.

Galiplerin bulunduğu taraftaki sevinç devam ederken alanın öbür ucundan tek bir borunun öttürüldüğü duyuldu.

Bu,bir meydan okuma borusuydu.

Yüzler,şaşkınlıkla gerildi ve gözler derin bir merakla sesin geldiği yana döndü.

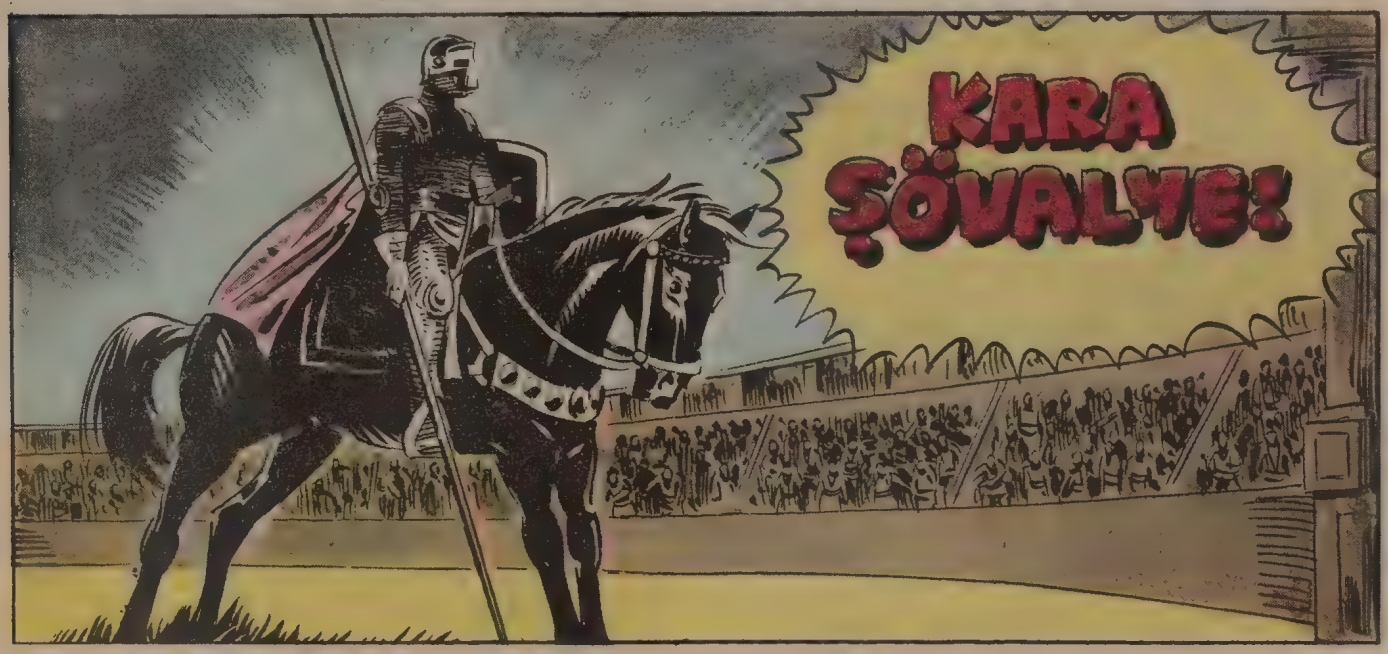

Kim bu yeni şövalye?

Şimdiye kadar neden sahaya çıkmamıştı?

Kiminle çarpışmak istiyordu?

Az sonra engel kaldırıldı ve meçhul şövalye alana doğru ilerledi.

Siyah bir ata binmiş ve siyah zırhlar giymişti.

Halk ona hemen bir isim bulmakta gecikmedi:

"—Kara Şövalye!..Yaşasın Kara Şövalye!.."

Yeni yarışmacı hiç de güçlü birine benzemiyordu.

Yüzünü miğferin maskesiyle kapamıştı.

İri yapılı değildi...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

14 OCAK 1981 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI 364 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Zigetvar Kontu Greguar Labatan, Osmanlı İmparatorluğu'nun batı sınırlarındaki Türkleri kan, ateş ve zulüm içinde kıvrandırmaktadır. Sadrazam Mehmet Paşa bu zalim konta gereken dersi vermek için Kara Murat'ı görevlendirir.

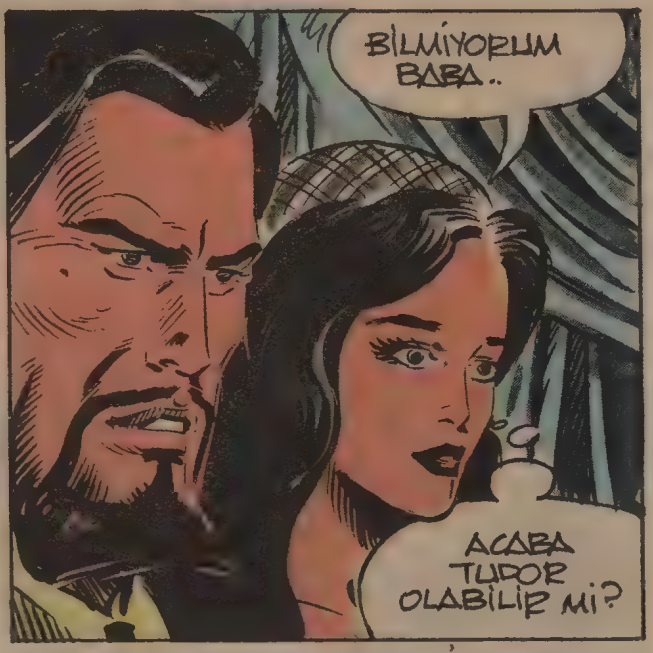

Ama siyah atının cins bir hayvan olduğu belliydi. Kont'un locasının önünden geçerken mızrağını hafifçe indirerek Prenses Julya'yı selamladı.

At üzerindeki duruşu ve hayvanı yönetiş şekli, onun iyi bir binici olduğunu gösteriyordu.

Kont Labatan biraz kızgın bir sesle:

—Kim bu Kara Şövalye? diye sordu.

Prenses Julya, ellerinin buz kesildiğini ve sırtında bir ürperti dolaştığını hissetti:

—Bilmiyorum baba...diye cevap verirken içinden, "Acaba bu Tudor olabilir mi? Hayır, hayır...İmkân yok buna!" diye mırıldandı.

Tudor ne kadar cesur olursa olsun, deli değildi.

Yüzlerce askerin çevirdiği alana böyle

rahatça giremezdi.

Prenses Julya kendi kendine:

"—Meçhul Şövalye yüzünü açtığı vakit, kim olduğunu görürüz." diye söylendi.

Görevli askerler, borularını gökyüzüne doğru kaldırarak, uzun uzun öttürüp yeni bir karşılaşmanın başlayacağını haber verdiler.

Kara Şövalye, binlerce meraklı gözün, kendisini şaşkınlıkla seyretmesine aldırış etmeden ilerledi, ortadaki büyük çadırın önüne giderek mızrağının sivri ucuyla Şövalye Albert'in kalkanına dokundu.

Tribünlerden derin bir hayret uğultusu yükseldi.

Müthiş bir şeydi bu...

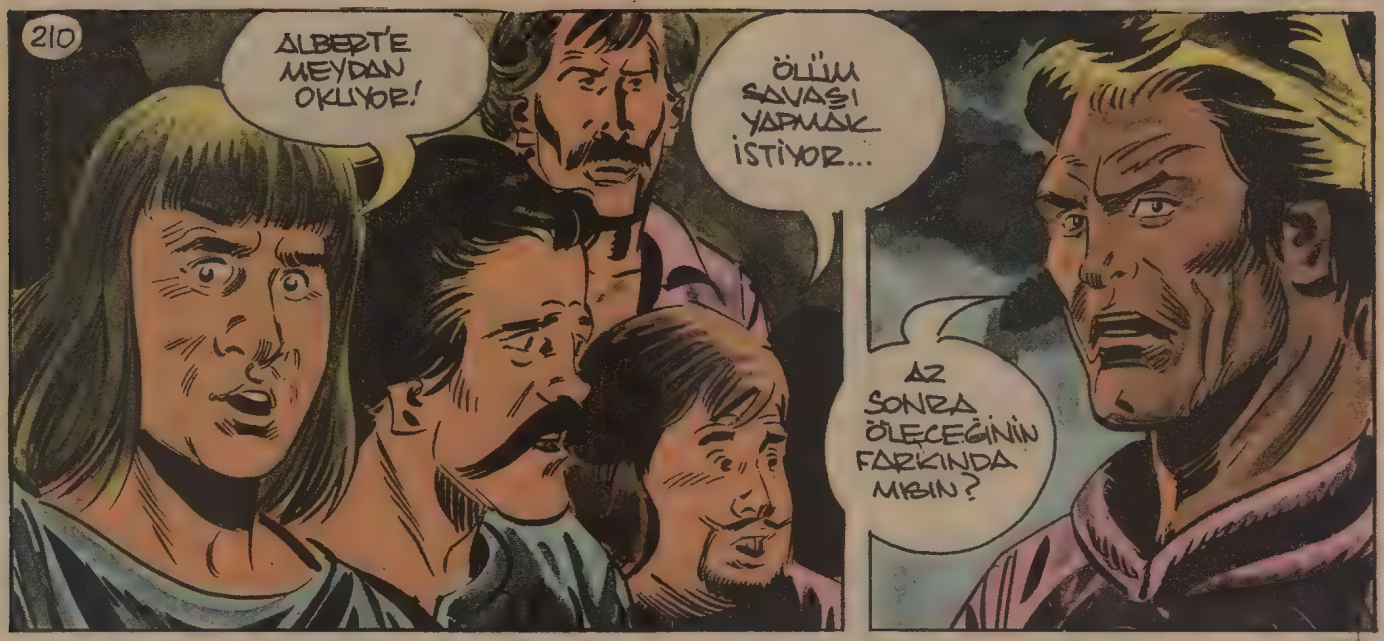

Sivri uçla bir şövalyenin kalkanına dokunmak, onunla ölüm savaşı yapmayı istemek demekti.

Şövalye Albert gibi bir savaş devine böyle meydan okuyan kimdi?

İlk şaşkınlık geçtikten sonra koca hipodromu derin bir ölüm sessizliği kapladı.

Şimdi alanda çıt çıkmıyordu.

Yeni rakibinin delice hareketine en çok Şövalye Albert şaşırmıştı.

Gülümsemeye çalışarak, boğuk bir sesle:

—Son duanı yaptın mı aptal şövalye? dedi. Az sonra öleceğinin farkında mısın?

Kara Şövalye:

—Ben ölümden korkmam! diye cevap verdi.

Şövalye Albert sinirli bir kahkaha attı:

—Öyleyse çevrene, gökyüzüne ve güneşe iyice bak.. Çünkü onları son defa görüyorsun...

—Çok naziksin Şövalye.. Ama aynı şeyleri ben sana tavsiye edeceğim. Sağlam bir ata bin ve sağlam bir mızrak alarak karşıma geç...

—Çok küstahsın!.. Bunun cezasını hayatınla ödeyeceksin?

—Orası belli olmaz... Kimin daha çok yaşayacağını ancak Tanrı bilir...

Şövalye Albert, alaylı bir sesle konuşan bu mağrur şövalyeye çok kızmıştı.. O ana kadar güçlükle zaptettiği öfkesi birden barut fıçısı gibi patladı:

—Pekâlâ... Öyleyse ölmeye hazırlan rezil köpek..Şimdi canını almaya geliyorum.

—Bekliyorum dostum.. Güneşe ve mavi gökyüzüne son defa bak... Çünkü onları bir daha göremeyeceksin...

Siyahlar giyinmiş şövalye bunları söyledikten sonra Albert'in önünden ayrıldı ve sahanın ortasına çekilerek rakibini beklemeye başladı.

Hipodrom şimdi alkıştan inliyordu.

Halk, şövalye Albert'e meydan okuyan bu adsız şövalyenin cesaretine hayran kalmıştı.

Kimdi bu kara Şövalye?

Niçin yüzünü açmıyordu?

Ölüm dövüşünü neden istemişti?

Bu soruların cevabını kimse veremiyordu ama, halk gerçek bir vuruşma seyredeceği için heyecanlıydı...

Tribünlerde şaşkın mırıltılar dolaşıyor,

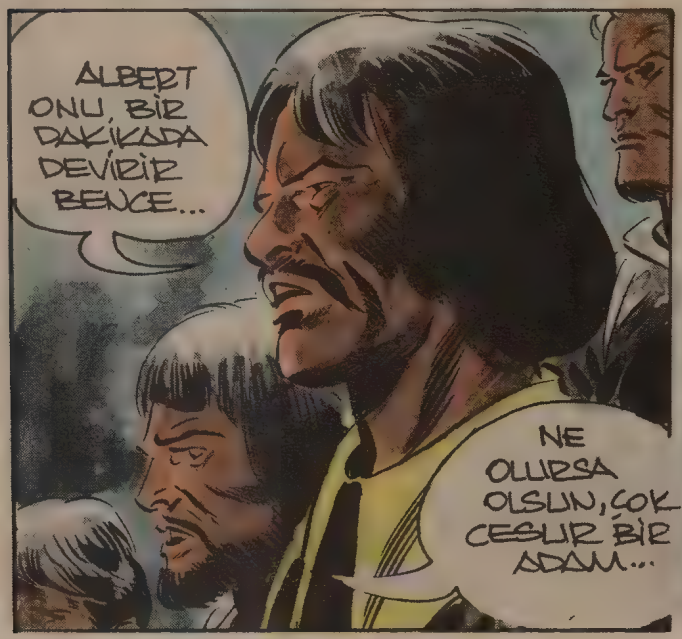

herkes birbirine soruyordu:

—Siyahlı Şövalyenin yüreği kadar bileği de sağlam mı acaba?

—Şövalye Albert'e böyle meydan okumak delilik...

—Daha öncekilerin akibetini bilmiyor mu?

—Albert onu bir dakikada devirir bence...

—Ne olursa olsun, çok cesur bir adam...

Şövalye Albert, rakibinin alaylı konuşmasını hiç beğenmemişti...

Ölüm saçan iri gözleriyle, uzaktaki düşmanına bakarak kendisine sağlam bir mızrak, hiç darbe yememiş ağır bir kalkan ve keskin bir balta seçti.

Şövalye Albert silahlarını kuşanırken bir yandan da:

"—Ne idüğü belirsiz bir serseri bana meydan okudu, beni tahkir etti. Bu ne cüret, bu ne küstahlık?" diye söyleniyordu.

Bir subay, ortaya çıkıp elindeki boruyla bağırarak ölüm dövüşünün şartlarını tekrarladı:

—Seçilen silahlar mızrakla baltadır. İki tarafın da üçer mızrağa hakkı vardır. Dövüş, taraflardan biri aman dileyinceye,veya ölünceye kadar devam edecektir. Kazanan şövalye bu yılın şampiyonlar şampiyonu ilan edilecek ve güzellik kraliçesini seçme hakkını kazanacaktır.

Şövalye Albert, tepeden tırnağa zırhlara bürünmüş bir halde, atının üzerinde ağır ağır sahanın ortasına ilerledi.

Halk, dev şövalyeyi korkuyla izliyordu.

Seyircilerin heyecandan boğazı kurumuştu...

Kimse siyahlı şövalyenin kazanacağını ummuyor fakat herkes onun cesaretini çılgınca alkışlıyordu.

Paprika, hüzün dolu gözlerini yabancı adama dikerek titrek bir sesle:

—Tanrı yardımcın olsun şövalye... Sizin için dua edeceğim! dedi.

Siyahlı şövalye, genç kızın bu sözlerini duydu ve zırhlarına rağmen, atının yelesine kadar eğilerek:

—Sağol asil hanımefendi, dedi.

Paprika şaşırdı:

—Kim? Ben miyim hanımefendi? Yanlışınız var şövalye. Ben basit bir çingene kızıyım...

—Yanılıyorsun... Sen bir hanımefendisin.. Güzel gözlerini kaplayan bu umutsuzluk neden? Niçin bakışların bu kadar ürkek? Bu dövüşü seni kurtarmak için yapıyorum. Seni hayal kırıklığına uğratmaktansa bin defa ölmeye razıyım...

Paprika, derin bir heyecan içinde, iliklerine kadar ürperdi. Gözleri parlayarak titrek bir sesle sordu:

—Siz... Siz kimsiniz? Neden benimle beraber öleceksiniz?

Siyahlı şövalye, genç kıza cevap vermeden döndü, mızrağını doğrultarak dövüşe hazır bir halde beklemeye başladı.

İki şövalyenin de elindeki mızraklar tahtadan süs silahları değil, dişbudak ağacı ile demir uçlu ölüm aletleriydi.

Çok geçmeden trampetlerin çağrısı

göklere yükseldi. Bir subayın:

—İpleri kesin.. Dövüş başlasın! diye bağırdığı duyuldu.

Kesilen ipler yere indi.

Meydan artık açıktı.

İki rakip, mızraklarını sıkı sıkı kavrayarak atlarını sürdüler..

Paprika, gözlerini yumdu.

Taş kadar sert toprağı titreten demir nallar, kendi kalbinin üzerinden geçiyormuş gibi bir his duyuyordu.

Tribünlerde binlerce kişinin soluğu kesilmiş, boğazı kurumuştu.

İki düşman, birbirlerine doğru hücuma geçtikten az sonra sahanın ortasında karşılaştı.

İki tarafın mızrakları, kalkanların tam ortasına çarptı.

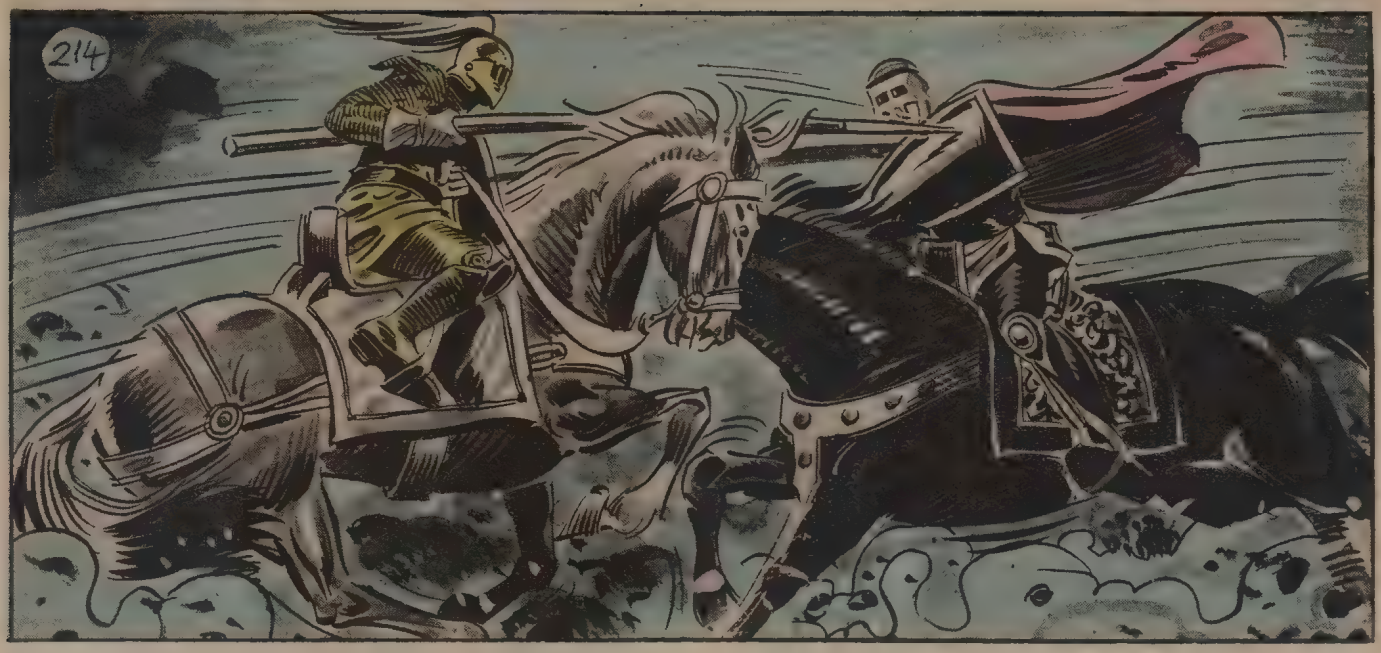

Atlar, mızrakların korkunç darbeleriyle şahlandılar.

Bir an ikisinin de düştüğü sanıldı.

Ama eğerlerinin üzerinde iki büklüm olan süvariler, kendilerini toparlayarak atlarından yuvarlanmadılar.

Kin dolu bakışlarla birbirlerini süzdükten sonra, yardımcılarından yeni mızraklarını almak için atlarını meydanın iki ucuna koşturdular.

Binlerce seyirci, bağırarak, çığlıklar atarak onları alkışlıyordu.

Kont Labatan bile heyecanlanmıştı. Gözleri parlayarak:

—Güzel bir dövüş olacak bu...Hele şu ilk darbe şahaneydi, dedi.

Prenses Julya, babasına yan yan baktı. Onun bu heyecanını yersiz bulmuştu:

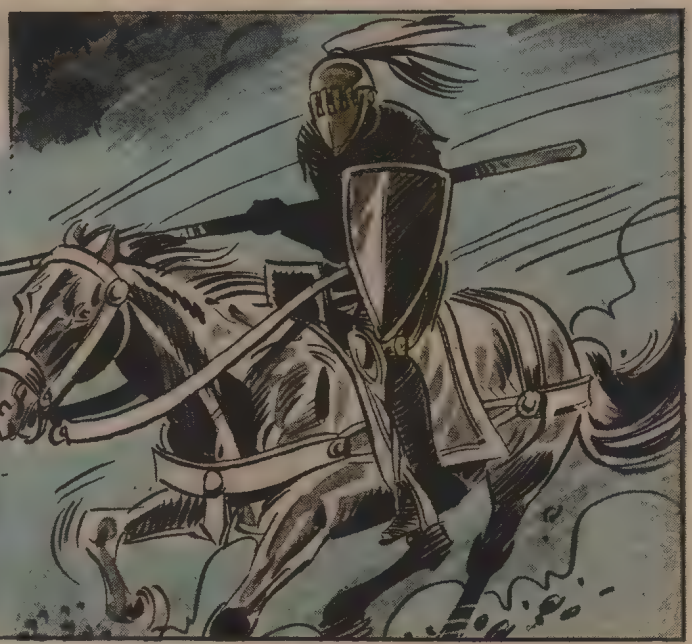

—Ya Şövalye Albert yenilirse? Bu seni hiç düşündürmüyor mu?

Kont Labatan, gevrek bir kahkaha attı:

—Albert'in yenilmesi imkânsız kızım. Sonunda yabancı şövalyeyi kanlar içinde yere serecektir...

İki rakip, sahada yeniden yerlerini alır almaz, bütün gürültüler kesildi.

Şimdi halk adeta soluk almaktan korkuyordu.

Başlama işareti verilince, iki düşman da aynı şiddet ve aynı hızla birbirlerine saldırdı.

Şövalye Albert, dört nala giden atının üzerinde bakışlarından öfke şimşekleri fışkırarak meçhul şövalyeye yaklaşırken:

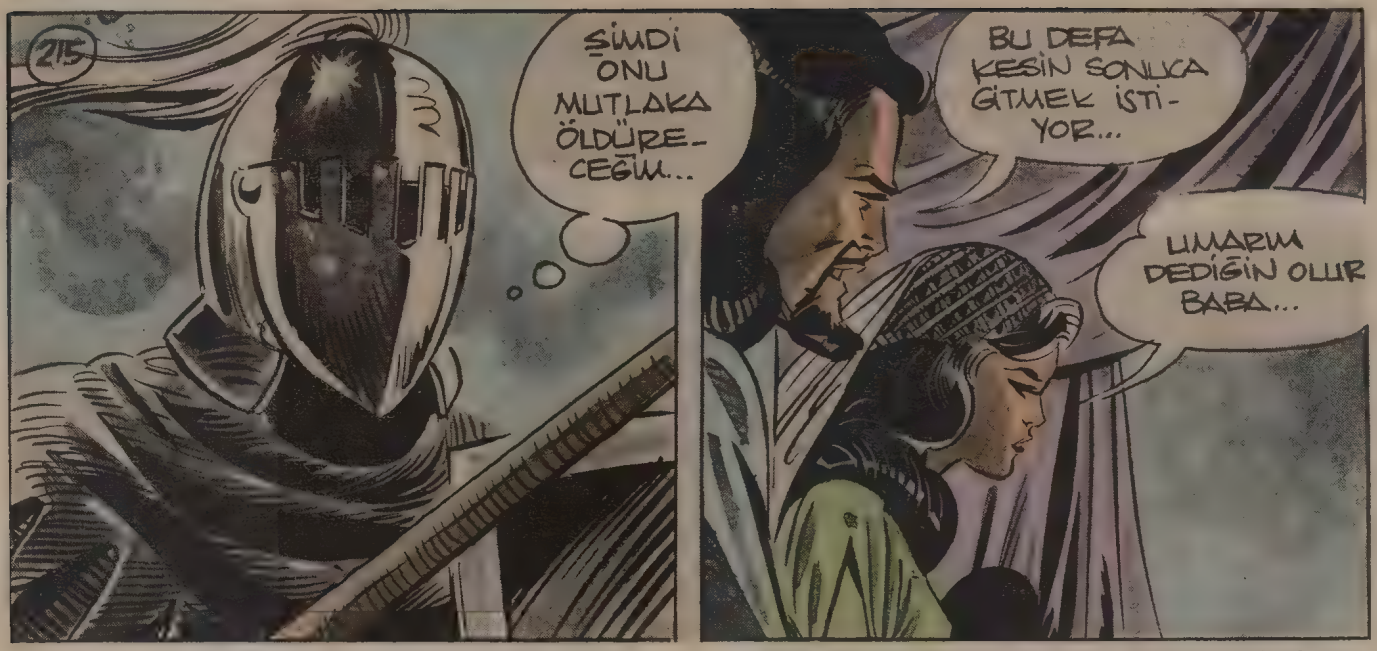

"—Daha önce onu küçümsemekle hata ettim. Bu yüzden ilk vuruşum etkisiz kaldı. Şimdi onu mutlaka devireceğim" diye düşünüyordu.

Gerçekten o güne kadar Albert'in mızrağını isabet ettirdiği şövalyelerin hiçbiri atının üzerinde kalmamıştı.

Birçok kişi, oyunun biraz uzaması, seyircilerin daha fazla eğlenmesi için Şövalye Albert'in öldürücü darbeyi geciktirdiğini sanıyordu.

Kont Labatan, Prenses Julya'yı dirseğiyle dürterek:

—Siyah atlı şövalye şimdi yeri öpecek kızım, dedi.

—Bunu da nereden çıkardın baba?

—Şövalye Albert'in atını sürüş şeklinden. Bu defa kesin sonuca gitmek istiyor...

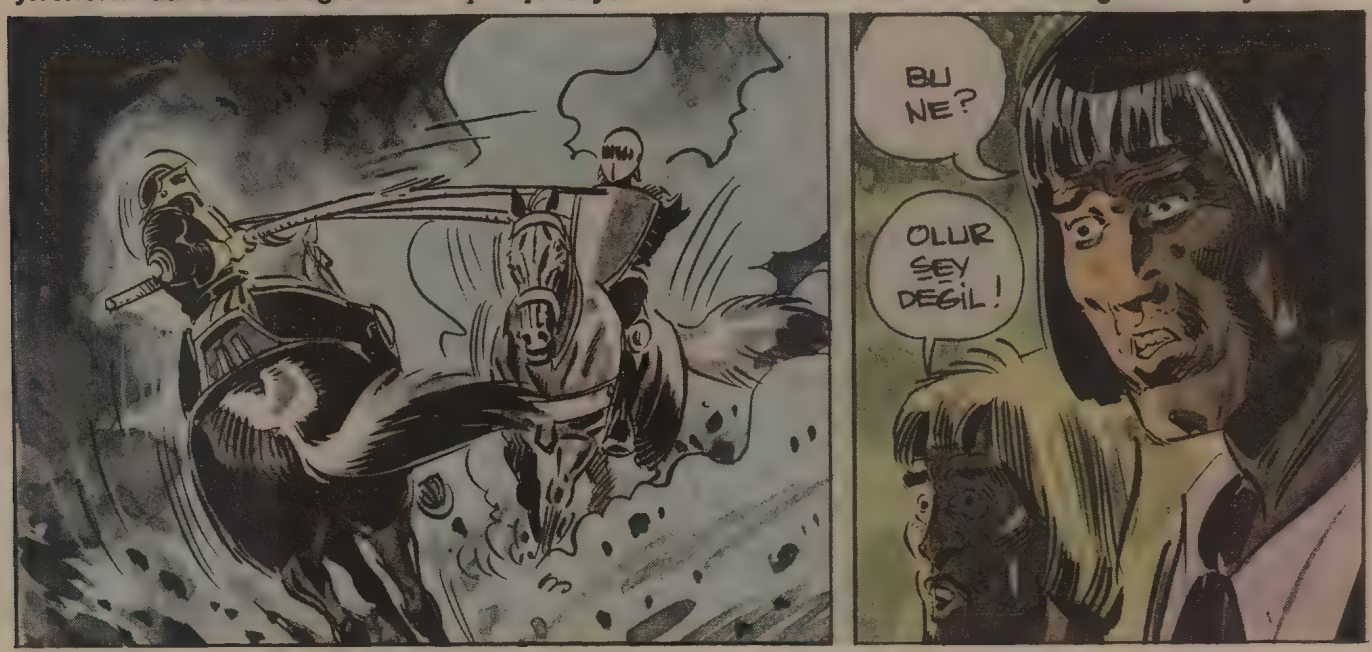

—Umarım dediğin olur baba. Dövüş uzadıkça içimi bir endişe sarıyor çünkü...

Alanın ortasında iki at, ayaklarının altında tozları havalandırarak birbirine girdi.

Mızrakların çatışması müthiş oldu.

Şövalye Albert, bu darbe için tüm gücünü kullanmıştı.

Çarpışmanın şiddetiyle iki mızrak da çatırdayarak kırıldı...

Seyirciler, heyecandan ayağa fırlamışlardı...

Toz bulutu dağıldığı vakit ağızlardan hayret çığlıkları yükseldi:

—Bu ne?

—Olur şey değil...

—İki şövalye de yıkılmadı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

21 OCAK 1981 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 365 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Zigetvar Kontu Greguar Labatan, Osmanlı İmparatorluğu'nun batı sınırlarındaki Türkleri kan, ateş ve zulüm içinde kıvrandırmaktadır. Sadrazam Mehmet Paşa bu zalim konta gereken dersi vermek için Kara Murat'ı görevlendirir.

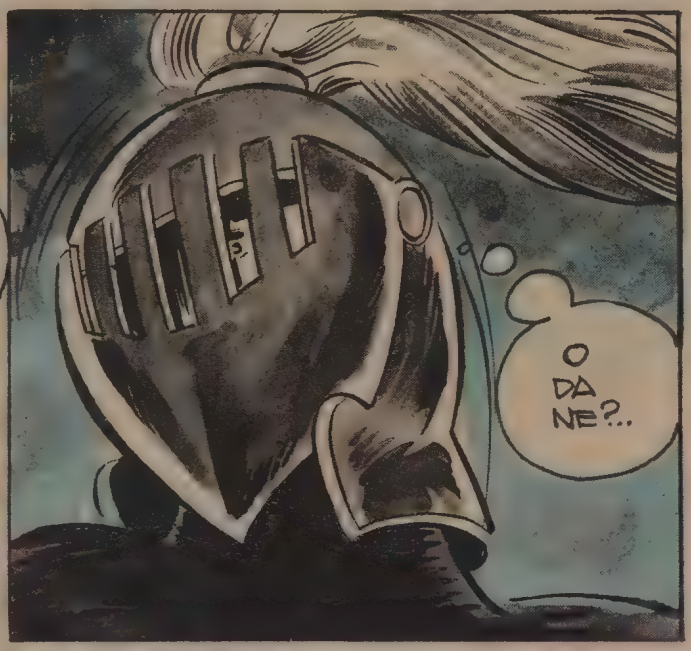

—Siyah atlı şövalyenin, o müthiş darbeye dayanabilmesi için şeytan olması gerek..

Halkın uğultusu hipodromu inletirken Şövalye Albert atını sürüp geçmişti.

Mızrağının, düşmanının kalkanının tam ortasına vurarak kırıldığını ve Kara Şövalye'nin şiddetle sarsılarak düşmek üzere olduğunu görmüştü. Onun yere yuvarlandığından emin olduğu için taraftarlarının alkış seslerini bekliyordu.

Kulakları, önce başlamak isteyen birkaç cılız alkış sesini, sonra göklere yükselen hayret çığlıklarını duydu.

Ne oluyor diye, hızla geri döndü.

Kara Şövalye, atının üzerinde sanki hiç bir şey olmamış gibi duruyordu.

Şövalye Albert, hayatında ilk defa yüreğinin titrediğini, kalbini derin bir endişe-

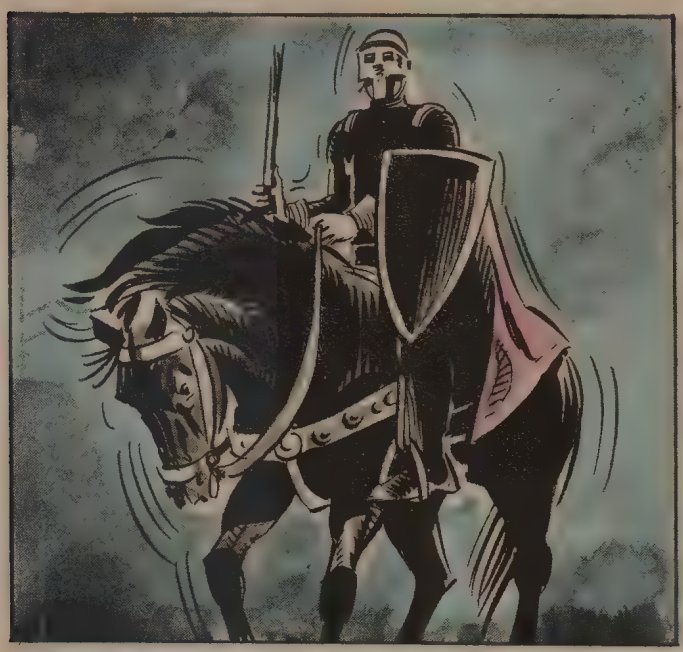

nin sardığını hissetti.

O darbeye bugüne kadar kimse dayanamamıştı...

Bu adam kimdi?

Nasıl bir şövalyeydi?

Avrupa'da bu kadar dayanıklı bir silahşörün olduğunu duymamıştı.

Kont Labatan şimdi locasında korku ve şaşkınlıktan buz gibi donup kalmış gibiydi:

—Olur şey değil! diye mırıldandı.

Şövalye Albert, adsız şövalyeye dönerek haykırdı:

—Cehennem zebanisi! Ne yaparsan yap, elimden kurtulamayacaksın...

Siyah atlı şövalye, alaylı bir sesle cevap verdi:

—Mızrakların çok çürük şövalye.. Daha sağlam bir silahın var mı?

—Serseri... Bir de benimle alay ediyorsun ha!. Şimdi sana yeri öptüreceğim...

Kurallara göre, iki rakibin de yeniden köşelerine gidip üçüncü mızraklarını almaları gerekiyordu.

Usul böyleyken, Albert birden atına asılı baltaya sarıldı ve hızla kara şövalyeye saldırdı.

Meçhul şövalyeyi tutan seyirciler ansızın sapsarı kesildiler.

Kara Şövalye ikinci çarpışmadan sonra kalkanını atının eğerine asmıştı. Elinde sadece kırık bir mızrak parçası vardı.

Bu müthiş hücumu neyle karşılayacaktı?

Şövalye Albert, onu boş bulunurken avlamak istemiş ve işte fena kıstırmıştı.

Baltayı rakibinin kafasına doğru hızla savurdu, Kara Şövalye inanılmaz bir soğukkanlılıkla eğildi. Balta miğferini sıyırarak geçerken, Kara Şövalye kırık mızrağının ucunu kaldırıp, Şövalye Albert'in miğferine nişan aldı.

Bir şövalyenin miğferini mızrakla kaldırmak, en güç hareketlerden biriydi ve isabet alan süvari büyük bir ihtimalle atından yere yuvarlanırdı.

Şövalye Albert bütün gücünü ve dikkatini savurduğu baltaya verdiğinden kırık mızrağın darbesinden kurtulamadı. Üstelik böyle inanılmaz bir karşı saldırıyı hiç beklemiyordu.

Atının üzerinde, fırtınaya tutulmuş gibi sallandı, şöhretini kurtarmak için olağanüstü bir güç sarfederek düşmemeyi başardı ama, dizginleri bırakmadığı için bu defa atı da kendisiyle beraber yere yuvarlandı:

—Allah kahretsin! diye bağırırken, dudakları öfkesinden tir tir titriyordu.

Karşısındaki adam kimdi?

Ömründe ilk defa, kendi ayarında usta bir cenkçi ile karşılaştığını görüyor, bunu olmayacak bir şey sandığından şaşkınlığı daha da artıyordu.

Tanıdığı bütün ünlü şövalyeleri bir bir aklından geçirdi:

"—Bana dayanabilecek tek şövalye Rahip Gaspar... O da bunun gibi ince yapılı değil" diye düşündü.

Şövalye Albert, atı yere yuvarlanır yuvarlanmaz, ayaklarını üzengilerden kurtarmış ve ağır zırhına rağmen çevik bir hareketle ayağa fırlamıştı.

Yere düşen baltasıyla kalkanını kaptı.

İsimsiz şövalye de atından inip kalkanını ve baltasını alarak Albert'in üzerine yürüdü:

—Sıkı dur şövalye... Sanırım şimdi sıra bende...

—Bekliyorum şeytanın piçi... Gel de dersini vereyim...

İki rakip, birbirlerine saldırmak üzereyken saha komiserleri onların arasına girdi ve kurallara göre, iki tarafın beş dakika dinlendikten sonra dövüşe devam etmeleri gerektiğini bildirdi.

Aslında, Şövalye Albert'in kendisini toparlaması için böyle bir şey uydurmuşlardı...

İsimsiz şövalye omuzlarını silkip:

—Bence hepsi bir, diyerek dönüp kendi köşesine yürüdü.

Rakibini atıyla beraber yere devirdikten sonra bu durumdan faydalanmayıp kendisi de atından inerek eşit şartlar altında dövüşe devam etmek istemesi, halkın gönlünü Kara Şövalye'ye bağlamıştı.

Bu erkekçe kendine güveniş, Şövalye Albert'in baltayla yaptığı kalleşçe saldırıya karşı takındığı bu yiğitçe davranış, tribünlerden coşkun bir alkış selinin kopmasına yol açmıştı.

İsimsiz şövalye yerine dönünce yardımcılarından su istedi.

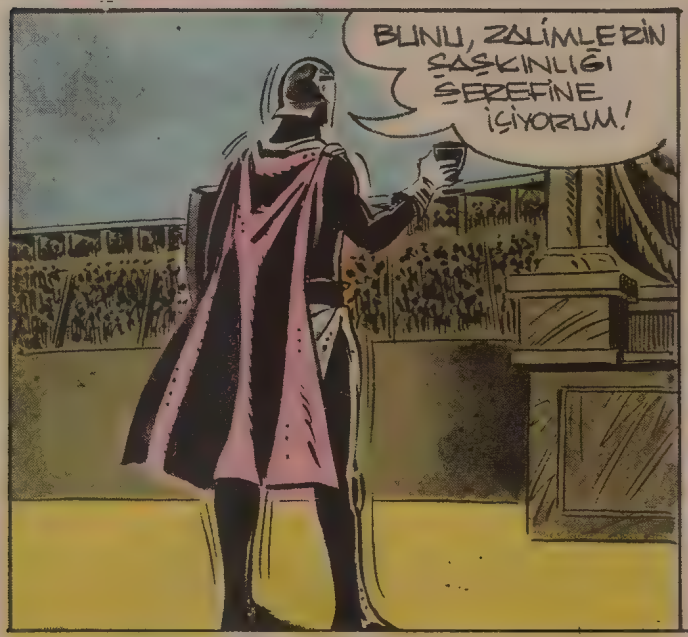

Hemen koşup getirdiler.

Genç adam miğferinin ağız kısmını açarak kupayı dudaklarına götürürken:

—Bunu, zalimlerin şaşkınlığı şerefine içiyorum! diye bağırdı.

Bu, meydan okumaların en büyüğüydü.

Doğrudan doğruya Kont Labatan'a yöneltilen bir tehditti sanki...

Locasında sapsarı kesilen Kont, öfkesini tutamayarak Saray Komutanı Leroy'a emretti:

—Bu isimsiz şövalye fazla ileri gitti. Şövalye Albert'e söyle, derhal sahaya çıkıp şu edepsizin dersini versin. Mutlaka onun kellesini istiyorum...

—Emredersiniz asaletmeap...

Prenses Julya solgun dudaklarının arasından:

—Bu uğursuz günü bir kâbus gibi hayatım boyunca hatırlayacağım! diye mırıldanırken iri gözlerini isimsiz şövalyeye dikti.

Bakışları, çelik zırhı delip içindeki adamı tanımak istiyor gibiydi...

Bu Kara Şövalye, Tudor olabilir miydi?

"—Hayır, hayır... Tudor basit bir sokak kavgacısı.. Böyle yıllarca eğitim görmüş şövalyelerle boy ölçüşecek çapta biri değil" diye mırıldandı.

İyi ama, kimdi bu adam? Nereden gelmişti?

Dinlenme süresi bitince, tekrar trampetler çaldı, borular öttü ve alkışlar arasında iki rakip alana çıktı.

İkisinin de sol kollarına geçirilmiş kalın birer kalkan, sağ ellerinde ise, kısa sap-

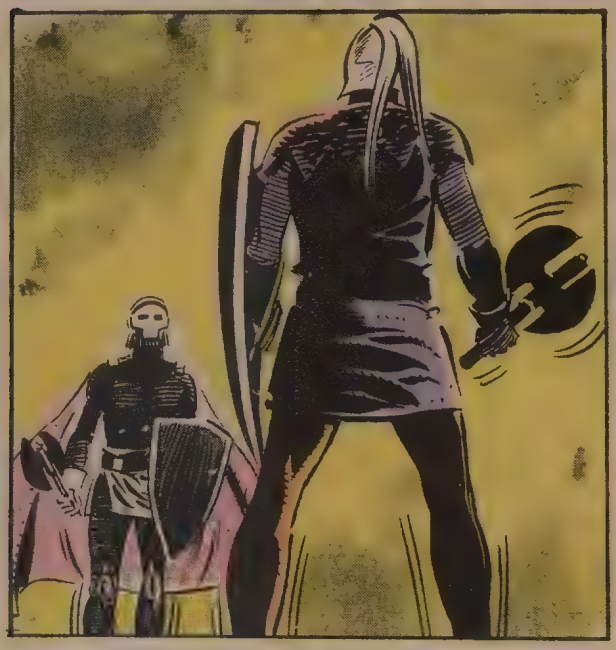

lı, keskin birer balta vardı.

Ayakta, karşı karşıya geldikleri vakit iki rakibin boyları arasındaki fark açıkça görüldü.

İsimsiz şövalye, uzun boylu olmasına rağmen, iki metrelik dev şövalye Albert'in yanında adeta kısa boylu görünüyordu.

Bu devle baş etmesi mümkün müydü?

Albert kükremeyi andırır bir sesle:

—Az sonra başını gövdenden ayıracağım, dedi. Seni öldürmeden önce kim olduğunu öğrenmek isterim...

—Zamanı gelince öğreneceksin şövalye... Şimdi gevezeliği bırak da dövüşümüzü tamamlayalım...

—Kolla kendini öyleyse sefil...

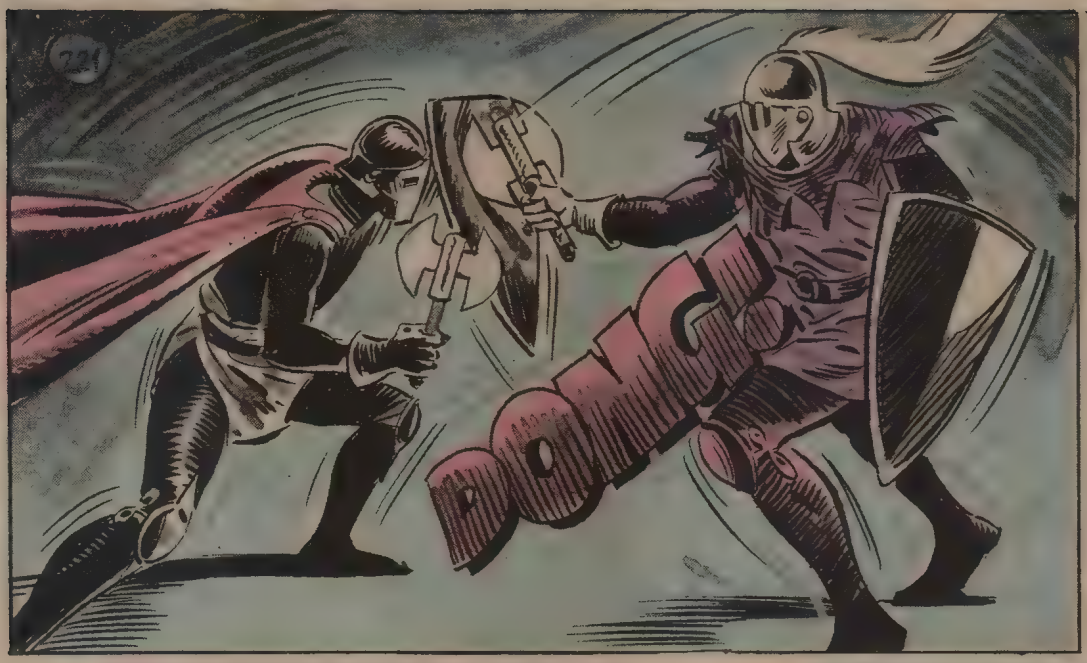

Şövalye Albert ansızın ileri atıldı. Baltalı kolu şimşek gibi kalktı ve indi.

Kara Şövalye, çevik bir hareketle yana sıçrayarak, kafasını ikiye yarabilecek korkunç darbenin önünden kaçtı, balta onun kalkanına çarparak derin bir iz açtı.

Aynı anda, isimsiz şövalyenin baltası Albert'in omuzuna indi, fakat çelik zırhın üzerinde sekti.

Baltaların çelikle çarpışması alanda çan gibi çınlıyor ve kıvılcımlar çıkartıyordu.

İsimsiz şövalyenin ustaca bir balta darbesi Albert'in miğferine indi, demir maske bir yanından açılarak dev şövalyenin öfkeden kıpkırmızı kesilmiş yüzünü meydana çıkardı.

Prenses Julya:

—Eyvah! Şövalye Albert yaralandı! di-

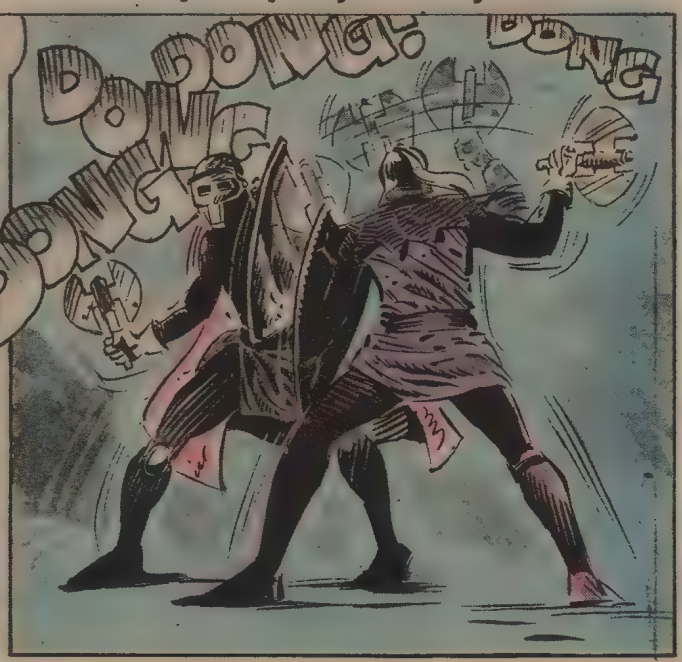

ye bağırdı.

Kont Labatan, kızının yüzüne bakmadan:

—Önemli bir şey değil! Maskenin vidası saplanıp yanağını çizdi, dedi.

Seyirciler, "Yaşa Kara Şövalye" diye haykırırken, kuduracak gibi olan Şövalye Albert'in hiddetli kükreyişi tribünlerin en kuytu köşelerine kadar aksetti.

Dev adam bütün cüssesiyle dikilerek baltasını kaldırdı ve miğferini parçalayan küstahı haklamaya hazırlandı:

—Geber melun!..

Balta, peş peşe, bir makine çabukluğuyla isimsiz şövalyenin üzerine inmeye başladı.

Albert'in öfkeden, gözünün artık bir şey görmez olduğu anlaşılıyor, rakibini bir an önce parçalamak için soluk almadan arka arkaya müthiş darbeler indiriyordu.

İsimsiz şövalye bu çılgınca saldırı karşısında gerilemek zorunda kaldı. Balta kalkanına indikçe, kulakları tırmalayan madeni bir gürültü çıkarıyor, Albert'in isimsiz şövalyeyi bir an önce öldürmek istediği görülüyordu.

Kara şövalyenin kalkanı balta darbelerinden eğri büğrü olmuştu. Albert haykırıyordu:

—Kaçmasana köpek... Kaçma... Erkekçe dövüş benimle...

İsimsiz şövalye alaylı bir kahkaha attı. Hâlâ dövüşün başındaki kadar çevik ve zinde idi:

—Kendini boşuna yoruyorsun aptal

dev! Az sonra soluğun kesilecek ve seni devirmem için parmağımın ucuyla dokunmam yetecek...

Bu sözler Şövalye Albert'i daha da kudurttu. Şimdi artık deli gibiydi. Hızlı fakat ölçüsüz darbeleri onu gerçekten boş yere yoruyordu.

Bir ara soluk almak için durdu. Göğsü körük gibi kalkıp iniyordu. Gözlerinde dehşete benzer bir şaşkınlık ifadesi belirmişti. Bütün gücünü kullandığı halde rakibini deviremeyişine inanamıyor gibiydi:

—Olmaz.. Bu bir insan olamaz.. Şeytan bu! diye homurdandı.

Aynı anda isimsiz şövalye karşı saldırıya geçti...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

28 OCAK 1981 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 366 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Zigetvar Kontu Greguar Labatan, Osmanlı İmparatorluğu'nun batı sınırlarındaki Türkleri kan, ateş ve zulüm içinde kıvrandırmaktadır.Sadrazam Mehmet Paşa bu zalim konta gereken dersi vermek için Kara Murat'ı görevlendirir.

Albert'in çelik miğferine peş peşe birkaç darbe indi ve şövalyenin yüzündeki siper koparak, tozların arasına uçtu.

Şimdi dev adamın kıpkırmızı ve ter içindeki koca yüzü iyice meydana çıkmıştı.

Meçhul şövalye, istese son bir balta vuruşuyla bu yüzü ikiye bölebilirdi. Ama o bunu yapmadı. Elindeki baltayı uzağa fırlattıktan sonra, çelik eldivenli yumruğunu düşmanının yüzüne indirdi.

Şövalye Albert'in burnu ezildi, dudakları patladı ve çelik eldivenin yırttığı yerlerden kan fışkırdı.

Şövalye Albert, geriye kaçmak istedi ama isimsiz şövalyenin pençesinden kurtulamadı.

Koca adam, kütük gibi sırtüstü yere yuvarlandı.

Kara Şövalye, atmaca gibi atıldı ve Albert'in yüzünü yumruklamaya devam etti.

Çelik örgülü eldivenler kan içinde kalmıştı.

Artık direnme gücü kalmayan Şövalye Albert, danalar gibi böğürüyor, merhamet dileniyordu.

Kont'un yenilmez şövalyesinin düştüğü durum gerçekten acıydı.

Bir dizini düşmanının göğsüne dayamış olan isimsiz şövalye hançerini kınından çıkarmak üzereyken, rakibinin merhamet istemesi üzerine bundan vazgeçti, ayağa kalktı ve ucundan kan damlayan eldivenlerini silkeleyerek,

"—Tanrı haklıyı korudu, ben kazandım. Madem aman diliyorsun, hayatını bağışlıyorum" dedi.

Halk bu yiğitlik gösterisine hayran kalmıştı.

Şövalye Albert derin bir utanç içinde çadırına kaçarken seyirciler avuçlarını patlatırcasına yeni şampiyonu alkışlıyorlardı:

—Yaşa Kara Şövalye...

—Varol aslanım...

—Yiğitler yiğidi...

—Şampiyonlar şampiyonu ...

—Elin dert görmesin...

Binlerce göğüsten fışkıran coşkun tezahürat devam ederken, Komutan Leroy, Kont Labatan'ın yanına yaklaştı:

—Asaletmeap, dedi. Eğer Kara Şövalyenin karşısına çıkaracak başka şampiyonumuz yoksa, onu şampiyonlar şampiyonu ilan etmek zorundayız...

Kont Labatan, acı acı başını salladı:

—Şövalye Albert'i perişan eden bu adamın karşısına çıkmaya kim cesaret edebilir?

Prenses Julya, sapsarı bir yüzle söze karıştı:

—Henüz adını bile bilmediğimiz bir şövalyeyi nasıl şampiyon ilan edeceğiz?

—Halk sabırsızlanıyor. Buna mecburuz. Biliyorsunuz bazı şövalyeler tanınmamak için yemin ederler ve bu yeminlerinin bozulmaması için gerekirse ölümü bile göze alırlar.Bu, çok eski bir gelenektir.

Kont Labatan:

—Peki, peki diye homurdandı. Onu şampiyon ilan edin. Başka çaremiz yok zaten. Ama ona şunu da söyleyin. Eğer bizim önümüze yüzünü açmadan gelmekte ısrar ederse bunu büyük bir kabalık sayacağım ve daha sonra ondan hesap soracağım...

—Hiç kimse sizin öfkenizi üzerine çekmeye cesaret edemez asaletmeap... Eminim meçhul şövalye yüzünü açıp kimliğini söyleyecektir...

Şimdi onbinlerce seyirci bağırarak günün kahramanını alkışlıyor, büyük bir uğultu dalga dalga gökyüzüne yükseliyordu.

Kont Labatan ve Prenses Julya, Şövalye Albert'i yenen yabancının yüzünü çok merak ediyorlardı.

Hele Kont Labatan, öfkesinden tırnaklarını avuçlarının içine batırıyor, müthiş kızgınlığını çevresindekilere belli etmemek için büyük bir güç harcıyordu.

"Bugün benim için bir bozgun günü oldu. Bütün güvendiğim şövalyeler bir bir yenildi. Bu ne biçim iş? Galiplerin hepsi yabancı. Yoksa bana bir oyun mu oynanıyor? Bu

yabancı silahşörleri birileri mi yolladı?" diye söylendi.

Sonra Komutan Leroy'u çağırtarak, güvenlik önlemlerinin artırılmasını emretti.

Sinsi bir kuşku, içini kemiriyor, bütün yenilgilerin bir rastlantı olamayacağını düşünüyordu.

Kızına dönerek:

—Yüzünü saklayan bu gururlu şövalye kim acaba? diye sordu.

Prenses Julya, düşünceli bir yüzle:

—Bilemiyorum baba, dedi. Macaristan sınırları içinde Şövalye Albert'i yenebilecek bir kimsenin bulunabileceğini hiç sanmıyorum...

—O halde bir yabancı...

—Sanırım öyle...

—Bizi rezil etti...

—Evet.. Cezasını çekmesi gerek...

—Ama bunun için, kalabalığın dağılmasını beklemek zorundayız. Halkın önünde ona bir şey yapamayız...

Bu sırada, Komutan Leroy locaya girip:

—Şampiyon tarafınızdan kabul edilmeyi bekliyor asaletmeap! dedi.

Kont Labatan homurdandı:

—Gelsin...

Kara Şövalye, zırhlarının içinde ağır ağır şeref locasına doğru yürüdü.

Prenses Julya, büyülenmiş gibi gözlerini ondan ayırmıyordu.

Siyahlı şövalyenin yüzündeki maskeyi çıkarmadığını görenler, korkuyla titrediler:

—Bu ne cüret!.. Bu ne cesaret!..

—Kont'un bu harekete fena kızacağını

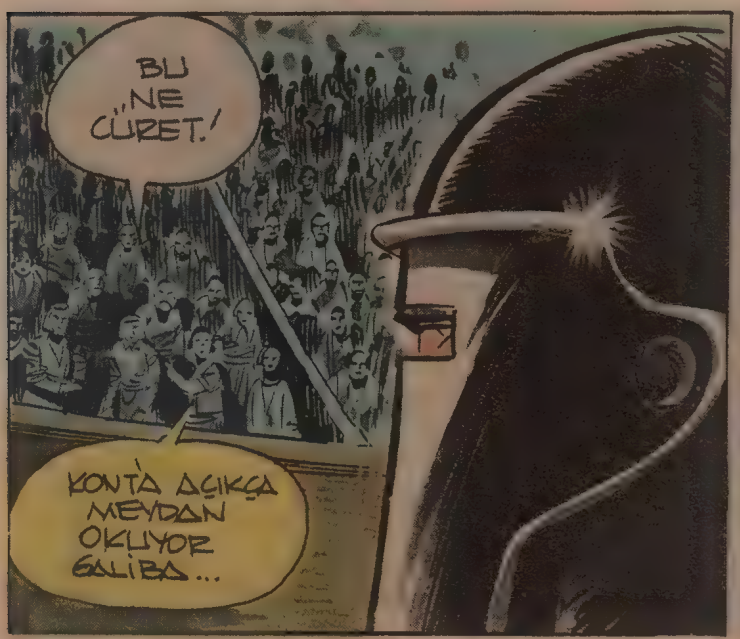

bilmiyor mu?

—Biliyor ve Kont'a açıkça meydan okuyor galiba...

Bu fısıldaşmalar devam ederken Siyahlı Şövalye locanın önünde durmuş, hafif bir baş eğişiyle Kont Labatan ve Prenses Julya'yı selamlamıştı.

Prenses, maskenin arkasında ışıldayan siyah gözleri tanımaya çalışıyor ve "Bu adamın güzellik kraliçesi olarak beni seçmesi gerekiyor. Herhalde bunu ona hatırlatmışlardır" diye düşünüyordu.

Siyahlı Şövalye, Kont Labatan'ın iltifatlarına tek kelime ile bile cevap vermedi. Maskesinin arkasından ona mı, yoksa yanındaki Prenses Julya'ya mı baktığı anlaşılmıyordu.

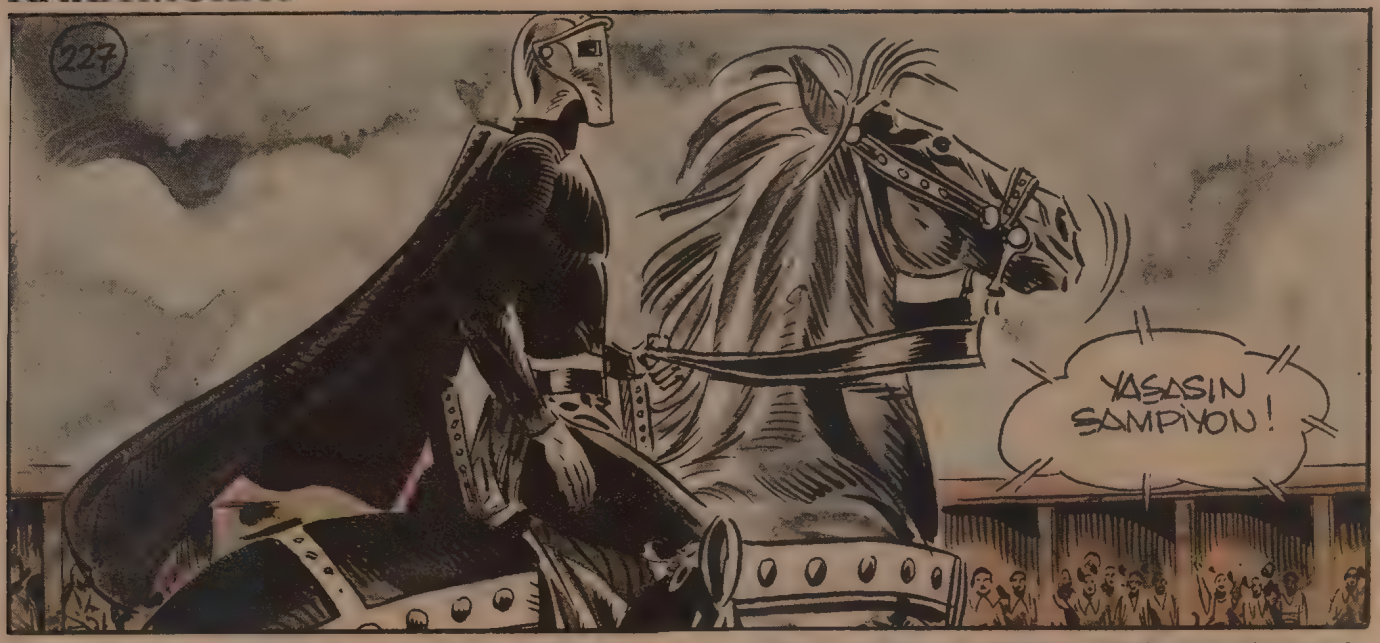

Günün şampiyonuna armağan edilecek olan at, locanın önüne getirildi. Mükemmel bir hayvandı ve en iyi savaş takımlarıyla donatılmıştı.

Kara Şövalye, üzerindeki otuz kiloluk zırha rağmen, çevik bir hareketle hayvanın üzerine sıçradı ve biniciliğinin tüm ustalığını göstererek, hipodromda bir tur attı.

Tribünlerdeki halk, onu çılgınca alkışlıyordu. Zigetvar tarihinde böylesine bir sevgi hiç bir şövalyeye nasip olmamıştı.

Siyahlı Şövalye turunu tamamladıktan sonra, saha komiserlerinin amiri olan Vikont Zibor:

—Şimdi yılın güzellik kraliçesini seçeceksin şampiyon! dedi. Eğer Zigetvar'ın yabancısıysan ve benim fikrimi sorarsan Kont Labatan'ın kızı Prenses Julya'yı seçmeni tav-

siye ederim. Saraya girer ve kısa zamanda servet sahibi olursun...

Kara Şövalye gözlerini Prenses Julya'nın oturduğu locaya dikerek sordu:

—Başka aday yok mu?

—Yok.. Prenses Julya iki yıldan beri bu unvanı elinde bulunduruyor. Ben sana kısa yoldan para ve unvan sahibi olmanın yolunu söylüyorum. Ama karar senindir...

—Seçmek için ne yapmam gerek?

—Mızrağını kaldır...

Siyahlı Şövalye, uzun mızrağını kaldırdı. Vikont Zibor, altınla işlenmiş ve kenarları değerli taşlarla süslenmiş olan kraliçelik tacını mızrağın ucuna geçirdi:

—Bu tacı, güzellik kraliçesi seçeceğin kadının başına koyacaksın...

—Peki... Hemen işe başlayayım öyleyse...

Siyahlı Şövalye, atını sürerek ağır ağır locaların önünden geçmeye başladı.

Gözleri bir bir kadınların üzerinde duruyor, onları iyice inceliyor, sonra atını sürüp geçiyordu.

Şövalyenin önünden geçtiği genç ve güzel kadınların hepsinin yürekleri hopluyor, çoğu onunla göz göze gelince kıpkırmızı kesilip, başını öne eğiyordu.

Bazı kadınlar kendilerini zorlayarak gülümsemeye çalışıyor, bazıları ise gözlerini indirmeden, gururla ona bakmaya devam ediyordu.

O an bütün kadınlar, şövalyenin ağzından çıkacak bir tek söz için her şeylerini verebilirlerdi.

Siyahlı Şövalye, kadınları dikkatle ince-

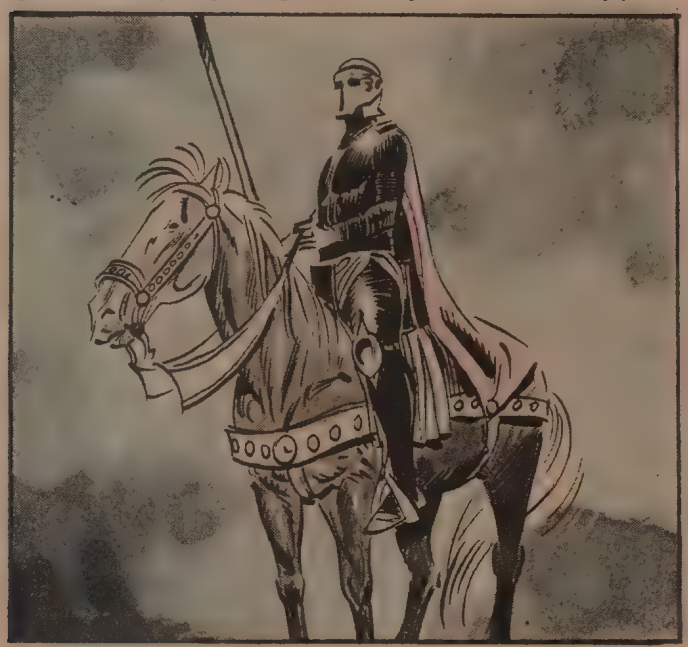

leye inceleye Prenses Julya'nın oturduğu locanın önüne geldi.

Koca hipodromda şimdi en ufak bir ses çıkmıyordu.

Seyircilerin heyecanı, son haddine gelmişti. Herkes, soluk almaya bile çekiniyordu.

Güzellik kraliçesi seçimi, kanlı dövüşler kadar heyecanlı ve önemliydi onlar için...

Prenses Julya, dudaklarında mağrur bir gülümsemeyle Siyahlı Şövalyeye bakıyor, yüreğindeki çarpıntıyı belli etmemeye çalışıyordu.

Şövalye, onbinlerce çift gözün merakla kendisine dikildiğine aldırış etmeden Prenses Julya'nın locasının önünde bir dakika kadar durdu.

Borular ve trampetler birdenbire çalmaya başladılar.

Herkes onun,ucu havada olan mızrağını yavaş yavaş indirerek, tacı Prenses Julya'nın başına koymasını bekliyordu.

Prenses Julya, gerçekten çok güzel bir kadındı ve üstelik Kont Labatan'ın kızıydı...

Onun güzellik kraliçesi seçilmesine hiç kimse itiraz edemezdi.

Birçok kişi:

—Siyahlı Şövalye silah kullanmaktaki ustalığını gösterdi. Şimdi yapacağı seçimle, aklının da kolları kadar güçlü olduğunu ispat edecek! dedi.

—Evet.. Prenses Julya'dan başkasını seçmek için akılsızın biri olması gerek...

Birden koca hipodrom müthiş bir uğultu ile sarsıldı.

Seyirciler, gözlerine inanamıyordu.

Olur şey değil...

Siyahlı Şövalye, Prenses Julya'nın karşısında bir dakika kadar sessizce durduktan sonra başını çevirmiş ve atını sürüp geçmişti.

Koltuğunda bütün güzelliği ve ihtişamıyla oturmakta olan Prenses Julya, ansızın sapsarı kesildi,kalbine bir hançer darbesi yemiş gibi sarsıldı:

—Bu büyük bir küstahlık baba...

—Evet kızım. Ama şimdilik yapacak bir şey yok. Her şeyi kabul edeceğimizi bildirdik çünkü...

Prenses Julya, bütün gözlerin kendisine dikildiğini bilmese, hırsından ağlayacaktı.. Dişlerini gıcırdatarak:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

4 ŞUBAT 1981 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 367 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Zigetvar Kontu Greguar Labatan, Osmanlı İmparatoriluğu'nun batı sınırlarındaki Türkleri kan, ateş ve zulüm içinde kıvrandırmaktadır.Sadrazam Mehmet Paşa bu zalim konta gereken dersi vermek için Kara Murat'ı görevlendirir.

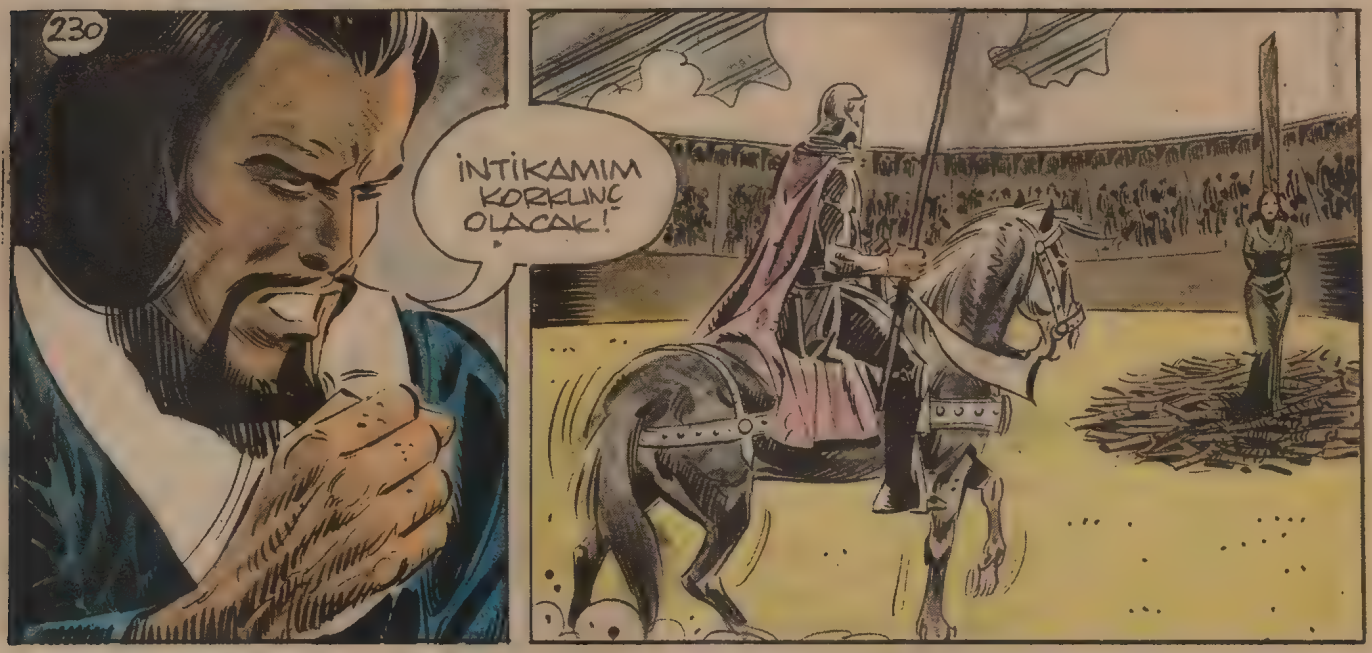

—Siyahlı Şövalye saygı sınırlarını çok aştı baba.Bu hareket asla cezasız kalmamalı, dedi.

Kızının yüzünün allak bullak oluşu, sapsarı rengi ve perişan hali,Kont'un kanını tepesine sıçratmıştı.Gözlerinde ölüm kıvılcımları uçuşarak:

—İntikamım korkunç olacak! diye homurdandı.

Bu küstah şövalyeyi en kızgın fırında diri diri yaktırsa öfkesini yatıştıramazdı...

Bütün locaların önünden geçen Siyahlı Şövalye,güzellik kraliçeliğine yaraşır bir kadın bulamamış gibi dizginleri çekip atırfı sahanın ortasına doğru sürdü.

Tribünlerdeki şaşkınlık şimdi daha da artmıştı.

Bu ne demekti?

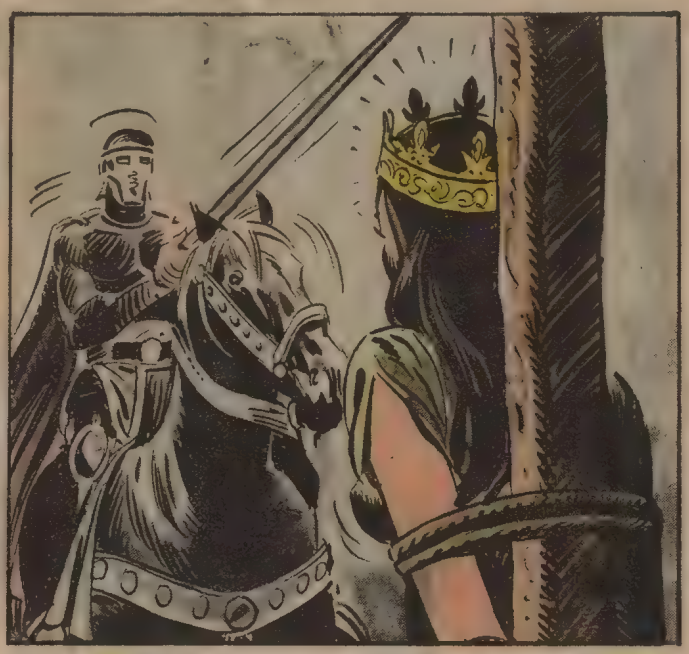

Şampiyon ne yapmak istiyordu?

Halkın heyecanı zaptolunmaz bir dereceye varmıştı.

Fakat gösteri henüz sona ermiş değildi...

Herkesi büyük bir sürpriz bekliyordu. Siyahlı Şövalye binlerce insanın şaşkın bakışları arasında sahanın ortasındaki ölüm direğine bağlı olan Paprika'nın önüne gitti,kısa bir süre genç kızı seyrettikten sonra mızrağını yavaş yavaş indirerek ucundaki tacı, Paprika'nın başına koydu.

O anda hipodromu saran korkunç sessizliği anlatmak mümkün değildi.

Herkes yıldırım çarpmış gibiydi.

Kont Labatan'ın gözleri dehşetten yuvalarından dışarı fırlamıştı.

Prenses Julya da Şövalye'nin hareketini bir kâbus gibi seyrediyordu.Sonunda acı dolu bir hıçkırık genç kadının göğsünü yırttı:

—Ahhh...Tahmin etmeliydim... Anlamam gerekirdi,diye hıçkırdı.

Asiller tribününde büyük bir hoşnutsuzluk başgöstermiş ve kadınlar öfkeli tavırlarla söylenmeye başlamışlardı.

Ama ilk şaşkınlık geçtikten sonra bu sürpriz sonuç halkın hoşuna gitti ve:

"Yaşasın Güzellik Kraliçesi"

"Yaşasın Kara Şövalye" bağrışları yeri göğü inletti.

Şimdi alkışların sonu gelmiyordu.

Ölümü beklerken başına konulan taç en çok Paprika'yı şaşırtmıştı.

Basit bir çingene kızı olarak ölmekle,güzellik kraliçesi olarak ölmek arasında bir fark

var mıydı?

Kendisini en güzel kadın olarak seçen bu meçhul şövalye kimdi?

Paprika'nın gözleri dolu dolu olmuştu. Heyecanla kalkıp inen göğsünden fırlayan hıçkırıkları zor zaptediyordu.

Meçhul şövalye:

—Benim için dua edeceğini söylemiştin Paprika,dedi.İşte Tanrı dualarını kabul etti...

Paprika ıslak kirpikli, güzel gözlerini genç adama dikti:

—Fakat siz kimsiniz şövalye? Neden bu şerefi bana layık gördünüz?

Siyahlı şövalye,cevap olarak çelik miğferini çıkardı.

Başlığın altından, uzun, siyah saçlı, yakışıklı bir erkek çehresi belirdi...

Güzel yüzünü alçakgönüllü bir gülümseme süsleyen bu genç adam Kara Murat'tı.

Gözleri iri iri açılan Paprika'nın dudaklarından bütün alanı inleten bir çığlık fışkırdı:

—Tudor!

Aynı anda şeref locasında Prenses Julya'nın ağzından da aynı isim dökülmüştü:

—Tudor! Ah sefil! Bu kadar cüretkar olacağını düşünmemiştim hiç...

O anda Prenses Julya'nın içine düştüğü şaşkınlığı anlatmak mümkün değildi.Genç kadın gözlerine inanamıyordu.Dudakları titriyor,bakışlarında ölüm kıvılcımları uçuşuyordu.Kont Labatan'ın koluna sarılarak öfkeyle soludu:

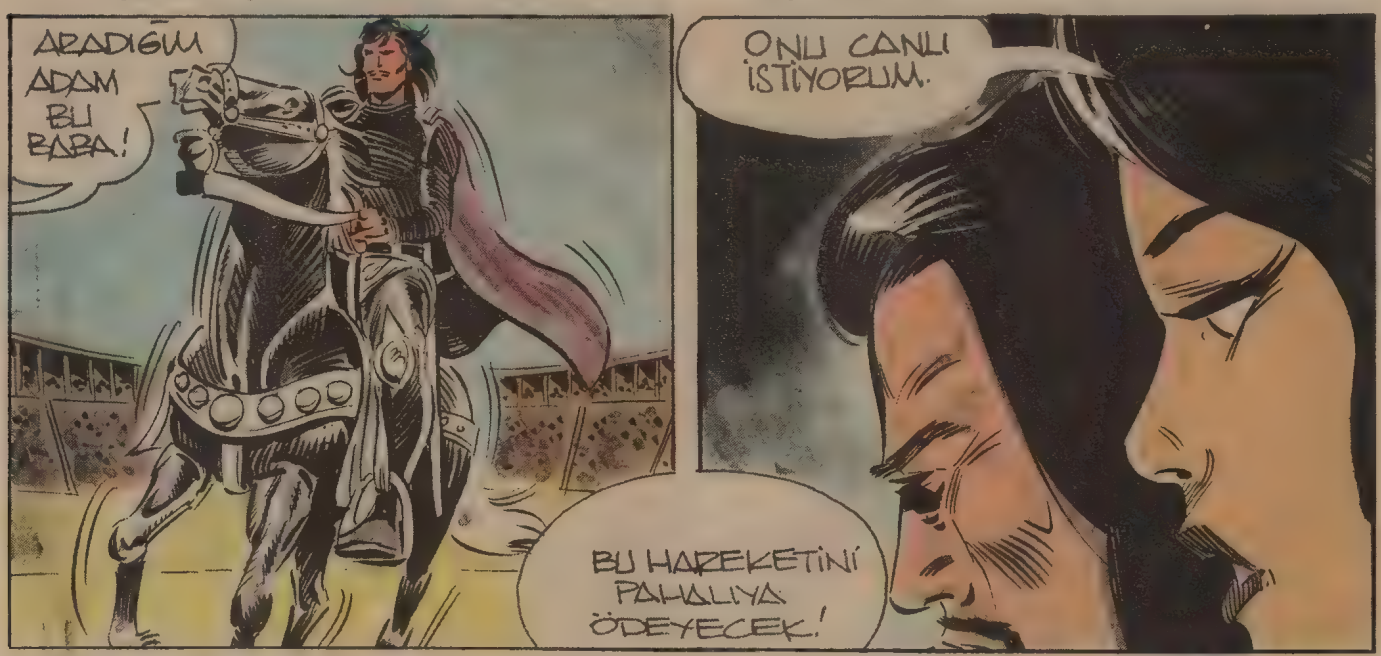

-9 —İşte...Aradığım adam bu baba...Onu derhal tutuklasınlar...

Kont,boğuk bir sesle:

—Yaa! dedi.Demek kızımı üzen,huzurunu kaçıran iblis bu herif...Onu dünyaya geldiğine pişman etmezsem bana da Kont Labatan demesinler...

Prenses Julya vahşi bir tavırla:

—Onu canlı istiyorum baba, diye haykırdı.Ondan intikamımı kendim alacağım...

Kont Labatan,alandaki cüretkar yabancıya küçümser gözlerle bakarken:

— Rezil köpek...İdama mahkûm ettiğim çingene kızını güzellik kraliçesi seçerek, beni küçük düşürdü.Bu hareketini hayatıyla ödeyecek...

Kont Labatan vahşi bir tavırla Saray Komutanına seslendi:

—Leroy!...

—Buyurun asaletmeap...

—Çingene kızını derhal yakın.Onu kraliçe seçen edepsizi de yakalayıp buraya getirin...

—???

—Aptal aptal ne bakıyorsun? Emrimi duymadın mı?

Komutan Leroy birden sapsarı kesilmişti...Dudakları titreyerek kekeledi:

—Şey...Duydum asaletmeap...Fakat...

Kont,korkunç bir sesle kükredi:

—Emrime karşı mı geliyorsun sersem?

—Hayır asaletmeap, fakat...Bu çok tehlikeli bir hareket olur...Güzellik kraliçesinin yakılarak idam edilmesi halkın hiç hoşuna

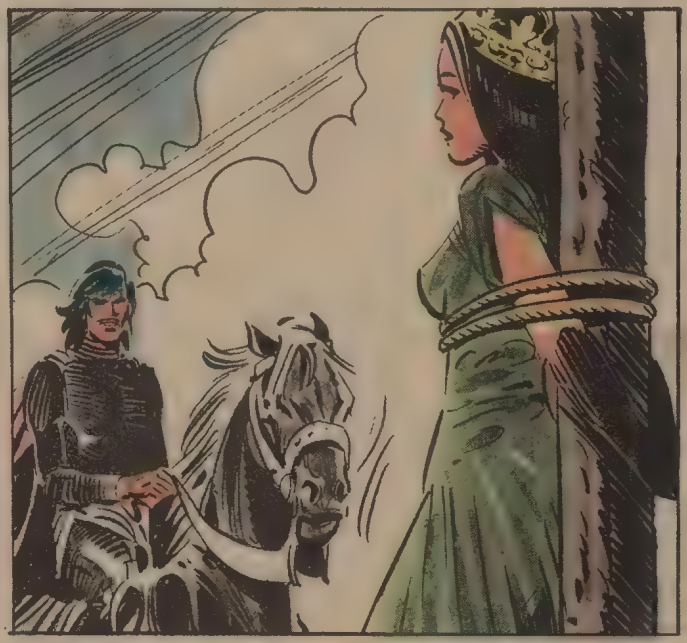

gitmeyecek...Sonra...

—Eeeee...Sonra?

—Şampiyon şövalyenin tutuklanması da büyük bir tepki yataracak.Halkı kızdırmamız bilmem doğru olur mu?

Kont Labatan ayağını öfkeyle yere vurdu:

—Halk dediğin bu koyun sürüsü de kim oluyor? Onların hepsi benim köpeğimdir...Ben ne dersem o olur...Haydi emirlerimi yap...

Komutan Leroy:

—Emredersiniz, diye kekeleyerek locadan çıktı.

Bu sırada alanın ortasında Paprika sıcak ve sevgi dolu bakışlarla Kara Murat'ı süzüyordu.Genç kızın kirpikleri ıslak ıslaktı..

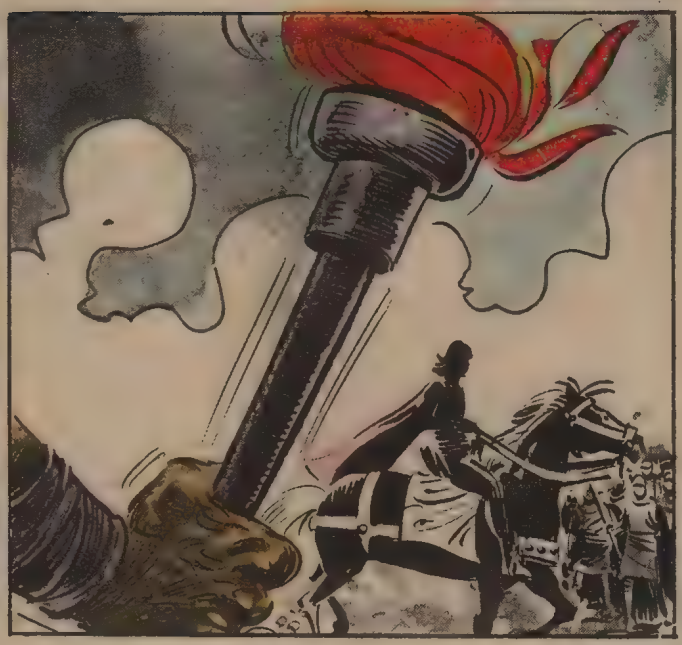

Ağlamamak için kendisini güç tuttuğu belli oluyordu.Sayıklamayı andırır bir sesle:

—Benim için hayatını neden tehlikeye attın? diye inledi.

Kara Murat,işi şakaya vurdu:

—Tehlike mi? Görüyorsun ki hiç bir tehlike yok...Onların şampiyonunu kolayca yendim...Bu iş bitti...

—Beni serbest bırakacaklarına gerçekten inanıyor musun?

—Elbette...Söz verdiler...

Paprika'nın dudakları acı bir şekilde büküldü:

—Onlar için sözün ne önemi var? Seni tuzağa düşürmek için beni yem olarak kullandılar...

Kara Murat,başını salladı:

—Yanılıyorsun Paprika...Kont Labatan

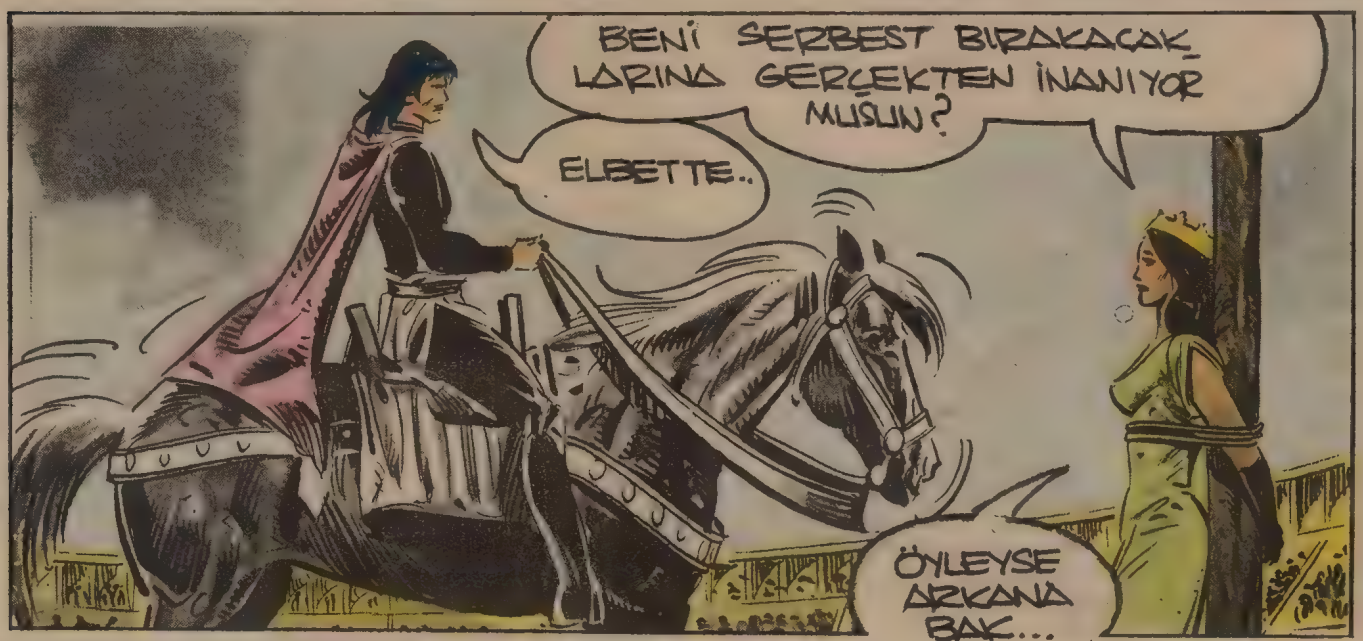

ve Prenses Julya, binlerce kişinin önünde sana da,bana da bir şey yapamaz.Sen güzellik kraliçesisin ben de şampiyonum. İkimizin de dokunulmazlığı var...

Paprika perişan bir halde:

—Öyleyse arkana bak, dedi.Kimin yanıldığını göreceksin...

Kara Murat başını çevirdiği vakit, tepeden tırnağa titredi, gözleri kanlandı, başı döndü.

Kalabalık bir muhafız topluluğu kendisini çembere alıyordu.

Kara Murat'ın ölüm çemberini yarıp kurtulması olanaksızdı.

Bu sırada elinde meşale taşıyan bir cellat,sert adımlarla odun yığınına doğru yaklaştı.

Kara Murat,derin bir ıstırap içinde:

"—Tanrım! Paprika'yı yakacaklar!" diye düşündü.

Cellatlık görevini üstlenen bu adam Piko idi...Paprika, derin bir acı içinde gözlerini kapayarak:

—Yazık...Tudor da benimle birlikte ölecek! diye inledi.Duyduğu ıstırap sonsuzdu...

Elinde meşaleyle yaklaşan Piko'yu Azrail gibi görüyordu.

İşte ölüm, adım adım kendisine doğru ilerliyordu...

Aynı anda,tribünlerde korkunç bir uğultu duyuldu...

Halk güzellik kraliçesinin başına gelecek felâketi anlamış,bundan hiç hoşlanmadığını göstermek için bağırıp, küfretmeye başlamıştı.

Kraliçe seçilen bir kızın öldürülmesi "Uğursuzluk" olarak kabul edildiğinden homurdanmalar artıyor,seyirciler arasında bir isyan havası esiyordu.

Ama silahsız olan bu halk,ne kadar öfkelense,tepeden tırnağa zırhlı olan yüzlerce askere karşı ne yapabilirdi?

Askeri birlikler,alanı iyice doldurmuş, geçecek bir delik bırakmamışlardı.

Piko,yüzünde zalim bir gülümsemeyle kurbanına doğru ilerliyor ve "Paprika aşkımı reddetti,Paprika Tudor'u tercih etti.O halde onu, sevgilisinin gözleri önünde yakarak öcümü almalıyım" diye düşünüyordu.

Birkaç adım sonra,odun yığınına varacak ve kümeyi ateşleyerek genç kızı korkunç alevlerin içinde bırakacaktı.

Kara Murat,gözleri yuvalarından fırlaya rak bağırdı:

—Piko!...

Piko, odun yığınını ateşlemek üzereyken durdu,kanlı gözlerini Kara Murat'a çevirdi...

Kara Murat,haykırarak devam etti:

—Senin acemi bir dövüşçü olduğunu bilirdim ama,bu kadar alçak olduğunu bilmezdim.Sen aşağılık herifin birisin Piko!...

Piko,umursamaz bir tavırla homurdandı:

—Boşuna uğraşma,beni kızdıramazsın! Paprika'yı yaktıktan sonra senin de canını cehenneme yollayacağım...

Kara Murat ansızın,ömründe hiç bir zaman duymadığı bir öfkeye kapıldı.

Her türlü tehlikeyi soğukkanlılıkla karşı-

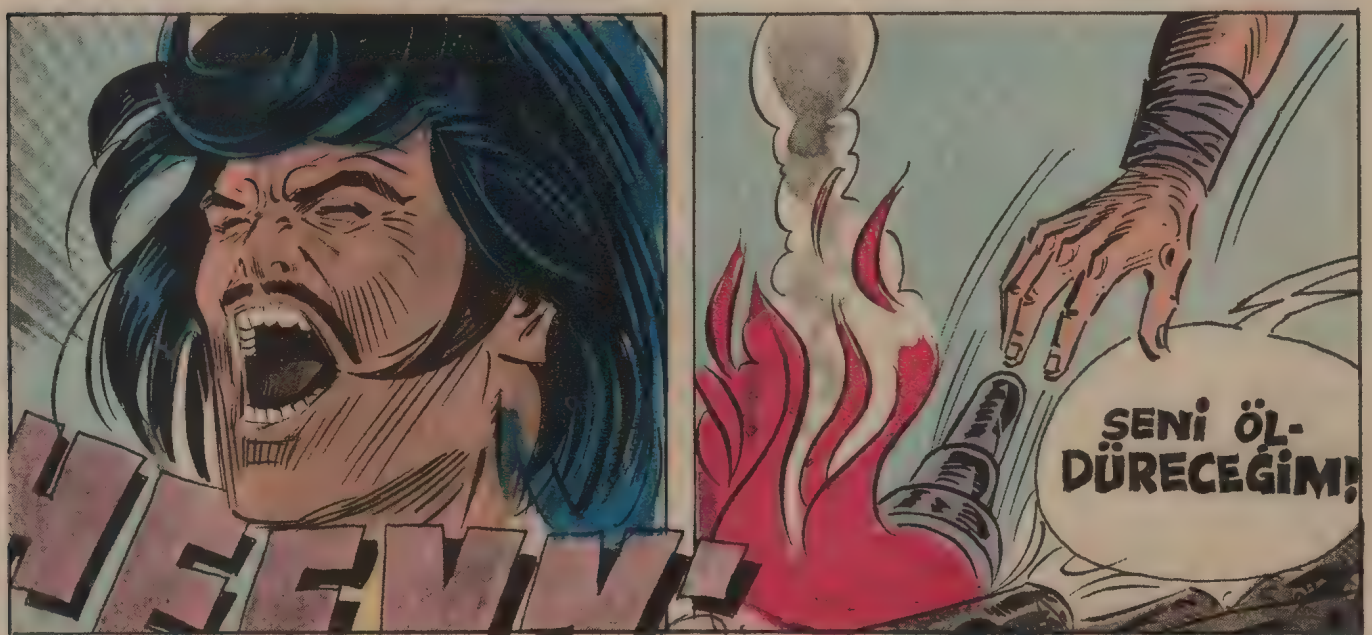

lamaya alışık olan genç adamın rengi uçmuş, tüyleri diken diken olmuştu.

Korkunç kükreyişini duyanlar onun bir an için delirdiğini sandılar.

Kara Murat'ın haykırışını,bulunduğu locadan işiten Prenses Julya sevinç ve umuttan titreyen bir sesle:

—Acaba çıldırdı mı? diye mırıldandı.

İntikamının bu kadar etkili olması, Prensesi adeta sarhoş etmişti.

Piko, elindeki meşaleyle odun yığınını tutuşturduğu an,Kara Murat şimşek gibi bir hızla kılıcını çekti:

—Kendini iyi koru Piko, seni öldüreceğim! diye bağırdı.

Piko,elindeki meşaleyi odunların arasına fırlatarak kılıcına sarıldı:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

11 ŞUBAT 1981 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI 368 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Zigetvar Kontu Greguar Labatan, Osmanlı İmparatorluğu'nun batı sınırlarındaki Türkleri kan, ateş ve zulüm içinde kıvrandırmaktadır. Sadrazam Mehmet Paşa bu zalim konta gereken dersi vermek için Kara Murat'ı görevlendirir.

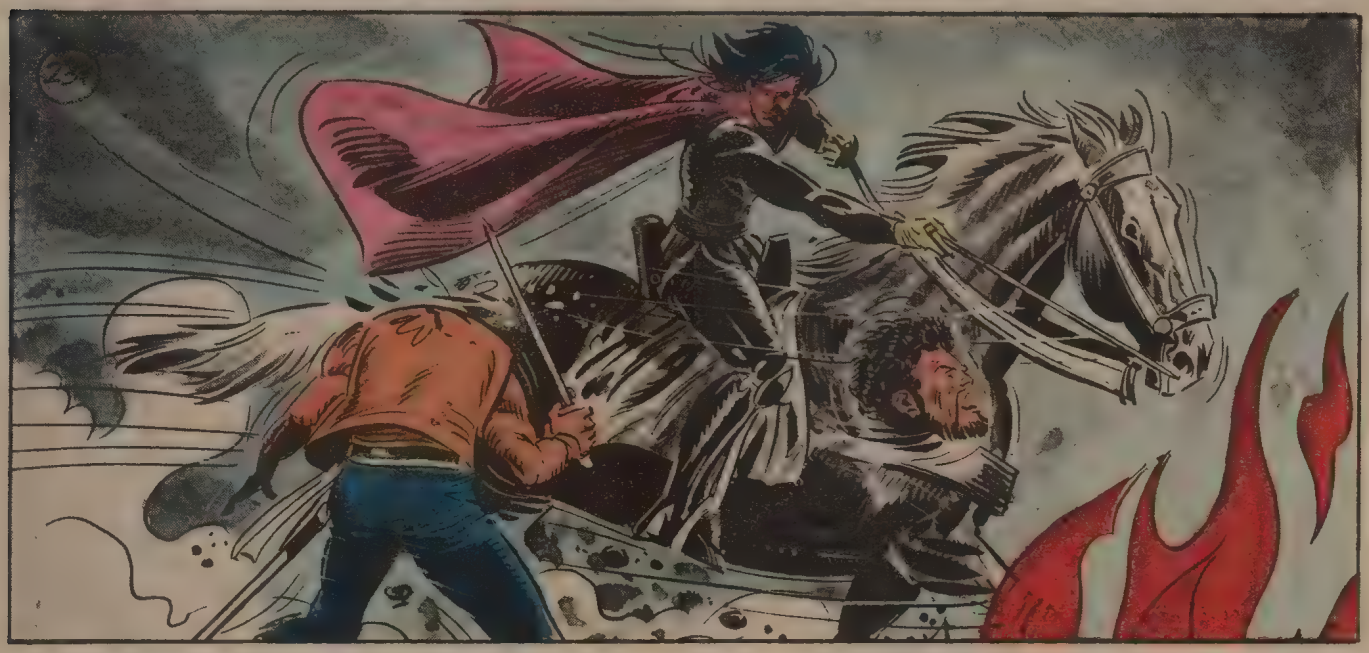

—Bekliyorum palavracı! Haydi gel!.

Alevler, odun yığınını sararken, Kara Murat, atını yıldırım gibi Piko'nun üzerine sürdü.

Piko, askerler yetişinceye kadar Kara Murat'ı oyalayacağından emindi. Düşmanı kıskıvrak yakaladıktan sonra onunla alay edecek, müthiş işkencelerle intikamının zevkini yudum yudum çıkaracaktı.

Ama Piko, Kara Murat'ın gücünü iyi hesaplayamamıştı.

Öfkeden çılgına dönen genç adam öyle korkunç bir şekilde saldırmıştı ki, kılıcı düşmanının kafasını bir anda gövdesinden ayırmış ve top gibi alevlerin arasına fırlatmıştı.

Piko'nun başsız kalan cesedi, yere yığılırken, Kara Murat atını Paprika'ya doğr. sürdü, genç kızı saran ipleri kılıcıyla iki vu-

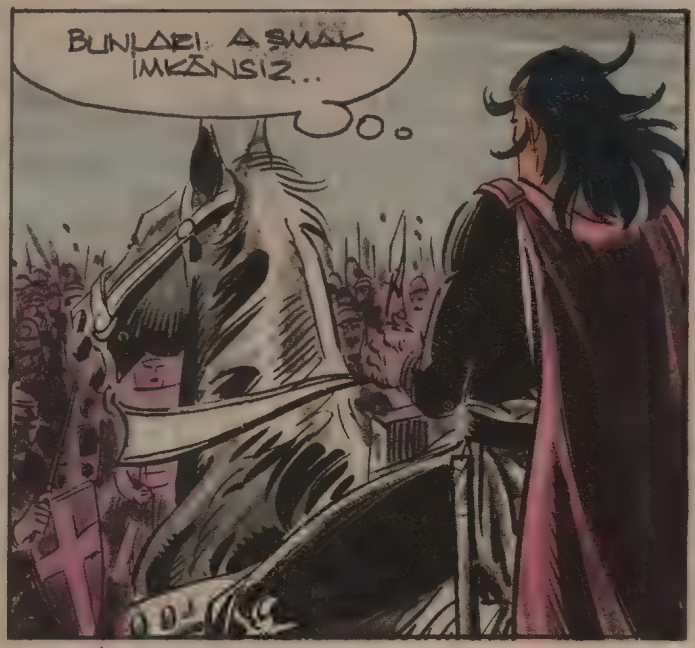

ruşta kesti.

Paprika, alevlerden uzağa kaçarken Kara Murat çevresine hızlı bir bakış fırlattı.

Kont Labatan'ın emriyle askerler onu çepeçevre kuşatmışlardı.

Kimi elinde tüfeği, kimi kılıcı olduğu halde, dimdik duruyor ve sabit gözlerle Kara Murat'a bakarak "Buradan çıkamazsın" demek istiyordu.

Gerçekten bu kalabalık asker yığınını aşmak imkânsızdı.

Bu çemberi yarmak, Kara Murat'ın bile başaramayacağı bir işti.

Genç adam, ömründe hiç bir zaman böylesine güç bir durumda kalmadığını düşündü.

Gözleriyle, kalabalığa meydan okurken durumunu tam bir soğukkanlılıkla gözden geçiriyor ve şöyle mırıldanıyordu:

"—Artık her şey bitti. Postu burada bırakacağım anlaşılıyor. Bu benim gibi bir adama lâyıktır. Kont Labatan denilen rezilin sözüne inanıp yarışmalara katılmam hata idi. Şövalye Albert'i yenen çıkarsa Paprika'yı serbest bırakacaklarına söz vermişlerdi. Yalancı köpekler! Artık benim için vuruşarak ölmekten başka çare kalmadı."

Kara Murat kısa bir an bunları düşündükten sonra, alanı çınlatan bir nara atarak, kendisini saran askerlerin üzerine saldırdı.

Hipodrom, bir anda ana baba gününe döndü.

Önce, çil yavrusu gibi dağılan askerler, bir süre sonra toparlanarak Kara Murat'a kılıç ve mızrak yağdırmaya başladılar.

Mızraklar, Kara Murat'ın vücuduna çarpıyor, fakat üzerindeki kalın zırhtan sekerek kayıp gidiyordu.

Alanın ortasındaki bu dengesiz dövüşü seyreden Kont Labatan büyük bir hayret içinde:

—Garip şey...Tek başına koca bir muhafız kıtasına saldıran bu adam deli mi? diye söylendi.

Prenses Julya derin bir iç çekişi ile:

—Hayır,dedi. Sadece duygularıyla hareket eden bir çılgın...

Paprika hıçkıra hıçkıra ağlamamak için dudaklarını kanatırcasına ısırarak dövüşü seyrederken:

—Tanrım! Onu koru! diye inliyordu.

Kara Murat'ın atı vurulmuş, yere düşmüştü... Genç adam şimdi düşmanlarıyla göğüs göğüse vuruşuyordu. Üzerindeki kalın zırh onu darbelerden koruyor, durmadan inip kalkan kılıçlı kolu her defasında bir askeri cansız yere yıkıyordu.

Herkes hayretten donakalmıştı...

Tek başına bir adamla muhafızlar arasındaki korkunç savaş inanılır gibi değildi.

Kendini çılgınca savunan Kara Murat'ın yanına kimse yaklaşamıyor, delikanlının kılıcı durmadan bir kelle, ya da bir kol uçuruyordu...

Ama bu denk olmayan dövüş ne kadar sürerdi?

Kara Murat tek başına koca bir muhafız kıtasına ne kadar dayanabilirdi?

Yavaş yavaş yorulmaya, kolu ağırlaşmaya başlıyordu.

Buna rağmen dudaklarında mutlu bir gülümseme vardı.

Vuruşa vuruşa ölmek düşüncesi ona gurur veriyordu.

Çarpışmaktan çok üzerindeki ağır zırhlar onu yormuştu.

Yavaş yavaş gerilemeye başladı.

Bu şekilde Paprika'nın yanına kadar gitti...

Kara Murat'ı ıslak gözlerle ve hayranlık dolu bakışlarla seyreden genç kız:

—Seni seviyorum! Beraber öleceğiz! diye bağırdı.

Şimdi o da eline bir kılıç geçirmiş, yırtıcı bir kaplan kesilmişti.

Sevdiği adamın yanında vuruşuyordu.

Üstü başı bir anda parça parça olmuş, yırtılan elbiselerinin altından vücudunun esmer teni ortaya çıkmıştı.

Kara Murat hem kendini, hem onu savunmaya çalışıyor, aynı anda iki yere birden yetişmek zorunda olması genç adamın daha çabuk yorulmasına sebep oluyordu.

Arkalarında odun yığını alev alev yanıyor, kavgacılar bu kızıl fonda koyu birer gölge gibi görünüyorlardı.

Tribünlerde halk üzüntüyle konuşuyordu:

—Az sonra ölecekler...

—Evet... Şampiyon da olsa hiç kimse daha fazla dayanamaz...

—Gençliklerine yazık...

—Kont Labatan kalleşlik etti...

—Sus... Kont'a karşı gelinmez...

—Susmayacağım... Böyle zalim adam yerin dibine batsın...

Bu sırada Kont'un locasında şu konuşma geçiyordu:

—Bir belâ bu adam... Tek başına bu kadar kişiye karşı koyması inanılır gibi değil...

Prenses Julya içini çekti:

—Haklısın baba... Çok yaman bir adam ama ne yazık ki bize dost değil...

—Böyle bir adamın benim emrimde olmasını isterdim doğrusu...

—Evet, daha önce ben de istiyordum. Ama artık ölmesinden başka hiçbir şey istemiyorum.

—Az kaldı... Birkaç dakika sonra belâsını bulacak... Hiç bir kuvvet onu kurtaramaz..

Yanan odun yığınının sıcaklığı Kara Murat'ın sırtına vuruyordu...

Arkasında cehennem alevleri ,önünde ise kudurmuş bir muhafız sürüsü vardı.

Paprika artık kendileri için bir kurtuluş umudu kalmadığını biliyor, sevdiği erkeği kaybetmek düşüncesi onu sarsıyordu.

Kaderine boyun eğmiş, umutsuz, bitkin ve perişandı...

—Beraber öleceğiz ! diye inleyerek gözlerini kapadı...

Bir süre öylece durdu.

Ama beklediği ölüm gelmedi.

Hipodromda birden kulakları sağır edici bir gürültü koptu.

Bağırmalar alkış sesleri, çığlıklar yeri göğü inletiyordu.

Ne vardı?

Ne oluyordu?

Paprika gözlerini açarak korka korka çevresine bakındığı vakit haykırmamak için elini ağzına götürdü:

—Tanrım! Bu da kim?

Kara Murat da artık sonunun geldiğini düşünürken aynı şeyi görmüş ve soluk dudaklarının arasından boğuk bir haykırış fırlamıştı:

—Durakoğlu!.. Kardeşim...

Evet... Gelen Durakoğlu idi...

Dört atlı arabasını yıldırım gibi sürüyor, uçarcasına kavga yerine yaklaşıyordu.. Bir yandan da şöyle haykırdığı duyuluyordu:

—Yetiştim Kara Murat! Dayan...

Durakoğlu, atları çılgınca kırbaçlayarak fırtına gibi muhafızların arasına girdi.

Tekerleklerin altında ezilen askerlerin yürekler parçalayıcı çığlıkları bir anda alanı doldurdu...

Atların çiğnediği, tekerleklerin sakatladığı muhafızlar yerde acı içinde kıvranıyor, iniltiler ve küfürler birbirine karışıyordu.

Kont Labatan koltuğundan fırlayarak öfkeyle bağırdı:

—Lanet olsun!.. Kim bu herif?

—Araba yarışlarını kazanan yabancı sürücü efendimiz...

—Aklından zoru var galiba? O da mı köpek gibi ölmek istiyor?

Prenses Julya kızgın kızgın soludu:

—Onu da gebertin komutan... Yaşatmayın o serseriyi...

—Emredersiniz efendim...

Durakoğlu, yıldırım gibi sürdüğü ara-

basıyla muhafız birliğini ortadan yarmış ve hızla karşıya geçmişti.

Ustaca bir manevra ile atları çevirip arabayı tekrar kalabalığın içine doğru sürünce korkunç çığlıklar yükseldi:

—Eyvah!..

—Yine geliyor...

—Durdurun onu...

—Hep beraber mızrakları fırlatalım...

—Okçular... Okçular nerede?

Alanda şimdi müthiş bir panik baş göstermişti.

Askerler, dolu dizgin gelen atların nallarının altında kalmamak için telaşla sağa sola kaçışıyordu.

Muhafızların komutanı öfkeyle haykırdı:

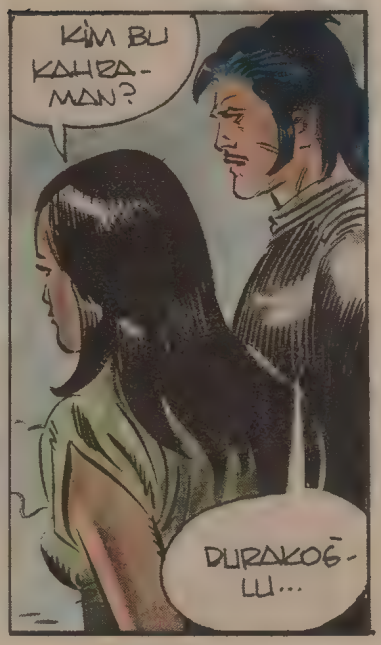

—Kaçmasanıza reziller!.. Korkak köpekler!.. Hepinizi astıracağım!..

Komutanlarının ölüm tehdidi üzerine askerler dönüp Durakoğlu'nun saldırısını karşılamak zorunda kaldılar.

Mızraklar arabaya doğru yağdı fakat bir sonuç alınamadı.

Atlar birçok askeri ezerek geçti:

Ölü ve yaralıların fazlalığı, seyredenleri ürkütüyordu...

Vahşi sahneyi izleyen halk nefes bile almıyordu artık...

Heyecandan boğazlar kurumuş, soluklar kesilmişti.

Paprika Kara Murat'a sokularak:

—Kim bu kahraman? diye sordu.

Kara Murat gururla göğsünü gerdi:

—Durakoğlu.. Benim arkadaşım...

—Senin gibi bir yiğit o da...

—Evet... gözü kara bir gençtir.. Bize yardım etmek için hayatını tehlikeye attı...

Muhafızların hepsi Durakoğlu ile uğraştıklarından biraz kendini toparlayacak zaman bulan Kara Murat yavaş yavaş gücünün yerine gelmeye başladığını hissediyordu. Genç kıza dönerek:

—Sana bir şey söyleyeceğim Paprika, dedi. Benim asıl adım Tudor değil Kara Murat...

—Kara Murat mı?..

—Evet... Ben ve arkadaşım Türk'üz.

Paprika soran bakışlarını genç adama dikti:

—Bunu neden benden gizledin?.. Seni ele vereceğimi mi sandın?.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

18 ŞUBAT 1981 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 369 FİYATI 500 KURUŞ

KARA MURAT'ın bu haftaki sayısı **112.384** adet basılmıştır

ÖZET: Zigetvar Kontu Greguar Labatan, Osmanlı İmparatorluğu'nun batı sınırlarındaki Türkleri kan, ateş ve zulüm içinde kıvrandırmaktadır. Sadrazam Mehmet Paşa bu zalim konta gereken dersi vermek için Kara Murat'ı görevlendirir.

—Hayır Paprika... Durum öyle hareket etmemi gerektirdi. Biz Türklüğümüzü her yerde gururla haykırırız ve önemli bir görevimiz olmadıkça bunu saklamayız...

Alandaki garip boğuşma devam ediyordu.

Durakoğlu arabayı döndürüp döndürüp muhafızların üzerine sürüyor, her defasında birkaç kişiyi ezip geçiyordu.

Ama bir süre sonra atlardan ikisi vurularak ölünce araba hareketsiz kaldı.

Muhafızlar sevinç içinde haykırdılar:

—Tamam... Yakaladık haini...

—Tutun... Gebertin...

Durakoğlu çevik bir hareketle arabadan atlayıp kılıcıyla askerleri yararak Kara Murat'ın yanına ulaştı, kendisine engel olmak isteyen bir muhafızın kafasını uçurduktan sonra:

—Artık iki kişiyiz! diye gürledi.

Heyecanlı bir ses:

—Hayır üç!.. dedi.

Bu Paprika idi...

Durakoğlu ona dönerek neşeli bir şekilde güldü:

—Özür dilerim güzel kız... Seninle birlikte üç kişi olduk tabii..

Paprika ölüm anında bile gülebilen delikanlıya hayretle baktı.

Bu nasıl soğukkanlılıktı böyle?

Bu gençlerin yürekleri demirden miydi?

Türkleri yüce bir ulus yapan bu müthiş cesaretleri miydi?

Zeka, bilgi ve cesaret.. Hepsi vardı bunlarda...

Kara Murat ve Durakoğlu şimdi ayaklarını gererek ellerinde kılıçlarıyla yan yana durmuşlardı.

Yüzlerce muhafıza meydan okur gibi bir halleri vardı.

Muhafızlar yeni bir saldırıya hazırlanıyorlardı.

İki müthiş gence bakarken ürperiyorlar ama kaçarlarsa idam edileceklerini bildiklerinden saldırmaktan başka çare göremiyorlardı..

Kara Murat, Paprika'ya:

—Sen kaç, dedi... Biz askerlerle boğuşurken sen gerideki kapıya doğru çekil ve kargaşalıktan faydalanarak ortadan kaybolmaya bak...

Paprika'nın sesi titredi:

—Kaçmayacağım Kara Murat... Beraber ölelim... Seni seviyorum...

Durakoğlu söze karıştı:

—Beraber ölmenin ne faydası var?. Hiç değilse sen kurtul...

Paprika diretti:

—Hayır... Sizi yalnız bırakmayacağım. Cesetlerimiz yere yan yana devrilecek.. Kanlarımız birbirine karışacak...

Durakoğlu genç kıza gülümseyerek baktı:

—Çok romantik doğrusu...

—Alay etme...Gitmeyeceğim işte...

—Sen bilirsin...

Alanda bunlar olurken locada Kont Labatan öfke içinde ayağa fırlamış, kudururcasına haykırıyordu:

—Lanet olsun!.. Gebertin melunları.. Okçular nerede? Okçular gelsin...

Bir okçu birliği kendinden emin adımlarla meydana çıktı, hızla askerlerin yanına gelerek yaylarını germeye hazırlandı.

Seyirciler arasında öfkeli sesler yükselmeye başlamıştı. Kont Labatan'ın gelenekleri çiğnemesi birçok kişiyi kızdırmış, kalplerde isyan duyguları yaratmıştı.

Ama alanda yüzlerce muhafız vardı.

Silahsız halk, bunlara karşı bağırıp çağırmaktan başka ne yapabilirdi?

Prenses Julya, kuşkulu bir sesle:

—Halk homurdanmaya başladı baba, dedi. Bu alçakları birer kahraman gibi görüyorlar. Onları bir an önce öldürtmeliyiz!

Prensesin sesinde katı, acımasız bir ifade vardı. Zalimlik derecesine varan bu huy ona babasından geçmişti.

Kara Murat locaya doğru dönerek, nefretle haykırdı:

—Sen bir kalleşsin Kont Labatan. Soysuz herifin birisin... Köpekten de aşağılık, rezil, zavallı bir yaratıksın. Kızın da öyle tabii.. İkiniz de belanızı bulacaksınız...

Prenses Julya, sapsarı kesilerek dişlerini gıcırdattı:

—Bize hakaret ediyor baba. Ne duruyorsun öldürt onları...

Kont Labatan gürledi:

—Okçular!.. Gebertin şu uğursuzları!.

Okçu birliği, yaylarını gererken başlarında bulunan iri yapılı bir adam:

—Durun, dedi. Onları ben öldüreceğim.. Birer birer keklik gibi avlayacağım...

İri yapılı adam birkaç adım öne çıktı, sakin bir tavırla okunu yerleştirdi.

Halk korku, merak ve heyecandan sararmıştı.

Müthiş bir idam sahnesiydi bu...,

Güneş ışıkları ters taraftan geldiği için okçunun gölgede kalan yüzü iyi seçilemiyordu.

Keskin nişancı olduğu anlaşılan adam, yayını gerdi.

Kara Murat ve Durakoğlu artık hiçbir şey yapamayacaklarını anlamışlardı.

İkisinin de yüzlerini soğuk bir ter bastı.

Paprika:

—Benim için ölüyorsunuz! diye inledi.

İki genç adam ölüme meydan okurcasına:

—Üzülme Paprika... Kaderde ne yazı-

lıysa o olur! dediler.

Ölmek...

Bu, Kara Murat ve Durakoğlu gibi yaşamları fırtınalarla geçen, en büyük tehlikeye gözlerini kırpmadan atılan insanlar için fazla önemli değildi...

Hayatları süresince, ölümle kucak kucağa yaşamışlardı...

Ama böyle, çaresizlik içinde hiçbir şey yapamadan, kılıçlarını bile kullanamadan, uzaktan okla avlanarak can vermek onlar için çok acıydı...

Okçu, yayını iyice gerdi.

Acaba önce hangisini öldürecekti?

Kont Labatan, atış işaretini vermek için elini kaldırdı. Yüzünde vahşi ve zalim bir sevincin ışıltısı vardı.

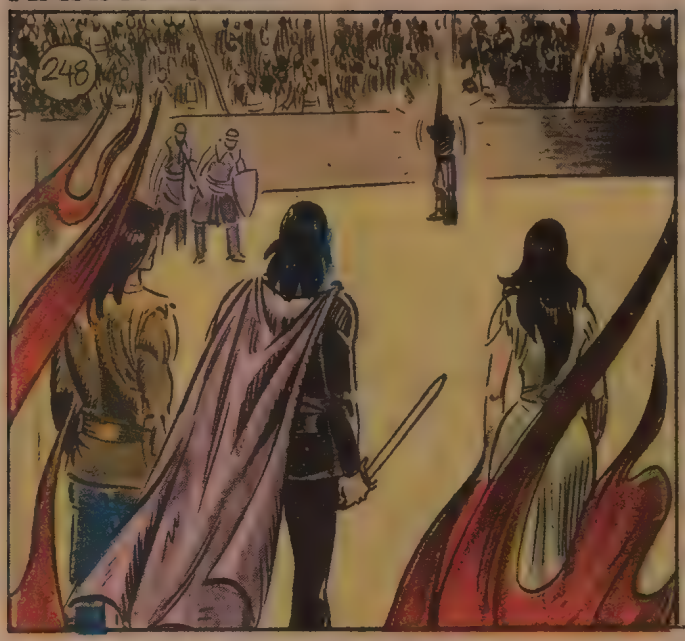

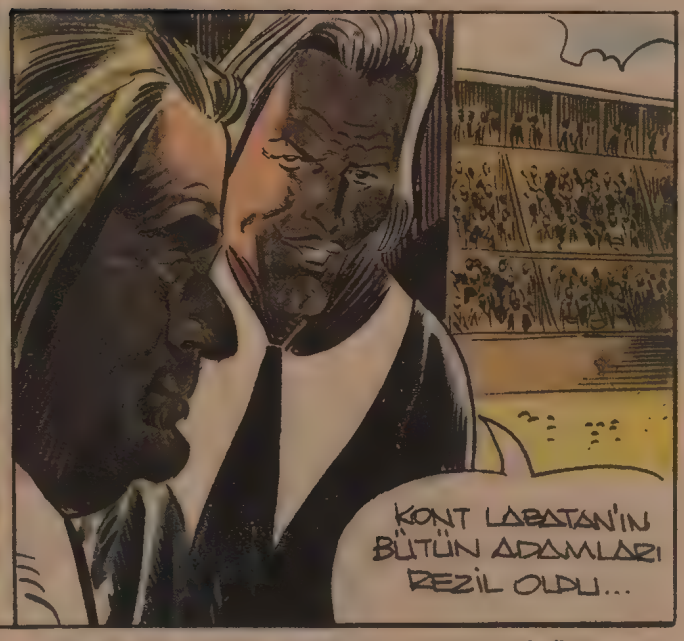

Korkunç bir sessizlik dakikası...

O anda hipodromun üzerinde kuş uçsa, kanat sesleri duyulabilirdi...

Tribünlerdeki halk donup kalmıştı.

Binlerce kişi, nefes almaya korkuyordu sanki...

Bu sırada kalabalığın arasında garip bir şeyler olmaktaydı...

Nereden çıktığı bilinmeyen bir takım asilzadeler halka kılıç ve hançer dağıtmaya başlamışlardı.

Kuytu bir köşede Marki De Brasi ile Boyar Vladimir fısıldaşarak şöyle konuşuyorlardı:

—Tam sırası dostum.. Kont Labatan'ın bütün adamları rezil oldu...

—Evet... Dövüş meraklısı olan bu basit halk günün şampiyonuna yapılan hareketten

hiç hoşlanmadı...

—Seyirciler güzellik kraliçesi ile şampiyonu gözbebeği gibi severler...

—Adamlarımız hem silah dağıtıyor, hem de halkı kışkırtıyor. Bu fırsattan faydalanamazsak bir daha Kont Labatan'ı devirmemiz mümkün olmaz...

Gerçekten halkın gözünü derin bir hiddet bürümüştü.

Marki De Brasi ile Boyar Vladimir'in adamları silah dağıtıp duruyorlardı.

Az sonra seyircilerin kiminin elinde bıçak, kimininkinde hançer veya dolu bir tabanca belirdi.

Sahanın ortasında müthiş okçu, yayını germiş, her yanı zırhlı olduğu için Kara Murat'ın açık olan yüzüne nişan almıştı.

Kont Labatan locada hızla elini aşağıya indirerek ölüm emrini verdi.

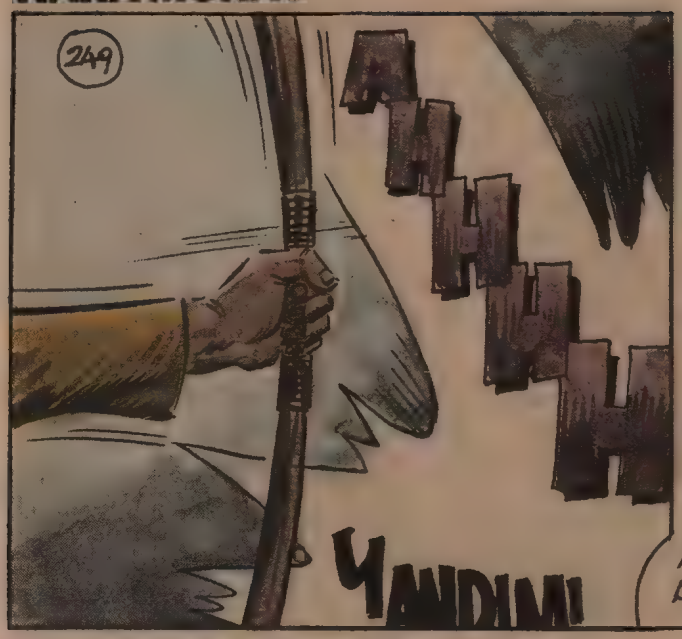

Artık okçuyu kimse durduramazdı.

Boşalan yaydan çıkan ok, keskin bir ses çıkararak havayı yardı...

Korkunç, tüyler ürpertici, acı bir çığlık koca hipodromu inletti:

—Aaaahhh... Yandım!..

Ok uçmuş ve şaşmaz bir isabetle hedefe saplanmıştı.

Fakat hangi hedefe?

İnanılmaz olayı görenlerin gözleri faltaşı gibi açıldı:

—Bu da ne?

—Aman Allahım!..

—İnanılır gibi değil...

—Müthiş bir şey...

Kalbinden vurularak cansız yere devrilen Kont Labatan'dı...

Göğsüne saplanan oku iki eliyle kavra-

mış ve olduğu yere yığılıp kalmıştı.

Camlaşan ölü gözlerinde dehşetten çok bir şaşkınlık ifadesi vardı.

Prenses Julya, korkunç bir ıstırap çığlığı atarak:

—Baba, babacığım! diye cesedin üzerine kapandı.

Akıllara durgunluk veren bu inanılmaz olay, nasıl olmuştu?

Kara Murat'a nişan alan okçu, son anda topuklarının üzerinde hızla dönmüş ve göz açıp kapayıncaya kadar geçen kısa zaman süresi içinde okunu Kont Labatan'a fırlatmıştı.

İşte o zaman herkes bu okçuyu tanıdı.

Kara Murat ve Durakoğlu'nun ağızlarından aynı anda bir çığlık halinde aynı isim çıktı:

—Ulaş Bey!... Ulaş Bey bu...

Paprika:

—Gözlerime inanamıyorum.. Tanrı bize yardım ediyor! diye haykırdı.

Kont'un vurulmasının yarattığı şaşkınlıktan faydalanan Ulaş Bey koşarak Kara Murat'la Durakoğlu'nun yanına gelmiş, onların safında yer almıştı.

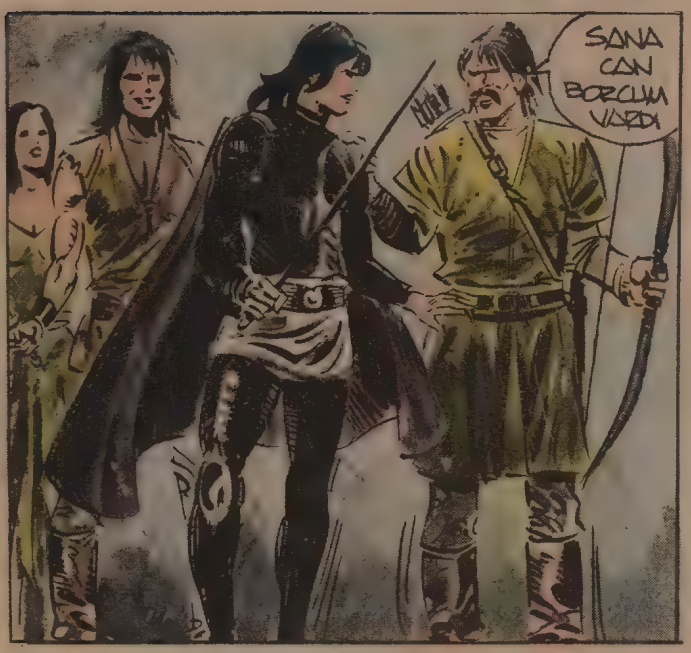

—Sana bir can borcum vardı Kara Murat... Ödeşmiş olduk...

—Sağol Ulaş Bey... Senin yiğit bir kişi olduğunu biliyordum zaten...

Ulaş Bey, gözlerini Kont'un locasına dikerek kinle homurdandı:

—O zalim herifi öldürmeye yemin etmiştim.. Türklere işkence eden, soydaşlarımızı fırınlarda yakan bu canavar ölümü çoktan hak etmişti...

Durakoğlu:

—Şimdi ne yapacağız? diye sordu.

Ulaş Bey:

—Vuruşa vuruşa, okçuların çıktığı şu kapıya kadar gideceğiz... Oraya varabilirsek kurtuluruz...

Beklenmedik olayın yarattığı şoktan kurtulmaya başlayan askerler kendilerini toparlamışlardı. Okçular yaylarına davranırken Ulaş Bey, akıl almaz bir hızla ve peşpeşe savurduğu oklarla onları devirmeye başladı:

—Al bu senin!.. Bu da senin payına ahbap! Tam iki kaşının ortasına... Nee? Okunu bana çeviriyorsun ha? Al bu da sana...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

25 ŞUBAT 1987 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 370 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Zigetvar Kontu Greguar Labatan, Osmanlı İmparatorluğu'nun batı sınırlarındaki Türkleri kan, ateş ve zulüm içinde kıvrandırmaktadır. Sadrazam Mehmet Paşa bu zalim konta gereken dersi vermek için Kara Murat'ı görevlendirir.

Askerler vurulup vurulup düşüyorlardı.

Ulaş Bey'in Kont'un öldürmesi isyan için bir işaret olmuştu sanki...

Korkunç bir kitle haline gelen halk seli, hipodromun parmaklıklarını paramparça ederek muhafızlara doğru saldırıya geçti.

Kont'un askerlerine komuta eden subay, başlayacak vuruşmanın büyük bir faciayla sona ereceğini düşünerek halkı durdurmak istedi:

—Durun!.. Yoksa ateş emri vereceğim!

Halktan biri korkusuzca bağırdı:

—Sadece bir defa ateş edersiniz.. Ama ondan sonra tüfeklerinizi doldurmaya vakit bırakmadan sizi parçalarız...

Kalabalığın en önünde bulunan Rahip Gaspar ile Liji, peşlerindekileri sürükleyici bir coşkunlukla:

—Yürüyün! diye bağırdılar.. Şampiyonla güzellik kraliçesini kurtaralım....

...Ve hep beraber yürüdüler...

Subay haykırdı:

—Kont'un emirlerine karşı mı geliyorsunuz?

Tek kolu askıda olan Rahip Gaspar homurdandı:

—Gelenekleri çiğneyen Kont yerin dibine batsın.. Hem o öldü. Az önce gözlerimizle gördük...

Subay başka çare kalmadığını görünce, tehdidini yerine getirdi:

—Ateş!..

Askerlerin tüfekleri aynı anda korkunç bir şekilde patladı..

Kalabalığın en önündekiler kanlar içinde yere serildi.

Askerler, tüfekleri boşaldıktan sonra kızgın halkın saldırısını kılıç ve mızraklarıyla karşılamak zorunda kaldılar.

Şimdi dövüş eşit şartlar altına girmişti.

Göğüs göğüse çarpışma çok şiddetli ve kanlı oldu.

Rahip Gaspar tek kolu kırık olmasına rağmen müthiş bir şekilde vuruşuyor, önüne gelen her askeri ikiye biçiyordu.

Liji ise, kalabalığın arasından sıyrılarak bir an önce Kara Murat'ın yanına varmak ve ona kaçış yolunu göstermek istiyordu. Onunla seviştiği, aşk ve şehvet dolu anlar hayalinde canlanıyor ve pembe dudakları arasından:

—Böyle bir erkek ölmemeli! diye mırıldanıyordu.

Gürültüler, acı çığlıklar ve kılıç sesleri yeri göğü inletirken babasının cesedi üzerinden yaşlı gözlerle doğrulan Prenses Julya, hayatında o ana kadar duymadığı bir dehşet içinde:

—Bu da ne? diye haykırdı. Halkımız bize isyan mı ediyor?

Locaya giren Komutan Leroy:

—Evet efendim, dedi. Durum çok tehlikeli.. Sizi derhal buradan kaçırmalıyım...

Prenses Julya inledi:

—Demek halkımız katillerle birlik oldu..

—Yazık ki öyle prensesim.. İsyanın elebaşıları da Marki De Brasi ile Boyar Vladimir..

Julya yumruklarını öfkeyle sıktı:

—Alçaklar! Onlara kan kusturacağım! Bütün askeri birlikleri isyancıların üzerine sürün.. Hepsini kılıçtan geçirmenizi emrediyorum...

Hipodromda kan gövdeyi götürürken Prenses Julya yalnız kendi bildiği gizli yoldan saraya döndü.

Artık iç savaş bütün kente yayılmıştı.

Marki De Brasi ile Boyar Vladimir'in komutasındaki isyancılar Kont'un askerlerini yenilgiye uğratıyorlardı. Fakat her şeye rağmen, kanlı çarpışmaların günlerce süreceği muhakkaktı.

Prenses Julya durumu gayet iyi kavra-

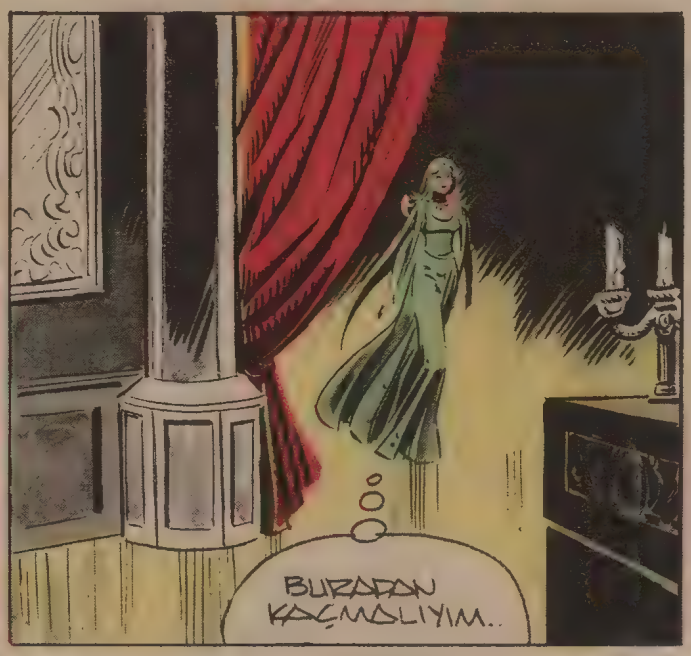

mıştı. Tudor ve arkadaşlarının hipodromdan canlı çıkmaları, olanaksız görünüyordu.

Onlar mutlaka ölecekti...

Belki ölmüşlerdi bile...

Ama bu neyi değiştirirdi?

O serseriler, isyanın başlamasına sebep olmuşlardı.

Halk ayaklanmış, kanlı çarpışmalar bir yangın gibi her yanı sarmıştı.

Artık buradan kaçmak lâzımdı.

Kaçmak.. Nereye olursa olsun kaçmak..

Prenses Julya, önemli saydığı bazı eşyalarının toplanmasını ve arabasının hazırlanmasını emretti.

Odasına çekilip, evraklarını toplarken bir yandan da hiddetle söyleniyordu:

—Demek ben daima böyle hayal kırıklığına uğrayacak ve sevdiğim bir erkeğe rastladığımı sanırken sefil insanlarla karşılaşacağım? Ah!.. Neden bu kadar şanssızım?

Saraydaki gürültüler artıyor, isyancıların yaklaştığı anlaşılıyordu.

Julya, önemli saydığı bazı evrakları bir çantaya doldurduktan sonra hızla odadan dışarı çıktı.

Fakat çıkmasıyla bir adama çarpması da bir oldu...

Kapıda bir insan vardı..

Önünden çekilmiyordu...

Bu ne küstahlık böyle?

Prenses Julya öylesine korkunç bir öfke içindeydi ki, hançerini çekip karşısındaki adamı öldürmek için hızla kaldırdı.

Fakat kolu daha havadayken kerpeten gibi bir el tarafından bileği sımsıkı yakalandı ve genç kadın derin bir acı içinde ister istemez bıçağı bıraktı.

Sonra aynı kerpeten el, onu odanın içine doğru itti ve Prenses Julya'nın kulaklarında, çok iyi tanıdığı alaylı bir ses çınladı:

—Oh, oh maşallah.. Bütün işlerinizi tamamlayıp, kaçmak üzere olduğunuzu görüyorum. Bu ne acele böyle?

Prenses karşısındaki adama bakınca,sararan dudaklarının arasından boğuk bir çığlık yükseldi:

—Tudor!.. Sen ha?

Genç adam gülümsedi:

—Yanılmadınız prenses... Bendenizim. Ama gerçek adım Tudor değil, Kara Murat...

Julya'nın gözleri dehşetle büyüdü:

—Bir Türk.. Bir casus...

—Evet.. Türk olduğum doğru. Ama casus olduğum şüpheli.. Size göre casus olabilirim. Ama bütün Zigetvarlılar beni bir kurtarıcı olarak kabul ediyor...

—Alçak! Kana susamış deli... Çekil önümden...

Kara Murat, kapının önünde dimdik duruyor ve Julya'nın kaçmasına engel oluyordu. Sert bir sesle:

—Belki dediğin gibi delinin biriyim. Ama bu görünüşümün, senin gibi zehirli bir yılanın hemen kafasını ezmek arzusundan ileri geldiğini bilmeni isterim...

Prenses Julya dehşet içindeydi. Kara Murat'ın hipodromdan nasıl olup da sağ çıktığını bir türlü aklı almıyor:

—Nasıl, nasıl sağ kalabildin? diye kekeliyordu.

Genç adam, önemsemez bir tavırla:

—Çok kolay oldu, dedi. Tanrı'ya şükür, arkadaşlarım da sapasağlam hayattalar. Aslında bir kadına hakaret etmek hiç elimden gelmez. Ama sen bir kadın değilsin ki.. Cehennemden fırlamış bir şeytansın.. Paprika'yı diri diri yaktırmak istedin, beni öldürtmek için çok uğraştın, her fırsatta kanımı dökmeye çalıştın. Oysa ben sana iyilikten başka ne yaptım?

Prenses Julya, derin bir acı içinde başını öne eğdi. Kalbinde, ona karşı duyduğu aşkı, bu aşkın yarattığı hayal kırıklığının kendisini bu hale getirdiğini, Kara Murat'a nasıl anlatabilirdi?

Anlatsa inanır mıydı?

Bu sırada Kara Murat, soğuk bir sesle devam ediyordu:

—Evet prenses.. Bu yüzden sana bir kadın gözüyle bakmama imkân yok. Sana hak ettiğin cezayı vermem gerekiyor...

Prenses Julya, ilk şaşkınlığı geçtikten sonra kendisini toparlamıştı. Bu güzel kadın, artık ölüme mahkûm olduğunu, genç adamın şimşekler çakan gözlerinde okumuştu...

"—Evet, evet.. Eğer ben onu öldürmezsem, o beni öldürecek. Son şansımı denemem gerek" diye düşündü ve hızla atılıp odanın ortasındaki masanın üzerinde duran çıngırağı kaparak çaldı.

Kara Murat genç kadının bu hareketini

hemen anlamıştı. İsterse ona engel olabilirdi. Ama kımıldamadı bile...

Birkaç saniye sonra, odanın öteki kapısı açıldı ve eşikte ellerinde birer kılıç bulunan üç adam belirdi.

Üçü de Kara Murat'ı görünce, şaşırır gibi oldu....

Karşılarında herhalde böyle bir düşman bulacaklarını ummadıklarından bir an kararsız durakladılar ve saldırmadan önce birbirlerine, "Ne yapalım?" der gibi baktılar.

Üç silahşör de, şampiyonu tanımışlardı. Bu silahşörlerden biri, ünlü şövalye Albert'ti.

Albert, Kara Murat'ı görür görmez öyle şaşırmıştı ki, olduğu yerde taş kesilmişcesine kalakalmıştı.

Kara Murat, Şövalye Albert'e gözlerini dikerek,alaylı bir sesle bağırdı:

—Aman Allahım ne görüyorum! Karşımdaki ünlü şövalye Albert değil mi? Yazık.. Beni hayal kırıklığına uğrattın şövalye... Senin gibi bir kahraman, nasıl olur da tek kişiye böyle üç kişi ile saldırabilir?

Bu sözler, Kara Murat'ın istediği etkiyi hemen yaptı.

Şövalye Albert, utanç ve öfkeden kudurmuş bir halde dişlerini gıcırdatarak iki arkadaşına:

—Siz karışmayın.. Ben onunla teke tek vuruşacağım! dedi.

Albert, Kara Murat'a hipodromda bir şanssızlık sonucu yenildiğine inanıyordu.

—Seni geberteceğim! diye homurdanarak saldırıya geçti...

Odayı birdenbire çarpamaya başlayan kılıçların şakırtısı kapladı..

Kara Murat bir adım bile gerilemeden Albert'in müthiş saldırısına karşı koyarken:

—Seni öldürmek istemiyorum şövalye, dedi. Eğer isteseydim binlerce kişinin önünde yalvarmana kulak asmaz, kafanı koparırdım...

Kara Murat'ın kendisine canını bağışlamış olduğunu hatırlatması, Şövalye Albert'i daha da kızdırdı. Hiddet ve utancından dişlerini gıcırdatarak söylendi:

—Rezil köpek! Zaten bu yüzden sana olan kinim daha çok arttı. Beni affetmeyip öldürmen gerekirdi...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

4 MART 1981 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 371 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Zigetvar Kontu Greguar Labatan, Osmanlı İmparatorluğu'nun batı sınırlarındaki Türkleri kan, ateş ve zulüm içinde kıvrandırmaktadır. Sadrazam Mehmet Paşa bu zalim konta gereken dersi vermek için Kara Murat'ı görevlendirir.

—Belki haklısın.. Senin gibi hayvanların insanlıktan anlamayacağını düşünmeliydim. Korkudan sararmış pis suratında hâlâ attığım tokatların izleri duruyor.

Şövalye Albert artık iyice kendini kaybetmişti.. Müthiş bir hırsla saldırıyor, fakat düşmanının kaya gibi dimdik durduğunu ve kendisini fazla zorlamadan bütün hücumlarını karşıladığını görünce çıldıracak gibi oluyordu.

Sonunda o koca şövalye dayanamadı ve ellerinde kılıçlarla bekleyen iki arkadaşından yardım istedi:

—Atılın!.. Vurun!.. Gebertelim şu uğursuzu!..

Prenses Julya, dövüşü korku içinde seyrediyor, zaman ilerledikçe tüm benliğini sonsuz bir umutsuzluk kaplıyordu.

Kara Murat'ı, üç kişinin de yenemeyeceğini hissediyor gibiydi.

Bu sırada Albert ve iki arkadaşı, Kara Murat'ı iyice sıkıştırmaya başlamıştı.

Sağdan, soldan, yukarıdan, aşağıdan hücum ediyor, delikanlının vücudunda delik açmaya çalışıyorlardı.

Ama Kara Murat sıçrıyor, odadaki mobilyaları deviriyor, ileri fırlıyor, atılıyor, yere yuvarlanıp hemen yine kalkarak kendini akıl almaz bir şekilde savunuyordu.

Dövüş kızıştıkça üç şövalyenin ağızlarından küfürler, lanetler, öfke dolu çığlıklar fışkırıyordu.

Kara Murat'ın kılıçlı kolu, aynı anda birkaç yerde birden görünüyor, sağdan kendisini korurken, soldan hücum ediyor, karşısındakileri geri çekilmek zorunda bırakıyordu.

Bir ara durdu, kısa bir an karşısındaki şövalyelere baktıktan sonra:

—Artık bu işi bitirmek gerek! dedi.

Bunu söyledikten sonra, dayanılmaz hücumlar yaparak ilerlemeye başladı.

gülümseme belirdi ve ağzından kanlar boşanırken, dudaklarının arasından.

—Oh, utanç içinde yaşamaktan kurtuluyorum,sözleri döküldü.

Şövalye bir elini göğsünde kanayan yaraya kapayarak usulca duvarın dibine çökerken, kendisine şaşkınlıkla bakan öteki silahşörlere:

—Haydi, siz gidin, dedi. Yoksa bu delikanlı ikinizi de kolayca haklar.

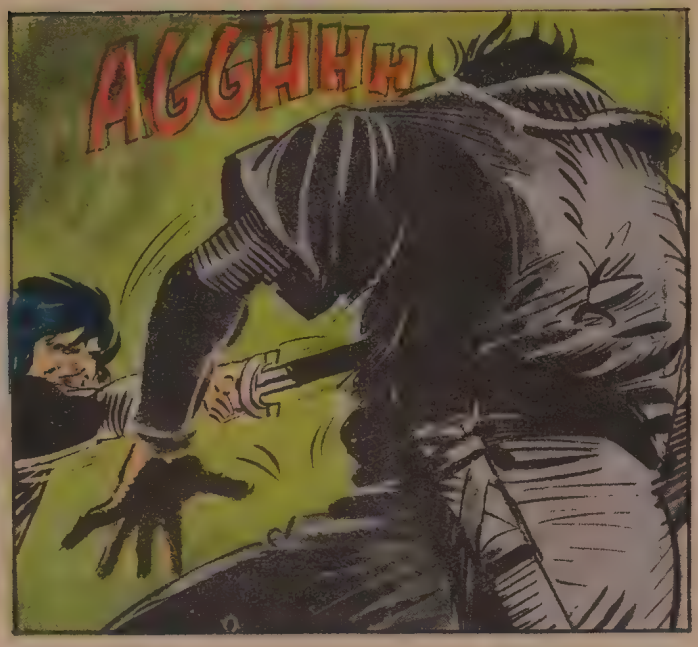

Karşısındaki üç adam da dehşet içinde gerilerken, Kara Murat şimşek gibi bir uzanışla kılıcını Şövalye Albert'in vücuduna geçirdi.

Acı bir çığlık, odayı kapladı.

Kılıç, adamın göğsünden girmiş, sırtından çıkmıştı.

Şövalye Albert kılıç vücuduna saplandığı vakit adeta sevindi, dudaklarında hafif bir

Adamlar dehşet içinde kalarak odadan çıkarlarken, Kara Murat derin bir hayret içinde Şövalye Albert'e sordu:

—Bu ne demek oluyor?

Ölmek üzere olan şövalye, kısık bir sesle cevap verdi:

—Senin beni yeneceğini biliyordum...

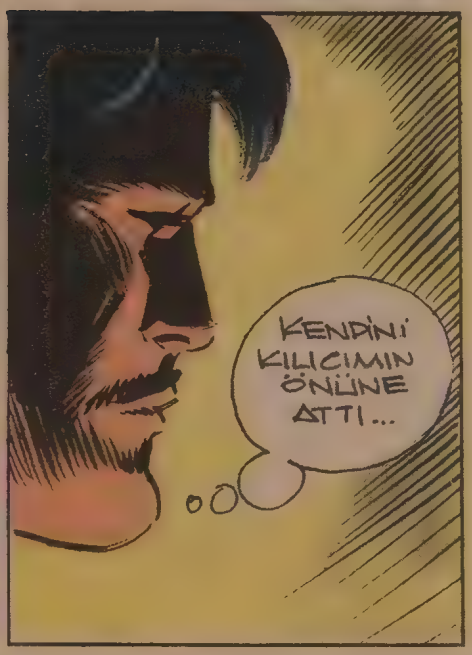

—Buna rağmen benimle dövüştün...

—Evet... Kendimi öldürtmek istedim. Seni kızdırmasam beni yine öldürmeyeceğini biliyordum. Bu yüzden özellikle kızdırmaya çalıştım. Utanç içinde yaşamak benim için daha zor olacaktı.

Silah kullanma sanatında, eşsiz bir usta olan, ama bir gün kendisinden de usta birine rastlayan Şövalye Albert bunları söyledikten sonra hareketsiz kaldı.

Kara Murat kalbinde anlatılmaz bir burukluk hissetti, derin bir acı gövdesini sarstı Yerde yatan cansız vücuda acıyarak bakıp, şöyle mırıldandı:

—Onu öldürmek istemiyordum. Ama o bana düşmanca saldırdı. Kendini kılıcımın önüne attı. Bunda benim ne suçum var?

Kara Murat birkaç saniye içinde kendini toparladı, Prenses Julya'ya dönüp odada kırbaç gibi şaklayan sesiyle sordu:

—Başka katillerin yok mu Prenses? Şu çıngırağı bir daha çal bakalım...

Prenses Julya, umutsuz ve perişan bir halde başını salladı. Bununla yeni bir deneme gerek kalmadığını anlatmak istiyordu.

Kara Murat, zehir gibi alaylı bir dille:

—Garip şey! dedi. Koca prensesin çevresinde sadece üç katilcik mi varmış?

Julya, tamamen umudu kırılmış bir halde söylendi:

—Olsa da neye yarar?

—Sonunda bunu anladın demek? O halde

seninle daha rahat konuşmak için bir tedbir olarak şu kapıları kilitleyeyim...

Kara Murat kapıları sürgülerken Prenses Julya:

"—Artık her şey bitti! Şimdi beni de öldürecek" diye düşünüyordu.

Kara Murat'ın yüzünde öyle acımasız bir tehdit ifadesi vardı ki, Prenses Julya, siyah gözleriyle dehşet içinde ona bakarak yalvardı:

—Kara Murat.. Beni öldürme!..

Genç adam sinirli bir kahkaha attı:

—Yaaa? Demek korkuyorsun? Ölümden korkuyorsun öyle mi? Birçok insanı acımasızca öldürten prenses şimdi ölümden korkuyor..

Birden Kara Murat'ın gözleri büyüdü.

Prenses Julya'nın kendisine ne hazırladığını anlayınca yüreğindeki kanın donacağını sandı.

Genç kadın ellerini boynuna götürdü ve elbisesinin düğmelerini birer birer çözmeye başladı. Bir yandan da şehvet dolu bir sesle konuşuyordu:

—Evet.. Seni öldürmek istedim Kara Murat.. Sana karşı çok zalim ve hain davrandım. Ama bunun tek nedeni seni sevmiş olmamdı. Seni seviyorum Kara Murat...

Prenses Julya, usulca ipek elbisesini omuzlarından kaydırdı,yuvarlak omuzları dipdiri göğüsleri, tüm güzelliğiyle ortaya çıktı...

Bu görünüş, olağanüstü güzel, taze ve ihtiras doluydu.

Kara Murat kamaşan gözlerini kıstı. Genç kadının kendisini her şeyiyle ikram etmeye hazırlandığını görüyordu.

Julya ihtiraslı sesiyle devam etti:

—Seni hep sevdim. Oysa sen beni reddetmiş, bir çingene kızını bana tercih etmiştin. Bu yüzden sana karşı derin bir kin besledim ama, bu kin aşktan başka bir şey değildi ki.. Şimdi de sana beni öldürme diyorum. İkimiz birden bu dünyada mutlu yaşayabiliriz çünkü...

Julya kalçalarını kımıldatıp elbisesini ayaklarının dibine kaydırdı. Sonra güzel vücudunu her erkeğin aklını başından alacak şehvet dolu hareketlerle kıvrandırarak iç çamaşırlarını birer birer çıkardı.

Şimdi sadece ince bir külotla kalmıştı.

Kara Murat, gözlerinin önüne serilen bu inanılmaz güzellik karşısında soluğunun kesildiğini hissetti. Yutkunmak istedi ama yutkunamadı. Boğazı kurumuştu...

Julya, Kara Murat'a ve ölüme meydan okur gibi ağır ağır ilerledi.

Yürürken diri göğüsleri usul usul sallanıyordu.

Dudaklarını yalayarak hafifçe nemlendirdi.

Kara Murat, bu dayanılmaz güzelliğe kendini bırakmak üzere olduğunu anlayarak ürperdi:

"—Hayır.. Hayır.. Yenilmemeliyim" diye düşündü.

Ama başı dönüyor, gözleri kararıyordu.

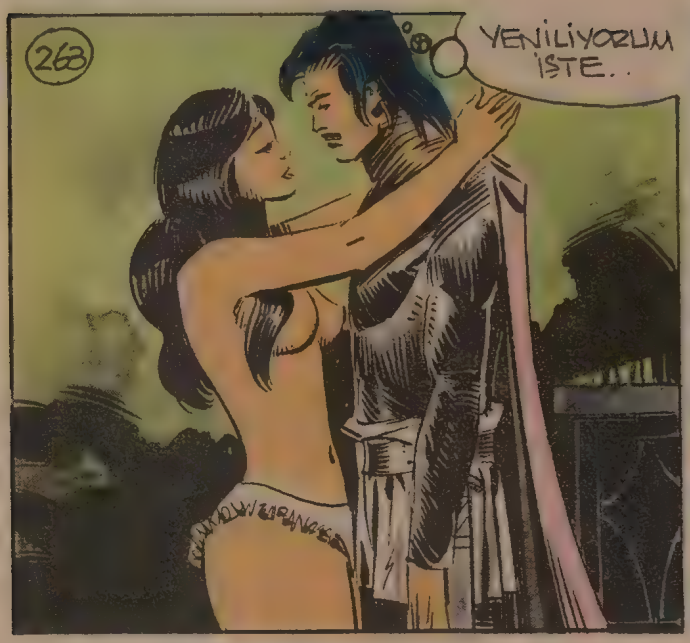

Julya kollarını onun boynuna doğru kaldırdı ve yarı aralık dudaklarını öpmesi için uzattı.

Kara Murat içinden:

"—Yeniliyorum işte" diye mırıldanırken, Prenses Julya'nın gözlerinde garip bir parıltının dolaştığını görerek ürperdi.

Hiç yabancısı olmadığı bu parıltıda avını pençesine geçiren vahşi bir hayvanın sevinci vardı.

Bir ölüm ışıltısıydı adeta...

Kendisine bakan, azrailin gözleriydi sanki...

Bir felaket habercisi gibiydi...

Kara Murat'ın bulanık düşünceleri arasında şimşek gibi bir ışık çaktı:

"—Bu kadın beni öldürecek?!"

O güne kadar sezgileri Kara Murat'ı hiç

yanıltmamıştı.

Julya onu öldürecekti ama nasıl, ne ile?

Bunu bilmiyordu...

Genç kadın dayanılmaz bir arzuyla kollarını Kara Murat'ın boynuna dolamak üzereyken..

Birden acı bir çığlık odanın duvarları arasında çın çın öttü...

Kulakları tırmalayan, insanın kanını donduran müthiş bir ölüm haykırışıydı bu...

Prenses Julya sendeledi, iki adım geri çekildi. Gözlerinde inanılmaz bir dehşet ifadesi vardı. Yüzü kin ve şaşkınlıkla allak bullak olmuştu.

İki eliyle tuttuğu karnına baktı.

Ufak bir hançer sapına kadar çıplak tenine gömülmüştü.

Hançerin kenarından kıpkırmızı bir kan, ince bir çizgi halinde akıyordu.

Julya, inleyip sendeledi...

Genç kadının güzel yüzünü ölümün kapkara gölgesi kaplamıştı.

Kara Murat'ın bakışları arkasındaki rafa kaydı.

Gözleri birden iri iri açıldı.

Sezgileri onu yanıltmamıştı.

Orada, bir kitap yığınının gerisinde koca bir tabanca duruyordu.

Horozu kaldırılmış, dolu ve patlamaya hazır bir tabanca...

Bir ölüm tuzağı...

Demek Julya, son saniyeye kadar kumar oynamıştı.

Müthiş bir kumardı bu...

Ya ölecek, ya da öldürecekti...

Az önce aşk dolu bakışlar ve şehvetli kıvranışlarla Kara Murat'a doğru yürürken, sevdiği erkeği kucaklayıp öpmeyi değil, bu silahı ele geçirmeyi düşünüyordu demek ki...

Kara Murat, bıçağı saplamakta bir an gecikse, piştovun iri kurşunu beynini dağıtıp paramparça edecekti.

Genç adamın küçük bir zaaf göstermesi Julya'nın ölüm oyununu kazanmasına yetecekti demek ki...

Kara Murat ölüme hiç bir zaman bu kadar yaklaşmamış olduğunu düşünürken, Prenses Julya yere yığıldı...

Genç kadının güzel gözlerinde dayanılmaz bir acı vardı. Hâlâ inanamamış gibi hıçkırırcasına sordu:

—Nasıl anladın orada tabanca olduğunu?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

11 MART 1981 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 372 FİYATI 500 KURUŞ

Kara Murat'ın yeni serüveni

TÜRK KILICI YUNANİSTAN'DA

ÖZET: Zigetvar Kontu Greguar Labatan, Osmanlı İmparatorluğu'nun batı sınırlarındaki Türkleri kan, ateş ve zulüm içinde kıvrandırmaktadır. Sadrazam Mehmet Paşa bu zalim konta gereken dersi vermek için Kara Murat'ı görevlendirir.

Kara Murat:

—Anlamadım, dedi, sadece hissettim. Seni bir ölüm meleği gibi gördüm o anda.. Çok güzeldin, seni deli gibi arzu ediyordum ama, beynim kalbimi dinlemedi, elim ansızın bıçağa gitti...

Prenses Julya'nın birkaç saniyelik ömrü kalmıştı.

Büyük bir ıstırap çektiği görülüyor, kesik kesik inliyordu..

Hazin bir tabloydu bu...

Eşsiz güzellikteki kadının hayattaki son sözleri şu oldu:

—Bu bir kumardı... Ben kaybettim Kara Murat...

Genç adam yerde cansız yatan vücudu

hüzünle seyrederek acı acı mırıldandı:

—Tanrı şahittir ki, ona karşı hiç bir kin beslemiyordum. Ama o hep beni öldürmek istedi. Sonunda kendisi öldü...

★ ★ ★

Tarihci Angel, Kont Labatan'ın kanlı saltanatının çöküşünü şöyle anlatıyor:

"Üç Türk fedai, koca bir kenti altüst etti. Esir Türkleri kurtarmak için Macaristan'a gelen bu fedailer, yalnız kendi soydaşlarını değil, Zigetvar halkını da vahşi bir despotun pençesinden kurtardı. Eşine az rastlanır bir zalim olan Kont Labatan, arkasında binlerce ölü bırakarak kızıyla aynı gün, tarih sahnesinden göçtü gitti..."

Kanlı isyan böylece biterken Zigetvar zindanlarında ölüme terk edilen esir Türkler birer birer kurtarıldı..

Kentin yeni hakimi Marki De Brasi, kendisine saltanat koltuğunu armağan eden üç Türk'e şükran borcunu ödemek için elinden geleni yaptı, esir Türklere zengin armağanlar vererek onlara çektikleri acıları unutturmaya çalıştı...

★ ★ ★

Diğer kahramanlarımız ne oldu?

Durakoğlu ve Ulaş Bey, kurtarılan esir Türklerle derhal İstanbul'a hareket etti.

Kara Murat ise, Marki De Brasi'nin konuğu olarak bir süre daha Zigetvar'da kaldı.

Paprika ile aşk dolu, mutlu günler yaşadılar...

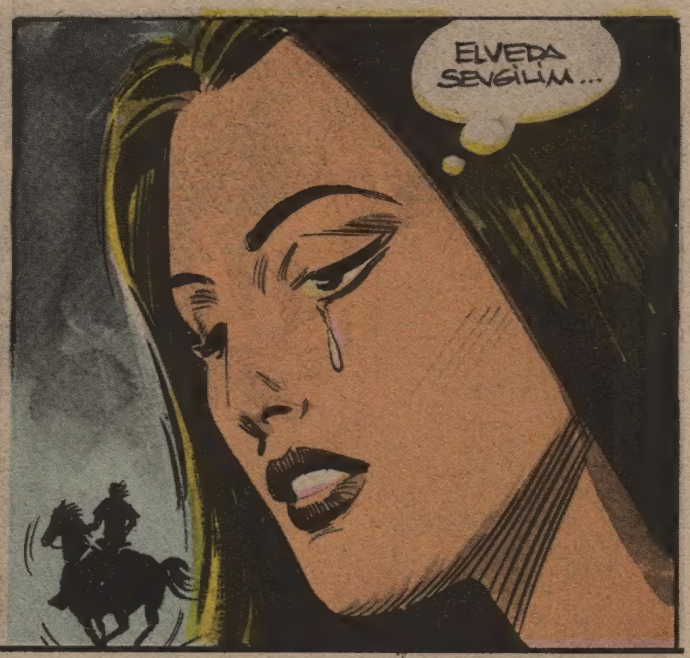

Genç kadın, ruhuyla, vücuduyla, tüm benliğiyle Kara Murat'a bağlanmıştı.

Ama sonunda yine ayrılık, yine gözyaşı vardı...

Paprika'nın bakışları aşk ve hüzün doluydu...

Zigetvar surlarına kadar uğurladığı Kara Murat'ın at üstündeki silüeti uzak ufuklarda kaybolurken, gözlerinden sicim gibi inen yaşlar, yanaklarına doğru süzülüyordu...

Kara Murat da hüzünlüydü...

Ama ayrılmak zorundaydı...

Çünkü onu yeni görevler, heyecan dolu yeni serüvenler bekliyordu.

BU SERÜVENİN SONU